

Giới thiệu Tiểu Thanh Mai

Số chương: 60 chương

Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mã, sủng, HE

Nhân vật chính: Lý An Nhiên, Niệm Sơ

Editor: Thùy Linh

Có một người, ở bên bạn từ lúc bạn còn đang tập nói, cho đến lúc bạn đầu...

Lý An Nhiên trong mắt mọi người là một thiếu niên ôn hoà, có chút lạnh nhạt xa cách, đặc biệt là đối với người ngoài. Anh tựa như bông hoa gòn chưa rời khỏi cành, bên ngoài nhìn mềm mại, bên trong lại cứng rắn.

Nhưng không ai biết rằng, trong lòng anh lại cất giấu cho mình một tiểu thanh mai, mọi sự dịu dàng chỉ dành cho người ấy.

Dạy em cách nói chuyện

Dạy em cách đi đứng

Dạy em đến cả cách cầm đũa ăn cơm

Dạy em lớn lên từ từ

Và, dạy em cùng nói chuyện yêu đương

—*Niệm Niệm của anh, kể từ khi gặp em, trái tim này bỗng trở nên yếu mềm, nhịp đập cũng trở nên rộn rã.*

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Editor: Thùy Linh

Lần đầu tiên Lý An Nhiên nhìn thấy Niệm Sơ, cô gái nhỏ mặc chiếc váy màu hồng, bò tới bò lui trên mặt nền xi măng.

Cái váy mỏng chỉ che đủ những chỗ cần che, lộ ra vài chỗ trắng nõn tròn tròn như củ sen, rất mũm mĩm.

Làm cho người ta không thể kìm lòng mà muốn véo một cái.

Cô gái nhỏ chăm chú dùng tay phủi phủi đất, miệng còn đang luyên thuyên nói vài tiếng chưa rõ ràng.

Quả là một màn hết sức kỳ lạ.

Lý An Nhiên yên tĩnh đứng xa xa chăm chú nhìn cô.

Nắng chiều vô cùng chói chang, tiếng ve kêu liên tục ở bên tai, gió nhẹ thổi qua làm giảm đi cái nóng mùa hè.

Có lẽ do mái chơi đùa mà nền xi măng như được quét sạch sẽ, lộ ra màu xanh ban đầu.

Trong sân có vài cây nhãn, hương thơm mát, cành lá tươi tốt, tán cây to che kín cả ánh mặt trời, tạo ra một khoảng râm lớn ở dưới sân.

Cách đó không xa, mẹ của Lý An Nhiên đang cùng nói chuyện với dì, trên mặt đầy ý cười.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, tạo thành những vết lốm đốm vàng trên sân, nhỏ nhỏ mà ấm áp.

Dường như có cảm giác bị nhìn thấy, Niệm Sơ ngẩng đầu nhìn lại, con ngươi đen sáng như chứa đựng cả dòng nước, xinh đẹp và trong vắt, làm cho người ta không thể rời mắt.

Cô như phát hiện một điều mới lạ, nhìn chăm chăm Lý An Nhiên rồi đột nhiên nở nụ cười.

Khuôn mặt mũm mĩm, tròn xoe như quả bóng, cười hờ hởi hồng hồng, tí mắt, quơ chân múa tay không thể kìm được niềm vui sướng

Lý An Nhiên từ trước đến nay lãnh đạm đến mấy cũng không nhịn được mà tỏ ra ý cười trên mặt.

Cô bắt đầu vẫy tay về hướng anh rồi bò lại gần, thân mình tròn vo khễ di chuyển đến gần một chút, ánh mắt trời đóm vàng khẽ chiếu lên da thịt trắng nõn.

Lý An Nhiên đang ngo ngắc nhìn thì bị cô ôm lấy một chân. Cô đã bò tới gần anh và cười rất vui vẻ.

Như bị kích động mà trong lòng trở nên mềm mại, ấm áp hơn cả ánh nắng buổi chiều.

Anh cúi xuống ôm lấy cơ thể nhỏ bé kia từ mặt đất.

Vừa ôm vào lòng, cô gái nhỏ liền tự nhiên vươn tay ra, ngoan ngoãn ôm chặt lấy cổ anh.

Hơi có chút nặng, Lý An Nhiên dùng tay giữ cô lại. Cơ thể trong tay vô cùng mềm mại, hơi kỳ lạ, như một miếng thịt mềm mang theo hơi ấm và hương thơm, làm cho tim anh như hẫng một nhịp.

Lý An Nhiên không nhịn được mà nhìn đánh giá, Niệm Sơ đã ngưng cười, chớp chớp con mắt đen nhánh, không náo động cũng không quấy khóc mà tùy ý ôm chặt lấy anh.

Khuôn mặt của Lý An Nhiên như được phản chiếu trong đôi mắt sạch sẽ mà tinh khiết ấy, tựa như có thể thấy rõ anh.

Khuôn mặt vừa mũm mĩm, trắng nõn mà nhẵn nhụi như được đánh phấn lên.

Đột nhiên, Lý An Nhiên cúi đầu, hôn ‘chụt’ một cái lên mặt cô

Cảm giác thỏa mãn, vừa mềm mại, ấm áp, làm cho người ta yêu mến không muốn buông tay.

Trong chốc lát, trái tim kia liền mềm nhũn, rồi tỉnh rồi mù.

Năm nay Lý An Nhiên 6 tuổi, Niệm Sơ vừa tròn 8 tháng

Giữa hè.

Còn đến 2 tháng nữa mới khai giảng năm học mới, việc nghỉ hè ở nhà sẽ không còn buồn chán, tẻ nhạt mà trở nên tươi sáng nếu phát hiện ra một vài điều thú vị.

Thư Giai nhận ra, kể từ khi con trai nhà mình ôm đứa con gái nhỏ của nhà họ Niệm trong sân, ngày nào anh cũng chạy sang nhà bên đó.

Cũng không làm gì mà chỉ ôm cô, cùng cô chơi đùa, khi thấy cô cười khúc khích, chính mình cũng vui theo.

Hai đứa nhỏ kia cùng chơi đùa, một mặt trắng nõn, mềm mại, một mặt khôì ngô tuấn tú.

Một cảnh tượng hiếm thấy, cả hai gia đình đều thấy mới lạ không thôi.

Lý An Nhiên tính tình không biết giống ai, đã đến tuổi trưởng thành, nhưng lại ít nói và điềm tĩnh.

Luôn thích ở một mình trong phòng đọc sách. Khi mệt mỏi thì chơi game. Đối với những đứa trẻ khác không lạnh lùng cũng không nhiệt tình lắm

Quần áo trên người lúc nào cũng sạch sẽ, mặt mày trầm tĩnh, một chút tinh thần phấn chấn ở tuổi này cũng không có. Nhưng cũng khiến người ta bớt lo lắng vì không có một khuyết điểm nào.

Những cha mẹ khác thường lo rằng con cái nhà họ quá nghịch ngợm, nhưng Thư Giai lại lo rằng con trai mình lại quá ngoan ngoãn, giống như một ông cụ non, thiếu sức sống. Nhưng bây giờ có vẻ hơi khác.

Bà không thể không liếc mắt nhìn hai đứa nhỏ chơi cách đó không xa.

Niệm Sơ vừa lúc thích vui vẻ chơi đùa, không chịu nằm ngoan ngoãn trên giường mà trèo lên trèo xuống. Đám Nhã liền làm sạch sàn bê tông trong sân bằng nước, khoanh thành một khoảng lớn cho cô chơi đùa.

Ngày hè nóng bức, dưới sàn lại mát mẻ nên lúc này ngay cả quạt cũng không cần đến.

Hai người mẹ, Đám Nhã là một giáo viên dạy ngữ văn, suốt kỳ nghỉ hè chỉ ở gần học sinh. Còn Thư Giai sau khi sinh Lý An Nhiên, chỉ ở nhà làm nội trợ.

Vừa đúng lúc có chuyện để nói

Hai người kể từ khi cưới chồng ở đây mới biết, Lý Khâm và Niệm Thanh là hàng xóm với nhau từ nhỏ, quan hệ thân thiết tới mức có thể mặc chung một

quần. Sau khi lập gia đình, xây dựng công việc cũng không chuyển đi nơi khác, vẫn ở xóm cũ.

Nói là xóm cũ vì hầu hết các tòa nhà cũ ở thành phố B đều là những khoảng sân nhỏ, những con hẻm dài với những bức tường xanh và gạch đen.

Chỉ sau khi kinh tế phát triển, nhiều tòa nhà lớn đều mọc lên, một làn sóng mới hiện đại hóa. Đường như nơi này đã trở nên cũ kỹ và lạc hậu.

Lý Khâm mấy năm nay thường xuyên lái nhái, chủ yếu là muốn chuyển nhà đến trung tâm thành phố.

Lúc trước Niệm Thanh thi đậu một trường Đại Học lớn, Lý Khâm lại chỉ học ở một ngôi trường bình thường nhưng mối quan hệ của họ không hề xa cách, vẫn là anh em tốt của nhau.

Sau này, khi Niệm Thanh trở thành giáo viên, Lý Khâm cũng bắt đầu kinh doanh. Sau một vài năm thì công ty ngày càng phát triển lớn hơn vì vậy mới cân nhắc đến việc mua nhà.

Trái lại, hai vợ chồng Niệm Thanh đều là giáo viên, lương cũng không nhiều, hiện tại lại có con, mua nhà mới quả thực là một việc khó. Cho dù Lý Khâm nhiều lần muốn giúp đỡ nhưng luôn bị từ chối.

Tuy nhiên, khu này cũng dễ sống, bốn phương thông suốt, đông ấm, hạ mát, không kể đến những khuyết điểm nhỏ thì cũng là nơi lý tưởng để sống. Thế nên sau một khoảng thời gian dài thì không còn ý muốn chuyển đi nữa.

Nói chung, quan hệ hai nhà gắn bó thân thiết đến mức làm người khác cũng phải ghen tị.

Vào buổi chiều, trời vẫn còn nóng, nhưng dưới tán cây lại mát mẻ, những ánh nắng nhỏ chiếu sang rất nhẹ nhàng, gió thổi nhẹ, lá khẽ rung, mang đến hương mát một hồi.

Lý An Nhiên đang đứng dưới bóng râm, tay nâng người Niệm Sơ, cẩn thận dạy cô gái nhỏ tập đi, tâm trạng hứng thú như thể đang làm một việc yêu thích.

Ngay cả sự trầm tính khi xưa cũng không còn, mà còn cho thấy một chút tính trẻ con hiếm có.

Niệm Sơ kể từ khi sinh ra đã rất ngoan ngoãn, không ồn ào, gặp người lạ cũng không khóc. Lúc nào cũng trưng ra khuôn mặt nhỏ tròn cười rất vui vẻ.

Giờ phút này bị Lý An Nhiên ôm nửa người vào lòng, chỉ biết bước đi với hai chân ngắn yếu ớt theo anh.

Thư Giai cùng Đàm Nhã vừa nói chuyện phiếm vừa canh con, hai người họ không mong đợi Lý An Nhiên có thể dạy Niệm Sơ cái gì, chỉ là trong khi hai đứa nhỏ chơi cùng nhau thì cả hai bà mẹ cũng có vài phút rảnh rỗi.

Tuy nhiên vào ngày nọ, Lý An Nhiên ngồi xổm trên mặt đất, giang hai tay ra với Niệm Sơ, cô gái nhỏ tập tễnh bước đi vài bước rồi lại bỏ nhào vào lòng anh, hai người ngạc nhiên đến nỗi dừng ngay việc thêu chữ thập.

“Niệm Niệm... vừa mới biết đi sao...?”, Thư Giai ngơ ngác nghiêng đầu, nhìn Đàm Nhã hỏi.

Đàm Nhã hai mắt cũng mở to, nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt, ngơ ngẩn trả lời, “Tôi cũng vừa mới biết đấy...”

Lý An Nhiên kìm nén sự phấn khích trong lòng mình, nhưng không che giấu nổi nụ cười trên mặt. Anh ôm chặt cô dưới thân mình, nhìn chăm chăm Niệm Sơ với ánh mắt nghiêm túc mà khen ngợi.

“Niệm Niệm giỏi quá, đã biết đi rồi này”

Nhưng người trước mặt lại không hiểu gì, chỉ cười toe toét, hai chân ngo nguẩy, ầm ĩ không thôi.

Lý An Nhiên nắm chặt lấy bàn tay đang lắc lư của cô, cúi đầu hôn lên đôi má mềm mại trắng trẻo, rồi dịu dàng nói, “Niệm Niệm ngoan, tập lại lần nữa nhé.”

Anh đỡ Niệm Sơ đứng vững, rồi mới buông tay ra, lùi lại vài bước rồi ngồi xổm từ xa, lại giang hai tay về phía cô, đồng thời nhẹ nhàng vỗ tay.

“Niệm Niệm tới đây, anh ở đây này.”

Cơ thể nhỏ bé đang đứng đó bắt đầu chao đảo bước từng bước về phía trước, vừa nhẹ nhàng tựa như không có lực, ai trông thấy cũng sợ cô sẽ ngã.

Lý An Nhiên chăm chú nhìn, cũng không buồn nhắm mắt, chỉ tập trung cao độ theo từng bước đi của Niệm Sơ, nếu chỉ xảy ra một bước vấp ngã nhỏ, thì sẽ liền chạy lại ôm cô.

Cũng may đó chỉ là suy nghĩ của anh thôi, khuôn mặt Niệm Sơ đang tươi cười, bước chân ngắn nhỏ, thân mình lúc lắc chạy vào lòng ngực anh.

Lý An Nhiên thỏa mãn nắm lấy tay cô rồi ôm chặt cô vào lòng.

Vào một buổi chiều nọ, Niệm Sơ từ lúc mới tập đi giờ đã có thể chậm rãi đi bộ cùng mẹ, Đàm Nhã chơi đùa với cô trên đường, vô cùng vui vẻ.

Lý An Nhiên ở một bên nhìn chăm chăm nụ cười trên khuôn mặt tròn xoe kia, tùy tiện ăn vặt một miếng.

Rõ ràng anh là người dạy cô đi từng bước, thế nào mà chỉ trong chớp mắt liền quên mất người này, còn ở đó cười đùa vui vẻ, đúng là cô gái nhỏ không có trái tim.

Lý An Nhiên cup mắt, nhìn chăm chăm dưới đất phát hiện có hòn đá nhỏ màu xanh, thuận tay nhặt lên rồi ném vào góc tường. Nếu cứ để trên đường như thế, ai đó đang tập đi không cẩn thận giẫm vào sẽ rất đau.

Anh lại lần nữa khôi phục ánh mắt ngược lên, nhìn con người nhỏ bé kia mà khẽ cười. Thư Giai vỗ đầu anh, nhẹ nhàng nói,

“Đi thôi, trời tối rồi, về nhà ăn cơm.”

“Vâng”, anh gật đầu, rồi chợt nhớ ra điều gì đó không hài lòng, nói nhỏ với “Mẹ, đã nói là đừng vỗ đầu con nữa mà.”

“Làm sao, ngay cả đầu con trai mình cũng không được vỗ sao?”

“Con đã là học sinh tiểu học, không còn là trẻ mẫu giáo nữa!”

Thư Giai hừ một tiếng rồi lại xoa đầu anh, vừa cười vừa mắng: “Ngay cả khi là học sinh tiểu học, con cũng vẫn chỉ là một đứa nhỏ.”

Mùa hè trôi qua, thời tiết cũng trở nên lạnh hơn một chút. Gió đêm hòa quyện cùng với mùa thơm của hoa quế.

Niệm Sơ đã có thể tự mình bước đi trong sân, Lý An Nhiên thường dẫn cô đi dạo, một cao một thấp nắm tay nhau qua những con đường đá, qua những khung cửa.

Chỉ khi gặp được những đám trẻ nhỏ đang cùng nhau chơi đùa, chắc chắn sẽ không tránh được những ánh mắt đánh giá. Những lúc này, Lý An Nhiên thường đem Niệm Sơ ra phía sau che, không để cho ai nhìn thấy.

Lúc Niệm Sơ còn bi bô tập nói, những khi đưa cô ra ngoài chơi cũng chỉ biết kêu ê ê a a, khi kích động còn quơ chân múa tay.

Đôi mắt tròn xoe đen nhánh, khuôn mặt bụ bẫm giống cái bánh bao nhỏ, một phần được nuông chiều từ lúc sinh ra, khiến người nào cũng đem lòng yêu mến.

Lý An Nhiên bắt đầu dạy cô gái nhỏ nói chuyện.

Từng câu từng chữ, vô cùng nghiêm túc, dường như không hề cảm thấy phiền mà dạy lại nhiều lần, vừa kiên nhẫn lại vừa tỉ mỉ, Thư Giai cùng Đàm Nhã mỗi khi thấy như vậy đều cảm kích không thôi.

Duyên phận giữa người với người đúng là kỳ lạ.

Thời điểm Niệm Sơ biết nói, chữ đầu tiên khi mở miệng không phải là ‘cha’, cũng không phải ‘mẹ’, mà là ‘anh’

Trước khai giảng một ngày, Lý An Nhiên cùng Niệm Sơ nghỉ hè đã hai tháng, cuối cùng cũng phải đến trường, anh không nỡ xa cô. Trước khi đi học, còn không quên dụ cô mở miệng,

“Niệm Niệm, ngày mai anh phải đến trường, sẽ không thể đến chơi với em”.

“Ê ê...a”. Khuôn mặt trắng trẻo vô tư cười.

“Anh còn phải về nhà.” Lý An Nhiên ôm cô vào lòng, ngồi xổm xuống sàn nhà.

“Y y..”. Cánh tay mập mập chỉ vẫy vẫy, đôi má mềm mại nở nụ cười để lộ hai cái răng cửa nhỏ màu trắng, gương đôi mắt đen láy, ngây thơ nhìn.

Ánh nắng chiếu đầy trời, chiếu xuống gương mặt trắng nõn, Lý An Nhiên nửa ngồi xổm trên sàn nhà, khuôn mặt hiện một vẻ mát mát.

Anh dạy Niệm Sơ nói lâu như vậy mà vẫn chưa thể nghe cô nói những gì anh muốn nghe.

Lý An Nhiên lại chớp chớp mắt, lại ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt hiện lên một tia chờ đợi

“Niệm Niệm, gọi anh.”

Cô mở to mắt nhìn anh, khóe miệng giật giật.

Lý An Nhiên thất vọng cúi nhìn xuống đất, nhưng đột nhiên một giọng nói nhỏ phát ra bên tai anh.

Rõ ràng và mới lạ, mềm mại như nhung lụa khẽ run, tựa những tia sáng mặt trời xuyên qua những đám mây lúc bình minh rồi xuyên thẳng vào màng nhĩ của anh.

“ Anh..anh..”

Cảm thấy hài lòng, Lý An Nhiên lập tức bế cô từ mặt đất lên, mừng rỡ xoay vài vòng, vui mừng và hạnh phúc không thể diễn tả tâm trạng của anh lúc này, chỉ cảm nhận được ánh mặt trời chiếu khắp trong tim.

Lúc tối, Niệm Thanh, Đàm Nhã cùng chơi đùa với Niệm Sơ, bỗng nhiên khi nghe thấy cô bắt đầu nói “ba, mẹ”, hai người sùng sốt một hồi mới kích động nhìn nhau, rồi bắt cô tiếp tục nói.

Có thể nói Niệm Sơ tuy miệng nói không rõ, còn có khi ê ê a a để thay thế, nhưng đối với Lý An Nhiên lúc nhỏ còn đỡ hơn.

Anh thích nói chuyện với cô, dịu dàng lắng nghe giọng nói non nớt kia nói theo anh từng câu chữ rồi sau đó từ từ lưu loát.

Khó có thể miêu tả cảm giác vui sướng khi đạt được thành tựu này.

Lý An Nhiên bắt đầu đi học, mỗi lúc tan học lại chạy sang nhà bên cạnh trước tiên, cùng Niệm Sơ chơi đùa nửa ngày rồi mới trở về nhà ăn cơm.

Nhưng anh thường gấp thức ăn vào bát rồi chạy qua lại đút từng miếng cho Niệm Sơ, hài lòng nhìn cái miệng nhỏ nhai từ từ.

Thời gian trôi qua từng ngày, Niệm Sơ cũng lớn lên, ngày càng hoạt bát, mỗi lần nhìn thấy Lý An Nhiên sẽ đều chạy từng bước nhỏ kêu anh.

Sau đó giang hai tay ra, bỏ nhào vào lòng anh ôm chặt.

Khuôn mặt tròn tròn, cười lên như một bông hoa nở rộ, rất đáng yêu.

Lúc Niệm Sơ lớn hơn một chút nữa, Lý An Nhiên bắt đầu dắt cô ra ngoài chơi cùng những đứa trẻ khác, chơi trò mèo đuổi chuột hoặc trốn tìm.

Có những ngày mưa sẽ cùng cô ở nhà, dạy cô đọc từng chữ trong cuốn truyện tranh, những năm còn lại trong cuộc đời đều ở bên cô gái nhỏ ấy.

Sau này, mọi đứa trẻ trong xóm đều biết, Lý An Nhiên có một em gái nhỏ bên cạnh, như hình với bóng, lúc nào cũng giữ chặt trong tay.

Không ai dám bắt nạt,

Không ai dám đến gần.

Dù cô gái nhỏ ấy có đôi mắt đen nhánh to tròn, làn da trắng và khuôn mặt ngời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ ngày đầu tiên đi học khóc đến kinh thiên động địa.

Thật khó để tưởng tượng rằng một đứa bé nhỏ vậy mà có thể khóc lớn như thế.

Mắt cô đỏ ửng, miệng chu ra, hai tay dụi mắt, mái tóc ướt đầm mồ hôi dính trên trán, trông rất đáng thương.

Đàm Nhã với Niệm Thanh dỗ nửa ngày nhưng cũng không có tác dụng, đành phải nhờ đến Lý An Nhiên đến giúp.

Niệm Sơ từ trước đến nay rất ngoan ngoãn, rất hiếm bùng bình, nhưng một khi đã bùng lên thì ai dỗ cũng không được, chỉ có Lý An Nhiên mới có thể làm cô ngoan ngoãn trở lại.

Mặc dù chỉ mới tám tuổi nhưng Lý An Nhiên sinh hoạt rất có quy luật, mỗi sáng đều chạy bộ, về nhà tắm rửa rồi thay quần áo đi học.

Lúc nghe thấy Niệm Sơ khóc, Lý An Nhiên tắm vội rồi mặc quần áo đi xuống lầu.

Mái tóc đen vẫn còn nhỏ vài giọt nước. Chỉ mặc một chiếc áo thun trắng, thơm mùi sữa tắm, một cảm giác sáng khoái mà người khác cũng cảm nhận được.

Người thấy mùi hương quen thuộc, Niệm Sơ đã sớm ngừng khóc, nhưng đôi vai vẫn còn đang run rẩy, thút thít.

Lý An Nhiên ngồi xuống trước mặt cô, ôm nửa người cô vào lòng, sau đó cúi xuống dùng tay mình lau đi nước mắt.

Nhìn vào đôi mắt vừa đỏ vừa tròn kia, Lý An Nhiên sát mặt vào hỏi

“Sao lại khóc?”

Niệm Sơ thút thút, nghẹn ngào nói

“Em..Em không muốn đi học...”

“Ở trường có rất nhiều bạn nhỏ, có thể chơi đùa cùng với em mỗi ngày mà kia mà”. Lý An Nhiên nhẹ nhàng nói.

Cô gái nhỏ trước mặt lập tức lắc đầu lia lịa, “Em không thích, không thích chơi với những người khác, chỉ thích chơi với anh thôi.”

Vừa nói xong, lại kích động rơi nước mắt, không kìm chế được mà khóc lớn.

“Nhưng làm sao đây, anh muốn đi học. Hay là hai chúng ta cùng đi, tan học lại trở về nhà cùng chơi đùa, có được không?”

Niệm Sơ nghe vậy chớp chớp mắt, miệng còn đang định nói nhưng Lý An Nhiên đã nói tiếp

“Niệm Niệm ngoan, nghe lời anh, không được khóc nữa.”

Cô nhìn anh chăm chăm, đôi mắt còn đỏ hoe.

Trong giây lát, âm thanh nhỏ nhẹ vang lên, như đang còn nức nở, tựa lông vũ nhẹ nhàng khẽ chạm đến tim

Cơ thể nhỏ bé hơi run run, có vẻ như đang nén khóc

Cô nói, “Anh ơi, em không khóc nữa, anh đi sấy tóc đi, không sẽ bị cảm lạnh đó.”

Thế là Niệm Sơ đành phải đi học, lúc nào trở về nhà cũng khổ sở khóc lóc không ngừng. Vừa đến nhà, chiếc cặp còn chưa để xuống đã vội chạy sang nhà của Lý An Nhiên.

Sau đó liền chạy vào lòng, hai tay ôm chặt cổ anh, miệng riu rít không ngừng

“Anh ơi, ở trường em không quen ai cả..”

“Trong lớp muốn ngồi chỗ kia nhưng không được ngồi, cũng không thể nói chuyện..”

“Đói bụng cũng không được ăn...” Cô nũng nịu, giọng nói như đang sắp khóc.

Lý An Nhiên chỉ có thể ôm cô dịu dàng khuyên nhủ, “Niệm Niệm, trẻ con ai cũng phải đi học, nếu không sẽ vô học, không có người chơi cùng.”

“Thật vậy sao?”, cô nheo mắt nhìn anh, đôi mắt như đang phủ một lớp sương.

“Ừ, anh nói thật mà.” Lý An Nhiên nghiêm túc gật đầu.

Niệm Sơ khổ sở rũ mắt xuống, đem đầu gác lên cổ anh không nói lời nào, chớp chớp lông mi còn đang thấm nước mắt, khuôn mặt nhỏ vô cùng im lặng.

Lý An Nhiên biết đây là đáng vè của cô lúc buồn, trong lòng anh có chút bất lực, chỉ có thể cúi đầu ôm cô, lặng lẽ an ủi

Một lúc sau, Lý An Nhiên mới lên tiếng

“Niệm Niệm..”

Cô gái nhỏ còn đang tròn mắt nhìn, nhưng không đáp lại, cứ như thế buống bình, Lý An Nhiên cười khẽ, đành mở miệng, “Anh mỏi tay quá, Niệm Niệm”.

Vừa dứt lời, cô lập tức trào xuống khỏi người anh, sau đấy nhẹ nhàng xoa cổ tay anh, trên mặt vô cùng áy náy, nhỏ nhẹ nói

“Niệm Niệm xin lỗi...để em xoa tay anh hết đau nhé.”

Lý An Nhiên nghe thấy vậy liền nhẹ nhàng xoa đầu cô, khẽ nói,

“Ngốc.”

Niệm Sơ đi học mẫu giáo được vài ngày thì Đàm Nhã được nhà trường phân làm giáo viên chủ nhiệm.

Trách nhiệm trên vai ngày càng tăng lên, những ngày ở trường học cũng như thế mà tăng, đương nhiên sẽ có lúc phát sinh vài tình huống mà không về nhà. Cứ như vậy mà Niệm Sơ được giao cho Thư Giai.

Niệm Sơ từ nhỏ đã theo chơi đùa cùng Lý An Nhiên, vì thế mà nhà của anh cũng quen thuộc như nhà mình, không hề cảm thấy xa lạ, ngược lại còn rất vui vẻ.

Di Thư nấu ăn rất ngon, nhà rất đẹp, lại còn cảm giác ấm cúng, trên ban công còn có cái xích đu trắng.

Lúc nào cô cũng ngồi đu đưa chơi ở đó, rất vui.

Mỗi lần ăn cơm tối xong, hai vợ chồng Đàm Nhã còn chưa về, Niệm Sơ phải qua phòng Lý An Nhiên ngủ cùng anh. Cứ như thế vài ngày, cả hai nhà đều cảm thấy quen với điều đó.

Niệm Sơ rất thích ngủ cùng Lý An Nhiên, vì khi cô ngủ ở cái phòng lớn kia luôn thấy sợ hãi, phải mở đèn khắp phòng mới ngủ được.

Nhưng mỗi khi mẹ cô lên tắt đèn, Niệm Sơ chỉ có thể trùm chăn khắp người, tuyệt vọng xua đuổi bóng tối trong đầu.

Trái lại, phòng của anh Lý An Nhiên rất đẹp, hơn nữa là đặc biệt ấm áp, Niệm Sơ vừa mới nằm lên giường đã trực tiếp ngủ thiếp đi.

Công việc của Đàm Nhã ngày càng bận rộn, bởi vì có một lần bồi dưỡng học sinh giỏi nên hiệu trưởng quyết thăng chức làm giáo viên trung học, mỗi khi tan làm còn phải ở lại dạy thêm hoặc sửa bài thi. Từ đó Niệm Sơ đều ở nhà Lý An Nhiên, cùng anh ăn cơm, cùng anh đi học.

Thư Giai rất yêu thích Niệm Sơ, thích đưa cô đi dạo phố mua quần áo, biến cô thành một nàng công chúa nhỏ, thỏa mãn mong ước từ lâu.

Thư Giai luôn muốn có một cô con gái, nhưng sau khi sinh Lý An Nhiên, cơ thể yếu đi, không thể sinh được nữa, nên yêu mến Niệm Sơ như con gái mình.

Năm ấy Niệm Sơ sáu tuổi, tốt nghiệp nhà trẻ, trở thành học sinh tiểu học. Lúc đó Lý An Nhiên đã mười một tuổi học lớp năm.

Đàm Nhã có lẽ đã nhận ra vài năm nay hơi lơ là với Niệm Sơ nên cố gắng trở về nhà sớm, nấu cơm cho Niệm Sơ, cùng con gái làm bài tập.

Nhưng Niệm Sơ thì vẫn vậy, thường xuyên chạy qua nhà Lý An Nhiên không chịu về.

Dần dần trở thành thói quen, Đàm Nhã đã khuyên rất nhiều lần nhưng không có tác dụng, cũng tùy ý mặc cô.

Sáng sớm

Lý An Nhiên mở mắt ra, phát hiện Niệm Sơ đang nằm trong lòng mình, thân mình mềm mại, ngủ rất yên tĩnh, khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Anh cục cựa vài giây nhưng không đẩy cô ra, gờ tay lấy chiếc chăn bỏ ra sau, ôm chặt cô vào người.

Ngoài cửa khung cảnh mùa xuân tươi đẹp, ánh nắng vàng nhạt xuyên qua cửa sổ chiếu xuống sàn cho thấy một ít bụi đang bay lơ lửng trong không khí.

Vài giọt sương còn đọng trên lá, thấp thoáng một màu xanh tươi cùng với màu xanh lam của bầu trời.

Anh lười biếng nhắm mắt lại, cọ cọ cái cằm trên đỉnh đầu Niệm Sơ, lại tiếp tục ngủ.

Thư Giai mở cửa phòng ra, nhìn thấy một cảnh như vậy, bất lực lắc đầu, nhìn chằm chằm vào hai khuôn mặt nhỏ đang ngủ yên, không nổi lên tiếng kêu dậy.

Tại bàn ăn trong phòng khách, Lý Khâm đang đọc báo, trước mặt có bánh quẩy và sữa đậu nành. Thấy Thư Giai một mình đi xuống lầu, lên tiếng hỏi

“Con bé Niệm Niệm kia lại tới nữa hả?”

“Đúng vậy, hai đứa còn đang ngủ cùng nhau, trông rất đáng yêu.” Thư Giai ngồi xuống, lấy dưa gấp một cái bánh quẩy, cắn một miếng rồi lại nói

“Này, nói gì thì nói, hai đứa vẫn còn đang lớn, ngủ chung như vậy có phải là hơi bất thường không?”

Tờ báo trên tay khẽ lật, Lý Khâm mặt không biểu cảm nói

“À..”

“Anh à cái gì, phải nói một câu gì đi chứ..” Thư Giai trừng mắt một cái.

Lý Khâm nghe vậy, ánh mắt rời khỏi tờ báo, gật đầu nói một cách nghiêm túc

“Em nói phải, điều đó không đúng lắm.”

“...” Thư Giai không để ý đến nữa, tiếp tục ăn sáng.

Đồng hồ báo thức trong phòng vang lên, ồn ào chói tai, Lý An Nhiên từ từ mở mắt, mơ mơ màng màng duỗi tay tắt, rồi dừng lại hai giây, mắt mở to.

Niệm Sơ còn đang ngủ say, cái mũi nhỏ trắng khê rung lên, đôi môi còn đỏ nhạt.

Hít một hơi ổn định lại tinh thần, Lý An nhiên đẩy đẩy người bên cạnh mình, nhẹ nhàng nói

“Niệm Niệm, dậy thôi, trễ giờ rồi”

Niệm Sơ mơ màng khê cục cựa, miệng còn lẩm bầm, nhắm rồi lại mở mắt, chốc lát lại nằm im.

Lý An Nhiên chớp mắt, tiếp tục gọi cô

Giọng nói của anh vừa dễ nghe lại có phần dịu dàng vì mới ngủ dậy, Niệm Sơ rớt cuộc cũng mở mắt rồi lười biếng nhắm lại, cuối cùng cọ vào xương quai xanh của anh.

Miệng nói mớ, như con mèo nhỏ, ngửa ngửa trong tim

“Anh Lý An Nhiên...”

“Dậy nào”, Lý An Nhiên dùng tay chải chải tóc cô, dịu dàng nhìn lại.

Niệm Sơ nằm im một lát rồi bị anh ôm lấy, nhấc người ra khỏi chăn, sau đó đặt cô trước bồn rửa mặt, rồi nhét bàn chải đánh răng vào miệng, động tác nhanh nhẹn như đã làm việc này nhiều lần trước kia.

Mùi bạc hà lan tỏa ra trong miệng, xông thẳng vào đầu, Niệm Sơ lười biếng mở mắt rồi chậm rãi súc miệng.

Hai người rửa mặt xong xuống lầu, bữa sáng trên bàn còn đang nóng, Thư Giai đang đóng hộp đồ ăn thấy thế liền đưa hai đĩa nhỏ đến trường.

Trường tiểu học ở rất gần đó, chỉ cần đi qua con ngõ nhỏ, băng qua đường lớn là có thể tới nơi, đại khái chỉ mất có mười phút.

Cô gái nhỏ được anh ôm trong lòng, đôi mắt to tròn nhưng không thể nhìn thấu được điều gì, khuôn mặt trắng trẻo còn đang ngơ ngác, có chút buồn ngủ.

Vừa ngốc lại vừa đáng yêu.

Lúc còn đang ở ngã tư chờ đèn xanh, Lý An Nhiên vui vẻ nhìn cô, thoáng chốc lại không nhận được mà nở nụ cười.

Đúng là cô gái nhỏ ngốc nghếch

Anh mắng thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Thùy Linh

Đối với niệm Sơ mà nói, trường tiểu học so với mẫu giáo đương nhiên là vui hơn nhiều.

Cái chính là không còn phải ngồi một mình trên xe buýt nữa mà là được cùng với anh Lý An Nhiên đến trường.

Niệm Sơ mỗi khi tan học liền giống như con chim sẻ nhỏ, miệng cứ riu rít không ngừng kể chuyện, nào là chuyện được ngồi gần một bạn rất đáng yêu, còn nhận người ta làm bạn thân, còn nói rằng bạn ấy có cái tên rất đặc biệt.

Nói tới đây, cô đưa tay ra sau lưng. Lắc đầu rồi nhìn anh chăm chăm, khuôn mặt tròn trịa đang lung túng điều gì đó.

Lý An Nhiên thấy đáng yêu liền nghĩ rằng cô bạn kia chắc chắn là không dễ thương bằng Niệm Niệm của anh lúc bây giờ.

Nghĩ vậy anh lại mở miệng giả vờ hỏi thăm

“Ừ, bạn ấy tên gì thế?”

Niệm Sơ mở to hai mắt, khoe miệng cao cao nhếch lên, lộ ra một biểu cảm tự hào, nói từng chữ một, “Cherry, Cherry!”

“Siêu đặc biệt có đúng không?”. Cô đưa hai tay lên che lấy mắt, đôi bàn tay như búp măng trắng.

“Đúng là rất đặc biệt. Nhưng tên Niệm Niệm của anh cũng rất hay nha.”

Lý An Nhiên mỉm cười dịu dàng vỗ đầu cô. Nhưng hình như cô không nghe thấy anh nói, lại tiếp tục lăm bằm

“Em chưa gặp ai có tên là Cherry bao giờ.”

“Nhưng đúng là rất đặc biệt nha”

“Bạn ấy thực sự rất giống như một quả anh đào nhỏ, môi đỏ đỏ cười lên rất dễ thương. Á...”

Đột nhiên cô hét lên, quay sang nhìn chăm chăm vào mặt Lý An Nhiên

“Bạn ấy thật sự rất đáng yêu”

“Chà, đáng yêu đến mức phải khiến em ghen tị sao?”

Lý An Nhiên ra vẻ nghiêm túc, ngắt lời cô. Nếu không, với cái tính của cô gái nhỏ này không chừng sẽ nói việc này cả đêm.

Niệm Sơ lấy tay che miệng, mắt nhìn qua lại, giống như hai viên trân châu đen, Lý An Nhiên bất đắc dĩ lè lưỡi cùng cô đi tiếp về phía trước.

Cứ tưởng rằng mỗi ngày đều được nghe cô ríu rít cùng về nhà, không ngờ hôm sau Niệm Sơ lại trở nên vô cùng im lặng, khuôn mặt nhỏ không có biểu cảm, hơi lạ lạ.

“Niệm Niệm?”

“Dạ?”, cô trả lời nhưng không ngẩng đầu lên.

“Hôm nay có gì vui không?” Lý An Nhiên gọi chuyện

Cô không đáp nửa lời, lúc sau mới rầu rĩ nói

“Hôm nay không có gì vui hết, nhưng lại có chuyện không vui!”

“Bạn của em đâu?” Lý An Nhiên mơ hồ hỏi

“Cherry đổi chỗ ngồi, em phải ngồi cùng một bạn nam khác, tóc bạn ấy vàng vàng lại rất thích kéo tóc em, siêu phiền”, cô thấp giọng oán giận, trán nhăn lại như quả bóng.

Ánh mắt của Lý An Nhiên dừng lại trên mái tóc đen dài ngang vai kia, khẽ nói

“Đừng buồn nữa, ngày mai đi học chắc người bạn kia lại đổi đi chỗ khác thôi.”

“Có thật không?” Cô ngẩng đầu lên, trong mắt đều là sự bất ngờ.

“Thật mà.”

Niệm Sơ lập tức vui vẻ trở lại, lại trở thành con chim nhỏ vô tư ríu rít suốt trên đường.

Tối hôm đó, cô tắm rửa xong rồi lẩn lộn trên giường Lý An Nhiên, không chịu về nhà. Bởi vì hôm nay Thư Giai đã thay bộ trải giường, màu hồng kẻ sọc, ngay lập tức đánh trúng vào con tim thiếu nữ của Niệm Sơ.

Đám Nhã hứa cũng sẽ mua cho cô một bộ như vậy để dụ cô về nhà, Niệm Sơ nghiêm túc suy nghĩ vài giây lại nói,

“Khi nào mẹ mua rồi con mới về”

Lý An Nhiên đang ở phòng đọc sách nghe vậy liền bật cười. Bất lực lắc đầu, đúng là nhỏ mà lanh lợi.

Hôm sau Niệm Sơ đi học trở lại, phát hiện cậu bạn phiền phức kia đã đổi chỗ, lại được ngồi cùng bàn với Cherry đáng yêu, cô mừng rỡ lại hào hứng nói chuyện với bạn ấy.

Nhưng là rất kỳ quái, cậu bạn Hạ Chí phía trước kia có vẻ rất khó chịu.

Ánh mắt của cô như bị thiêu đốt, cảm thấy bất an trong lòng

Nhớ tới lúc thầy giáo yêu cầu đổi chỗ, Niệm Sơ cảm thấy rằng cậu bạn kia cũng không muốn ngồi gần cô. Rốt cuộc thì cô lại được trở lại ngồi cùng với Cherry đáng yêu.

Nghĩ tới chuyện đó, cảm thấy có chút áy náy. Nhưng nói chuyện với Cherry một hồi cô lại quên như không có việc gì xảy ra.

Những năm học tiểu học của Niệm Sơ cứ như thế mà bình thường trở lại.

Chỉ có Lý An Nhiên ngày càng lớn lên, phải lên trung học, phiên nào cũng theo nhau mà đến.

Trường trung học và tiểu học là hai trường riêng biệt, điều này có nghĩa là, Niệm Sơ sau này phải đi học một mình.

Tin này quả thực là một tin dữ

Tệ hơn nữa là, sau khi Lý An Nhiên lên cấp 2, Đàm Nhã không cho Niệm Sơ ở nhà anh qua đêm nữa.

Nhưng mỗi khi Đàm Nhã không có nhà, Niệm Sơ lại lén lút qua đây.

Niệm Sơ từ nhỏ đã được nuông chiều, vừa ngọt ngào vừa mềm mại, giọng nói có chút làm nũng, Thư Giai không thể nào chống cự, cho rằng cô vẫn còn nhỏ xiu chắc cũng không có vấn đề gì mà cho phép cô vào nhà.

Buổi tối Lý An Nhiên đọc sách ở trên bàn, Niệm Sơ ngồi trên đầu giường kể lại những việc xảy ra ở trường, cô nói chuyện một cách lộn xộn, không hề có trình tự.

Lý An Nhiên vẻ mặt nghiêm túc nghe cô nói, thỉnh thoảng nói vào vài câu, bầu không khí rất hài hòa.

Hai người không còn được học chung trường với nhau, Lý An Nhiên phải tách ra học ở trường trung học, anh đã quen với việc nghe Niệm Sơ kể những việc cô làm ở trường, đột nhiên không được nghe giọng nói ấy nữa, thời gian ấy quả thực rất buồn chán.

Niệm Sơ chỉ có thể cùng anh nói chuyện vào ban đêm

Có khi cảm thấy mệt vì nói nhiều quá, cô bé mặc bộ đồ ngủ gấu hồng chớp chớp mắt rồi mở miệng ngáp một cái, sau đó chui vào chăn rồi ngủ thiếp đi.

Mỗi lúc như vậy, Đàm Nhã liền bắt đắ dĩ mà ôm cô về nhà, sáng sớm hôm sau khi tỉnh dậy, Niệm Sơ liền phát hiện mình đã trở về giường của mình từ bao giờ. Lúc đó, cô chỉ có một điều ước trong lòng, đó chính là mau lớn trở thành học sinh trung học để có thể tiếp tục cùng anh Lý An Nhiên đến trường.

Thời gian trôi qua, Niệm Sơ đã qua ba cái sinh nhật, rốt cuộc cũng trở thành học sinh trung học. Mấy năm ấy, cô đã cao lên, cũng đã ra dáng một thiếu nữ.

Mà Lý An nhiên đã trở thành một thiếu niên tuấn tú, dáng người đỉnh đặc, khuôn mặt sạch sẽ, trắng nõn, sự đẹp trai của anh làm cho người khác không thể nào nhìn thẳng vào.

Các nữ sinh thỉnh thoảng nhìn lên anh sẽ tự đỏ mặt mà tránh mắt đi chỗ khác.

Niệm Sơ thích nhất là lúc ngồi ngay ngắn trên giường anh lên đọc mấy tấm thư tình.

Vào ngày khai giảng năm đó, mặt trời lên cao.

Một điều bất ngờ xảy ra, Đàm Nhã lại là chủ nhiệm lớp của Niệm Sơ.

Đa số học sinh tiểu học trường Niệm Sơ cũng đều nhập học trường trung học này nên không ít người gặp qua Đàm Nhã, bởi vậy tin Niệm Sơ là con gái của chủ nhiệm lớp đã được lan truyền một cách nhanh chóng.

Chức vị của Niệm Sơ trong lớp liền trở nên to lớn không ngờ, đặc biệt là vì Đàm Nhã đã chỉ định cô làm lớp trưởng.

Một cảm giác không thể nói lên lời, nhưng tóm lại là làm người khác “vui” đến mức không đứng vững được.

Những bạn khác đột nhiên cũng vạch ra một ranh giới rất rõ ràng, một số không có ý tốt với cô, một số lại có chút thù địch. Họ nhìn cô với một ánh mắt đầy mỉa mai và cảnh giác.

Đây thực sự là một vấn đề đau đầu.

Ngày đi học chính thức

Niệm Sơ được Lý An Nhiên chở đi trên chiếc xe đạp đến trường, lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm giác khi bị người khác chú ý.

Vào buổi sáng sớm của mùa hạ, gió mang theo một chút mát mẻ, lá bên đường có màu xanh tươi tốt, trên lá còn đọng vài giọt sương xanh bị gió thổi qua hai lần rồi rơi mất.

Thiếu niên phía trước mặc đồng phục học sinh ngắn tay, màu xanh và trắng, bả vai hơi mềm, áo ở phía sau bị gió thổi lên, để lộ một mảnh da trắng nhỏ ở thắt lưng.

Niệm Sơ nắm chặt góc áo của anh, sau đó vươn tay ra, lặng lẽ vuốt phẳng xuống giùm anh.

Ngay lập tức, chiếc xe lắc lư hai lần. Anh quay đầu lại, để lộ một nửa khuôn mặt đường nét rất đẹp rất trắng và thanh tú. Chiếc cằm tinh tế và đôi môi đỏ khê giật giật.

“Niệm Niệm, đừng có sờ soạng anh.”

Anh nhìn vào mắt Niệm Sơ, giọng nói trầm thấp bất lực, không phải là khó nghe nhưng anh chỉ nói ngắn gọn rồi vội thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng về phía trước.

Lý An Nhiên đã vỡ giọng từ năm trước, mỗi lúc nói chuyện với Niệm Sơ, giọng nói không thể nào trầm hơn nên chỉ có thể nói ít lời, lo lắng rằng sau này cô sẽ sợ giọng nói này.

“Em không có, tại eo của anh bị lộ ra, em chỉ che lại giúp anh thôi mà”, cô có chút nũng nịu giải thích, đôi mắt đen nhánh cùng với ánh nhìn hồn nhiên.

Người đằng trước vội đỏ tai, mặt cũng hơi ửng hồng.

Trên cả quãng đường, xe đi nhanh, qua cổng trường rồi rẽ vào đường chính, học sinh cũng tăng dần, thấy hai người đi qua không thể không liếc nhìn một cái.

Những người biết tính cách của Lý An Nhiên, trong mắt toàn là sự kinh ngạc, ánh nhìn rơi xuống người Niệm Sơ, đột nhiên cảm thấy ghen tị với cô.

Ngoài ra còn có một số học sinh mới vừa vào trường, nhìn chằm chằm vào Lý An Nhiên trong mắt chỉ thấy sự đẹp trai của anh.

Cho dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng Niệm Sơ cũng có thể nhận ra những ánh mắt phía sau mình. Trong lòng có một loại cảm giác khó giải thích.

Gần đến lớp, có khá nhiều học sinh trên đường, có hai hoặc ba cô gái cầm sách, những chàng trai mang balo và đeo kính, cao và thấp, tất cả không một ai quen thuộc.

Niệm Sơ nắm chặt một góc áo của Lý An nhiên, đôi mắt hạ xuống có chút sợ hãi.

Chiếc xe dừng lại trước một dãy phòng học, Niệm Sơ xuống xe. Lý An Nhiên sau khi dặn dò cô vài câu, anh bước lên xe và tiếp tục đạp về phía trước. Bóng dáng dần dần nhỏ lại, góc áo lại bay lên.

Trường trung học phổ thông và trung học cơ sở có chút cách xa nhau, hai dãy phòng học cách nhau vài tòa nhà, đạp xe đi cũng mất khoảng bốn, năm phút, Niệm Sơ nhìn anh đi xa mới nắm chặt quai cặp từ từ đi lên lầu.

Đột nhiên bả vai bị nắm lại từ phía sau, một giọng nữ vang lên.

“Này, xin chào, mình đã thấy cậu ngày hôm qua, chúng ta là bạn cùng lớp đấy. Đúng rồi, mình tên là Hứa Tường.” Đó là một cô gái có khuôn mặt sáng với cười rất tươi.

Niệm Sơ sững sốt một chút, tươi cười khê giật đầu.

“À, chào cậu.”

“Học trường vừa nãy có quan hệ gì với cậu vậy?” Hứa Tường hỏi, sau đó lại nói nhỏ một tiếng, “Xin lỗi, hỏi như thế này có hơi bất lịch sự nhỉ?”

Hứa Tường ngượng ngùng gãi đầu, sắc mặt đỏ ửng, “Tại mình có hơi tò mò”

“Ồ, không sao đâu.” Niệm Sơ đáp cô một tiếng, dừng một chút rồi lại nói

“Đấy là anh mình.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: Thùy Linh

“À, là anh em ruột sao?”. Hứa Tường ngạc nhiên, thận trọng hỏi.

“Không phải.”

Niệm Sơ suy nghĩ một lát rồi chớp chớp mắt nói tiếp, “Là anh trai lớn lên cùng mình.”

Cô lập tức thay đổi biểu cảm, nhẹ nhàng giải thích không sót một ý nào, nhìn có ý gì đây? Niệm Sơ nghi hoặc nhìn Hứa Tường chăm chăm, Hứa Tường chỉ cười cười

“Có vẻ như cậu và anh ấy rất thân nhau...”

Hai người cùng nhau lên phòng học, Hứa Tường bắt đầu nói chuyện phiếm, Niệm Sơ liền trả lời mà không cần suy nghĩ

“Đúng vậy, anh ấy và mình như hai anh em ruột.”

“Ngưỡng mộ thật đấy, mình cũng muốn có anh trai nha.”

Niệm Sơ ngượng ngùng mím môi, khoe miệng cong lên một vòng cung nhỏ.

Hai người đến phòng học, còn chưa đến giờ vô lớp, bên trong vô cùng ảm ỉ, xa nhau cả mấy tháng hè đúng là có nhiều chuyện để nói với nhau.

Những người không quen biết nhau thì đang làm quen, rồi dần dần trở nên thân thiết.

Đúng là tuổi trẻ tràn đầy sức sống.

Niệm Sơ vừa đi vào, liền có người nhận ra, hét to

“Lớp trưởng tới rồi kìa, mọi người im lặng một chút đi!”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người cô, những người bạn cũ đều biết rõ cô là ai, chỉ lộ ra một nụ cười với tâm ý sâu xa, những bạn mới thì mặt đầy sự kinh ngạc và bắt đầu đánh giá.

Niệm Sơ theo hướng của giọng nói lúc nãy, hóa ra đây chính là cậu bạn phiền phức kia, cô trừng một cái rồi yên lặng buông cặp sách xuống chỗ ngồi.

Thành tích của Niệm Sơ lúc tiểu học không tồi, tính tình lại rất tốt, luôn kiên nhẫn giảng bài cho người khác, hơn nữa, các giáo viên trong trường đều biết cô là con gái của Đàm Nhã nên từ nhỏ đến lớn, cô luôn được chỉ định làm lớp trưởng.

Mà trong lớp nào cũng vậy, luôn luôn có vài thành phần cá biệt.

Đúng lúc cái cậu bạn tóc vàng ấy lại nghịch ngợm có tiếng.

Cậu ấy tên là Âu Thông, trừ Niệm Sơ ra, ai cũng gọi cậu là Thông ca.

Phía sau rất náo động, ồn ào tiếng cười không dứt, Niệm Sơ nhìn về phía Âu Thông, kẻ gây ra chuyện này, nhũn mày quát lớn

“Thông Thông, còn ồn nữa là mình tẩy tóc cậu đấy.”

“Tẩy cái rắm, tóc này là tóc vàng tự nhiên.”

Cậu đỏ mặt gào lên, trong cổ họng không còn chút hơi gì, Niệm Sơ không để ý đến cậu nữa, lấy sách ra chuẩn bị đọc bài, phía sau cũng không còn ồn ào

Lại có tiếng nói nhỏ

“Thông ca, cứ như vậy mà bỏ qua sao?”

“Có phải là Thông ca không vậy, vừa bị lớp trưởng nhắc nhở một câu mà đã im lặng rồi sao?”

Lại có người cười xấu xa,

“Thật là, đúng là không nhìn ra nha, Thông ca của chúng ta là người nói đầu đánh đó, rất có uy hiếp, không gì cản được, có vẻ như không qua được ải mỹ nhân này rồi.”

“Im đi!”

Âu Thông thu hồi tầm mắt đang nhìn Niệm Sơ, thấp giọng cảnh cáo

“Đừng lấy cô ấy ra làm trò đùa”

Mọi người lập tức im lặng nhìn mặt nhau, trong mắt không còn sự cợt nhả.

Phòng học vô cùng yên lặng

Hứa Tường ngồi xuống bên cạnh Niệm Sơ, thấy thế, cúi người xuống hỏi nhỏ

“Niệm Sơ, cậu quen cậu bạn ấy sao?”

“Là bạn hồi tiểu học”, Niệm sơ cười nói rồi liếc nhìn người đang đứng bên cạnh, một giọng nữ tinh tế vang lên bên tai, cô nghe thấy hơi quen quen

“Chỗ này, là chỗ mình đã ngồi hôm qua”. Một cô gái trắng trẻo đứng trước bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm Hứa Tường.

Hứa Tường sững sốt một chút, sau đó liền tươi cười chân thành năn nỉ

“Ngại quá, chúng mình còn có chuyện chưa nói với nhau xong, có thể đổi chỗ với mình được không?”

Hứa Tường đứng lên, chỉ về chỗ ngồi sát cửa sổ mở miệng nói

“Mình ngồi ở bên kia, có thể dựa vào cửa sổ, lại còn có ánh nắng, không khí rất tốt đó”

Cô không nói sẽ trở về chỗ cũ, cũng không nói là ngồi tạm ở đây

Đều là học sinh mới vào trường, ai ngồi đâu cũng được, chỉ là sẽ có một vài người không thấy thỏa mãn trong lòng.

Bạn nữ kia đứng đó, mặt có hơi chút buồn, vài giây sau liền xách cặp đi mất

Hứa Tường tiếp tục cùng Niệm Sơ nói chuyện

Tâm trạng cô ấy rất vui vẻ, nói nhiều một cách tự nhiên, khiến người ta cảm thấy chán ghét nhưng không biết tại sao Niệm Sơ lại không thấy như vậy.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, hai người nói chuyện với nhau cũng đã xong xuôi.

Niệm Sơ là người không chú ý đến mọi người xung quanh mình, từ nhỏ mặc kệ là ai làm khó hay bắt nạt cô, ngày hôm sau cô liền quên hết, lại cùng người ta chơi đùa vui vẻ

Huống chi đây lại là Hứa Tường, một cô gái vô cùng hoạt bát, tốt tính

Tình bạn giữa hai cô gái nhỏ nhanh như một con lốc xoáy. Chỉ cần nói chuyện nhiều vào buổi sáng, liền có thể trở nên thân thiết.

Vào giờ nghỉ trưa, Lý An Nhiên đến đây tìm cô, một số người trong lớp đã thấy quen với điều đó, số còn lại là vô cùng kinh ngạc nhìn hai người đến nhà ăn cùng nhau

Đi được mấy bước, Hứa Tường liền chạy theo, tỏ ra thân thiết kéo cánh tay Niệm Sơ, về mặt e thẹn nhìn Lý An Nhiên lên tiếng chào

“Chào học trưởng, em là bạn cùng bàn của Niệm Sơ, tên là Hứa Tường ạ”

“Chào.” Lý An Nhiên nhàn nhạt gật đầu một cái

“Hai người đang định đi ăn cơm sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy là cùng đường rồi, thế thì đi cùng nhau đi”

Hứa Tường lập tức sáng mặt, giọng nói không che giấu được niềm vui sướng

Niệm Sơ cũng gật đầu theo, khoe miệng khẽ nhếch lên, Lý An Nhiên bắt lực nhìn cô, duỗi tay kéo người cô vào lòng ngực mình, mở miệng nói

“Tôi cùng niệm Niệm còn có chuyện muốn nói, bạn học cứ đi trước đi.”

“À..”, Hứa Tường có chút kinh ngạc, cười xấu hổ, vội buông tay Niệm Sơ ra, muốn nói gì đó lại thôi, nhìn chằm chằm Lý An Nhiên, “Vậy em đi trước..”

“Ừ.” anh bình tĩnh gạt đầu

Niệm Sơ vẫy vẫy tay với Hứa Tường, dịu dàng nói

“Lát nữa gặp nhé”

“Được” Hứa Tường trả lời, nhìn vào bàn tay kia đang đặt trên vai Niệm Sơ, ánh mắt lóe sáng

Thân hình Niệm Sơ rất nhỏ đơn giản như là bị Lý An Nhiên ôm hết nửa người vào lòng ngực, hai người toát ra một bầu không khí thân thiết tới mức người khác khó có thể hòa nhập được, sự gần gũi ấy cứ như là điều hiển nhiên

Hứa Tường đi chuyển ánh mắt, thu hồi cái nhìn kinh ngạc kia, gạt gạt đầu, xoay người đi về phía trước.

Đến khi Hứa Tường đi mất, Niệm Sơ lập tức quay đầu, ngẩng mặt nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt nghi hoặc hỏi

“Anh, anh có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Lý An Nhiên cúi đầu, rũ mắt xuống nhìn cô, khuôn mặt nhỏ trắng vẫn hờn nhiên, còn mang vài nét trẻ con, trông thật đáng yêu

Đôi mắt đen nhánh kia đang tròn tròn, lại trong veo đến mức làm người ta có thể nhìn thấu bên trong

Anh không nhìn được mà khóe miệng nhẹ mắ

“Đồ ngốc.”

Lý An Nhiên dẫn Niệm Sơ đến nhà ăn, trên đường gặp không ít người quen, anh nhàn nhạt hừ một tiếng, không quan tâm đến những ánh mắt tò mò ấy.

Cho dù vậy, đến lúc ăn cơm, hai người không thể tránh được đội quân ‘bà tám’

“Ồ, ai đây nhì, không phải là Lý An Nhiên của chúng ta đây sao?”

Một anh chàng đầu đinh xuất hiện, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, đôi mắt rất sáng, như hai mặt trời đen nhỏ, cả người toát không khí tươi sáng của ánh mặt trời.

Lý An Nhiên gạt bàn tay đang đặt trên vai xuống, bình tĩnh nói

“Đúng vậy, cậu không nhìn nhầm đâu.”

Vừa dứt lời, phía sau lập tức truyền đến một tiếng cười nhẹ

“Ha.”

Niệm Sơ nhìn theo nơi phát ra âm thanh, ánh mắt lập tức trở nên kinh ngạc

Cô ngờ ngạc mở to mắt nhìn, vô thức nói ra hai chữ “A Li?”(*)

A Li(*) phiên bản người thật...

(*): A Li là con cáo trong phim hoạt hình bên Trung

Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt kia, không nhìn được nuốt nước miếng

Mắt to, cảm nhơn, mặt trái xoan, làn da vô cùng mịn màng, môi hơi đỏ, mái tóc đen bồng bềnh trên đầu, một số chỗ bị nhếch lên, giống như hai tai cáo.

Niệm Sơ nhìn không chớp mắt, đang còn nhìn một cách mê mụi thì đầu bị người kia xoay lại, trước mắt là khuôn mặt yên tĩnh của Lý An Nhiên.

Trên đó còn có nét giận dỗi

“Niệm Niệm, không được nhìn người khác như thế, không có ý tứ gì hết”

“A.” Niệm Sơ ngờ ngẩn chớp mắt, cúi đầu gấp đồ ăn, không dám ngẩng đầu nhìn anh

“Ha ha ha, Lý An Nhiên, cậu dọa em gái nhỏ sợ rồi kia”

Giọng nói trong trẻo ấy là cái người giống như A Li kia, Niệm Sơ dựng tai lên nghe. Đột nhiên bên cạnh có người ngồi xuống, cơ thể Niệm Sơ căng cứng lên

“Nguyễn Thu, lại đây ngồi” Lý An Nhiên ngồi phía đối diện nói, giọng hơi trầm và khàn khàn, như bị bánh xe nghiền nát, nói không đều

Người bên cạnh lập tức đem chén qua, Niệm Sơ cúi đầu tiếp tục ăn, một chút cũng không dám lên tiếng

Cô sợ nhất là dáng vẻ của Lý An Nhiên lúc này, trên mặt không có nét cười, đôi mắt nghiêm nghị, khuôn mặt rất điềm tĩnh.

Mỗi lần cô phạm lỗi hay chọc giận anh, Lý An Nhiên tức giận chính là dáng vẻ này

Niệm Sơ nghĩ ngợi một chút, cô đâu có làm sai điều gì đâu..

“An Nhiên, không giới thiệu một chút sao?” Người bên cạnh lên tiếng, giọng nói mang theo ý cười, ngữ khí nhẹ nhàng, Niệm Sơ yên lặng nhai com trong miệng, đột nhiên cảm thấy hâm mộ, một chút cũng không thấy sợ Lý An Nhiên, thật sự là quá tốt

“Đây là Niệm Sơ, là em gái cùng mình lớn lên”, anh nói ngắn gọn, mọi người đột nhiên im lặng

Hoắc Cảnh lúc sau mới lên tiếng, xác định là anh đã giới thiệu xong, khó tin mở miệng

“Không thể nào Lý An Nhiên, chỉ có vậy thôi sao?”

“Niệm Niệm ăn mau đi, xong rồi còn phải trở về ngủ trưa”, Lý An Nhiên ngược mắt nhìn Niệm Sơ dặn dò

“À, dạ..” Niệm Sơ nghe vậy gật đầu, lập tức ăn một cách nhanh chóng

“Này em gái, anh tên là Hoắc Cảnh, cùng tuổi với Lý An Nhiên, em cũng gọi là anh trai nhé.”

Giọng nói vui vẻ bên cạnh vang lên. Niệm Sơ nghĩ trong vài giây, quay đầu lại và chớp mắt trả lời.

“Không được”

“Tại sao?”, Hoắc Cảnh thấy cô nghiêm túc không nhìn cười được mà hỏi tiếp

“Nếu gọi vậy, anh Lý An Nhiên sẽ không rõ là gọi anh ấy hay là anh, cho nên không thể tùy tiện gọi như thế được.”

Cô dừng một chút, mở miệng: “Nhưng có thể gọi là anh Hoắc Cảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Editor: Thùy Linh

Phía đối diện lại vang lên một giọng nói quen thuộc, Niệm Sơ ngơ ngẩn ngược mắt lên nhìn, A Li kia đang nhìn chăm chăm vào cô, lông mày cong cong, môi đỏ răng trắng

Một giây sau cô nhanh chóng ổn định lại tầm nhìn của mình, sau đó vô thức mím môi trong mắt có chút ngại ngùng

Lý An Nhiên thấy dáng vẻ này của cô ánh mắt càng thêm thâm trầm,

“Niệm Niệm, ăn no chưa?”

“Hả, dạ no rồi”, cô ngơ ngác gật đầu

“Vậy thì đi thôi.”

“Vâng..”

Lý An Nhiên thu dọn khay đồ ăn, Niệm Sơ gật đầu chào hai người kia rồi vội vàng đuổi theo anh, hai người nhanh chóng đi ra cửa, qua con đường rợp bóng cây.

Con đường rộng lớn, giờ com vừa xong học sinh đều tụ tập đi dạo, người đến người đi

Ánh mặt trời vẫn chói sáng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây chỉ còn vài đốm nhỏ chiếu trên mặt đất, vài đốm chiếu qua vai của Lý An Nhiên, làm cho đồng phục xanh trắng của anh có chút ánh vàng

Anh chậm rãi đi bộ, bỗng nhiên dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn Niệm Sơ

“Lại đây.”

Niệm Sơ đang ủ rũ đi theo phía sau lập tức bước nhanh lên trước, đứng bên cạnh anh, Lý An Nhiên vươn tay, ôm cô vào lòng ngực

“Em thấy anh chàng kia rất đẹp trai hay sao hử?” Anh cúi người xuống thấp giọng hỏi, sắc mặt bình tĩnh, nhìn cô không cảm xúc

Niệm Sơ chân thành gật đầu, “Siêu đẹp”

Nói xong còn trịnh trọng bổ sung, “Giống A Li như đúc!”

Lý An Nhiên nheo mắt, hận không thể cắn hai cái má đang phình to của người trước mặt, tức giận mở miệng, “Vậy em thích anh hay A Li ấy?”

“Đương nhiên là anh rồi”

Niệm Sơ mở to mắt kêu lên, vẻ mặt còn nghiêm túc hơn lúc nãy

“Anh là người không ai có thể thay thế được mà”

Giọng nói non nớt của cô gái nhỏ cứ vậy quanh quẩn bên tai, còn có chút ý cười ở khóe miệng, Lý An Nhiên duỗi tay xoa đầu cô, nhẹ nhàng cười một tiếng

Giữa trưa phòng học vẫn ảm ỉ như cũ, Hứa tường đã ngồi ở bàn học, Niệm Sơ chào một tiếng lúc sau đeo tai nghe nằm trên bàn ngủ trưa

Đột nhiên xung quanh bắt đầu yên tĩnh lại, cô cứ như thế mà ngủ

Lúc Niệm Sơ tỉnh dậy, trên mặt cô có hai vết đỏ, rất bắt mắt trên da thịt trắng nõn nhưng cô lại không phát hiện ra

Đến buổi chiều học Toán, vì cô là lớp trưởng nên phải đi lấy sách luyện tập

Không khí vào chiều rất buồn, không có một ngọn gió nào lại còn cảm giác buồn ngủ chưa tan, Niệm Sơ uể oải, ỉu xiu ôm sách trở lại phòng học vừa đúng lúc lại gặp đám Âu Thông ở cửa.

Ngay lúc đi ngang qua, tóc đuôi ngựa như bị kéo một chút, không đau lắm nhưng làm người ta cảm thấy khó chịu

Niệm Sơ nhàu mày, buồn bực đưa mắt qua

“Lớp trưởng thật ưu tú nha”

Ba, bốn, năm cậu thiếu niên phía sau kéo dài âm thanh, cột nhà nhìn cô

Niệm Sơ mím môi, đá Âu Thông một cái, tức giận nhưng không quan tâm cứ thế mà đi về phòng học, Âu Thông nhanh tay giữ chặt cổ áo cô lại, đột nhiên nói to

“Lớp trưởng, trên mặt cậu có vài dấu đỏ kia”

Cơ thể đột nhiên dừng lại, Niệm Sơ lao đảo hai lần rồi lại đứng vững, nghiêng đầu trừng cậu, “Liên quan gì tới cậu”

Nói xong, cô vội đem sách về phòng học rồi lập tức vọt vào nhà vệ sinh

Âu Thông nhét tay vào túi quần, cắn môi mỉm cười ở đằng sau

Trong nhà vệ sinh, chiếc gương phản chiếu rõ hình ảnh của Niệm Sơ, cô vịn vòi nước, vỗ vỗ trên mặt vài cái cho đến khi vết đỏ kia nhạt dần

Niệm Sơ thở dài một hơi, lấy khăn giấy lau mặt rồi đi về phòng học

Vừa lúc tới cửa thì chuông vào học vang lên, lớp học bắt đầu ồn ào và náo nhiệt, có chút đau đầu, lát nữa giáo viên bộ môn sẽ vào lớp rồi.

Niệm Sơ lặng lẽ hít sâu một hơi, cất bước đi tới bục giảng

“Yên lặng”

Giọng nói của cô dễ nghe, sắc sảo và ngọt ngào, nhưng ngay lập tức chìm trong biển tiếng, Niệm Sơ nhìn quanh phía dưới một vòng, sắc mặt nghiêm túc dùng thước gỗ trên bàn, lại nói to

“Tôi nói yên lặng”

Có vài người đã ngừng nói chuyện, bắt đầu nhìn cô

“Đã tới giờ vào học, tất cả mọi người yên lặng vì lát nữa giáo viên Toán sẽ vào lớp”, Niệm Sơ đứng thẳng tắp trên bục giảng, trên mặt không có ý cười, đáy mắt trầm tĩnh, ngữ khí vô cùng nghiêm túc

Phía dưới yên lặng một hồi rồi trong chốc lát lại có âm thanh sột soạt vang lên, tuy rằng nhỏ hơn lúc nãy nhưng vẫn ồn ào

Niệm Sơ đau đầu thờ dài, sắc mặt trầm xuống

Vừa đúng lúc này, trong góc phòng đột nhiên vang lên một tiếng hét to, ngữ khí cả lo phát phờ nhưng lại làm cho người khác chú ý, “Đều điếc tai sao, không nghe lớp trưởng nói yên lặng đi à?”

Âu Thông sắc mặt khó chịu dựa nghiêng trên ghế, tay quay quay bút, mái tóc dày giương nanh múa vuốt ở trên đỉnh đầu, dưới ánh nắng mặt trời có hơi chút vàng

Phía dưới hai hàng lông mày đen là đôi mắt đen nhánh sắc bén, khuôn mặt rất rõ ràng, đáy mắt mang theo ít sự khó chịu, làm người ta phải sợ hãi

Đúng lúc đó, lớp học lặng ngắt như tờ

Âu Thông giãn cơ mặt, đắc ý nhướng mày về phía Niệm Sơ cười cười, cô chỉ bắt dắc dĩ nhấp môi cảm ơn cậu, trong mắt có chút cảm kích.

Buổi chiều khi tan học về nhà, Lý An Nhiên đã đứng ở dưới chờ cô, anh dựng xe đạp ở một góc vắng người, mặc đồng phục như bao người khác liền hòa nhập vào đám học sinh vừa ra

Nhưng cho dù vậy, vẫn không tránh được ánh mắt người khác trên người anh

Thiếu niên đáng người cao ráo, sắc mặt như ngọc, tựa như đang phát sáng nổi bật trong áo trắng quần xanh

Niệm Sơ tươi cười trên mặt, vui sướng chạy tới

“Anh!” Cô đột nhiên tiến lên ôm lấy eo Lý An Nhiên, mặt ở trên vai anh không ngừng cọ cọ

Thật thơm, mùi mồ hôi kết cùng với ánh mặt trời, sạch sẽ và tươi mát, Niệm Sơ không nhịn được mà hít hít hai lần

Lý An Nhiên cười bất lực, xoa đầu cô nói nhỏ

“Niệm Niệm đã học trung học, em không thể tùy ý thân thiết với con trai như vậy được.”

“Anh Lý An Nhiên cũng không được sao?” Niệm Sơ trong lòng ngực ngẩng đầu nghi hoặc, ánh nhìn trong veo

“Ừ thì...” Anh nghiêng nghiêng đầu như tự hỏi một chút, rồi chậm rãi nói, “Trừ anh ra thì tất cả người khác đều không được”

“Còn ba thì sao?”

“Niệm Niệm sẽ ôm ba làm nũng sao?”

“Ừ nhỉ, sẽ không đâu.” Cô vội lắc đầu không ngừng, lúc sau lại nói

“Êo của ba quá béo”

“Ôm anh Lý An Nhiên là thoải mái nhất”

“Ngaoan.” Lý An Nhiên cười như một ngọn gió xuân, duỗi tay nhéo mặt cô một cái

Chạng vạng hoàng hôn dần buông xuống, cậu thiếu niên chờ cô gái càng lúc càng xa, gió nhẹ thổi bay tóc cô trong không trung rồi dừng lại trên nụ cười của cô

Hai bóng người đi qua con đường xanh tươi, có một chút xanh và trắng giữa các nhánh cây, cùng với cảm giác thoải mái và công khai.

Lý An Nhiên trực tiếp chờ Niệm Sơ về đến cửa nhà, trong nhà đã tỏa ra mùi đồ ăn thơm phức, đến lúc dừng xe lại, Niệm Sơ nhanh như chớp nhảy xuống

“Di Thư, hôm nay có phải đi làm món giò heo kho tàu không, thơm quá đi mất”, cô giang hai tay chạy vào nhà, cặp sách phía sau nhảy nhảy trên lưng.

Lý An Nhiên nhìn dáng vẻ kia không nhịn được lắc đầu, chậm rãi dựng xe vào nhà

Quả nhiên trên bàn ăn trắng giữa phòng có một mâm giò heo kho tàu, làm người ta phải muốn động tay động chân, Niệm Sơ vội bỏ cặp sách xuống,

chạy vào bếp đi rửa tay

Đợi đến khi Lý An Nhiên đã ổn định chỗ ngồi, cô đã ôm một cái giò heo hầm đến vô cùng vui sướng

“.....”

“Niệm Niệm”

“Hửm?” Niệm Sơ thuận miệng đáp một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên

“Chóp mũi của em dính mỡ rồi.”

“A...”

Cô dừng lại động tác, ngo ngác tròn mắt nhìn anh, khoe miệng trên miệng lộ ra một lớp bóng mỡ, nhìn ngốc nghếch đáng yêu

Lý An Nhiên nhìn không được khoe miệng khẽ nhếch lên, rút ra một tờ khăn giấy trên bàn, nhẹ nhàng xoa

Niệm Sơ phối hợp ngẩng đầu lên

Lau xong chóp mũi của cô rồi thuận tay lau luôn khoe miệng, mặt Niệm Sơ hơi nghiêng rồi nhỏ giọng lầm bầm

“Em còn chưa ăn xong kia mà..”

“Anh biết, lau khô rồi ăn tiếp”

“Vâng..”

Thư Giai bung chén từ bếp đi ra, nhìn hai người lúc này cười lắc đầu, âm thầm cảm khái

Từ nhỏ đã thân thiết như vậy, nếu về sau Niệm Sơ có bạn trai không biết con trai bà còn nên đáng về gì.

Ăn cơm ở nhà Lý An Nhiên xong, Niệm Sơ trở về tắm rửa rồi lại chạy qua lại, xông thẳng vào phòng của anh

Ngày hè nóng bức, cô gái nhỏ mặc quần thun ngắn, bộ đồ màu hồng nhạt, lộ ra bắp đùi trắng nõn, xương quai xanh mảnh khảnh, gương mặt nhỏ kia mềm mịn trơn bóng, trắng đến lóa mắt.

Cô lau sạch đầu, chạy đến đây không kịp sấy, có thể nhìn ra được là chỉ lau qua loa một chút vì tóc phía sau ướt thấm ra cả áo

Lý An Nhiên lấy máy sấy từ trong tủ ra, kéo người ra phía trước bật công tắc, âm thanh gầm rú vang lên, mái tóc ướt cũng khô từ từ

Thối khô một nửa, Lý An Nhiên di chuyển máy sấy trong tay ra sau lưng rồi kiên nhẫn thổi vào khoảng áo ướt.

“Niệm Niệm, lần sau chưa sấy tóc mà chạy lại đây là anh đuổi em về đấy” Anh cúi đầu mở miệng

“Em không phải cố ý”, Niệm Sơ cục cựa thân mình trong lòng ngực anh, nheo mắt cười, giải thích một cách thuyết phục: “Máy sấy nhà em hỏng rồi!”

“Máy sấy nhà em hỏng từ ba tháng trước rồi mà vẫn chưa sửa sao?” Lý An Nhiên bình tĩnh vạch trần lời nói dối của cô

Niệm Sơ khi còn nhỏ mỗi khi tắm rửa xong đều là Lý An Nhiên giúp cô sấy tóc, dần dần trở thành thói quen, mỗi lần tắm xong đều không tự sấy tóc mà chạy lại đây

Tâm tư bị vạch trần, Niệm Sơ nhăn mũi lại, nhỏ giọng oán giận, âm thanh mềm mại, có chút trẻ con

“Ai da, nói nhiều quá đi..”

“Em nói ai?”

“Nói anh ấy”

“Vậy được, tự em sấy tóc đi”

Niệm Sơ lập tức lúng túng, lắc đầu liên tục xin tha

“Không phải không phải, anh, em sai rồi..”

“Anh đừng để ý những lời trước đó, em thích anh nhất mà”

Cô mở to hai mắt lấy lòng, Lý An Nhiên lắc đầu cười hừ một tiếng, tiếp tục giúp cô sấy tóc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Thùy Linh

Màn đêm dần buông xuống, Niệm Sơ cuối cùng cũng làm xong bài tập, cô gấp một cái, lười nhác nằm gục xuống bàn, đôi mắt nhìn quanh, cuối cùng dừng lại trên người Lý An Nhiên.

Một lát sau

“Niệm Niệm, đừng nhìn anh”, Lý An Nhiên tập trung nhìn vào sách bài tập, xoay xoay bút trên tay

Niệm Sơ không nhúc nhích, vẫn như cũ nhìn anh, ánh mắt ngơ ra, đáy mắt còn chứa ít nước, tóc dài đen nhánh phủ kín vai, có vài sợi tóc rơi xuống che nửa khuôn mặt

Lý An Nhiên liếc nhìn cô một cái, sau đó vươn tay ra quay đầu cô ra chỗ khác

Niệm Sơ tùy ý anh quay mặt đi, tiếp tục nằm trên bàn nhìn ngơ ngẩn vào không khí, lúc sau chậm rãi mở miệng: “Anh ơi, em mệt quá.”

“Thế thì trở về ngủ”

“Không muốn đi...”

Cây bút trong tay Lý An Nhiên dừng xoay, anh suy nghĩ vài giây rồi nói: “Vậy thì ngủ trên giường anh.”

“Mẹ không cho...” Niệm Sơ nhăn mặt lại

Anh đặt bút xuống rồi ngã người trên ghế than nhẹ một tiếng: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Niệm Sơ lắc lắc đầu, bỗng dưng đứng dậy thu dọn đồ học tập trên bàn, hang hái nói lời tạm biệt: “Như vậy thì để em tự về cũng được, anh ngủ ngon nhé!”

Cô dán tay ở trên môi cho anh một cái hôn gió như hồi nhỏ

Lý An Nhiên phì cười, đi theo cô xuống lầu, ở cạnh cửa nhìn cô về đến nhà, sau đó nhìn căn phòng kia bật đèn sáng mới chậm rãi trở về phòng.

Ngày hôm sau về mặt Niệm Sơ trông như thiếu ngủ, trong mắt không có một tia phấn chấn, khuôn mặt buồn tẻ

“Làm sao vậy?” Lý An Nhiên một chân dựng xe trên đường, nghiêng đầu hỏi cô

“Buồn ngủ.”, Niệm Sơ gục đầu xuống nhảy lên phía sau xe, sau đó ôm lấy eo anh, đem mặt dán lên lưng

Thiếu niên lưng mảnh khảnh, cách một lớp áo đồng phục mỏng có thể cảm nhận được da thịt ấm áp đang phập phồng, Niệm Sơ nhìn không được mà cọ cọ, không biết rằng người đằng trước đã cứng đờ

Trong chớp mắt trái tim của Lý An Nhiên nhẹ nhàng run rẩy một cái, tiếp theo hít sâu không khí hai lần, cố gắng phớt lờ làn da mềm mịn đang cựa quậy phía sau lưng anh

Phía dưới chân dùng hết sức đạp, xe liền chạy nhanh trên đường, mang theo một cơn gió nhẹ lạnh lạnh thổi qua, thổi bay hoàn toàn cảm giác rung động kia

Thiếu niên ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm về phía trước, tuổi trẻ trên mặt trầm ổn mà bình tĩnh.

Tốc độ xe trên đường ổn định vững vàng, Niệm Sơ ngủ một được một lát miễn cưỡng xuống xe, cô buông eo Lý An nhiên ra, trong lòng lập tức cảm thấy một chút không ổn

Cô vô cùng lưu luyến cảm giác lúc ôm eo anh, vừa tỉnh tề mà không gầy yếu, mang theo một chút ấm áp, cực kỳ yêu thích

Lúc vừa mới xuống xe, Niệm Sơ thật sự không nhìn được mà mở miệng: “Anh ơi, ôm eo anh đặc biệt thoải mái.”

Cô đứng trước xe, ánh mắt vừa nghiêm túc vừa thẳng thắn thành khẩn, sắc mặt vô cùng tự nhiên, như là đang nói một chuyện hiển nhiên, trên mặt không có chút xấu hổ nào.

Lý An Nhiên trong mắt hiện lên một tia phức tạp, duỗi tay dùng sức nhéo mặt cô, sau đó đạp xe đi mất

Nếu ở lại thêm chút nữa, chỉ sợ không khống chế được mà làm lộ ra tâm tư của anh đối với cô

Nghĩ đi nghĩ lại rồi hừ nhẹ một tiếng, tuy cô còn nhỏ nhưng chắc chắn sẽ cảm thấy áy náy.

Niệm Sơ đứng yên tại chỗ nhìn bóng dáng anh, nghi hoặc xoa xoa khuôn mặt đang hồng có chút tội thân của mình.

Trong lớp học, đã đến giờ vào lớp nên buổi sáng ồn ào tiếng người, Niệm Sơ kêu các tổ trưởng bắt đầu thu bài tập, lập tức xung quanh đều có vài tiếng than thở oán giận.

Một số người lập tức dừng bữa sáng, hỏi mọi người xung quanh mượn bài tập, sau đó vội vàng chép

Âu Thông chính là một trong số đó, nhưng chỉ có cậu công khai phá lệ, trực tiếp nói với Niệm Sơ: “Lớp trưởng, cho mình mượn bài tập Toán một chút!”

“Không cho!” Niệm Sơ ngồi trên ghế bắt đầu lấy cặp sách ra, cũng không quay đầu lại

“Một ngày ngồi cùng bàn, một trăm ngày thân thiết! Huống chi chúng ta còn ba năm ngồi cùng nhau kia lớp trưởng! Cậu không thể thấy chết mà không cứu.”

Cậu lại kêu, phía sau lại có một trận cười lớn, Niệm Sơ bắt đầu đi lấy vở ra đưa cho cậu

“Mình chỉ cho cậu xem hướng giải bài thôi đấy, không được chép hết!”

“Được được được, cảm ơn lớp trưởng!”

Cậu vui vẻ ra mặt liên tục gật đầu, đợi Niệm Sơ quay người lại, một đám con trai bên cạnh lập tức xông tới, nhìn vở bài tập của cô như một vị cứu tinh, sau đó hai mắt lóe sáng, lập tức chép bài tập

Niệm Sơ có cảm giác như bị ai nhìn chăm chăm, cô quay đầu lại, Âu Thông lập tức xụ mặt, hung hăng nhìn đám người kia, duỗi tay ra lấy lại vở bài tập

Ánh mắt cậu nhìn qua, lên mặt dạy dỗ: “Không nghe lớp trưởng nói gì sao? Tự nghiên cứu làm bài!”

“Được được được, chúng ta tự nghiên cứu thôi ha ha ha”, đám tiểu tử kia lập tức cười trừ, ánh mắt lấy lòng nhìn Niệm Sơ cách đó không xa

Thấy tình cảnh này, Niệm Sơ bắt lực quay lại chỗ ngồi, nhắm mắt làm ngơ

Chép xong bài tập, một số bạn học bắt đầu tò mò hỏi: “A, Thông ca, hóa ra trước kia cậu ngồi cùng bàn với lớp trưởng, chẳng trách cậu lại nghe lời cậu ấy như vậy”

“Cũng không phải nha, Thông ca của chúng ta là bị trúng tiếng sét ái tình, nghe nói năm lớp một được ngồi cùng bàn với lớp trưởng nhưng chỉ được một ngày rồi bị đổi chỗ, từ đó vẫn luôn nhớ đến Niệm Sơ, tới năm lớp bốn mới tìm cách năn nỉ giáo viên đổi lại”

Người nọ nói xong vỗ vai Âu Thông trêu đùa: “Cảnh cáo mọi người một tiếng, đừng có mà chọc đến lớp trưởng của chúng ta, bởi vì cậu ấy là tiểu tiên nữ trong lòng của Thông ca đấy”

“Cút đi!” Âu Thông đáp hần một cái

Đáp xong nhìn mặt chữ viết thanh tú trước mặt vở mà không nhận được cái nhìn nờ nụ cười, không sai, cô chính là tiểu tiên nữ trong lòng cậu, vừa xinh đẹp lại đáng yêu

Âu Thông vẫn luôn nhớ rõ hình dáng của Niệm Sơ khi nhỏ, tròn tròn trắng nõn, nói chuyện lúc nào cũng nhỏ nhẹ mềm mại, khác hoàn toàn với những người xung quanh cậu

Từ lúc được chuyển chỗ lại ngồi gần cô, Âu Thông trong lòng kích động vui sướng, mà lúc ấy phương thức để Niệm Sơ chú ý đến cậu là – kéo tóc cô

Kết quả là ngày hôm sau bị đổi về chỗ cũ

Nhưng có vài lúc không nhận được mà chú ý tới cô, nhìn trộm cô, tưởng tượng như đang cùng cô nói chuyện, cùng nhau chơi đùa

Cho tới bây giờ vẫn như thế

Niệm Sơ quay đầu lại, Hứa Tường liếc mắt nhìn đám người phía sau, nhỏ giọng mở miệng: “Niệm Sơ, cậu đối với Âu Thông cũng dung túng quá đi?”

“Hà?” Cô sùng sốt một chút, tự hỏi bản thân mình một lát rồi trả lời: “Vậy sao...”

Hấy dáng vẻ của cô như vậy Hứa Tường cũng không nói gì nữa, chỉ có chút nghi ngờ hỏi: “Vậy lúc trước hai người ngồi cùng bàn với nhau thật sao?”

Nói xong lại chính bản thân lẩm bẩm: “Cũng chưa nghe cậu nói qua..”

“Ừ, cậu ấy khá tốt”, Niệm Sơ gật gật đầu

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau

Đáy mắt cậu thấp thòm, sắc mặt ra vẻ bình tĩnh, giọng nói nho nhỏ, như muốn lấy lòng

Cậu nói: “Về sau mình sẽ không kéo tóc cậu nữa, đừng nói thầy giáo đổi chỗ ngồi được không?”

Niệm Sơ lúc ấy ngây ngẩn cả người, suy nghĩ nửa ngày đến khi thấy tóc vàng của cậu mới nhớ người kéo tóc cô lúc ấy là Âu Thông

Thấy cô nửa ngày không nói gì, người trước mặt tiếp tục mở miệng, ngữ khí cẩn thận lại vô cùng trịnh trọng

“Mình hiện tại rất lợi hại, có thể che chở cho cậu”

Tuy rằng khi đó tuổi còn nhỏ nhưng Niệm Sơ cũng có thể nhận ra sự chân thành trong mắt cậu.

Tan học vào lúc giữa trưa, Lý An Nhiên theo thường lệ lại đến lớp tìm Niệm Sơ, chỉ là lần này còn có thêm ba người, Niệm Sơ biết hai người kia nhưng có một người lại rất lạ mặt

Là một cô gái xinh đẹp, dáng người cao gầy tinh tế, chân dài eo nhỏ, mái tóc đen nhánh dài quấn đến eo, vừa tươi trẻ lại vừa nghiêm túc, đứng bên cạnh là A Li kia, hai khuôn mặt siêu đẹp làm Niệm Sơ có chút ngây người

Nhìn dáng hình của Niệm Sơ lúc này, Lý An Nhiên biết cô gái nhỏ này lại bắt đầu đứng ngốc ra rồi.

Không biết tật xấu này bắt đầu từ lúc nào, chính là khi còn nhỏ, vừa thấy người nào xinh đẹp liền không rời được mắt, mặc kệ là nam hay nữ

Lý An Nhiên mỗi lần thấy cô như vậy đều cảm thấy mình vô cùng may mắn, may mắn là mình cũng có một khuôn mặt dễ nhìn như vậy

Anh có chút bất lực kéo người trước mặt lại, bắt đầu giới thiệu

“Hai người này em đã gặp qua, còn đây là Cung Uyển, là bạn từ nhỏ của Nguyễn Thư, học cùng khối với bọn anh, ở lớp bên cạnh.”

“Em gái nhỏ, rất vui được gặp em”, Cung Uyển mỉm cười rạng rỡ, cô duỗi tay vỗ vỗ vai Niệm Sơ

“Gọi là chị là được rồi, về sau có gì có thể trực tiếp đến lớp tìm chị”

Nói xong, cô lại cúi người tiến lại gần Niệm Sơ nói nhỏ: “Chị là đại tỷ của Trung học đấy!”

“Được rồi, dừng lại đi, đừng dọa trẻ nhỏ”, Nguyễn Thư lôi cánh tay cô đem vào người, khẽ cười lộ ra hai chiếc răng khênh, môi hồng răng trắng làm cho người khác phải mê

Cung Uyển không đành lòng lại giơ tay nheo nheo Niệm Sơ trên mặt, khen nói: “Em gái nhỏ cũng thật đáng yêu nha”

Nguyễn Thư có chút bất bình, rừ đầu lẩm bẩm: “Mình cũng đáng yêu đấy nhé!”

Cảm thấy tức giận, rõ ràng khi còn nhỏ cung Uyển luôn nheo mắt khen cậu đáng yêu kia mà!

“Được rồi, Nguyễn Thư nhà chúng ta cũng thực đáng yêu!” Cung Uyển xoa đầu cậu trấn an, như một đứa con trai nhỏ cầu kinh, sắc mặt Nguyễn Thư lại lập tức trở nên rạng rỡ.

Mọi người đều đã quen với tình cảnh này, Lý An Nhiên nhìn Niệm Sơ đang ngơ ra đứng đó, bình tĩnh mở miệng: “Đi thôi, đi ăn cơm”

Nghe vậy, Niệm Sơ buộc phải thu lại ánh mắt, lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của Nguyễn Thư cô không nhận được mà nuốt nước miếng

Trên đầu bị gõ một cái, cô bất mãn ngẩng đầu, Lý An Nhiên nhẹ nhàng: “Nhìn đường”

“Em có chú ý đường đi mà..” Niệm Sơ ừm ừm xoa xoa đầu

“Đúng là hoa sĩ”

“Không có!”

“Thế ánh mắt kia là gì?”

“Em thích mấy thứ đẹp dễ mà”

“Ừ, từ nhỏ đã thế!”

Hoắc Cảnh ở phía sau lắc đầu, Lý An Nhiên chưa bao giờ chủ động kêu Cung Uyển cùng nhau ăn cơm, chỉ là hôm thấy Niệm Sơ nhìn Nguyễn Thư say mê như thế, trưa nay liền cố ý gọi Cung Uyển đi ăn cơm chung

Đúng là phong cách của Lý An Nhiên mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Editor: Thùy Linh

Buổi chiều tan học, Niệm Sơ lại gặp Cung Uyển, lúc ấy Cung Uyển đang lái một chiếc xe máy màu đen, vừa chạy vừa gào thét trước mặt Niệm Sơ, phía sau còn có một chàng trai đang ôm chặt cô, hình như là Nguyễn Thư

Niệm Sơ từ nhỏ đã học vẽ, trừ việc thích những điều linh tinh ở ngoài, còn đối với khung cảnh đặc biệt như vậy, tuy rằng chỉ thấy được nửa khuôn mặt nhưng cô tin chắc rằng mình không nhìn lầm

Trong lúc nhất thời Niệm Sơ đứng sững sờ một chỗ.

Lý An Nhiên vừa lúc đến thấy được dáng vẻ này của cô, giờ tay búng trán một cái hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại đứng ngây ra ở đây?”

“Em vừa nhìn thấy chị Cung Uyển...”

“Ừ?”

“Chị ấy lái xe chở Nguyễn Thư”, Niệm Sơ khoa tay múa chân một chút, tròn tròn mắt, mặt đầy nghiêm túc nói: “Là cái loại xe lớn lớn màu đen ấy, nổ máy ầm ầm, siêu đáng sợ”

Nhưng Niệm Sơ chưa nói bộ dáng Cung Uyển chở Nguyễn Thư, quả thực rất ngẫu, đặc biệt là lúc Nguyễn Thư ở phía sau ôm eo Cung Uyển, làm cho người khác cảm thấy rất xứng đôi

Không, là siêu cấp xứng đôi

Lý An Nhiên thấy cô như vậy không nhịn được cười, “Cung Uyển không chỉ biết lái xe, còn là đai đen taekwondo nữa.”

“Hả?”

“Lên xe đi”, anh nghiêng đầu bảo

Niệm Sơ chậm rì rì ngồi lên xe, ngoan ngoãn ôm eo anh phía sau, ngửa đầu tò mò

“Nguyễn Thư từ nhỏ lớn lên giống như con gái, ở lớp bị không ít người bắt nạt, đến lúc Cung Uyển cùng với một đám người đánh nhau bảo vệ cậu ấy, sau này liền không ai dám động vào”

“Oa...” Niệm Sơ nhìn không được mà cảm khái: “Chị Cung Uyển thật là lợi hại”

“Ừ, tính cách y hệt con trai”

“Nhưng chị ấy cũng rất nữ tính!”

“Tại sao?”

“Siêu xinh đẹp”

Lý An Nhiên lên tiếng cười, tiếp theo ôn nhu mở miệng: “Niệm Niệm cũng siêu xinh đẹp”

“Anh thật tốt!”

“Ừ?”

“Thật biết an ủi người khác!”

“.....”

Lý An Nhiên cười cười nhưng không lên tiếng, lắc đầu chờ cô đi xa

Đàm Nhã hôm nay về nhà sớm, vừa đúng lúc về thì gặp hai người ở cửa, bà nhiệt tình mời Lý An Nhiên qua nhà ăn cơm, Niệm Sơ nhảy xuống xe, mặt đầy nghiêm túc nói,

“Mẹ, mẹ nấu cơm không ngon bằng dì Thư đâu”

Vừa dứt lời, trên đầu đã bị gõ một cái, Niệm Sơ nhăn mặt phồng má lên, Lý An Nhiên cười khẽ, giơ tay giúp cô xoa xoa, mở miệng

“Không cần đâu dì ạ, ba con thường không về nhà, con không nhớ để mẹ ở nhà ăn cơm một mình, chỉ những lúc Niệm Niệm có thời gian rảnh mong em qua chơi nhiều hơn ạ”

“Được được được, đúng là một đứa trẻ hiếu thảo, không giống con cái nhà này...”, Đàm Nhã trừng mắt nhìn Niệm Sơ, hận sắt không thành thép thờ dài

“Mẹ, không phải mẹ nói con là áo bông nhỏ của mẹ sao?”

“Là áo bông đen sì!” Đàm Nhã nói liền không cần nghĩ ngợi

“Mẹ...”

Niệm Sơ sắp khóc.

Lúc cơm nước xong thì sắc trời đã tối, những rặng mây đỏ đã biến mất, bầu trời xám xịt, nhưng nhiệt độ không nóng như ban ngày, gió đêm phơ phất có nhiều phần mát mẻ

Niệm Sơ xách theo một cái túi màu sáng, rời khỏi nhà đi đến chỗ học vẽ

Cô học vẽ từ hồi tiểu học, mỗi tuần có bốn buổi, trừ hai ngày cuối tuần thì chỉ còn học buổi tối thứ tư và thứ năm.

Lớp vẽ này là do một họa sĩ trẻ mở, nghe nói năm xưa đạt không ít giải thưởng lớn, nhưng sau này không biết vì sao lại tự mình mở lớp, hàng ngày dạy mấy học sinh đồ đồ vẽ vẽ.

Niệm Sơ lần đầu tiên bị Đàm Nhã kiểm tra năng khiếu vẽ là lúc cô học tiểu học, người cô bé như hạt đậu ngồi cao ở trên ghế, bàn vẽ rất to, Niệm Sơ vừa mới cầm bút vẽ thì mắt liền ửng đỏ

Khuôn mặt nhỏ lập tức nhăn lại như quả bóng, cơ thể nức nở một lúc, trên gương mặt trắng nõn rơi vài giọt nước mắt, hàm răng gắt gao cắn lấy môi nhưng động tác vẽ vẫn ngoan cường tiếp tục

Vừa khóc vừa vẽ cuối cùng cũng hoàn thành bức tranh xấu nhất trong cuộc đời Niệm Sơ, kết quả là cô khóc càng thảm hơn, đến thầy giáo cùng Đàm Nhã đều thấy sợ hãi

Lúc sau Đàm Nhã ôm cô vào lòng an ủi, Niệm Sơ nhìn chằm chằm bức vẽ kia, thanh âm tĩnh tế, nghẹn ngào mở miệng

“Sao lại vẽ xấu như vậy...”

Hai người trước mặt liền thở phào nhẹ nhõm, hóa ra vì điều này mà khóc

Ban đầu Niệm Sơ chỉ học vẽ để cải thiện khả năng vẽ lên một chút, nhưng thời gian trôi qua, cô cảm thấy vẽ tranh là một điều không thể thiếu trong cuộc đời mình

Lúc nhỏ bị Đàm Nhã mỗi ngày hối thúc học vẽ, Niệm Sơ đem chính mình nhốt ở trong phòng luyện không ngừng nghỉ, lúc đó cũng thấy có chán nản nhưng đến lúc hoàn thành tác phẩm, mọi phiền muộn đều biến mất, thay vào đó là cảm giác vui sướng tột độ

Đặc biệt là mỗi khi tham gia các giải vẽ lớn nhỏ được không ít giấy khen, huy chương, nhận được sự cổ vũ của nhiều người. Niệm Sơ cảm thấy trải qua những khó khăn thì mới cảm thấy có ý nghĩa.

Thời điểm vừa đến lớp vẽ thì đã có vài người bên trong, Tề Minh đang chỉ đạo một học sinh, cúi sát xuống bàn

Thấy cô vừa vào, liền đưa mắt nhìn một cái

Niệm Sơ mỉm cười gật gật đầu, lúc sau tìm được vị trí chỗ ngồi, cô liền bắt đầu lấy đồ vẽ ra.

Thấy mọi người đã đến đầy đủ, Tề Minh bắt đầu giảng bài, trên bục có đặt một bức tượng trắng, đại khái là nói xong những điểm cần chú ý, lúc sau liền cảm phần vẽ.

Trong phòng chiếu đèn rất sáng, không ai nói chuyện, chỉ có tiếng bút cọ xát trên mặt giấy, tiếng quạt trần trên đầu rất nhỏ, cửa sổ đang mở mang theo một vài luồng gió lạnh

Niệm Sơ hết sức chăm chú vẽ trên giấy

Các đường kẻ đen trắng dần dần đã phác họa ra hình dạng, sau đó một bóng người đi qua, Tề Minh bỗng nhiên dừng lại thấp giọng chỉ đạo cô vài câu, chỉnh sửa hai nét

Nét vẽ liền trở nên sinh động vài phần

Màn đêm chậm rãi buông xuống, đúng lúc chín giờ Tề Minh tuyên bố tan học

Đa số học sinh đều ở gần đây nhưng vì phòng ngựa có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, đến chín giờ Tề Minh liền cho tan học, yêu cầu mọi người về nhà.

Niệm Sơ dừng bút, thu dọn đồ vẽ rồi xách cặp ra về, các bạn học khác cũng bắt đầu đứng dậy ra cửa

Bên ngoài trời tối, đèn đường đã cũ nên ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng một chỗ nhỏ xung quanh họ. Những ngôi sao đang nheo mắt ở đằng xa, mặt trăng treo lơ lửng trên bầu trời.

Bên ngoài có một dáng người đang dựa bên tường

Niệm Sơ chạy được hai bước, ngửa đầu cười rất tươi: “Anh!”

“Đi thôi”

Lý An Nhiên đứng thẳng thân mình lại, chậm rãi rút tay ra khỏi túi quần bước về phía trước, Niệm Sơ vội vàng chạy theo, giọng nói giòn giã nói từ phía sau

“Nhà gần như vậy em có thể tự về một mình, lần sau anh không cần phải đến đón em”

“Ừ”

“Anh lúc nào cũng nói ừ..”

“Nhanh lên”, Lý An Nhiên xoay người, xoa nhẹ đầu cô, sau đó kéo cặp sách trên lưng để trên tay mình cầm

Thiếu niên đỉnh bật, thoát nhìn mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ, áo thun trắng trên người vừa sạch sẽ lại mềm mại, Niệm Sơ đôi mắt nhìn quanh, thân mình nhảy dựng, bổ nhào vào lưng anh, hai tay ôm lấy cổ Lý An Nhiên

Trên lưng vừa ập đến một lực không hề nhẹ, Lý An Nhiên lão đảo hai lần rồi duỗi tay ôm lấy cô, sau đó bắt đầu đi thờ dài, công niệm Sơ đi về phía trước

Ánh trăng chiếu sáng, thiếu niên khỏe miệng cười ôn nhu, đầy mắt sáng vài phần so với ngôi sao trên bầu trời còn lộng lẫy hơn

“Niệm Niệm”

“Dạ?”

“Em lại tăng cân lên rồi”

“...”

Suốt quãng đường trở về đến nhà, Lý An Nhiên đặt cô xuống cửa, Niệm Sơ nhảy xuống như một con thỏ nhỏ, vẫy tay chào anh, hình bóng biến mất sau cánh cửa.

Trong không khí lưu lại một mùi hương thoang thoảng, tươi mát và dễ chịu, đó là mùi dầu gội của cô gái nhỏ.

Đến lúc ăn cơm trưa ngày hôm sau, Niệm Sơ đi cùng với Hứa Tường, còn có thêm Lý An Nhiên cùng hai người bạn của anh chiếm một bàn lớn

Tiếng người ồn ào, Hứa tường bên cạnh riu rít không chịu dừng lại

Mặt mày phấn khởi và sống động, giọng nói không ngừng, Niệm Sơ bắt đầu đi lắc đầu, không thấy Lý An Nhiên phía đối diện đã nhắm mắt lại

Khi trở về Hứa Tường tâm tình rất tốt, kéo Niệm Sơ đi từng bước, ý cười ở trên mặt vẫn chưa tan mãi cho đến lúc ngủ.

Ngày hôm sau, Lý An Nhiên cùng Niệm Sơ ngồi bàn khác, để lại Hoắc cảnh cùng Nguyễn Thư đối mặt Hứa Tường

Vì thế mà hai người họ cũng không thèm ăn cơm chung với Lý An Nhiên nữa.

Nhận ra ý định xa lánh của Lý An Nhiên, nên vào buổi trưa Hứa Tường không đến nhà ăn đầu tiên, mà với những cô gái khác trong lớp cùng chơi đùa

Ngay cả khi đi vệ sinh cũng không còn kêu Niệm Sơ

Tình bạn cũng giống như một con lốc xoáy, vội đến cũng vội đi.

Vừa đến lúc đổi chỗ trong lớp, sắp xếp chỗ ngồi ở trung học không quá phức tạp, cả lớp đứng thành hai hàng ngoài lớp, phía trước hàng ngắn, hàng cao phía sau.

Sau đó đi vào ngồi theo thứ tự, người bạn cùng bàn suốt học kỳ cứ như vậy mà ra đời

Niệm Sơ ngoan ngoãn nằm trên bàn một lúc, nhìn xung quanh, trộm nhìn đánh giá bạn cùng bàn mới

Phòng học không lớn lắm, bàn ghế chia ra làm sáu hàng, hàng một và sáu dựa sát cửa sổ, hàng phía giữa là hàng hai xếp sát hàng ba, hai hàng còn lại cũng như vậy, để lại ba lối đi nhỏ.

Vào buổi chiều mùa hè, làn gió đung đưa những tấm màn trắng nhẹ nhàng bị thổi lên, bụi giảng cũ kỹ, bàn ghế ố vàng và âm thanh nhỏ phát ra từ chiếc quạt trên đỉnh đầu nhanh chóng bị choáng ngợp bởi những giọng nói

Niệm Sơ ngồi ở hàng thứ ba của dãy thứ ba. Bên trái cô là bạn cùng bàn. Trùng hợp thay đó là cô gái da trắng ngồi cạnh ngày đầu tiên đến trường.

“Hi~” Niệm Sơ nghiêng đầu, trên mặt tạo nên ý cười, hướng về cô gái lắc lắc tay, nhỏ giọng chào hỏi

Tô Lê gật đầu cũng mỉm cười với cô

Các bạn học còn đang từ từ vào lớp, cho dù có chủ nhiệm thì phòng học vẫn ồn ào như cũ, Đàm Nhã ở phía trước chỉ huy học sinh không rảnh bận tâm

Niệm Sơ nhìn quanh một vòng, phát hiện tất cả mọi người đều nói chuyện với bạn cùng bàn mới, cũng liên lớn mật vài phần

Niệm Sơ lại gần Tô Lê mở miệng: “Ồ, chúng ta lại ngồi gần nhau này.”

“Chắc là do chúng ta có cùng chiều cao”. Tô Lê nhìn cô, nhẹ nhàng trả lời

Niệm Sơ lập tức nở nụ cười, đôi mắt hơi hơi nheo lại, khuôn mặt trắng nõn cúi xuống một chút, lộ ra hai lúm đồng tiền, giữa đôi môi hồng nhạt lộ ra hai chiếc răng khểnh

Cảm giác xa lạ trong lòng Tô Lê liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ lại có bạn cùng nói chuyện, cùng đi vệ sinh, tuy rằng Tô Lê không hoạt bát như Hứa Tường, lúc nào nói chuyện cũng nhẹ nhàng nhưng Niệm Sơ thật ra rất thích cô vì Hứa Tường thường xuyên nhiệt tình đôi lúc làm Niệm Sơ chịu không nổi

Nếu nói Hứa Tường nhiệt tình như một ngọn lửa thì Tô Lê chính là dòng nước, nhẹ nhàng thanh khiết, làm việc gì cũng ôn hòa, có thể dễ dàng bỏ qua tất cả

Lý An Nhiên phát hiện ra hai ngày này Niệm Sơ tâm tình rất vui vẻ

Giữa trưa, nhà ăn vẫn ồn ào như mọi ngày

Hai người ngồi đối diện nhau, Niệm Sơ chuyên tâm cúi đầu đẩy đẩy cà rốt đến một góc của mâm cơm, một lúc sau bị người đối diện dùng muỗng múc lên toàn bộ đưa đến môi cô

“Há miệng.”

“Không ăn”, Niệm Sơ mặt đầy cự tuyệt

“Cà rốt có nhiều vitamin, tốt cho cơ thể.” Lý An Nhiên tận tình khuyên nhủ, Niệm Sơ vẫn liên tục lắc đầu

Chưa kịp mở miệng giằng co, chiếc muỗng nhựa đã cạy môi cô ra, Niệm Sơ khuôn mặt gất gao, vẫn không chịu mở miệng

Lý An Nhiên lại đem cái muỗng kia nhét vào miệng cô rồi mới hài lòng thu tay lại

Niệm Sơ phồng má, giống như một con sóc nhỏ chậm chậm nhai nuốt, ánh mắt yếu đuối, lông mi hơi rủ xuống càng thêm vài phần đáng thương

Lý An Nhiên dừng lại vài giây, lại cúi đầu múc một muỗng nấm hương đưa đến, Niệm Sơ ánh mắt ghét bỏ, lẩm bẩm: “Không thích ăn nấm hương.”

Cái muỗng trước mặt khẽ giật giật, ý bảo nhanh lên

Cô chỉ có thể ngoan ngoãn mà ăn hết

“Thật ngoan.” Lý An Nhiên cười nhẹ khen một tiếng

Niệm Sơ không thèm nói chuyện

“Gần đây em có vẻ rất vui”, Lý An Nhiên dùng đũa gấp một miếng đồ ăn, thuận miệng hỏi

Niệm Sơ nhìn cái muỗng đang đặt trên bàn, không buồn mở miệng

“Có chuyện gì sao?” Lý An Nhiên duỗi tay gõ gõ lên chén

“Em được đổi chỗ ngồi.” Niệm Sơ nói nhỏ

“Cho nên?”

“Cho nên cũng đổi bạn cùng bàn! Hứa Tường nghỉ chơi với em rồi, nhưng em lại có thêm một người bạn mới!” Niệm Sơ không giấu được niềm vui sướng, nói được vài câu liền cười to

“Thật ra ngày đầu tiên đi học cậu ấy ngồi gần em, nhưng Hứa Tường lại muốn đổi chỗ nên cậu ấy phải dọn đi, không nghĩ lần này lại được gặp lại”

“Em kể cho anh nghe, cậu ấy rất tốt, nói chuyện rất ôn nhu.”

Niệm Sơ lải nhải một đồng ưu điểm của bạn cùng bàn mới, Lý An Nhiên chỉ có thể kiên nhẫn nghe, khoe miệng vẫn luôn tươi cười, đợi cô nói xong, Lý An Nhiên mới bình tĩnh hỏi

“Giữa trưa cậu ấy có rủ em đi ăn trưa không?”

“Đương nhiên là có, nhưng em nói đã đi ăn cùng anh nên cậu ấy đã tìm người khác rồi”

Lý An Nhiên gật gật đầu

“Anh ơi, Tô Lê có giận em không?” Niệm Sơ tròn mắt hỏi

Lúc trước bởi vì cô không ăn cơm cùng Hứa Tường, hôm sau liền lập tức bị ngó lơ, Niệm Sơ có chút lo lắng

“Sẽ không”, Lý An Nhiên trả lời một cách chắc chắn, sau đó lên giọng dạy dỗ: “Niệm Niệm, một người bạn thân thật sự sẽ không vì việc nhỏ này mà xa cách em”

“À..”, Niệm Sơ cái hiểu cái không gật đầu

Mấy ngày sau hai người vẫn như cũ cùng nhau ăn cơm, nhưng điều làm Niệm Sơ vui vẻ chính là Tô Lê thật sự không có giận cô

Hai cô gái nhỏ vẫn cùng nhau nói chuyện, cùng nhau đi vệ sinh như thường

Niệm Sơ hưng phấn chia sẻ cùng Lý An Nhiên: “Em rốt cuộc cũng tìm được một người bạn thân chân chính!”

Anh cười xoa xoa đầu cô, vô cùng ôn nhu: “Chúc mừng Niệm Niệm của chúng ta”

“Anh An Nhiên thật là lợi hại”, Niệm Sơ mặt đầy ngưỡng mộ nhìn anh

Niệm Sơ hồi còn học tiểu học có bạn thân là Cherry, sau này lên trung học hai người đều học trường khác

Niệm Sơ đau lòng muốn chết, đem chính mình nhốt ở trong phòng nằm trên giường khóc, cuối cùng vẫn là Lý An Nhiên khuyên can dỗ dành hồi lâu mới ngừng

Niệm Sơ nhớ rõ, lúc ấy anh có nói

Anh nói, Niệm Niệm, duyên phận giống như là một chuyến xe buýt, trên đường đi sẽ có rất nhiều người lên xe cũng sẽ có người xuống xe, có người rời đi nhưng cũng sẽ có người đến, cho nên qua một thời gian dài, em sẽ lại tìm thấy bạn tốt của cuộc đời mình

Niệm Sơ cứ như vậy mà được khai thông, cô bình tĩnh bước xuống dưới nhà, nỗi buồn cứ thế mà biến mất không để lại dấu vết

Hóa ra, những điều anh nói khi ấy là sự thật

Khai giảng gần nửa tháng

Là con gái của chủ nhiệm lớp, Niệm Sơ ở trong lớp như là nhân vật đặc biệt, ví dụ như một đám người tụ tập nói chuyện phiếm nhưng vừa thấy cô đến liền lập tức ngừng

Ví dụ như những người cuối lớp kia, không kiêng nể gì nam nữ, nhưng ở trước mặt cô sẽ luôn có vài phần khiêm nhường

Và.. còn được đối xử tốt hơn so với những bạn cùng lớp

“Lớp trưởng, có muốn ăn kem không, mình mua cho cậu”

“Không cần, cảm ơn”

“Lớp trưởng hôm nay thật xinh đẹp”

“Mỗi ngày mình đều xinh đẹp như vậy, cảm ơn”

“Lớp trưởng đang làm gì vậy?”

“.....”

Chỉ có Âu Thông vẫn đối xử với cô như thế

Đối với con trai, thân thể phát triển luôn vượt trội hơn các bạn nữ, Niệm Sơ đi học sớm nên cô được xem như là nhỏ nhất trong lớp

Nhưng so với Âu Thông thì cô cũng không bé lắm

Vừa lúc ngồi xuống bàn phía sau cô, mỗi ngày đều quen việc giật tóc cô, kéo quần áo, trêu đùa

Niệm Sơ khi rảnh sẽ cùng cậu đùa giỡn vài câu, còn không thì lại coi như xa lạ. Đã biết rõ tính Niệm Sơ, Âu Thông lúc này liền ngoan ngoãn thu hồi động tác không quá rầy cô nữa

Thỉnh thoảng cậu còn giúp cô giữ lớp

Một câu cậu nói tương đương với mười cô Niệm Sơ nói, mọi người đều kiêng nể cậu vài phần

Mỗi lần Âu Thông mở miệng, cả lớp đều lặng ngắt như tờ

Bởi vậy Niệm Sơ dùng tiền tiêu vặt của mình thỉnh thoảng đãi cậu uống nước

Lý An Nhiên nghe đến việc này, khẽ nhủ mày một cái, Niệm Sơ quen tâm sự cùng anh, mỗi ngày chuyện lớn nhỏ đều kể với anh

Mà cái người tên Thông Thông này, càng ngày càng xuất hiện nhiều lần

Lý An Nhiên biết cậu là đứa nhỏ hay giật tóc cô hồi kia, sau này bị anh tìm giáo viên đổi chỗ đến năm lớp bốn lại ngồi gần

Niệm Sơ thường xuyên kể đến cậu, cùng nhau chơi đùa, Lý An Nhiên đó giờ vẫn chưa để trong lòng nhưng càng lớn lên, sự bình thường kia dần dần trở nên không bình thường

Ánh mắt anh ngày càng nghiêm túc nhưng vẫn chưa mở miệng nói, chỉ là lặng lẽ nghe cô kể chuyện

Chương trình học của trung học khác hẳn với tiểu học, đặc biệt là qua ngày khai giảng, mọi việc đều đi vào quỹ đạo, các bài tập cũng kéo nhau mà đến

Lúc này ngay cả truyện tranh cũng không dám đọc, tiểu thuyết đem bỏ xó, mỗi ngày về nhà liền ăn cơm tắm rửa làm bài tập

Nhưng may mắn của Niệm Sơ chính là, gặp những khó khăn không cần phải suy nghĩ mà có vị học trưởng ngay bên cạnh nhà chỉ bài

Làm ít mà công to

Niệm Sơ cảm thấy những lúc ở bên Lý An Nhiên ngay cả việc làm bài tập cũng trở nên thú vị

Huống chi mỗi ngày đều có đi Thư bồi bổ ăn khuya, ăn xong lập tức động lực tăng lên mười phần

Niệm Sơ đã nắm được những kiến thức cơ bản, hơn nữa có Lý An Nhiên bên cạnh chỉ đạo, làm bài cũng không tốn nhiều sức lực, đôi khi còn có thời gian rảnh rỗi

Mỗi lúc này, Niệm Sơ sẽ ở trong phòng anh mà tập vẽ, vẽ vật bày trí trong phòng, tùy tay phác họa, nhưng là thường xuyên vẽ chân dung nên ánh mắt không nhìn được mà nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lý An Nhiên.

Lúc lấy lại tinh thần, giấy vẽ trước mặt đã phác thảo được khuôn mặt của anh, sinh động như thật

Lý An Nhiên thường cười cô, “Tiểu hoa sĩ”

Niệm Sơ ngay lập tức cãi lại: “Tại thầy bảo phải tập vẽ chân dung”. Chứ không phải vì anh đẹp trai như vậy đâu

Dần dà phòng Lý An Nhiên càng có thêm nhiều bản vẽ chân dung của anh, lúc làm bài tập, lúc nằm trên giường, lúc đọc sách

Đủ loại, nhưng thần sắc rất chân thực. Mỗi lần vẽ xong, Niệm Sơ đều tùy tay ném trên bàn, Lý An Nhiên sẽ từ từ đem cất ngay ngăn trong tủ

Thời gian học hành trôi qua nhanh, việc vật vãnh trong lớp cũng dần dần nhiều lên, trong chớp mắt đã có vụ báo tường.

Tổng cộng có tám lớp, Niệm Sơ đứng nhất, sau đó sẽ chọn cờ đỏ tạo thành một đội ngũ đến các lớp chấm điểm

Điểm càng nhiều thứ tự càng cao, việc này sẽ liên quan đến việc chọn cờ đỏ hiện tại

Ủy viên tuyên truyền của lớp là Tô Lê

Tô Lê tuy rằng thoát nhìn trắng nõn ngoan ngoãn, nhưng viết chữ rất đẹp, khác với vẽ bề ngoài của cô ấy, sắc chữ mạnh mẽ, góc cạnh rõ ràng, hết sức đẹp

Tô Lê biết được Niệm Sơ từ nhỏ đã học vẽ vì vậy Niệm Sơ cũng được chọn vào

Tan học, buổi chiều bầu trời đầy nắng

Phòng học chỉ có hai người bận rộn ở phía sau, mọi người đều đã sớm về nhà, Tô Lê đứng ở một bên viết trên bảng còn Niệm Sơ đứng trên ghế cầm phấn vẽ

Lớp học chỉ có hai người cùng với vài nét vẽ

Phòng học thật im lặng, lâu lâu truyền đến vài câu nói chuyện làm người ta càng tập trung tinh thần, Niệm Sơ nhìn cuốn sách trong tay, dùng phấn trắng vẽ một chút liền ra hình dạng

Ánh mắt chuyên chú, cực kỳ nghiêm túc, màu cam hoàng hôn vừa lúc từ bên ngoài chiếu vào phía sau lưng cô như là mạ lên một tầng kim quang

Khuôn mặt trắng nõn bị chiếu đỏ cả một khối to, da thịt đầy đặn, hàng lông mi dài bị nhuộm thành vàng

Bên ngoài dần truyền đến âm thanh ồn ào, một đám người Âu Thông sau khi đá cầu tiến vào, vừa lúc thấy một màn như vậy

Âu Thông đã thấy dáng vẻ Niệm Sơ vẽ tranh vô số lần nhưng không có lần nào giống như lần này, làm người ta khó có thể dời mắt

Hô hấp nặng nề, tim đập loạn xạ, cảm giác lạ lạ thổi quét qua toàn thân

Âu Thông hít một hơi, giả bộ cười, bước về phía Niệm Sơ đứng trên ghế ra chân đạp một cái, thanh âm tùy tiện khàn khàn

“Ồ, lớp trưởng, lại vẽ báo tường sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Editor: Thùy Linh

“Ôi trời, đừng làm loạn nữa”, ánh mắt Niệm Sơ từ bảng đen dời đi khẽ cau liếc cậu một cái, nhưng điều đó chỉ làm Âu Thông thần hồn điên đảo, vì thế cậu càng muốn tiến thêm một bước

Cậu đưa tay ra bắt lấy lưng ghế, chiếc ghế lay qua lay lại làm Niệm Sơ không thể đứng vững, cô liền nhảy xuống đá chân cậu, Âu Thông nhảy nhót hai cái đã né được vừa nhìn Niệm Sơ vừa cười đắc ý

“Âu Thông, cậu ngứa da đúng không?”, Niệm Sơ nghiêng răng nghiêng lợi nhưong mày tròng cậu

Âu Thông lập tức giơ tay đầu hàng, “Xin lỗi, mình sai rồi”

Niệm Sơ không để ý tới nữa, cô tiếp tục đứng lên ghế vẽ, Âu Thông lần này không dám quấy rối ngoan ngoãn ngồi phía sau nhìn cô.

Những người đi theo Âu Thông vào lớp đứng ngồi không yên, vừa làm mặt quỷ, vừa có chủ đích sâu xa, vội cầm lấy cặp sách chào tạm biệt

“Thông ca, bọn em đi trước”

“Đi đi”, Âu Thông đang bận nhìn Niệm Sơ, không buồn quay mặt lại

“Ở lại chơi vui vẻ”

Một đám con trai vừa mang cặp sách vừa đẩy nhau, cười hi hi ha ha đi xa, Niệm Sơ liếc xéo người phía sau một cái, tò ý mở miệng: “Sao cậu không đi?”

“Cậu đoán xem?”

“Không thêm đoán.” Niệm Sơ tranh thủ tô màu, chán nản mắng một câu

Cô thu lại tinh thần, chuyên tâm hoàn thành bức vẽ, báo tường đối với Niệm Sơ không quá khó khăn, từ tiểu học cô đã phụ trách việc này, tất cả những bài lớn trong lớp đều do chính cô làm

So với việc vẽ các bức tượng ở lớp học vẽ kia, mấy cái này còn dễ hơn nhiều

Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ, Niệm Sơ đã vẽ xong

Cô từ trên ghế nhảy xuống, đứng nhìn tấm bảng từ xa rồi hài lòng mà gật gật đầu

“Lớp trưởng, trình độ của cậu trước sau gì cũng vẫn cao siêu như thế!” Âu Thông ánh mắt ngạc nhiên, không thể nhìn được mà khen ngợi

“Còn phải nói!” Niệm Sơ kiêu ngạo hất cằm

Phần của mình cô đã xong, những người khác cũng tới làm rồi hoàn thành, Tốc độ làm báo tường rất nhanh chóng mà hoàn thiện, cả bảng đen đều được vẽ kín trước khi trời tối

Màu sắc của báo tường là màu sáng, sự hòa hợp của phong chữ gọn gàng và hình vẽ, ở giữa chính là chủ đề, vừa xinh đẹp lại có khí chất

Tò Lê vừa lòng gật đầu, trong mắt phát ra tia sáng: “Lần này chắc chắn sẽ đoạt giải”

“Đúng vậy” những người khác cũng gật đầu theo, cảm giác tự hào ngay lập tức làm tiêu tan đi sự mệt mỏi trước đó

Chỉ còn lại sự thỏa mãn hạnh phúc

Sau khi rửa tay xong mọi người thu cặp sách về nhà, ra cổng trường đường ai nấy đi, nhà Niệm Sơ cách trường học không xa, chỉ mất 20 phút, không cần xe buýt

Cô nhìn người đứng bên cạnh là Âu Thông, nghi hoặc nhíu mày: “Sao cậu còn ở đây?”

Thật quái lạ, từ trước đến nay cậu ta đều khoác lác thế nhưng bây giờ lại ấp a ấp úng, ậm ừ mở miệng: “Chuyện này, là do mình muốn về trễ một chút”

“À”, Niệm Sơ gật gật đầu, kéo cặp sách lại rồi đi về phía trước, chỉ là đi được hai bước, phía sau lại có tiếng bước chân

“???” cô quay đầu lại thấy Âu Thông đi theo phía sau

“Mình..mình đưa cậu về”, ánh mắt cậu căng thẳng, không dám nhìn cô

“Cậu điên rồi sao?”, Niệm Sơ nghiêm túc hỏi lại

“Cậu..thật đáng ghét!”

Âu Thông tức giận giậm chân, xoay người mang cặp đi xa, Niệm Sơ đứng yên ở phía sau liền rừng mình, cả người đều nổi da gà

Lúc về đến nhà trời đã tối, Đàm Nhã đang dọn đồ ăn, Niệm Sơ liền vút cặp sách sang một bên liền ngồi vào bàn cầm chén dưa ăn com, ăn được mấy miếng lại nghe Đàm Nhã nói

“Báo tường xong rồi à?”

“Vâng”, Niệm Sơ gật đầu, chuyên tâm nhai đồ ăn trong miệng

“Thế nào, có thể đạt giải không?”

“Mẹ!”, Niệm Sơ dừng động tác, nhìn khẽ rồi thở dài: “Mẹ có biết cảm giác vừa đi học về lại gặp chủ nhiệm lớp ra sao không? Con chính là cảm giác đó”

“Ôi, đứa nhỏ này!” Đàm Nhã không còn lời nào để nói, quay đầu về phía Niệm Thanh tìm sự trợ giúp, người nọ chỉ gật đầu, nói một câu thăm thía: “Niệm Niệm, con thật khổ”

Đàm Nhã: “....”

Com nước xong, Niệm Sơ lập tức tắm rửa thay quần áo, sau đó ôm sách chạy qua chui vào phòng Lý An Nhiên

Anh đang ngồi đọc sách

“Có chuyện gì lại phòng mặt lên thế kia?”, tư thế của anh không thay đổi, nhìn Niệm Sơ thuận miệng hỏi

“Em bị ghen thờ chết mất!” Niệm Sơ kéo cái ghế dựa ngồi xếp bằng bên cạnh anh

Hai chân trắng nõn cứ như vậy vất lên ghế hơi bất mắt, Lý An Nhiên lặng lẽ nhìn rồi dời đi, bình tĩnh hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh có thể tưởng tượng cảm giác cùng ăn com với chủ nhiệm lớp ra sao không?”

Động tác lật sách của anh liền dừng lại, nghiêng đầu mở miệng: “Là mẹ em à.”

“Đúng vậy, mẹ cứ hỏi chuyện trong lớp, làm em cảm thấy như đang nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm vậy”, Niệm Sơ buồn rầu

“Vậy thì em đừng xem mẹ như là giáo viên chủ nhiệm, cứ coi như kể chuyện thường ngày trên lớp với mẹ là được mà”

Niệm Sơ ghen hống, lúc sau mới khóc lóc: “Thần thiếp không làm được a...”

Trên đầu bị gõ một cái, âm thanh trầm thấp nghiêm túc vang lên: “Đừng nói năng bậy bạ, nói chuyện đàng hoàng.”

“....”

Phải nói rằng sau khi được Lý An Nhiên khai thông, Niệm Sơ nói chuyện với Đàm Nhã đã cảm thấy tốt hơn một chút, nhẹ nhàng đi vài phần

Ngày hôm sau, khi mọi người đến lớp nhìn thấy báo tường phía sau lớp học đều mở miệng khen không dứt, đặc biệt là bức tranh ở giữa

Nghe nói là do Niệm Sơ vẽ, ánh mắt mọi người đối với cô đều sùng bái ngưỡng mộ

Còn chưa vào lớp mà mọi người đều vây quanh Niệm Sơ cao hứng cùng cô nói chuyện

Niệm Sơ tính tình rất tốt, đối với ai cũng không cự tuyệt, ai hỏi cái gì đều nghiêm túc trả lời, bầu không khí rất nhộn nhịp

“Haiz, Hứa Tường, cậu nói xem, cùng lắm không phải chỉ là một bức tranh thôi sao?” Tôn Lị nhìn về phía Niệm Sơ chu môi, khinh thường nói: “Có cần phải như vậy không?”

“Ai biết được, nhưng mọi người hình như rất thích..” Hứa Tường cười lạnh một tiếng, trên mặt không có chút cảm xúc

“Không biết xinh đẹp chỗ nào mà được nhiều người yêu thích nói chuyện đến vậy”, Tôn Lị tức giận bất bình nói

“Là con gái của chủ nhiệm lớp, thành tích học tập tốt, lại là lớp trưởng, cậu không thích kiểu này à?” Giọng nói Hứa Tường khinh khỉnh

Trong lớp cô cũng rất nhiệt tình, nhưng không biết vì sao, mọi người đối với cô đều rất khác so với Niệm Sơ

Hứa Tường cảm thấy mình tốt hơn những người khác, mỗi khi nói chuyện ánh mắt sẽ tỏa sáng

Cô muốn cái gì đều phải đạt được cái đó

Nhưng về gia thế, thành tích, mọi người yêu mến, còn có một người luôn cưng chiều, cùng nhau lớn lên, là thứ mà cô không có

Hứa Tường cũng không thể phủ nhận, cô muốn được giống như Niệm Sơ

Cô gái bên cạnh vẫn còn đang được mọi người vây quanh khen ngợi, nụ cười sáng lạn xinh đẹp

Bỗng nhiên thấy khó chịu ở ngực, Hứa Tường dời đi tầm mắt, nhìn chăm chăm phía trước, hơi hơi hé miêng nhẹ nhàng thờ

Giống như một con cá voi bị mắc cạn, mất sức

“Niệm Niệm” Một âm thanh quen thuộc vỡ vào màng nhĩ, Hứa Tường theo quán tính lập tức nhìn anh, người kia đang đối mặt với cô gái giữa đám đông, cười ôn nhu

“Mẹ em gửi anh sữa bò em quên mang theo.”

“Cảm ơn anh!”

Gương mặt kia đang tươi cười, nháy mắt lại trở nên nghiêm túc, lộ ra dáng vẻ của một thiếu nữ e thẹn, làm người ta cảm thấy yêu thích

Quả nhiên, người đối diện cũng cảm thấy thế

Thoáng chốc, một trái tim giống như bị ngấm trong nước, dần dần trở nên mềm mại và nhẵn nhéo, nhịp đập hỗn loạn.

Thời gian bình chọn báo tường là buổi chiều thứ sáu, Niệm Sơ hôm ấy phải đi học cho nên hôm qua cô cùng với Tô Lê cố gắng hoàn thành

May mắn thay, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch, và hiệu quả tốt đến không ngờ.

Niệm Sơ tâm tình không tồi, cùng bạn học bên cạnh hàn huyên vài câu, cho đến khi chuông reo mới lưu luyến ra về

Lúc Đàm Nhã tới lớp đã thấy báo tường ở phía sau, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng liền biểu dương vài câu.

Chạng vạng đứng giờ tan học, Niệm Sơ nhảy tới phía sau lưng Lý An Nhiên, lắc chân vô cùng sung sướng

“Anh!”

“Hửm?”

“Em kể cho anh nghe, hôm nay mọi người đều khen em vẽ đẹp ha ha”

“Niệm Niệm vẽ đương nhiên là sẽ đẹp”

“Báo tường lớp em lần này siêu cấp đẹp, mọi người đều khen không dứt miệng luôn đấy”

“Ừ, Niệm Niệm của chúng ta thật lợi hại”

“Ha ha ha”. Phía sau vang lên một tiếng cười ngây ngô, Lý An Nhiên không cần quay đầu nhìn cũng tưởng tượng được gương mặt kia đang sung sướng như thế nào, anh lắc đầu trên miệng nở một nụ cười

Tâm tình Niệm Sơ vẫn vui vẻ như thế cho đến buổi sáng hôm sau

Tấm bảng đen đằng sau, báo tường đã bị lau chùi đi không còn sót lại chút gì

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Editor: Thùy Linh

Sáng sớm ánh nắng nhu hòa, hôm qua báo tường vẫn còn đẹp lại còn khí chất, hôm nay liền bị lau đi, như là bị dùng lực cọ qua, mấy nét phấn trộn lẫn

vào nhau

Niệm Sơ lẳng lẳng nhìn đồ vẽ của mình bên cạnh, sắc mặt thâm trầm không cảm xúc

Bên tai nghe thấy từng tiếng than thở, những người khác trên mặt đều kinh ngạc hoảng loạn

Chiều nay chính là lúc chấm điểm

Niệm Sơ tức giận đến mức hốc mắt ửng đỏ, cô hít sâu một hơi, đứng trên bục giảng hỏi to: “Hôm qua ai là người cuối cùng rời phòng học?”

Qua nửa ngày mới có một nam sinh chậm rãi giơ tay lên, run rẩy nói: “Là mình, nhưng lúc mình đi thi báo tường vẫn còn nguyên”

Không gian phía dưới lớp lại yên lặng, Niệm Sơ nhìn chăm chăm cậu, bình tĩnh nói: “Lúc cậu đi là mấy giờ?”

“Sáu giờ rưỡi”

Niệm Sơ gật đầu về chỗ ngồi, cô cảm thấy có chút đau đầu, ánh mắt nhìn chăm vào mặt bàn trống không

Cô để tay lên ngực tự hỏi, tình cảm đối với các bạn trong lớp cũng không tệ lắm, thật sự không thể nghĩ đến ai có thể oán hận cô đến mức này

Trường học không có camera theo dõi nên cũng không biết ai làm vì thế người này mới ra tay không kiêng nể gì

Tô Lê lo lắng sốt ruột, muốn nói lại thôi, Niệm Sơ thờ dãi, “Giữa giờ nghỉ trưa chúng ta làm lại đi, tất cả nét vẽ cũ vẫn còn đó chắc sẽ mau thôi”

“Chắc sẽ kịp thôi..”

“Được”, Tô Lê gật đầu, lập tức đi tìm hai người bạn kia nhưng họ cũng không cam lòng

Báo tường phía sau trống không, Đàm Nhã đi dạy vừa vặn thấy mớ hỗn độn kia, bà vừa kinh ngạc vừa giận dữ, không nghĩ ở lứa tuổi này lại có thể làm chuyện như thế, càng không nghĩ tới lại là học sinh của mình

Chắc chắn sẽ xếp loại hạnh kiểm yếu, nhưng cái chính là tuổi nhỏ mà tâm địa lại như vậy, khó tưởng tượng về sau sẽ trở nên loại người gì

Đàm Nhã dành cả buổi học để giáo huấn, cho đến khi tan học còn cảm thấy chưa dạy đủ

Bà dọn dẹp giáo án và sách giáo khoa, sắc mặt nghiêm túc nhìn xuống lớp, âm thanh ổn định

“Hy vọng các em nhớ kỹ, bây giờ trộm kim, sau này trộm vàng, có thể các em thấy chuyện này không phạm pháp luật, không gây hại cho người khác, có thể sẽ không cảm thấy bức rút lương tâm”

“Nhưng là—”

“Các em đã lệch ra khỏi quỹ đạo thiện lương, bước ra khỏi tâm lý phòng tuyến của mình, tương lai sau này các em khó khống chế bản thân mình làm việc gì đáng sợ, cho nên, các em nghe cho rõ, hãy giữ sự trong sạch, tinh khiết của mình ở tuổi này”

“Tan học”

Hình ảnh Đàm Nhã biến mất ở cửa nhưng phòng học trầm lặng thật lâu

Bọn họ có cái hiểu cái không, giống như bị tát thẳng vào mặt, chưa có ai từng nói với họ như vậy

Mỗi người chưa từng nghĩ đến ý nghĩa sâu xa này, chỉ theo quán tính mà làm, không che dấu cảm xúc, thích là thích, ghét là ghét, tưởng chừng có thể kiểm soát được mọi việc

Lại không nghĩ rằng trong thời gian này lại đánh mất chính mình

Giữa trưa vang lên một tiếng chuông, Niệm Sơ xách theo thùng nước đến lau bảng đen, Tô Lê lại lần nữa lo lắng hỏi cô: “Thật sự là không đi ăn cơm luôn sao?”

“Không sao, có người mang cho mình”

Niệm Sơ đã báo cho Lý An Nhiên biết rằng giữa trưa sẽ không cùng anh ăn cơm

Lý An Nhiên cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi cô muốn ăn cái gì để giữa trưa đóng gói mang cho cô

Lúc Niệm Sơ lau bảng đen thì phòng học đã không một bóng người, tất cả đều đã xuống nhà ăn, chỉ có dãy bàn ghế an tĩnh ở đó

Thoạt nhìn rất cô đơn

Ánh nắng giữa trưa chiếu vào, có vài ngọn gió làm run nhẹ bức màn

Niệm Sơ lại lau bảng đen thêm lần nữa sau đó rửa tay sạch sẽ, lát nữa phải cầm dụng cụ vẽ

Lý An Nhiên lúc này bước vào

“Niệm Niệm”

“Há?” Niệm Sơ ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn anh

“Anh ăn rồi à?” Cô tiếp nhận cái túi trong tay Lý An Nhiên, đặt trên bàn

“Không, anh mang tới đây cùng ăn với em”

Lý An Nhiên ngồi vào chỗ của Tô Lê, giờ tay mở cái túi trước mặt, hương thơm đồ ăn tỏa ra, Niệm Sơ nhìn không được mà nuốt nước miếng

Sườn, thịt kho tàu, cà rốt, thịt bò hầm khoai tây, rất nhiều đồ ăn

Trong đó chỉ có hai món cô thích ăn, còn lại thì..

“Anh...”

“Ừ?”

“Anh thật đáng ghét”

“Mau ăn đi” Lý An Nhiên lấy ra một đôi đũa đưa tới trước mặt cô

Tô Lê vừa ăn cơm xong trở về lớp thì thấy được một màn, Niệm Sơ mặt trắng nõn nhẵn lại như cái bánh bao, dung đũa gấp cà rốt ra

“Niệm Sơ”, cô nhìn Lý An Nhiên 2 giây rồi vội dòi đi, “Em ăn hết cái này thôi”

“Được được”, Niệm Sơ như vớt được hạnh phúc, vội buông đũa, Lý An Nhiên chậm rãi gấp lên một miếng khoai tây cuối đưa đến miệng cô

“Em no rồi”, Niệm Sơ lời lẽ chính đáng kiên quyết lắc đầu

Lý An Nhiên nhàn nhạt nhìn cô, “Nhanh lên, anh mới tay”

Sau đó, Tô Lê nhìn thấy lớp trưởng khí phách ngày nào giờ lại trở thành cái bánh bao ỉu xiu, ầm ức mở miệng nuốt khoai tây

Lý An Nhiên cảm thấy thỏa mãn thu tay về rồi dọn dẹp.

Cơm nước xong, Niệm Sơ cùng Tô Lê đẩy nhanh tốc độ, Lý An Nhiên cũng có hứng đứng ở phía sau nhìn cô, đợi đến khi mọi người gần vào lớp mới đứng dậy trở về

Không lâu sau đó, hai bạn học kia cũng ăn xong rồi trở lại, bốn người vui đùa làm, rốt cuộc gần chiều cũng hoàn thành

Hậu quả của việc làm không ngừng nghỉ chính là buồn ngủ, Niệm Sơ đầu gật gù suốt buổi học cho tới lúc chấm điểm báo tường

Một nhóm người đồng đức, từng người cầm trong tay một cuốn vở nhỏ, rất có khí thế, đứng ở một chỗ đánh giá

Tô Lê trở về Niệm Sơ lập tức tỉnh ngủ, tràn ngập chờ mong nhìn chăm chăm cô, “Thế nào rồi? Chúng ta đứng thứ mấy?”

Tô Lê thần thần bí bí dựng lên một ngón tay

“A!” Niệm Sơ nhìn không được vui mừng thờ nhẹ ra một tiếng, nắm tay Tô Lê hết sức kích động

“Thật là quá đỉnh!!” Tô Lê cùng mọi người vòng tay cười đùa

Việc này trôi qua đi, Đàm Nhã liền xin nhà trường lắp camera, nhiều người không cam lòng mở miệng oán trách

Ban đêm, Niệm Sơ nằm trên giường Lý An Nhiên thờ dài

“Anh ơi, anh nói xem, là ai làm việc này nhỉ?” Cô lẩn một vòng, cầm đập trên mép tường, nhìn chăm chăm Lý An Nhiên đang đọc sách, ánh mắt hoang mang

“Những người tâm địa xấu xa” Anh nhìn cô bình tĩnh nói

“Nhưng bạn em toàn là người tốt mà..”

“Biết người, biết mặt, không biết lòng”

“Em thật sự không nghĩ ra được”

Niệm Sơ lại trở mình, đem chân đặt lên tường, hai chân thẳng tắp trắng nõn cứ thế đặt trên vách tường. Cô nằm ngưỡng mặt lên, ánh đèn chiếu sáng làn da trắng tinh tẻ, tóc đen nhánh trải trên nệm

Lý An Nhiên nhẹ nhàng hít vào một hơi, cup mắt xuống

“Niệm Niệm”

“Đạ?”

“Bỏ chân xuống”

“Tại sao?” Niệm Sơ không nhúc nhích nghi hoặc mở miệng hỏi, “Như thế này thoải mái mà”

Lý An Nhiên dừng lại một chút, “Trên tường dơ”

“Ách!” Niệm Sơ lên tiếng, lập tức đem hai chân bỏ xuống dưới

Căn phòng lại yên lặng, Lý An Nhiên chuyên tâm làm bài tập, lúc sau phát hiện ra bên kia không có âm thanh gì, nghiêng đầu nhìn lại thì trên giường người nọ đã bọc chăn ngủ đi mất

Lý An Nhiên nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã gần mười một giờ, anh nghiêng đầu nghĩ, vẫn là đi qua

“Niệm Niệm. Niệm Niệm, trở về ngủ thôi”, Lý An Nhiên lay lay người Niệm Sơ, cô khẽ động đậy, rồi trùm chăn kín người chỉ lộ ra cái đầu, giống như một con nhộng

Kêu mãi không có kết quả gì, Lý An Nhiên giữa đầu thờ dài, đem người trong chăn bế lên

Người trong ngực mơ mơ màng màng duỗi tay ôm cổ anh, như một thói quen mà cọ cọ trước ngực

Lý An Nhiên đi được vài bước, nhẹ nhàng mở cửa phòng bên cạnh, sau đó đặt người xuống giường, cẩn thận đắp chăn lên

Trong bóng tối, anh khẽ nhìn gương mặt kia, như trút được gánh nặng

Vừa khép cửa thì Thư Giai đi lên liền bắt gặp, bà thấy thế lập tức hiểu rõ: “Niệm Niệm lại ngủ ở phòng con à?”

“Vâng”, Lý An Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng

“Con bé này, từ nhỏ đã dính lấy con như thế, sau này có bạn trai rồi thì làm sao đây!” Thư giai lắc đầu, buồn cười nói

“Em ấy vẫn còn nhỏ mà”, anh nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: Thùy Linh

Lúc Niệm Sơ tỉnh dậy phát hiện mình đang ngủ trong phòng cho khách nhà Lý An Nhiên, à không, phải nói là phòng của cô mới đúng, vì từ khăn trải giường, cách trang trí đều là phong cách mà cô yêu thích

Ngay cả tủ quần áo cũng đều là quần áo của cô

Niệm Sơ bước xuống giường đi rửa mặt xong, nghe tiếng gõ cửa, cô lên tiếng rồi chạy tới mở cửa phòng

Lý An Nhiên đứng ở bên ngoài

“Ăn sáng thôi”

“Vâng, để em thay đồ xong rồi xuống liền”

Cô vừa mới rửa mặt xong chưa kịp thay quần áo, đôi mắt đen nhánh thuần khiết ngập nước, lông mi thấm ướt, cả khuôn mặt trắng bủng ra sữa, bên má còn dính vài cọng tóc ướt

Lý An Nhiên mười ngón tay khẽ giặt giặt, anh gật đầu: “Ừ.”

Niệm Sơ thay đồng phục đi xuống, Lý An Nhiên và Thư Giai đã ngồi trên bàn ăn cơm, cô chạy nhanh xuống lầu

Nghe thấy tiếng bước chân, Thư Giai vội vàng dặn dò: “Chậm thôi con, lại ngã như lần trước thì làm sao?”

“Sẽ không đâu đi Thư, bây giờ con đã là học sinh trung học!” Niệm Sơ chẳng hề để ý Lý An Nhiên bên cạnh, cô kéo ra ghế dựa

Người bên cạnh khẽ cười

Niệm Sơ trừng mắt nhìn anh, ra vẻ tức giận: “Anh cười cái gì?”

“Hôm nay cháo ngon lắm, em nếm thử đi”

Lý An Nhiên vẫn chưa ngưng cười, múc một chén cháo đưa tới trước mặt cô. Chén súp Thanh Hoa được cầm trên bàn tay trắng nõn cân xứng, khớp xương rõ ràng, móng tay gọn gàng, mượt mà

Niệm Sơ nhìn đôi tay kia bỗng nhiên mở miệng: “Đã lâu rồi em chưa nghe anh đàn”

“Vậy cuối tuần anh đàn cho em nghe nhé?”

“Vâng!” Niệm Sơ liền cười đến phát ngốc

Thư Giai thấy thế lắc đầu, thật là một đứa nhỏ đơn thuần, nghe được vài câu ngon ngọt đã cảm thấy vui vẻ.

Ăn xong bữa sáng, Niệm Sơ lên lầu lấy cặp xách, lại nhảy nhót đi xuống lầu. Lý An Nhiên kéo cô lại nhẹ mắng

“Đừng quên lần trước là ai té ở chỗ này đến vỡ đầu gối, sau đó ôm anh khóc đến thương tâm muốn chết, mặt thì đỏ bừng, khóc đến mức làm áo anh ướt hết”

“Đó là trước kia, trước kia mà. Bây giờ em đã trưởng thành” Niệm Sơ then quá hóa giận, không chịu yếu thế trước anh

“Ừ”, Lý An Nhiên gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Mười một tuổi với mười hai tuổi đúng là đã lớn hơn 1 tuổi, Niệm Niệm lớn rồi”

“...”

Niệm Sơ lấy cặp xách tức giận đi ra ngoài

Chưa được quá ba phút thì cô lại nắm lấy một góc áo của Lý An Nhiên, ánh mắt yếu đuối

“Anh, em thích nhất là được chạm vào anh..”

“Ví dụ như?”

Ví dụ như, ôm eo anh rất thoải mái, hương thơm trên người lại dễ chịu, rất thích được ngồi ở phía sau anh

Trong lòng dâng lên vô số lý do, nhưng Niệm Sơ nhớ đến vừa rồi bị anh mắng tức khắc không dám nói ra, cô nhỏ giọng lầu bầu: “Thì thích vậy thôi..”

Cô gái nhỏ âm thanh mềm mại, giọng nói còn mang theo một chút nũng nịu, nhẹ nhàng đi vào màng nhĩ anh, làm cho trái tim anh mềm nhũn

Lý An Nhiên cảm thấy ngứa ở lòng bàn tay, muốn quay lại xoa đầu cô

Đến trường học, Niệm Sơ vừa xuống xe thì gặp Hứa Tường, cô vừa giơ tay chào thì Hứa Tường thẳng tắp lướt qua cô đi lên lầu, giống như không nhìn thấy cô

Niệm Sơ sững sờ, ngờ ngác quay đầu nhìn lại Lý An Nhiên còn chưa rời đi

Ánh mắt cô mờ mịt, bên trong có chứa vài tia bi thương, Lý An Nhiên duỗi tay xoa tóc cô, than nhẹ một tiếng

“Niệm Niệm, có người muốn né tránh em rồi”

Lúc Niệm Sơ đến phòng học, Âu Thông đang đứng trên bục giảng, bàn tay đập mạnh trên bàn, ánh mắt hung hăng quét xuống dưới

Gần tới giờ vô lớp, hầu hết học sinh đều đã ngồi xuống chỗ của mình, mọi người sôi nổi ngửa đầu nhìn chăm chăm cậu, không có người nào dám lên tiếng

“Tôi lặp lại lần nữa, đừng để tôi bắt được ai là người gây ra chuyện kia, nếu không—”

“Thông Thông, về chỗ ngồi”. Niệm Sơ đứng ở cửa, mặt không cảm xúc nắm chặt quai đeo cặp xách, Âu Thông há miệng thờ đốc còn muốn nói cái gì đó nhưng lại lần nữa bị cô chặn họng

“Học bài đi”

“Ừ”, mới vừa rồi còn hung hăng bây giờ lại lập tức ngoan ngoãn đi về chỗ ngồi

Cuối tuần Đàm Nhã có việc, cùng đại biểu của trường đi sang thành phố khác dự hội nghị, Niệm Thanh cũng đi công tác, vì thế nhờ Thư Giai trông chừng Niệm Sơ

Niệm Sơ vào lúc ban đêm liền dọn đồ qua nhà Lý An Nhiên

Nói dọn nhưng cũng chỉ là đem người đi qua mà thôi, quần áo, đồ rửa mặt, ngay cả dụng cụ vệ cũng ở bên nhà anh, không cần phải lấy qua thêm cái gì

Tối đó, Thư Giai cao hứng nấu món yêu thích của Niệm sơ, sườn kho. Niệm Sơ nói nhiều đến mức muốn lạc giọng, trên bàn cơm luôn nghe thấy cô riu rít, khen không dứt miệng, không khí vô cùng náo nhiệt

Việc làm ăn của Lý Khâm ngày càng phát triển vì thế mà những ngày về nhà rất ít, Lý An Nhiên tính tình lại im lặng, hai mẹ con ở nhà lúc nào cũng ăn cơm muộn

Vì thế mà Thư Giai rất thích Niệm Sơ qua đây, trong nhà mới có chút không khí

Cơm nước xong, Niệm Sơ cùng Thư Giai ra phòng khách xem TV, Lý An Nhiên đang bước lên lầu thì dừng lại, đến ngồi bên cạnh Niệm Sơ

Thư Giai phát hiện liếc mắt nhìn anh, “Không phải con không thích xem phim sao?”

“Vâng”, Lý An Nhiên lên tiếng, thân mình không động đậy như cũ ngồi bên cạnh Niệm Sơ, Thư Giai cũng không hỏi nữa

Trong TV chiếu cảnh mùi mẫn, hình ảnh hai người đang quấn quýt si mê, đôi mắt nữ chính đầy nước, nhìn người đối diện

Lời kịch chậm rãi vang lên

Nữ: “Tại sao thế giới này lại không có người nào như anh?”

Nam: “Vì thế giới này có em nên mới có anh”

Lý An Nhiên: “.....”

Thư Giai ở một bên cảm động rơi nước mắt, Niệm Sơ cũng đỏ mũi, nước mắt lưng tròng nhìn anh

“Anh..”

“Ừ?”

Niệm Sơ chớp chớp mắt

“Tại sao trên thế giới này lại không có người nào như anh?”

“Bởi vì mẹ sinh ra anh”

Niệm Sơ: “.....”

Lý An Nhiên lấy tay gõ đầu cô, “Mau đi lên làm bài tập”, nói xong, nhìn TV ghét bỏ: “Xem vớ vẩn gì đây?”

Ban đêm, trong phòng ánh đèn sáng tỏ, không khí yên tĩnh, bên ngoài có cây đa lớn, dưới ánh trăng mờ bóng cây trên tường khẽ lắc lư

Hai người ngồi ngay ngắn ở trong phòng chăm chú làm bài tập

Niệm Sơ một tay quay bút, một tay chống cằm chán đến chết, ánh mắt di chuyển sau đó nghiêng đầu lấy tập ra vẽ

Nghe tiếng xoay xoay quen thuộc, Lý An Nhiên quay mặt lại: “Làm xong bài tập rồi?”

“Vâng”, Niệm Sơ cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục vẽ

“Làm xong rồi thì đi ngủ, mai còn phải đi học”

“Ngày mai thầy Tề đi công tác nên em được nghỉ”

Niệm Sơ cầm đũa ở trên bàn, rầu rĩ nói xong bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, nghiêng đầu hỏi: “Ngày mai anh đi đâu chơi?”

Lý An Nhiên chớp mắt, “Ngày mai anh không đi, ở nhà chơi với em”

“Thật hả?”, Niệm Sơ mặt mày hớn hờ nháy nhót: “Anh thật tốt với em!”

Trời gần sáng, vẫn còn đang trong giấc ngủ, Hoắc Cảnh nhận được tin nhắn của Lý An Nhiên

“Ngày mai không đi chơi bóng”

“????? Tại sao?”

“Niệm Niệm ngày mai được nghỉ, muốn chơi cùng em ấy”

“Điền rồi sao? Chơi gì với đứa nhỏ ấy?”

“Cứ như vậy đi nhé”

Leng keng, leng keng, leng keng, Lý An Nhiên nhìn đi động báo 3 cái tin nhắn tới, yên lặng tắt máy đi ngủ

Niệm Sơ tỉnh dậy khi ánh mặt trời chiếu vào phòng, một tia nắng rơi trên sàn nhà tỏa ra màu vàng nhạt, phía bên ngoài vẫn còn sương đọng trên lá cây xanh biếc

Cô bị tiếng riu rí của mấy con chim nhỏ đánh thức

Xuống giường rửa mặt xong xuôi, Niệm Sơ đi qua phòng bên cạnh, đẩy cửa ra, tùy tiện mặc một chiếc váy ngủ cứ thế chui lên giường của Lý An Nhiên, trên chăn còn mùi hương đặc trưng của anh, Niệm Sơ khép mắt lại tiếp tục ngủ

Lý An Nhiên chạy bộ xong trở về phòng, nhìn trong chăn thấy một khuôn mặt nhỏ, bất đắc dĩ lắc đầu, cầm quần áo vào phòng tắm

Tắm rửa xong lau khô tóc, lại nghe xong một bài tiếng Anh, dưới lầu Thư Giai đã kêu xuống, Lý An Nhiên đứng dậy, khom lưng xuống người trong chăn

“Dậy ăn sáng thôi”

Anh ôm người trên giường xuống, cô gái nhỏ trong lòng ngực mắt nhắm mắt mở ôm lấy cổ anh làm nũng, hai chân nhích tới nhích lui, không cam tâm tình nguyện

Lý An Nhiên đỡ eo cô

Một lát sau, Niệm Sơ lảo lảo đi ra ngoài, đôi mắt vẫn còn lim dim, mặt ngơ ngác

Lý An Nhiên kéo cô đi, tránh để bị đụng vào tường

Niệm Sơ lúc rời giường rất cáu kỉnh, như muốn hét to lên một cái, tỉnh dậy một lúc lâu sau mới có thể tỉnh táo

Lần trước Lý An Nhiên không chú ý hại cô đụng tường một lần, cái trán trắng nõn bị in một dấu vết đỏ to lớn, hết sức chói mắt, anh cảm thấy rất đau lòng

Từ đó về sau hết sức cẩn thận

Xuống lầu ăn xong bữa sáng, Niệm Sơ liền ôm tập về qua phòng Lý An Nhiên ngồi bên cửa sổ, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, hoa thắm liễu xanh

Lý An Nhiên dựa nghiêng trên ghế chơi game, trong tay cầm ipad trắng, mang tai nghe màu bạc, chân dài chống trên mặt đất, tư thế đẹp đến phá lệ

Niệm Sơ không nhìn được mà nhìn anh, cúi đầu vẽ

Qua hồi lâu, Lý An Nhiên từ ipad ngẩng đầu lên, xoa xoa cổ, ánh mắt cực kì tự nhiên nhìn qua Niệm Sơ

Bên ngoài ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, cô gái nhỏ nằm trên thảm lông mỏng, mắt nhắm chặt vô cùng thom ngọt, anh đi qua, cầm lấy tập vẽ rơi trên tay cô, vài đường nét đen, miêu tả hình dáng anh vô cùng sinh động

Lý An Nhiên khỏe miệng khe cong, nhớ tới lời nói hôm qua của Hoắc Cảnh, anh cầm lấy di động, điều chỉnh góc chụp, đến mục bạn bè, nhấn gửi.

Trạng thái: Một chút ngọt ngào cuối tuần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Thùy Linh

Bên này Hoắc Cảnh đang chuẩn bị ra cửa, trước khi đi còn phải kiểm tra điện thoại, vừa mở máy liền không nhìn được mà chửi tục

Mẹ Hoắc Cảnh nghe được liền kinh ngạc nhìn lại, Hoắc Cảnh xấu hổ cười cười, vội thay giày ra cửa gọi điện Lý An Nhiên

Điện thoại vang lên hai tiếng sau đó người bên kia bắt máy, Hoắc Cảnh đề cao âm lượng quát mắng: “Cậu thật quá đáng! Gửi tin nhắn được rồi làm gì phải gửi ảnh qua như thế? Còn không phải chỉ là một bức tranh thôi à?”

Lý An Nhiên đem điện thoại để ra xa, đợi Hoắc Cảnh rống xong mới chậm rãi mở miệng: “Có giỏi thì tìm người vẽ cho cậu đi”

“Quá đáng” Hoắc Cảnh nghiêng răng

“Cứ như vậy nha, tạm biệt” Lý An Nhiên nhanh chóng cúp máy

Hoắc Cảnh cầm điện thoại đứng yên tại chỗ, suy nghĩ một lát rồi bên miệng toát ra một nụ cười hắc hắc hai tiếng, gọi đến số kia

Niem Sơ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng nghe thấy giọng nói quen thuộc

“Ồ, nghe rồi sao? Niệm Sơ, là anh Hoắc Cảnh đây”

“Đây, em nghe rồi”

“Lát nữa bọn anh có đi chơi bóng, em có muốn tới chơi một chút không?” Hoắc Cảnh nói xong còn hứng thú bổ sung, giọng nói lừa gạt: “Có chị Cung Uyển, Nguyễn Thư, còn vài người bạn học nữa đó”

“Thật à?” Niệm Sơ có chút hưng phấn, Lý An Nhiên thấy thế nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia trầm tư

“Thật đấy”

“Đúng rồi, kêu Lý An Nhiên đưa em đi, đều biết chỗ cả”

“Được à”

Niệm Sơ hứng thú liền tỉnh ngủ, cúp điện thoại ngồi phắc dậy, đầu tóc rối dính bên má, cặp mắt còn mơ màng nhìn Lý An Nhiên

“Anh ơi, chúng ta đi chơi bóng với anh Hoắc Cảnh đi!”

“.....”

Lý An Nhiên ngập ngừng mở miệng: “Không được, em đâu có biết chơi”

“Vậy anh dạy em đi”

Niệm Sơ nhảy nhót kêu lên, để chân trần từ cửa sổ bò xuống dưới, vẻ mặt hưng phấn đi đến trước mặt anh, lôi kéo cánh tay: “Đi mà đi mà..”

Lý An Nhiên nhắm mắt lại mở mắt gật đầu

Niệm Sơ hô to một tiếng chạy đến phòng bên cạnh thay đồ

Tháng chín thành phố B có chút nóng bức, Niệm Sơ mặc một bộ đồ thể thao trắng, quần đùi áo ngắn tay lộ ra cánh tay cánh chân trắng nõn

Cô lập tức sang phòng gọi anh. Lý An Nhiên vừa lúc mặc đồ giống hệt cô. Đây là lần trước Thư Giai cùng Niệm Sơ mua, là đồ cặp

Nghe thấy tiếng kêu, Lý An Nhiên quay đầu lại nhìn, thấy Niệm Sơ mặc đồ hồ người qua liền mở ra ngăn tủ lấy một lọ màu vàng nhạt, kêu cô lại “Bên ngoài nắng gắt, cẩn thận không bị cháy nắng”

Niệm Sơ bĩu môi, đổ ra một ít ra lòng bàn tay, tiếp theo nhanh chóng xoa lên mặt. Làn da tức khắc có màu không cân xứng

Lý An Nhiên bất đắc dĩ kéo cô lại trước mặt, duỗi tay lau mặt cho cô, kem chống nắng tản ra nhanh chóng liền giống màu da

Niệm Sơ thuận theo ngưỡng mặt, cực kỳ tự nhiên nhắm mắt lại, môi chu ra

Thấy dáng vẻ này, Lý An Nhiên nhìn không được véo mặt cô một cái, tức giận mở miệng: “Được rồi, em tự xoa đi”

“Á”, Niệm Sơ duỗi tay xoa xoa mặt, bắt đầu xoa trên tay chân

Xoa xong, hai người ra cửa, ánh nắng mặt trời chói chang làm người ta không dám nhìn thẳng. Lý An Nhiên không biết lấy mũ từ đâu ra đội lên đầu Niệm Sơ

Mũ lưỡi trai màu đen, vành mũ thấp thấp che được vài phần ánh nắng

Sân bóng rổ ngay bên cạnh sân vận động, đạp xe chỉ mười phút. Niệm Sơ ngồi phía sau gió thổi nhẹ, thích thú mà lắc hai chân

Cuối tuần nên người rất đông đúc, không ít trẻ nhỏ tới đây chơi đùa, Niệm Sơ nhất thời không chú ý liền đụng vào một đứa nhỏ, vội vàng đỡ dậy

Đứa nhỏ chỉ cao đến đầu gối Niệm Sơ, mắt to ngập nước nhìn cô, khóc như chưa từng được khóc

Niệm Sơ hốt hoảng vội vàng cúi xuống dỗ ngọt, cũng may ba mẹ đứa nhỏ ngay lập tức lại đưa đi, cô đứng dậy thở ra một hơi

Lý An Nhiên kêu lên một tiếng, duỗi tay ôm bảo vệ cô đi về phía trước

Hai người đến sân bóng khi Hoắc Cảnh đang úp rổ, Nguyễn Thư cùng Cung Uyển ở một bên nói chuyện, bên cạnh còn có mấy người Niệm Sơ không quen

Lý An Nhiên đi qua, bọn họ liền nhiệt tình chào hỏi, sau đó ánh mắt dừng ở trên người Niệm Sơ

“Đây là...?” Một người lên tiếng hỏi

“Em gái”

“À”, mấy người tuy trong miệng nói thế nhưng trong mắt bán tín bán nghi. Hai người mặc đồ đôi, cô gái nhỏ còn bị anh vòng lấy bả vai, tự nhiên thân mật

Nếu nói là anh trai em gái thì tình cảm cũng thật tốt quá

Trong sân bắt đầu kịch liệt, Niệm Sơ đứng bên cạnh Cung Uyển thảo luận xem ai soái nhất. Sau một hồi, cuối cùng cũng đưa ra kết luận là Lý An Nhiên và Nguyễn thư

Một đám người đồ mồ hôi đầm đìa kết thúc, Lý An Nhiên cả người nóng hừng hực ngồi xuống bên cạnh Niệm Sơ, đợi nửa ngày, nhìn không được mà mở miệng

“Niệm Niệm, nước đâu?”

“A, đây ạ”, Niệm Sơ như vừa mới tỉnh dậy, nhìn anh đến hoa mắt, nghĩ ngợi vẫn là yên lặng mà lấy ra một chai nước cho anh

“Vừa mới suy nghĩ cái gì đấy?” Lý An Nhiên ngửa đầu uống sạch nửa chai nước, rồi mới ngược mắt hỏi cô

Niệm Sơ nhìn hai người cách đó không xa, ngo ngắc nói: “Em cảm thấy, chị Cung Uyển với Nguyễn Thư rất xứng đôi”

Lý An Nhiên nhìn theo ánh mắt cô, phía trước Nguyễn Thư tóc ướt át, gương mặt ửng hồng, trên da thịt trắng nõn có vài giọt mồ hôi

Nguyễn Thư ghé vào trước mặt Cung Uyển làm nũng, tươi cười lộ ra hai chiếc răng khểnh, thanh âm mềm mại

Cung Uyển trong tay cầm khăn giấy, giúp cậu lau mồ hôi, đáy mắt cũng tươi cười

Lau xong liền lấy chai nước bên cạnh vịn ra đem đến miệng Nguyễn Thư

Lý An Nhiên: “.....”

Anh nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhìn chai nước trong tay mình, giọng nói có chút ghen tị: “Uống nước cũng phải nhờ con gái mở cho, yếu đuối!”

“Đáng yêu mà..” Niệm Sơ đôi tay chống cằm, hai mắt sáng ngời nhìn hai người phía trước

Lý An Nhiên ánh mắt tối sầm lại, duỗi tay xoay đầu cô quay lại, cúi đầu để sát vào nhìn chăm chăm đôi mắt cô, mở miệng: “Anh với Nguyễn Thư ai đáng yêu hơn?”

Hô hấp nóng hổi phả vào trước mặt, phía trước là khuôn mặt tuấn tú, Niệm Sơ nhẹ nhàng hít vào một hơi, vô thức trả lời

“Đương nhiên là anh”

Trong ánh mắt chỉ có anh thôi.

Hoắc Cảnh hôm nay cảm thấy chính mình thật lợi hại, lúc nào đấu trí với Lý An Nhiên cũng thua nên chuyện nhỏ như thế này cũng thấy vui sướng

Chơi bóng rổ xong, Hoắc Cảnh hô to muốn mời mọi người ăn cơm, Lý An Nhiên gật đầu tán thành, “VẬY ĐI ĐẾN NHÀ HÀNG ĐI”

“Cái gì?” Mọi người đều khiếp sợ

Nhà hàng ở trung tâm thành phố trang hoàng độc đáo, rất tráng lệ, có thể nói đầy đủ các loại đồ ăn, giá cả cũng đắt đỏ, chỉ một bữa cơm cũng tốn mấy tháng tiền ăn vặt của họ.

Lý An Nhiên cười như không cười liếc Hoắc Cảnh, tiếng nói lạnh nhạt: “Không phải Hoắc thiếu gia đây mời sao?”

Nhà Hoắc Cảnh ở thành phố B coi như danh môn vọng tộc, ngày thường cũng rất hào phóng nên mọi người đều nghĩ hôm nay cậu tâm tình tốt nên bắt đầu hưng phấn ồn ào

“Trời ạ, quá tuyệt vời!”

“Để mình gọi điện cho mẹ tôi nay không về nhà ăn cơm”

“Hoắc thiếu gia hôm nay cao quá nha, cao 1m8”

“Cái rắm, lão tử cao 1m83”

Hoắc Cảnh cười lên lưng còng khó leo xuống, tức giận lên người bên cạnh, giơ chân lên đá một cái rồi dẫn đầu đi ra ngoài, “Đi đi đi, hôm nay dốc hết ví mời mọi người ăn một bữa.”

Lý An Nhiên gọi món, người phục vụ cầm giấy bút đứng một bên, anh bình tĩnh gọi lên hàng loạt món ăn

Niệm Sơ đương nhiên là rất thích ăn thịt, cô nhìn thực đơn mà hai mắt đều sáng lên

Lý An Nhiên gọi cho cô vài món chính, cô gái nhỏ hưng phấn gật đầu như gà mổ thóc

Còn Hoắc Cảnh tim đang rĩ máu

Chính mình gây chuyện, khóc lóc cũng không được gì, mắt thấy ví tiền đã mất đi hơn phân nửa, Hoắc Cảnh hô hấp nặng nề co rút đau đớn

Lý An Nhiên quả thực chính là ác ma!

“Ăn ngon không?” Ác ma kia mặt đầy ôn nhu dò hỏi cô gái bên cạnh, Niệm Sơ khoe miệng cười cong tí, mạnh mẽ gật đầu

“Ăn ngon lắm luôn!”

Còn có thể không ngon sao? Hoắc Cảnh nội tâm rít gào, giá cả của một đĩa giò heo đây có thể mua nguyên nửa con lợn trong chợ, đương nhiên là phải ngon!

Dù cho trong lòng sôi trào mãnh liệt, nhưng trên mặt vẫn phải cười cười, Hoắc Cảnh mặt đầy hiền lành nhìn Niệm Sơ nhẹ nhàng mở miệng: “Niệm Sơ, ăn ngon thì ăn nhiều một chút”

“Vâng ạ!” Niệm Sơ gật đầu, không chút khách khí gấp liên tục đồ ăn

“Ăn từ từ, không ai giành với em”, Lý An Nhiên vỗ cái đầu đang chôn trong chén, Niệm Sơ không đếm xỉa tới anh, lung tung gật đầu, động tác trên tay bay nhanh đã ăn hết trong chén

Ai nói không ai giành với cô, Niệm Sơ nhìn quanh trên bàn, trừ Lý An Nhiên với Hoắc Cảnh, mọi người ai cũng đang chăm chú ăn

Bữa cơm này có thể nói rất ngon, trừ người nào đó tay còn đang run run. Đi đến trạm xe buýt, Hoắc Cảnh nuốt nước mắt tạm biệt mọi người

“Tôi về trước đây..”

“Chú ý đường xá nhé, Hoắc thiếu gia hôm nay tốt bụng quá”

“Đúng đúng đúng, cảm tạ Hoắc thiếu”

“Đề tôi lạy Hoắc thiếu một cái”

Những người trước mặt vừa cảm kích vừa trêu chọc cậu, Hoắc Cảnh mỉm cười một cách mệt mỏi

“Không cần khách sáo, chỉ cần mọi người vui là được”

Ánh mắt Hoắc Cảnh nhìn đến Lý An Nhiên đang mỉm cười kia, chỉ cảm thấy trong lòng từng trận lạnh cả người, đúng là một con người nham hiểm, từ nay về sau sẽ không nói chuyện với anh nữa

Hoắc Cảnh tổn thương tinh thần vác xác lên xe, về mặt không còn gì luyến tiếc

Buổi tối trước khi đi ngủ lại nhận được một tin nhắn

Đến từ Lý An Nhiên

Nhắn mở, thấy tài khoản được cộng lại nửa tiền ăn lúc nãy. Hoắc Cảnh nhìn chằm chằm một chuỗi con số kia rồi quyết định vẫn tiếp tục làm bạn tốt của Lý An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Thùy Linh

Sau sự việc ấy Hoắc Cảnh cũng không dám tìm đến Niệm Sơ nữa, ngược lại là Niệm Sơ đột nhiên cảm thấy hứng thú, quán lấy Lý An Nhiên dạy cô chơi bóng rổ.

Tối thứ hai không cần đi học, chiều đó ánh nắng chiếu đầy trời, sân bóng rổ có không ít người ở đó đang đánh cầu, cơ bản đều là học sinh, chỉ có vài người trung niên

Âm thanh trái cầu chạm mặt đất trầm thấp còn có kèm theo một vài tiếng hô hò, tiếng chỉ huy, tiếng nói chuyện mạnh mẽ vang lại nơi này

Hoàng hôn chiếu trên gương mặt đầy mồ hôi, thoát nhìn như sinh thể bùng bùng

Vài lần gió nhẹ thổi tới càng làm cảnh tượng thêm vài phần thích ý

Niệm Sơ đứng cách vạch hai phân ném bóng, chiều cao của cô không đủ nên phải chạy lấy đà một chút mới có thể chạm đến rổ

Nhưng cô không thấy chán nản, đặc biệt là mỗi lần đập được bóng vào rổ lại nhảy lên ba lần, mặt đầy hưng phấn nhìn Lý An Nhiên khoe mẽ

Lý An Nhiên ở bên cạnh nhìn, sửa tư thế của cô

“Lòng bàn tay không cần phải dán vào trái bóng, như này, điều khiển ngón tay, giờ cao lên một chút...”

“Cổ tay hơi cong, nhắm vào rổ, như vậy”

Lý An Nhiên giờ tay, ném trái bóng rơi vào rổ một cách hoàn hảo

“Oa!” Niệm Sơ mở to hai mắt, lập tức học theo động tác của anh, giờ tay, ném bóng, loảng xoảng một tiếng, trái bóng thâm thiết đụng phải bàn rổ

“....”

Niệm Sơ nhấp môi, quay đầu lại nhìn anh, Lý An Nhiên cười khẽ hai tiếng sau đó đem người cô vào lòng, cầm tay cô nâng lên, tư thế chuẩn, động tác đúng qui định

Quả bóng trong không trung vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, vào rổ

“Thế nào? Cảm nhận được chưa?”

“Rồi ă!” Niệm Sơ gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc lại tiếp tục luyện tập

Ánh nắng chiều cháy đỏ cả bầu trời dần bị thay thế bởi màn đêm, trời dần dần tối sầm xuống, nhưng sân bóng vẫn còn đang náo nhiệt, Lý An Nhiên đạp xe lại đem người kia về nhà

“Em ném mười lần thì có ba lần vào rổ!” Niệm Sơ ngồi phía sau hưng phấn khoe với anh

“Lợi hại”

“Ngày mai em muốn tới đây nữa!”

“Được, em thấy vui là được”

“Anh tốt với em quá!” Niệm Sơ kêu to, hai tay giang ra như đang bay, Lý An Nhiên lái xe vắn vẹo hai lần, nghiêng đầu mỉm cười dặn dò; “Niệm Niệm, ngồi vững”

Ngày hôm sau, trong sân có người thi đấu trông rất kịch liệt, Niệm Sơ nhìn vào phát hiện bên trong có vài hình dáng quen thuộc, trong đó có Hoắc Cảnh

“Hôm nay lớp anh với lớp bên cạnh có trận đấu”, Lý An Nhiên thấy cô nhìn vậy, ở bên cạnh nhàn nhạt giải thích

“Ồ, vậy sao anh không đi?”

“Không thích đi”

Lý An Nhiên kéo cô tới một góc, sân bóng rổ trường học rất lớn, bọn họ tới góc này vừa vắn có vài cây đại thụ, dưới tán lá che đầy khó làm người khác chú ý tới

Anh bắt đầu chỉ Niệm Sơ luyện tập, từ tư thế vận động rê bóng đến động tác phòng thủ, động tác giả, Niệm Sơ đang nửa hiểu nửa không thì điện thoại của Lý An Nhiên vang lên

Anh dừng động tác, ý bảo Niệm Sơ tiếp tục tự luyện tập

Âm thanh trầm thấp theo gió truyền tới

“Tìm em ă?”

“Vâng ă, em qua liền”

“Niệm Niệm”

“Vâng?”

“Chủ nhiệm lớp đột nhiên tìm anh, anh đi một lúc, em cứ ở đây tự tập”

“Vâng”

Lý An Nhiên đi được một lúc, Niệm Sơ đứng cách vạch hai phân ném bóng vào rổ, tự mình vui vẻ. Đột nhiên, trong sân cách đó không xa có tiếng kêu đến

Niệm Sơ quay đầu nhìn thoáng qua, hình như bên kia xong rồi

Cô thu hồi tầm mắt, tiếp tục luyện tập

“Ai da, đây không phải là Niệm Sơ nhỏ bé của chúng ta sao? Anh Lý An Nhiên của em đâu?”

Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc, Niệm Sơ tươi cười nhìn lại: “Là em đây, anh An Nhiên bị chủ nhiệm lớp kêu đi rồi, anh chơi bóng rổ xong rồi sao?”

“Ừ”

“Thắng rồi hả?”

“Đương nhiên rồi!”

Hoắc Cảnh vẻ mặt đắc ý, nhặt trái bóng bên cạnh tùy ý đập hai lần rồi ném vào rổ

“Thế nào? Có muốn anh Hoắc Cảnh đây dạy em chơi bóng không?”

“Có ạ”, Niệm Sơ gật đầu như gà mổ thóc

Lúc Lý An Nhiên trở lại, nhìn đến là một cảnh như thế này

Trên sân bóng, Hoắc Cảnh mặt đầy ý cười, chỉ đạo động tác, hai người vui cười đùa giỡn như rất thân thiết. Giây tiếp theo, Hoắc Cảnh vô cùng tự nhiên nắm lấy cổ tay Niệm Sơ

“Niệm Niệm”

Lý An Nhiên lên tiếng, tiếng nói bình tĩnh như không có chút gợn sóng nào

“A?” Niệm Sơ dừng lại, ngơ ngác ngẩng đầu

Lý An Nhiên đứng cách đó không xa, tay để trong túi quần, bên cạnh là một cây đại thụ, bóng cây che xuống cả người anh như bị giấu vào chỗ tối, không rõ biểu tình

“Chúng ta về nhà”

“Vâng”, Niệm Sơ vội đáp lại, sau đó chào tạm biệt Hoắc Cảnh

“Cảm ơn anh Hoắc Cảnh, em về trước đây”

Niệm Sơ nói xong không đợi Hoắc Cảnh trả lời liền nhanh chân chạy qua, ngửa đầu nhìn Lý An Nhiên cười vô tư: “Chúng ta đi thôi!”

“Ừ”, Lý An Nhiên trầm giọng lên tiếng, mí mắt hơi rũ xuống, giấu đi cảm xúc trên mặt

“Anh An Nhiên, lúc nãy anh Hoắc Cảnh có nói anh không muốn thi đấu là bởi vì ở đó có quá nhiều nữ sinh có phải không?”

Ở phía sau xe đạp, Niệm Sơ néo bên hông góc áo Lý An Nhiên cùng anh nói chuyện phiếm, nhưng anh chỉ tập trung đạp xe, không cùng cô nói chuyện

Thấy anh không trả lời, Niệm Sơ lại bắt đầu tự hỏi tự đáp, hai chân ở phía sau tùy tiện đạp đưa

“Vì cái gì đâu?”

“Mọi người cùng lắm là chỉ nhìn anh một chút thôi. Anh xem anh Hoắc Cảnh kia, có bị ảnh hưởng gì đâu”

“Anh thật keo kiệt, haiz”, Niệm Sơ lải nhải nửa ngày, rồi thở dài như một ông lão. Lý An Nhiên nhẫn nhịn, nhưng nhịn không nổi nữa

“Đừng nói chuyện”

“Vì sao? Sao không cho em nói?”

“Ồn ào.” Lý An Nhiên lạnh lùng phun ra hai chữ

“.....” Niệm Sơ khô sở sụp mắt

Về đến nhà, Lý An Nhiên để cô xuống xe rồi đạp xe đi mất, cũng không dặn dò vài câu hay ôn nhu sờ đầu cô như mọi ngày, Niệm Sơ cảm thấy mất mát

Cô mang cặp xách chậm rì vào nhà, tay nắm chặt quai đeo. Sau đó phát hiện hôm nay tâm trạng Lý An Nhiên hình như có chút tồi tệ

Chẳng lẽ vừa rồi bị chủ nhiệm mắng?

Niệm Sơ mếu máo, nghĩ thầm, chủ nhiệm của cô là mẹ kia kìa, từ nhỏ đã bị mắng đến đại!

Buổi tối thứ tư Niệm Sơ không chơi bóng cùng Lý An Nhiên, hôm nay có buổi học. Vì Tề Minh đã cho nghỉ hai ngày rồi nên phải học bù

Lớp học sáng sủa và yên tĩnh, trên đầu ánh đèn chiếu xuống, Tề Minh mang một chiếc kính vàng ngồi ở trên cao, chân dài thẳng tắp.

Tề Minh trong tay một bên phác họa một bên giảng giải, dứt lời lấy giấy trước mặt vẽ triển khai làm mẫu

“Như thế này đã hiểu chưa?”

Mọi người phía dưới nhìn chăm chăm tờ giấy, ngay thò gật đầu

“Rồi, bây giờ các em tự vẽ xem”

Niệm Sơ thu hồi tầm mắt đang nhìn bản vẽ, nhớ lại những gì thầy mới nói lúc này, bắt đầu cúi đầu xuống nghiêm túc phác họa trên giấy, gấp cái không rõ thì ngẩng đầu lên nhìn bản vẽ của Tề Minh đã hoàn thành xong treo ở trên bảng kia.

Thời gian dần trôi đi, mọi người đang đắm chìm mà vẽ vẽ, từng người chuyên chú tác phẩm trong tay, cho đến khi Tề Minh thông báo còn mười phút nữa tan học thì mọi người mới có chút phản ứng

Niệm Sơ giờ tay xoa cổ vai đang cứng đờ

Phòng học an tĩnh chỉ có vài âm thanh sột soạt, làm người khác suy nghĩ có chút tung bay, Niệm Sơ tập trung vẽ vài nét cuối cùng.

Dùng bút, cô nghiêng đầu quan sát vài lần

Trên tờ giấy trắng có vài nét vẽ màu đen tuyệt đẹp, không khác bản vẽ của Tề Minh là bao

Niệm Sơ vừa lòng gật đầu, thật tốt, tối mai chỉ cần tô màu là xong. Cô buông bút trong tay rồi thu dọn đồ về nhà

Bên ngoài một màu đen nhánh, Niệm Sơ nhìn đồng hồ trên tường, tan học trễ hơn hai mươi phút so với mọi ngày, chào hỏi bạn học lúc sau Niệm Sơ xách cặp đứng dậy

Lý An Nhiên như cũ dựa trên vách tường chờ cô

Dọc đường về, hai người đều im lặng, Lý An Nhiên thì kiệm lời ít nói, những ngày thường ở bên nhau đều là Niệm Sơ nói nhiều nhất, riu rít không ngừng toàn kể chuyện lật vạt của cô

Lý An Nhiên cũng hứng thú nghe, nhưng anh không chủ động kể với Niệm Sơ những chuyện của anh, trừ phi cô hỏi

Đêm dài, vạn vật đều tĩnh, chỉ có vài tiếng bước chân vụn vặt vọng lại bên tai. Băng qua đường cái đối diện chính là ngõ nhỏ, cách đó không xa có công trình đang thi công, mặt đường bị đào ra một cái hố to, bên cạnh toàn là đất cát

Bên tai chỉ nghe tiếng chà xát đi trên đất

Niệm Sơ đang nghĩ đến bản vẽ vừa rồi, trong đầu cứ nghĩ tới việc phối màu như thế nào, mỗi lần lên lớp vẽ là cô lại trở nên trầm mặc, đây là khoảng khắc cô trưởng thành hơn so với độ tuổi của mình

Niệm Sơ khi đắm chìm vào việc vẽ rất có khí chất

Tức giận trong lòng bỗng tan biến, Lý An Nhiên nhìn không được xoa đầu cô, hơi thấp đầu tới gần, nhìn vào đôi mắt đen nhánh, ngửi khí nhẹ nhàng

“Sao em không nói lời nào?”

“Em đang nghĩ nên tô màu như thế nào”

Niệm Sơ nhìn anh ngoan ngoãn trả lời, giọng nói dịu dàng, khuôn mặt trắng dưới ánh trăng như đang phát sáng. Niệm Sơ ngày càng lớn lên khuôn mặt không còn béo tròn như hồi bé nữa, cằm cũng đã trở nên nhọn hơn

“Ồ...”, Lý An Nhiên lên tiếng, duỗi tay tới cầm cô, làn da tinh tế từ lòng bàn tay cọ qua, anh nhẹ nhàng hít vào một hơi, trên mặt thần sắc bình tĩnh

“Ăn nhiều một chút, cằm nhọn đi rồi”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ trở về nhà liền đứng trước gương soi, ngó trái ngó phải, không thấy cái gì khác thường. Bộ dáng này bị Đàm Nhã nhìn thấy, bà lên tiếng

“Lại soi, soi mãi cũng không xinh như hoa được đâu”

“.....”

Niệm Sơ thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn Đàm Nhã đang ngồi trên ghế sofa, gương mặt hơi phồng lên với ánh mắt hoang mang: “Mẹ, con gầy lắm

sao?”

“...”

“Gầy, gầy như da bọc xương rồi!”

“Tại anh An Nhiên nói cảm con nhọt”. Ánh mắt Niệm Sơ lại nhìn tới chiếc gương, tiếp tục nhìn qua nhìn lại

“Đi tắm rửa rồi đi ngủ đi, suốt ngày nói cái gì đâu không!” Đàm Nhã đẩy cô vào phòng tắm

“Ách, con còn chưa lấy quần áo..”

Giữa trưa hôm sau, Lý An Nhiên trong lớp có việc, Niệm Sơ khoác tay Tô Lê cùng đi tới nhà ăn, vừa đi vừa cười đứng xếp hàng

Đám đông vẫn chen chúc như cũ, hai người đứng ở hàng phía sau, Tô Lê kể những chuyện trong lớp mà cô thấy thú vị, Niệm Sơ cười đến ngã trước ngã sau, không cẩn thận đụng một người ở phía sau

“A thật xin lỗi, xin lỗi”, cô vội quay đầu lại xin lỗi, phát hiện Hứa Tường và Tôn Lị

Tôn Lị đút tay trong áo khoác, nhìn chằm chằm Niệm Sơ không nói gì, ánh mắt có chút ghét bỏ. Niệm Sơ nhìn Hứa Tường liền cười tươi rói

“Các cậu cũng tới ăn cơm hả? Vừa nãy ngại quá, không cẩn thận đụng vào các cậu”

“Không sao đâu, lớp trưởng..” Tôn Lị có chút tức giận nói

Niệm Sơ nhàu mày, không mở miệng nhưng thật ra Hứa Tường đang đứng bên cạnh mà quan sát hỏi: “Hôm nay không cùng anh An Nhiên của cậu ăn cơm à?”

“À, trong lớp anh ấy có việc nên ăn ở ngoài rồi”

Hứa Tường gật đầu cũng không nói gì nữa

Niệm Sơ xoay người lên tiếp tục nói chuyện cùng Tô Lê, chỉ là nhớ tới người phía sau khó tránh khỏi vài phần mất tự nhiên. Trước kia cô cùng Hứa Tường có thể xem như là hình với bóng, nhưng hiện tại lại cách xa nhau, chỉ còn lại sự im lặng giữa hai người

Niệm Sơ lần đầu tiên cảm giác được sự xấu hổ

Cô thở dài trong lòng.

Mối quan hệ giữa con gái là điều phức tạp nhất trên thế giới này

Cũng may là không phải đợi lâu, Niệm Sơ cùng Tô Lê đang tìm chỗ ngồi, nhìn lại thì không thấy Hứa Tường và Tôn Lị đâu

Niệm Sơ rũ mắt chọn mâm cơm, mặt mày trầm xuống. Như là đã biết suy nghĩ trong lòng cô, qua vài giây Tô Lê chần chờ mở miệng

“Niệm Sơ..”

“Hả?”

“Cậu và Hứa Tường không chơi chung với nhau nữa à?”

“Ừ..”, Niệm Sơ rầu rĩ gật đầu, nhìn vào một góc trên mâm cơm rồi thờ dài

“Lúc khai giảng hai cậu thân với nhau lắm mà? Quen với nhau từ trước rồi à?” Tô Lê có chút thờ hỏi

Tô Lê không phải là người nhiều chuyện, bởi vậy lúc mới chơi cùng Niệm Sơ cũng không chủ động hỏi chuyện giữa cô và Hứa Tường

“Không có, mình với cậu ấy mới quen nhau hôm khai giảng thôi”

“Ồ”, Tô Lê gật đầu, suy nghĩ gì đó: “Lúc trước mình cứ nghĩ hai cậu đã thân với nhau từ trước”

“Không phải..” Niệm Sơ kéo kéo khóe miệng

“Vậy tại sao hai người không chơi với nhau nữa?”

“Mình cũng không biết”, Niệm Sơ lắc đầu, có chút mất mát: “Cậu ấy đột nhiên bất hòa với mình, mỗi ngày đều tự tìm tới Tôn Lị”

“Trước kia nói rất nhiều chuyện với mình, đột nhiên lại im lặng không nói nữa”

“Còn đôi chỗ nữa”, Niệm Sơ nhìn Tô Lê, đáng thương không tả

“Đau lòng thay cậu”. Tô Lê giờ tay xoa xoa đầu cô, giống như đang vuốt ve một con mèo nhỏ trong nhà

“A, cọ cọ”, Niệm Sơ thuận thế cọ đầu trong lòng bàn tay Tô Lê

“Ài nha, thật đáng yêu~”

Hai người cười đùa một hồi, áp lực trong lòng cũng biến mất. Giây lát, Tô Lê mở miệng nói: “Niệm Sơ, mình cảm thấy về sau cậu không nên chơi cùng Hứa Tường nữa”

“Hả?”

Tô Lê trầm ngâm vài giây giải thích: “Mình cảm thấy cậu ấy có chút gì đó khó đoán”

Từ ngày khai giảng đó Tô Lê đã nhận ra, Hứa Tường và mình không hợp nhau, dù chưa tiếp xúc nhiều nhưng trực giác nói rằng cô nên tránh xa người này một chút

“Ồ..” Niệm Sơ ngơ ngác lên tiếng, trong mắt có chút mờ mịt, giây lát chậm rãi trả lời

“Tình bạn là thứ sinh ra đã có sẵn, hoặc phát triển cùng nhau giữa hai người, nhưng mình không nghĩ có người như vậy, chỉ cần cậu ấy không làm tổn thương người khác thì sẽ không sao..”

“Mình biết”, Tô Lê gật đầu, tiếp theo bình tĩnh bổ sung: “Nhưng mình không thấy được sự tốt đẹp ở cậu ấy”

Giống như là một lớp sương dày đặc, bên trong giấu rất nhiều điều, làm cho người ta tự đề phòng cảnh giác

Buổi chiều, Lý An Nhiên lại đây, trong tay mang theo cái túi, mọi người ngồi phía trước thấy anh đến liền lập tức quay đầu lại kêu Niệm Sơ

Phòng học ầm ĩ, bên trong toàn là người, Lý An Nhiên nhìn lướt qua những khuôn mặt xa lạ rồi cuối cùng dừng lại trên cô gái nhỏ quen thuộc

Niệm Sơ nhìn anh, trong mắt phát ra vui sướng, sau đó đó kéo ghế dựa ra chạy nhanh đến trước mặt anh, Lý An Nhiên đưa cái túi qua

“Đây là cái gì?” Niệm Sơ tay vừa mở, miệng vừa hỏi

“Bánh kem vị chocolate. Lúc nãy đi ăn cơm có đi qua cửa hàng này liền vừa vặn mua về cho em”

“À”, Niệm Sơ nhìn bên trong toàn là màu đen của chocolate, không nhìn được mà nuốt nước miếng

“Em vào lớp ăn đi, nhanh lên rồi còn học”, Lý An Nhiên cười nhàn nhạt

“Thích quá, cảm ơn anh An Nhiên”

Niệm Sơ hưng phấn nói lời cảm ơn với anh, tung tăng nhảy nhót về chỗ ngồi. Ngẩng đầu lên thì không thấy Lý An Nhiên đâu

“Oa——” Tô Lê mở túi ra liền hô lên, trong mắt đều là sự kinh ngạc

Các cô gái ở tuổi này luôn có một tình yêu không thể cưỡng lại đối với đồ ngọt, đặc biệt là những chiếc bánh tinh tế và ngon miệng.

Tô Lê ngẩng đầu nhìn Niệm Sơ, hai mắt tỏa sáng, thần sắc trịnh trọng khoa trương

“Niệm Sơ! Mình cảm thấy kiếp trước cậu nhất định đã cứu cả thế giới, cho nên kiếp này mới có người cưng chiều cậu như vậy”

“Aaaa thật là hâm mộ muốn chết! Mình cũng muốn có một người yêu thương mình như vậy”

“Tới đây, ăn bánh kem này”, Niệm Sơ nhanh tay nhét bánh vào miệng Tô Lê, cô lập tức ngừng nói, cúi đầu há mồm, tiếp theo mặt đầy dư vị

“Ngon quá!”

“Siêu ngon!”

“Một cái nữa!”

Hai người cùng ăn bánh kem, cùng cười đùa vô cùng thân thiết. Hứa Tường ngồi ở phía sau nhìn chăm chăm hình ảnh phía trước, hai tay nắm chặt lại.

Như thường lệ, sau khi tan học Niệm Sơ liền tới lớp học vẽ, mở tấm vải trên bàn ra, bản vẽ tối hôm qua xuất hiện trước mắt. Tề Minh bắt đầu giảng cách tô màu

“Trước hết, hãy xác định xu hướng màu sắc trong tác phẩm của mình, thiết lập tông màu của toàn bộ bức tranh và thứ hai là màu sắc phải liên quan với nhau, sự tương phản giữa lạnh và ấm...”

“Các điểm chính là như vậy, bây giờ các em tự tô màu đi, chọn màu mà các em thích”

Tề Minh giảng xong liền đem bản vẽ đã hoàn thành của mình cầm xuống dưới đặt trước mặt bọn họ để ngắm vài phút

“Có thể tham khảo mẫu này để tìm chút cảm giác”

Nói xong, phía dưới mọi người liền bắt đầu đổ màu ra, mùi thuốc màu nhanh chóng tỏa ra trong phòng học, gió đem thổi vào thêm phần mát mẻ

Niệm Sơ cầm bút vẽ, đặt màu trên giấy, cách phối màu trong đầu cứ như thế mà được hiện lên ở trước mắt

Thời gian chậm rãi trôi qua, mãi đắm chìm trong suy nghĩ, cô tô nét cuối cùng rồi nhìn tác phẩm trước mặt. Trong lòng tràn ngập sự hài lòng

“Không tồi”

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh khen ngợi, Niệm Sơ nghiêng đầu, Tề Minh không biết khi nào đã đứng ở phía sau cô, ánh mắt đặt ở bản vẽ, mặt đầy tán thưởng

“Phối màu rất tốt, chiều sâu rất thích hợp, nền màu xanh nhạt rất nghệ thuật.”

Tề Minh trước giờ chimheesch miệng bây giờ lại đang cười. Niệm Sơ cảm thấy kinh ngạc, vội vàng nói” “Cảm ơn thầy ạ”

“Được rồi, cố lên”. Tề Minh gật đầu, sau đó khom lưng đem tác phẩm của cô lên bục giảng

“Đã có bạn hoàn thành, các em xem, bạn ấy phối màu rất đẹp, khuynh hướng của bức tranh là màu xanh nhạt, rất hợp lý..”

Tề Minh phân tích bản vẽ Niệm Sơ vừa mới hoàn thành, mọi người cùng nhau dừng động tác, chuyên tâm nghe Tề Minh giảng giải

Niệm Sơ lặng lẽ cắn môi, có chút ngượng ngùng

Lúc ra về cô rất hưng phấn, hoàn toàn không còn bộ dáng trầm tĩnh mỗi khi tan học. Giống như một con chim sơn ca, âm thanh ríu rít vô cùng giòn giã

“Anh không biết đâu, hôm nay thầy giáo khen em đấy, còn cười với em nữa! Trước đây em chưa thấy thầy cười bao giờ, hơn nữa là còn chưa khen ai cả!”

Niệm Sơ đôi mắt tròn tròn, vẻ mặt không tưởng tượng nổi

Cô từ nhỏ đã theo Tề Minh học vẽ, từ trước đến nay nhiều năm như vậy Tề Minh đều là ít nói, ít cười, Khuôn mặt trẻ hiện lên sự trầm lặng và thẳng thắn không đúng tuổi.

Niệm Sơ hiếm khi thấy Tề Minh cười, cũng chưa nghe khen ai bao giờ, mỗi lần mặc kệ thế nào đều là nhàn nhạt gật đầu, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm

“Niệm Niệm lợi hại”. Lý An Nhiên chỉ cười vỗ đầu cô

“Em nghiêm túc đấy!” Cô đề cao âm lượng nhấn mạnh

Niệm Sơ không hài lòng với phản ứng của anh, mỗi lần nói cái gì là anh cũng chỉ xoa đầu cô, lúc đầu còn thấy vui vẻ, dần dà liền cảm thấy như chỉ làm cho có lệ

Giống như dỗ một đứa con nít

Cô cảm thấy mình không được coi trọng

“Như vậy có nghĩa là Niệm Niệm rất có tài nên thầy giáo mới khen em như thế, không phải sao?” Lý An Nhiên tự hỏi vài giây, sau đó nhìn cô vô cùng nghiêm túc bổ sung

“Niệm Niệm thật sự rất hợp với việc vẽ tranh”

“Thật không?” Niệm Sơ lập tức mặt mày hớn hờ ngửa đầu hỏi anh

“Thật mà.”

“Oa. Vui thật đấy!”

Niệm Sơ lập tức ôm lấy cánh tay Lý An Nhiên nhảy nhót đi về phía trước, tóc đuôi ngựa theo động tác của cô mà đung đưa qua lại ở phía sau, Lý An nhiên nhin không được lắc đầu cười

Vẫn còn là một đứa con nít.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Thùy Linh

Cuối tuần này Tề Minh dẫn mọi người ra ngoài vẽ cảnh vật, trong lớp có tổng mười mấy học sinh, nửa nam nửa nữ đến một ngọn núi gần đó

Thật ra là chỉ nên được gọi là một ngọn đồi, không cao, nhưng khi leo lên đỉnh có một mảnh đất nhỏ bằng phẳng. Nhìn xuống có thể thấy những ngọn núi, dòng sông, đồng bằng và thị trấn.

Phong cảnh có thể nói là tuyệt đẹp

Cả nhóm khởi hành lúc tám giờ sáng, mang theo bảng vẽ và màu, từ từ leo lên đường núi. Sáng sớm tháng mười không còn nóng nữa, mặt trời vừa ló dạng không khí cực kỳ mát mẻ.

Leo lên đỉnh núi, mặt trời ánh vàng rực rỡ lơ lửng trên không trung, bị che khuất bởi một số đỉnh núi, để lộ những ánh đỏ. Mọi người tìm một chỗ đất trống, bắt đầu dựng bảng vẽ

Tề Minh không đưa ra quá nhiều yêu cầu, chỉ nói là tự tìm chủ đề mà phác thảo

Niệm Sơ ngồi trên ghế, chống cằm nhìn quanh bốn phía một vòng. Trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc, dưới ánh nắng mặt trời giống như một dòng nước trong vắt, có một vệt đỏ trên sườn núi

Đó là lá phong đỏ

Cô vui sướng nhếch khóe miệng, bắt đầu đặt bút vẽ

Bút vẽ chấm màu, từ từ phác thảo hình dạng trên tờ giấy trắng, những đỉnh núi màu xanh lá cây, bầu trời xanh sáng được nhuộm màu đỏ cam lớn, và một mặt trời vòng tròn được treo trên cạnh.

Ở trung tâm bức tranh, là một màu đỏ, vô cùng sắc sỡ, bắt mắt nhưng không đột ngột, pha trộn với một vài màu sắc khác, phối hợp lạ và vừa vặn.

Niệm Sơ thỏa mãn buông bút, chờ giấy vẽ hong gió. Đỉnh núi gió rất lớn, cho dù mặt trời đã lên cao cũng không có cảm giác nóng bức

Cô hít sâu mấy hơi thở, đôi mắt nheo lại vô cùng thích ý

Không khí trên núi rất trong lành với những ngọn đồi thoải thoải không thể nhìn thấy điểm cuối. Bầu trời xanh đầy phấn khích tựa như duỗi tay ra là có thể sờ đến

“Vẽ xong rồi?” Tề Minh đi tới thấp giọng hỏi

Từ lúc thấy cô đang hưởng thụ gió mát, Tề Minh liền nhìn qua bảng vẽ của cô, trong mắt hiện lên một tia bất ngờ.

Niệm Sơ là người mà Tề Minh đã dạy dỗ từ nhỏ cho đến bây giờ. Lúc trước còn khóc không muốn vẽ bây giờ đã biến thành một thiếu nữ, những bức vẽ cũng có hồn riêng của mình

“Vẽ rất đẹp”, Tề Minh nghiêng đầu mở miệng khen ngợi, trên mặt không che giấu mà tán thưởng: “Niệm Sơ, em rất có thiên phú”

“Thật vậy ạ?” Niệm Sơ vui vẻ nhảy dựng lên, “Em cảm ơn thầy Tề!”

“Tiếp tục cố gắng nhé”, Tề Minh nhẹ nhàng nói một tiếng rồi ánh mắt nhìn xa xăm không biết suy nghĩ cái gì. Niệm Sơ ngửa đầu nhìn, ra sức gật đầu

Tới gần giữa trưa, đoàn người chậm rãi xuống núi. Nhân lúc này Tề Minh hỏi vài chuyện về bức tranh của cô

Thời gian từng ngày trôi đi, khi Niệm Sơ không phải đến lớp học về thì sẽ đi chơi bóng rổ, chỉ là rất ít khi gặp được Hoắc Cảnh, nếu không phải là ngẫu nhiên gặp được thì Hoắc cảnh cũng chỉ chào hỏi một câu rồi biến mất

Niệm Sơ nghi hoặc nhìn bóng dáng anh, Lý An Nhiên trước mặt là một vẻ đương nhiên, cô đang muốn mở miệng thì Lý An Nhiên đã nói trước

“Niệm Niệm tập trung vào”

“Vâng”

Cô cúi xuống rê bóng và đánh rổ. Lý An Nhiên nhanh chóng phòng thủ và chặn lại.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đều đã mệt đến thở hồng hộc, Niệm Sơ nằm liệt trên ghế dài bên cạnh, mồ hôi đầy đầu

Lý An Nhiên rửa tay xong trở lại, lấy ra khăn giấy từ áo đồng phục ra cho cô lau

Sau đó chở cô về nhà

Thời tiết từ từ chuyển lạnh, đồng phục tay dài được phát không bao lâu thì Niệm Sơ cũng bước vào kỳ thi giữa kỳ

Chuyện này đối với cô cũng không quá khó khăn, Lý An Nhiên cùng Đàm Nhã bình thường cũng giúp cô học tập nên mọi bài trong sách giáo khoa cô đều đã hiểu rõ

Vào ngày có kết quả cũng không có gì bất ngờ xảy ra, cô vẫn đứng nhất trong lớp, thứ hai toàn khối

Từ lúc cấp hai, Niệm Sơ vẫn luôn đạt kết quả cao, vị trí trong lớp cũng vững chắc, hơn nữa, qua nửa học kỳ quan hệ với bạn bè đều rất tốt

Chỉ có vài người là bất mãn

Trong đó bao gồm cả Hứa Tường

Niệm Sơ tính cách mềm mại, thành tích học tập tốt và luôn giúp đỡ bạn bè. Ngoài ra, mối quan hệ giữa cô và Âu Thông cũng khiến mọi người đều có cảm tình với cô

Nhưng không biết vì sao mà Hứa Tường cùng Tôn Lệ và mấy người khác lại có thù hằn với Niệm Sơ.

Sinh nhật thứ mười ba của Niệm Sơ vào tháng mười hai âm lịch, không biết ai đã để lộ tin tức mà trong lớp mọi người đều biết nên đã tổ chức sinh nhật cho cô

Hôm đó là thứ sáu, tiết cuối cùng là tự học, phòng học rất yên lặng mọi người đều nghiêm túc học tập

Đó là cái nhìn của Niệm Sơ

Cho đến khi chỉ còn hai mươi phút là tan học, Âu Thông cùng một đám người bắt đầu ồn ào, cùng lúc đó âm thanh pháo hoa ở góc lớp vang lên với những tấm vải lụa đỏ.

Niệm Sơ hét hồn đến run vai, người dính đầy pháo hoa mờ mịt nhìn bốn phía

“Chúc lớp trưởng sinh nhật vui vẻ!” Tiếng hò hét bên tai vang lên, trước mặt là những nụ cười. Niệm Sơ kinh ngạc bùm miệng, hốc mắt dần dần đỏ lên có chút ướt át

Theo sau là Tô Lê đang bung bánh kem chậm rãi đi đến, nhìn Niệm Sơ cười đến ôn nhu, bạn học phía sau cũng bắt đầu ủa lên

Niệm Sơ bị mọi người vây quanh đầy tới bực giảng

Thôi nến, ca hát, ước nguyện, hết thấy đều như là một giấc mơ, cho đến khi lòng ngực bị nhét đầy quà Niệm Sơ mới có phản ứng

“Các cậu...các cậu làm sao biết được?”

“Thật ngại quá..” Cô cúi đầu nhìn những hộp quà tinh xảo, trên gương mặt trắng nõn đều là sự thẹn thùng

“Đương nhiên là do Thông ca nói rồi..”

Triệu Vũ cười xấu xa nhìn Âu Thông trêu chọc. Nếu không phải người nào đó một tháng trước đã lên kế hoạch tặng quà cho Niệm Sơ thì bọn họ còn lâu mới biết chuyện này

“A..”

“Thông Thông, lần sau cậu không cần làm như vậy, quá hoang phí”, Niệm Sơ thẹn thùng nhìn Âu Thông

“Cũng đâu phải là mình tự tổ chức!” Âu Thông mặt đỏ lên, chân dậm xuống đất, “Là mọi người nói phải làm cho cậu một cái sinh nhật, ai bảo số cậu tốt đến thế!”

Âu Thông trong lòng cũng hơi bất ngờ, không nghĩ mọi người lại tốt với cô như vậy, vừa nghe đến sinh nhật Niệm Sơ liền lập tức đi mua quà

“Vây xin cảm ơn mọi người!” Niệm Sơ trong lòng vui sướng, liền cúi đầu cảm ơn mọi người trước mặt

“Được rồi, mau cắt bánh kem!” Triệu Vũ hô to, mọi người nhiệt tình vỗ tay

Niệm Sơ cẩn thận cắt bánh kem ra từng miếng nhỏ để mọi người có thể cùng nhau ăn

Đây là một chiếc bánh kem trái cây ba tầng, hương vị cũng không tệ lắm, mọi người đều cảm thấy ngon miệng. Niệm Sơ đang phát miếng cuối cùng mới phát hiện Hứa Tường vẫn đang ngồi chỗ cũ

Cô cầm dao tự hỏi vài giây, vẫn là cắt bánh đem qua

“Bánh kem này”, Niệm Sơ đem đĩa bánh đặt ở trước mặt Hứa Tường, thẹn thùng cười

“Không cần, cảm ơn” Hứa Tường bình tĩnh đẩy đĩa bánh kem về

Niệm Sơ cắn môi, ánh mắt thấy Tôn Lị và mấy người bên cạnh trên mặt đều cười lạnh, trên mặt đều là địch ý

Cô bung đĩa bánh trở về

“Mặc kệ các cậu ấy”, Âu Thông thấy thế thấp giọng nói, Niệm Sơ gật đầu đem bánh cho người khác

“Phi...” Tôn Lị lười biếng ngồi trên ghế, trên tay bấm điện thoại, ngữ khí châm chọc: “Đúng là một tiểu công chúa, được mọi người tổ chức sinh nhật cho”

“Qua nhiều như vậy thật ghen tị nha...” Phương Tinh một tay chống cằm, ánh mắt ngưng ở trên bàn Niệm Sơ, nhìn chằm chằm đồng quà kia vô cùng hâm mộ

“Lòng dạ độc đoán”, Tôn Lị nhin không được mắng một câu

“Cũng không thể nói như thế, mình cảm thấy cậu ấy cũng tốt mà”, bạn học bên cạnh đẩy mắt kính trên mặt, nhẹ nhàng giải thích

Tôn Lị lập tức nhú mày lại, quay đầu nhìn đề cao âm lượng: “Vây cậu nghĩ tại sao Hứa Tường không chơi với cậu ta nữa? Vì cậu ấy già vò quá giỏi!”

“Ở trước mặt con trai thì ra về thiện lương đơn thuần giống tiểu bạch thỏ, kỳ thật sau lưng là đầy độc đoán”

“Cậu không biết mỗi lần Hứa tường tìm cậu ta ăn trưa, vừa ra phòng học là liền đi theo anh của cậu ta không để ý tới Hứa Tường, đơn giản không coi cậu ấy là bạn”

Tôn Lị tức giận bất bình nói, vô cùng kích động. Bạn học há miệng thờ dốc còn định đang giải thích điều gì đó nhưng ánh mắt Hứa Tường xẹt qua lại ngậm miệng.

Mọi người ăn xong bánh kem liền đi mở quà, Niệm Sơ ngồi ở bàn học, bên cạnh vây quanh một vòng người, trên mặt không hên mà cùng lộ ra vẻ mặt hưng phấn nóng lòng muốn mở nhanh

Mở ra dải lụa, nơ con bướm hiện ra, mở ra hộp, bên trong là quả cầu pha lê trong suốt nho nhỏ, búp bê sứ, hộp nhạc

Niệm Sơ cười cười, sau đó tìm chủ nhân của mỗi món quà để nói lời cảm ơn

Cho đến khi tới lượt một cái hộp màu hồng nhạt, tiếng hò hét bắt đầu vang lên, ánh mắt mọi người dừng ở nơi nào đó, trên mặt đều là sự trêu chọc

“Ồ?” Niệm Sơ hơi nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt mọi người, Âu Thông có chút mất tự nhiên, đưa tay lên che miệng ho khan một tiếng

Niệm Sơ mở hộp ra

Ánh mắt ngừng lại

Bên trong là một cuốn tập tranh, là của họa sĩ mà cô thích nhất, Kim Ca. Niệm Sơ đã đi tìm mấy hiệu sách nhưng đã đều bán hết. Cô nhìn Âu Thông, trong lòng cô tràn ngập sự chua xót không rõ

“Cảm ơn cậu nhiều, mình rất thích!” Niệm Sơ nhìn cậu cười, ngữ khí chân thành tha thiết

“Không cần cảm ơn, cậu thích là được.” Âu Thông rũ mắt xuống tránh ánh mắt Niệm Sơ, có chút ngượng ngùng mà đưa tay lên gỡ đầu

Sau khi mở quà xong, Tô Lê không biết từ nơi nào tìm cho cô một cái túi lớn, đem quà bỏ vào, cuối cùng Niệm Sơ quét dọn, trong lớp mọi người cũng ở lại giúp cô

Dưới đất đầy mảnh pháo hoa, còn có vết bánh kem, chỉ thu dọn một chút nhưng tan học muộn giờ so với mọi ngày. Sau khi đi đổ rác trở về, Niệm Sơ liền thấy Lý An Nhiên đã đứng ở trước cửa phòng học

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Editor: Thùy Linh

“Ồ, sao anh lại đến đây?”

“Chưa xong à?” Lý An Nhiên tay để trong túi quần, nhìn Niệm Sơ đang cầm túi rác, bình tĩnh hỏi

“Em sắp xong rồi”, Niệm Sơ nhanh chóng vứt túi rác vào thùng, vội thu dọn cặp sách chạy lại

“Anh xem này, buổi chiều các bạn tổ chức sinh nhật cho em đây nên nhiều quà lắm. Vui thật đấy!” Niệm Sơ giơ cái túi như vật quý trước mặt Lý An Nhiên, miệng ríu rít

“Quà em thích nhất là của Thông Thông tặng ý! Tập tranh mới nhất của Kim Ca!” Niệm Sơ lấy ra cuốn tập tranh quơ quơ

“Em tìm nhiều nơi rồi mà không còn đâu đấy!”

Lý An Nhiên bước chân dừng lại, ánh mắt xẹt qua quyển tập tranh mới tinh

“Đúng rồi”, Niệm Sơ chợt nhớ đến điều gì đó, ngửa đầu hỏi anh: “Anh An Nhiên năm nay tặng quà gì cho em thế?”

Lý An Nhiên mím môi, tầm mắt dời đi, khuôn mặt lạnh buốt, giọng nói như một ngọn gió đông lạnh, gào thét tới

“Năm nay không có quà.”

Niệm Sơ trên đường không dám nói chuyện, ngồi ngoan ngoãn ở phía sau xe đạp ôm cái túi, đôi mắt ủ rũ. Đến khi xuống xe, còn chưa từ bỏ ý định mà hỏi một câu

“Anh An Nhiên, năm nay thật sự không có quà sao?”

Lý An Nhiên nhìn cô một cái, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Không có.”

Niệm Sơ cảm thấy mát mát, yên lặng mà đi về nhà

Cửa phòng mở ra, cô tùy ý ném cặp sách sang một bên, sau đó bất lực nằm xuống giường thờ dài, cuộn tròn trong chăn

Niệm Sơ ngây ngốc nhìn giá sách

Trên kia là thỏ bông, quà sinh nhật lúc sáu tuổi Lý An Nhiên tặng cho cô, bên cạnh là tấm ảnh được chụp lúc sinh nhật tám tuổi, vì lúc ấy cô được tặng một máy ảnh có thể in ảnh ra ngay lập tức

Ánh mắt di chuyển, trên tường treo một chiếc đàn ukulele tinh xảo, đó là quà sinh nhật năm trước

Niệm Sơ lúc ấy bị Đàm Nhã bắt học dương cầm, loại đàn có mấy cái phím đen trắng không có cảm tình, Lý An Nhiên liền tặng cô một chiếc ukulele đáng yêu

Chiếc đàn nhỏ nhắn nhưng có nhiều cách chơi đã ít phần làm Niệm Sơ thích thú, thêm cả việc Lý An Nhiên hay dạy cô, kết quả là Niệm Sơ có thể chơi một cách thành thạo

Nhìn vật mà nhớ người

Niệm Sơ thờ dài, trở mình khổ sở dúi đầu vào trong chăn

Buổi tối, Đàm Nhã cố ý làm một bữa ăn ngon, còn gọi cả nhà Thư Gia bên cạnh. Hai nhà vô cùng náo nhiệt, ăn cơm cùng nói chuyện, chỉ có Niệm Sơ lại có chút buồn bực không vui

Thư Gia liếc mắt nhìn thấy Lý An Nhiên đang bình tĩnh gấp đồ ăn, bên cạnh là Niệm Sơ ỉu xìu nhìn chén cơm, suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Niệm Niệm, sinh nhật này anh An Nhiên tặng con cái gì?”

Thư Gia nhớ rõ sinh nhật nào Niệm Sơ cũng đem quà Lý An Nhiên tặng đi khoe khắp nơi. Có thể nói, con trai bà thật sự có tình ý đối với cô gái nhỏ này, quà năm nào cũng là những đồ mà Niệm Sơ thích nhất

Chính Thư Gia còn không được tặng quà như thế

Thư Gia đột nhiên cảm thấy tổn thương

Lời nói vừa dứt, hai người đồng thời dừng lại động tác. Niệm Sơ trộm nhìn Lý An Nhiên, nhẹ nhàng mấp môi không dám lên tiếng. Lý An Nhiên sắc mặt không thay đổi, ngữ khí điềm đạm

“Con chưa kịp đưa cho em”

“À..” Thư Gia lập tức hiểu rõ, nhìn Niệm Sơ đầy trêu chọc: “Khó trách từ nãy đến giờ Niệm Sơ buồn bực như thế”

“Con không có...” Niệm Sơ ngượng ngùng cúi đầu xuống ăn cơm vừa e dè nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt sợ hãi như một con vật nhỏ đáng thương

Nhưng bên trong mắt lấp lánh, không che giấu được niềm vui sướng

Lý An Nhiên vừa lúc đưa mắt qua, bắt gặp được đôi mắt nhỏ, trong lòng lập tức mềm nhũn

Anh cố gắng kiềm chế không để lộ ra sắc mặt ấm áp, sự dịu dàng trong mắt anh

Niệm Sơ thấy Lý An Nhiên vẫn lặng yên như cũ, thất vọng mếu máo

Cơm nước xong về nhà, Niệm Sơ đi theo anh ra đến cửa, mắt to long lánh không chút nào che giấu được sự chờ đợi, đôi mắt đen nhánh cứ như vậy nghiêm túc nhìn anh

Lý An Nhiên rút cuộc cũng không chống cự được

“Để anh vào phòng lấy cho em” Anh hơi nghiêng đầu, cố gắng kiềm chế cảm xúc

“Thật sao? Tốt quá!”, Niệm Sơ kích động thiếu chút nữa là nhảy dựng lên

Trên môi không nhịn được mà mỉm cười. Lý An Nhiên lập tức đi nhanh, nhưng bị người bên cạnh nắm lấy tay, vừa mềm mại, ấm áp nắm chặt lấy ngón áp út của anh

“Anh An Nhiên đi nhanh quá, đợi em với.”

Hoàn toàn sụp đổ

Lý An Nhiên trái tim mềm nhũn đưa cô gái nhỏ vào phòng

Bóng cây đen nhánh lay động trên bức tường, còn chưa thấy rõ thì ánh đèn trong phòng đã được bật lên, Lý An Nhiên mở khóa, trong phòng đèn sáng trưng

Lúc Niệm Sơ buông lỏng ngón tay của anh ra, vội đè nén cảm giác mát mát xuống, Lý An Nhiên cầm cái hộp đóng gói tinh xảo từ trên bàn đưa tới Niệm Sơ

“Sinh nhật vui vẻ, Niệm Niệm.”

“Cảm ơn anh!”

Niệm Sơ nhận lấy, gấp gấp mở ra. Bên trong cái hộp màu hồng nhạt là bộ màu nước mới nhất, cô kêu khẽ một tiếng, trong mắt đều là vui sướng

“Làm sao anh biết em đang định mua cái này?” Niệm Sơ nhìn không được mà hỏi, đây là bộ màu nước mà cô đã muốn mua từ lâu, chỉ tiếc là giá quá đắt, Đàm Nhã lại giữ tiền mừng tuổi của cô nên không mua được

“Không phải em đã nhắc tới nó nhiều lần sao.” Lý An Nhiên bình tĩnh trả lời

Niệm Sơ nhớ lại, hình như là có lời nhai vài lần, nhưng lần nào anh cũng đang bận việc, cô còn cho rằng là anh không nghe

“Được rồi”, Niệm Sơ ngửa đầu cười vô cùng ngọt ngào, “Cảm ơn anh An Nhiên, em thích lắm!”

Sinh nhật Niệm Sơ qua đi thì kì thi cuối cùng cũng đến, ngay sau đó là Tết Âm Lịch. Như mọi năm trước, đêm 30 ăn com xong liền ra ngoài xem pháo hoa, sáng ngủ dậy thì đi chúc tết, thăm người thân.

Kỳ nghỉ đông thật ngắn ngủi, chớp mắt một cái liền hết Tết. Ngày khai giảng, không khí vẫn lạnh như cũ. Niệm Sơ mặc áo ấm màu nâu nhạt, choàng khăn quàng cổ, còn đội một chiếc mũ len màu đỏ.

Lý An Nhiên ra cửa nhìn thấy cô liền cười nơi khóe miệng.

“Anh đang cười gì vậy?”

Bị Niệm Sơ bắt gặp, cô trừng mắt đầy chất vấn, vì tức giận mà gò má phồng lên, bên trên là mũ len đỏ, giống như búp bê sứ đáng yêu.

Lý An Nhiên không kìm lòng được mà duỗi tay nheo mắt cô một cái, lực tay không khống chế nên trên gương mặt trắng nõn hiện lên vài vệt đỏ. Lý An Nhiên lại gợn tay nhẹ nhàng xoa xoa.

“A!” Niệm Sơ tức giận kêu một tiếng, nhìn anh. Lý An Nhiên cười khế, đưa tay lên nghịch trên đầu cô.

“Mũ rất đẹp, nhưng sao lại bị kín mít thế kia..”

“Lạnh mà!” Niệm Sơ tức giận trả lời, giây tiếp theo bị Lý An Nhiên ôm lấy bả vai vào lòng ngực, âm thanh trầm thấp hơi khàn khàn từ đỉnh đầu truyền đến.

“Không sao, vẫn đáng yêu.”

“Lạnh thật mà!” Niệm Sơ kháng nghị nhưng trong đáy mắt nhè nhẹ ý cười.

Tết Âm Lịch ngày đó, cô cùng Đàm Nhã đi dạo phố mua được chiếc mũ len đỏ này. Trở về nhà liền rạo rức khoe với anh, đội mũ quay hai vòng rồi đến trước mặt anh đặc ý hỏi.

“Thế nào?” Có phải em rất đáng yêu không?”

Lý An Nhiên lúc ấy cười rất vui vẻ, gạt đầu phụ họa, về sau đều nhân việc này mà trêu chọc cô.

——Siêu đáng yêu.

Học kỳ mới bắt đầu, mọi việc đều không thay đổi. Mỗi ngày vẫn là đi học rồi tan học, tan học rồi về nhà. Chỉ là vào thứ bảy lúc đến lớp học vẽ, Niệm Sơ được Tề Minh thông báo bức tranh năm ngoái cô vẽ đã được gửi dự thi, hơn nữa còn đạt được giải nhì.

Ngoại trừ giấy khen và huy chương, còn được vé tham gia thi vẽ toàn tỉnh, đề tài tự do, thời gian nộp là ba tháng sau.

Bất ngờ thì bất ngờ, thời gian rảnh rỗi của Niệm Sơ toàn bộ đều dùng để tập vẽ, chỉ tiếc lần nào nộp bài cũng bị Tề Minh đánh giá.

“Quá bình thường”

“Không có gì mới mẻ”

“Trình độ này có khi chỉ được giải ba, còn không được dự thi toàn quốc”

“A...” Niệm Sơ buồn rầu kêu một tiếng, duỗi tay xé bức vẽ trước mặt, tiếp theo bức tức vò lại một cục rồi ném trên mặt đất.

Nhìn vào phòng còn thấy những cục giấy tròn, nét vẽ còn in lên sàn gỗ.

Niệm Sơ thở dài, buông bút vẽ, đi vào phòng tắm rửa sạch tay đi xuống lầu rồi tìm Lý An Nhiên bên cạnh.

Thư Giai bận rộn ở trong phòng bếp, nghe được tiếng động còn chưa kịp chào hỏi Niệm Sơ đã biến mất ở cầu thang, bà vội kêu Niệm Sơ lại.

“An Nhiên đã ra ngoài mua đồ giúp đi rồi, lát nữa trở về liền. Niệm Sơ chờ một chút nhé.”

Niệm Sơ đẩy cửa phòng ra, trong phòng không có một bóng người, cô quay lại dạ với Thư Giai một tiếng, tiếp theo chán nản ngồi xuống giường.

Chán muốn chết, đi động cũng không mang theo. Niệm Sơ nhìn quanh phòng, ánh mắt đảo qua cảnh vật quen thuộc rồi cuối cùng ngừng lại ở trên kệ sách.

Cô nghĩ ngợi rồi đứng dậy đi qua.

Lật vài trang tạp chí, bên cạnh là kệ sách lớn. Từ nhỏ đến lớn Niệm Sơ đã quen thuộc với cảnh Lý An Nhiên ngồi bên cạnh nghiêm túc lật từng trang sách.

Thời gian trôi đi, lúc trước giá sách còn mới tinh trống trải, bây giờ đã trở nên cũ kĩ

Niệm Sơ tầm mắt nhìn qua từng dãy sách, vô tình nhìn thấy một cuốn, ánh mắt chợt dừng lại.

Lời của Linh: Sorry mọi người, tuần trước mình bận quá nên không up được truyện TvT

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Editor: Thùy Linh

Những cuốn sách màu xanh đậm được xếp gọn gàng, màu sắc và hoa văn quen thuộc như được khắc sâu trí nhớ cô. Niệm Sơ hô hấp chậm rãi, kéo ra một cuốn.

Đập vào mắt là bìa sách quen thuộc, Niệm Sơ nhẹ nhàng lật ra, trên mặt giấy trắng tinh có hai chữ, Kim Ca.

Là cuốn mới nhất được phát hành năm trước.

Niệm Sơ lập tức nhớ tới ngày sinh nhật hôm đó, Lý An Nhiên rất khác thường. Không biết nói gì hơn, cô rũ mắt xuống, hàng lông mi dài che lại đôi mắt đang run nhè nhẹ

Cùng lúc đó, đột nhiên có tiếng mở cửa với giọng nói quen thuộc: “Niệm Niệm, em chờ lâu không?”

Trong lòng đột nhiên nhảy dựng, Niệm Sơ hốt hoảng đem cuốn sách trong tay giấu ra phía sau lưng, Lý An nhiên thấy vậy phản ứng lại.

“Làm sao vậy?”

Anh đi tới gần một bước, Niệm Sơ cúi đầu, từng bước lùi về phía sau cho đến khi động vào mép giường, không còn chỗ trốn nữa.

Lý An Nhiên duỗi tay, đem thân mình qua rút lấy cuốn sách sau lưng cô. Thấy rõ được bìa sách thì nhướn mày nhìn Niệm Sơ

Ánh mắt đen sâu thẳm, Niệm Sơ không chịu nổi cái nhìn ấy nên chỉ biết cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi chân

“Như thế nào? Áy náy sao?”

Bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ, giọng nói hơi trầm khàn càng thêm đáng sợ. Niệm Sơ lúc này cảm thấy nhớ cái giọng nói trong trẻo êm tai của anh hồi trước.

Từ lúc bị vỡ giọng, Lý An Nhiên giọng nói lúc nào cũng trầm thấp làm cho người ta cảm thấy ngura ngura.

Đặc biệt là bây giờ, lại còn dựa sát vào tai cô, âm thanh tuy nhỏ nhưng cứ như một con sâu, cứ thế bò một đường tê dại từ tai vào tận tim

“Không...Không có, không có đâu!” Niệm Sơ lấy lại tự tin

“À...” Lý An Nhiên như thất vọng lên tiếng, gật đầu rồi tầm mắt lại nhìn cuốn sách trong tay

“Như vậy thì có gì mà làm em khó tâm chứ...”

Giọng nói mềm nhẹ mang theo nhàn nhạt vài phiền muộn. Sự áy náy bị kiềm chế lúc này lại trở dậy như một con sóng cuộn cuộn trong lòng Niệm Sơ, cô duỗi tay nắm lấy một góc áo của Lý An Nhiên, cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi

“Em xin lỗi, em không biết...”

“Hừm?”

“Em.Em hiểu lầm anh.” Niệm Sơ giọng nói tinh tế, đầy ngại ngùng

Cô biết rõ cuốn tập tranh kia khó mua đến mức nào, còn nhớ rõ có hôm đợi đến hai tiếng ở hiệu sách còn không mua được. Có thể biết Lý An Nhiên đã cất công bao nhiêu mới có thể mua được.

Niệm Sơ nghĩ ngợi rồi hốc mắt đỏ hoe

“Nếu biết lỗi như vậy thì...”, Lý An Nhiên dừng lại một chút, lời nói mang ý cười: “Liên phạt em lấy giải nhất về cho anh.”

“Nhưng mà...” Niệm Sơ ngửa đầu nhìn anh, tiếng nói nhỏ nhẹ nức nở: “Em vẽ rất khó coi, cả thầy giáo cũng nói khó có thể được thi toàn quốc.”

Lý An Nhiên duỗi tay sờ đầu cô, trong mắt đều là ôn nhu

“Anh tin tưởng em”

Niệm Sơ trở về nhà liền đem nhốt mình trong phòng. Đàm Nhã lo lắng sốt ruột ở cửa, hai mắt nhìn quanh lúc sau liền đi ra ngoài sân

“Vừa rồi Niệm Niệm qua đây đúng không? Không biết đã xảy ra chuyện gì mà về nhà lại nhốt mình trong phòng.”

Thư Giai vẩy nước trên tay, nhũn nhũn suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không có chuyện gì hết, con bé ở trong phòng Lý An Nhiên chơi một lúc, sau đó liền trở về.”

“Haiz.” Đàm Nhã nghe vậy thở dài. “Gần đây con bé lo chuyện thi vẽ nên mỗi ngày đều ủ rũ, tôi chỉ lo nó ăn không đủ.”

“Tôi cũng thấy nó gầy đi hẳn, đợi lát nữa hầm giò heo với đậu nành kêu Lý An Nhiên đem qua cho con bé tắm bổ.” Thư Giai vẽ mặt cũng đầy lo lắng

“Đúng rồi, con bé thích ăn nhất là giò heo chị nấu. Cảm ơn chị nhiều nhé.”

“Ha ha có gì đâu.”

Hoàng hôn màu cam dần dần bị che khuất bởi những đám mây xanh xám. Căn phòng cũng tối dần đi, Niệm Sơ tùy tay mở ra bản vẽ, đèn đặt xuống đất, như cũ chuyển chủ về dưới ngòi bút.

Trên tờ giấy trắng, màu sắc sâu và nhạt được làm nhòe, một biển mây tuyệt đẹp được vẽ ra. Ở giữa, một ánh vàng rực rỡ toát lên những màu sắc quyến rũ, không chói mắt như mặt trời mùa hè và không mềm mại như ánh mặt trời nhu hòa.

Sự rực rỡ mà mờ nhạt khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể cảm nhận được sự ấm áp len vào trái tim, như thể đang ở trong ánh nắng của mùa xuân tháng ba.

Niệm Sơ vẽ xong nét cuối cùng, dưới lầu trùng hợp vang lên tiếng hô của Đàm Nhã: “Niệm Niệm, đi Thư mang cho con giò heo này, anh An Nhiên đang đem lên cho con đấy!”

“Dạ mẹ.” Niệm Sơ nhanh chóng đáp lại, đứng dậy như bay đem bản vẽ xoay ra hướng ra cửa sổ chờ hong gió.

Lý An Nhiên đẩy cửa đi vào

“Vẽ xong rồi?” Anh bụng mồm, nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt nhìn qua đôi tay đang ướt đầm của Niệm Sơ rồi dừng lại ở trên mặt cô.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn kia đang mang theo nhè nhẹ ý cười

Thật lâu không thấy.

“Ưm hừm!” Niệm Sơ vui vẻ gật đầu, gấp không chờ nổi mà ngồi vào ghế hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm giò heo trong chén, hít sâu một hơi lúc sau mới thỏa mãn cảm thấy.

“Thơm quá đi...”

“Ăn ngon ghê luôn.”

“Ghen tị với anh thật đấy!” Niệm Sơ vừa ăn vừa nói

“Hừ?”

“Vì có mẹ nấu ăn ngon như vậy.” Niệm Sơ đầy nghiêm túc, vừa nghiêm trang vừa thành khẩn, trên môi còn bị dính dầu mỡ, gương mặt trắng nõn đáng yêu

Lý An Nhiên bỗng nhiên cười thành tiếng, vẽ mặt anh tuấn rực rỡ hơn những ánh nắng sau đám mây. Niệm Sơ trong lúc sững sốt chỉ nghe được giọng nói thư lắng vang lên bên tai.

“Không sao, mẹ của anh cũng là mẹ của em”

Tối thứ tư Niệm Sơ nộp bản vẽ, lần này Tề Minh không vội nhận xét, ngược lại để trước mặt quan sát hồi lâu. Niệm Sơ thấp thỏm đứng đợi chờ thầy nói

“Tốt, tốt lắm”

Tề Minh gật đầu, ngược mắt trịnh trọng nhìn cô, đẩy gọng kính trên mũi, phía sau là ánh mắt sắc bén: “Em định đặt tên cho bức tranh này là gì?”

“Mặt trời của em.” Niệm Sơ lúc đầu nói hơi run run, nói xong nghiêm túc nhìn thầy, lại tăng thêm ngữ khí vô cùng khẳng định lặp lại

“Tên là Mặt trời của em.”

Kỳ thi giữa kì lại qua, thời tiết có chút nóng lên, đồng phục tay dài cùng đôi thành tay ngắn. Tục ngữ có nói xuân vậy thu thiếu hạ ngủ gật, ba tháng mùa đông ngủ đến bất tỉnh. Cùng với mùa hè đã đến, Niệm Sơ bắt đầu trở nên lười biếng.

Vào lúc cuối tuần đi dạo phố, Niệm Sơ cùng Đàm Nhã cắt tóc, nghe theo nhà tạo mẫu tóc đề xuất còn cắt một cái mái bằng hơi mỏng

Tóc ngắn đến tai, khuôn mặt trái xoan càng thêm tinh xảo và thanh tú, đôi lông mày đen dài lơ mờ dưới tóc mái, làm Niệm Sơ thêm thuần khiết và quyến rũ của một thiếu nữ.

Lý An Nhiên lần đầu nhìn thấy sững sốt một hồi mới có phản ứng, ấn trên đầu cô một cái, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đột nhiên đi cắt tóc cũng không nói với anh một tiếng là sao hả?”

“A ư”, Niệm Sơ xoay thân mình tránh anh, sửa đầu tóc vừa bị anh vò xong. Giọng nói có chút giận nhưng lại mang theo phần chột dạ

“Tại trời nóng nên em lười gọi..” Lại còn lười sấy tóc nữa cơ!

Niệm Sơ lúc trước tóc dài đến eo, mỗi ngày phải gội một lần, mỗi lần gội xong phải sấy cả buổi sáng.

Mà từ lúc qua sinh nhật 13 tuổi, Lý An Nhiên cũng không chịu sấy tóc giúp cô nữa. Niệm Sơ chịu đựng gần nửa năm, thật sự chịu không nổi nữa liền đi cắt.

Hiện tại bị anh chất vấn như vậy có chút sợ hãi

Bởi vì Niệm Sơ nhớ rõ, khi còn nhỏ Lý An Nhiên thường chải đầu cột tóc cho cô, lúc nào cũng nói một câu chính là: “Tóc Niệm Niệm thật đẹp”

Sau này lớn lên, anh cũng thích giúp cô chải tóc

Niệm Sơ chột dạ cụp mắt. Thấy dáng vẻ này của cô, Lý An Nhiên lập tức hiểu rõ, bắt lực thờ dài một hơi. Lại có chút khổ tâm, giãy lất anh giờ tay qua lại vò đầu cô, trong miệng nhẹ nhàng

“Lười chết em đi!”

Niệm Sơ ngày hôm sau đi học khiến cho mọi người trong lớp hô lên, Âu Thông là khoa trương hô to nhất. Niệm Sơ hỗn loạn giữa một rừng âm thanh, tìm người to tiếng nhất ném quyển sách qua

Giấy tiếp theo nhướn mày rống giận: “Âu Thông! Cậu im miệng giùm mình!”

Ồ ào biến thành một khoảng hư vô, mọi người như đang xem kịch chờ mong đoạn hay trên sân khấu. Hóng nam chính lạnh tay lẹ mắt nhặt lên quyển sách Niệm Sơ ném qua, đồng thời nhìn xung quanh hết sức nghiêm túc

“Không nghe lớp trưởng nói sao? Câm miệng hết đi!”

“Cắt——” mọi người cười vang, Âu Thông nhìn xuống dưới, mọi người đều im lặng

“Niệm Sơ, cậu thật sự cắt tóc sao. Chắc chắn, nếu là mình thì tiếc chết mất”, bên cạnh ngồi xuống, Tô Lê lập tức cúi người lại nghịch tóc cô

“Tóc thì quý thật nhưng vì tự do mình cái gì cũng có thể vứt!”

Niệm Sơ rung đùi đắc ý. Tô Lê nhìn cô rồi ngồi thẳng người về chỗ cũ

Ngày có kết quả cuộc thi vẽ. Bầu trời xanh ngắt như mới được rửa sạch làm tâm tình người ta thật thoải mái, như thể có chuyện tốt sắp đến.

Tề Minh đem giấy khen và huy chương trao cho cô

“Chúc mừng Niệm Sơ, em đã đạt giải nhất”

“Cảm ơn thầy Tề, tất cả là nhờ thầy chỉ dạy ạ.” Niệm Sơ hưng phấn gọi lên khoe miệng, tay nhận giấy khen, cúi lưng thật sâu

Phía dưới nhiệt liệt vỗ tay, mọi người ở lớp vỗ đều vỗ tay chúc mừng cô

Niệm Sơ trở về nhà lập tức đem giấy khen dán lên tường phòng Lý An Nhiên, bộ dáng kiêu ngạo lại đắc ý, cầm gương cao với anh: “Thế nào? Em lợi hại ghê chưa?”

Lý An Nhiên đang khom lưng nhìn giấy khen ngăn nắp, nghe vậy mỉm cười gật đầu phụ họa: “Lợi hại, Niệm Niệm siêu lợi hại.”

Niệm Sơ đắc ý khúc khích hai tiếng

Không bao lâu kỳ nghỉ hè cũng tới, học sinh như chim sổ lồng, nhảy nhót, hưng phấn kích động chờ mong. Âu Thông nằm trên bàn niệm Sơ, truy hỏi kế hoạch nghỉ hè của cô

“Minh hả, một tháng rưỡi phải đến lớp học vẽ, nửa tháng còn lại định về quê anh An Nhiên chơi một chuyến.”

Niệm Sơ đang thu dọn đồ đạc thuận miệng trả lời, âm cuối hơi cao đủ để nhận ra cô rất chờ mong. Âu Thông nghe vậy mắt mắt thờ dài

“Sao thế?” Niệm Sơ nghe được, liếc mắt thấy cậu khổ tâm ra mặt

“Không có gì”, cậu lắc đầu, đứng dậy về chỗ ngồi. Niệm Sơ không hiểu nghiêng đầu, Tô Lê cũng nhún vai

Sáng sớm không khí mát mẻ, còn có tiếng chim hót, Niệm Sơ mặc đồ thể thao cặp với Lý An Nhiên chào tạm biệt Đàm Nhã

“Con đi đây mẹ!”

“Nhớ về sớm nhé.” Đàm Nhã dựa ở cửa hô to, nói xong hướng đến Lý An Nhiên không yên tâm mà dặn dò thêm: “An Nhiên nhớ chú ý đừng để Niệm Niệm gây chuyện nhé.”

“Dạ, di yên tâm”

“Được rồi Đàm Nhã, tôi và ông Lý đều ở đây, yên tâm đi”, Thư Giai ngồi ở ghế phụ nhô đầu ra nói. Niệm Sơ nét mặt vui vẻ tươi cười, vẫy tay với Đàm Nhã rồi mở cửa xe ngồi vào.

Lý An Nhiên theo sau lên xe, ngồi xuống bên cạnh cô đóng cửa lại, xe khởi động.

Xe chạy được một quãng đường dài, một giờ sau tăng tốc độ, tình hình giao thông càng tẻ đi, xe có chút xóc nảy, ngoài cửa sổ không còn những tòa nhà mà là những cánh đồng xanh mướt.

Những cánh đồng lúa, con sông, những ngôi nhà trệt thấp bé, bầu trời trong xanh rộng lớn, cây cối xanh tươi man mát.

Niệm Sơ ngồi lắc lư, ghé vào cửa xe xem không chớp mắt

“Niệm Niệm lần đầu thấy cảnh như vậy à?”, Thư Giai thấy thế quay đầu cùng cô nói chuyện

Niệm Sơ vội vàng gật đầu: “Dạ, thật trong lành, đẹp hơn nhiều so với thành phố!”

“Đợi lát nữa tới nhà ông nội anh An Nhiên còn đẹp hơn, còn có vườn rau, sau núi là vườn cây ăn quả, có thể hái ăn. Hơn nữa, chắc Niệm Niệm có số hưởng nha, nhà ông nội còn có ao cá, để An Nhiên dẫn con đi câu.”

“Thật à!” Niệm Sơ hưng phấn lập tức ngồi thẳng dậy, ghé vào ghế trước hai mắt mở to

“Thật đấy, ngồi xuống đi, gần tới rồi”, Lý An Nhiên ấn vai cô trở lại, giọng nói bất lực

Xuất phát vào lúc sáng sớm, tới gần giữa trưa mới đến nơi. Niệm Sơ náo nức mở cửa xe, còn chưa thấy rõ cảnh sắc trước mắt liền nhìn thấy một hình bóng xinh đẹp nhào tới, kêu một tiếng giòn giã

“Anh oi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Editor: Thùy Linh

Giọng nói vừa dứt, người đã đi tới trước mặt. Đó là một cô gái, gương mặt sáng lạn đang tươi cười, làn da khỏe mạnh, mặc một chiếc váy vàng, vô cùng xinh đẹp

Cô có một mái tóc dài đen nhánh phía sau lưng, còn có một chiếc kẹp tóc hình đầu tây. Giờ phút này đang bắt lấy cánh tay của Lý An Nhiên, có chút cảnh giác đánh giá Niệm Sơ.

Ánh mắt kia giống như một chiếc đèn quét trên người Niệm Sơ làm cô cảm thấy khó chịu, nhưng lúc nhìn qua mái tóc ngắn của Niệm Sơ thì rời đi.

“Anh, đây là ai vậy, sao lại mặc đồ giống anh?” Cô gái ngửa đầu hỏi, âm thanh giòn giã, đôi mắt đơn thuần.

“Đây là Niệm Sơ, anh đã nói qua với em.”

Lý An Nhiên nói xong theo thói quen xoa nhẹ đầu Niệm Sơ, nhìn thấy cô luống cuống tay chân sửa sang đầu tóc ngắn mới sung sướng nheo mắt lại.

“A! Anh phiền quá đi!”, Niệm Sơ trừng mắt, ngữ khí khó chịu hướng đến anh la hét, có chút bức mình.

“À, là hàng xóm mà anh kể là đi cắt tóc ngắn đó sao?” Cô gái kia lại tiếp tục nói, Niệm Sơ trong lòng lại u ám

Hàng xóm?

Lý An Nhiên trầm ngâm vài giây mở miệng giải thích: “Thư Dao, Niệm Niệm là em gái nhỏ cùng lớn lên với anh.”

“Đúng rồi, đây là Lý Thư Dao, là con của chú anh”, Lý An Nhiên nghiêng đầu giới thiệu với Niệm Sơ. Niệm Sơ nhìn cô gái gật đầu, khó khăn nhấp môi cười nhạt một cái.

“Đi thôi, mọi người chắc đều đói bụng cả rồi, bây giờ có thể ăn cơm trưa luôn” Thư Giai xách vali phía sau đi tới, thấy ba người đứng tại đó liền lên tiếng, Lý Khâm đồ xe xong cũng theo sau.

Niệm Sơ quay đầu lại nói với Lý An Nhiên: “Đi thôi.”

“À, được.” Anh gật đầu cùng đi về phía trước

Cách đó không xa là một ngôi nhà nông thôn nhỏ, xung quanh là rào tre, có thể nhìn thấy phía sau là hồ nước xanh biếc cùng cây ăn quả, phía trước là cánh đồng rộng lớn. Có một con đường nhỏ xuyên qua, đối diện là những ngôi nhà khác tạo thành một thôn xóm. Giữa trưa nắng chiếu vào vô cùng yên bình

“Nhà Thư Dao ở phía đối diện”, Lý An Nhiên nhẹ giọng nói với Niệm Sơ

“Ồ.”, cô gật đầu, sau đó không nói gì

Mấy ngày trước mưa to, con đường có chút lầy lội. Niệm Sơ mang một đôi giày thể thao trắng, cô cẩn thận nhìn đường dưới chân, bên tai tiếp tục nghe thấy giọng nói của cô gái kia, giọng nói êm tai là cho người ta cảm thấy thích

“Anh, anh còn chưa trả lời em, tại sao hai người lại mặc đồ giống nhau?”

“Mẹ anh mua lúc đi dạo phố”

“À, thật tốt. Vậy lần này anh ở lại bao lâu? Em nhớ anh lắm đó”

Tiếng cười quen thuộc vang lên, có phần trầm khan. Niệm Sơ bị phân tâm, không cẩn thận dẫm vào vũng nước bên cạnh, đôi giày trắng như tuyết liền dính một vết bẩn

“Chắc là ở lại một tuần.”

“Còn ba mẹ anh?”

“Cũng ở lại.”

Hai người vẫn còn đang nói chuyện với nhau. Niệm Sơ tâm tình vô cùng khổ sở, cô cho rằng vì giày bị dơ nên mới không vui như vậy.

Mọi người đã đến nhà, từ phía được thông gió rất mát mẻ. Một ông lão ra đón, Lý Thư Dao cực kỳ thân thiết kêu ông nội.

Lý An Nhiên vỗ đầu Niệm Sơ, ý bảo cô chào ông

Nhìn ông lão tóc trắng bạc trước mắt, Niệm Sơ mím môi, có chút ngượng ngùng kêu một tiếng ông nội

“Ồ, đây là Niệm Niệm à, đã lớn như vậy rồi sao?” Ông lão cười hiền với cô, nhiệt tình lại thân thiết: “Ba con dạo gần đây có khỏe không? Lâu rồi ông chưa gặp ba con.”

“Cũng tốt ạ.”, Niệm Sơ ngượng ngùng cười cười, hai người hàn huyên vài câu, Thư Giai bắt đầu vào bếp phụ nấu cơm, dặn dò Lý An Nhiên dẫn cô đi dạo.

Lý Thư Dao cũng đi theo bên cạnh

Ba người đi dọc theo ngôi nhà tới vườn trái cây ở phía sau, đất đã được cuốc sạch sẽ, bên trong con đường nhỏ là cây cối um tùm, che khuất ánh mặt trời chói chang

Những ánh nắng vụn rải xuống dưới, trong núi gió mát mẻ, bên tai còn có tiếng ve kêu, mùi hương trái cây bay thoang thoảng

“Tại sao ông nội lại không ở cùng gia đình anh?” Niệm Sơ hỏi một câu mà cô thắc mắc. Lúc còn ở trên xe cô đã hỏi nhưng Thư Giai chỉ nói qua loa làm Niệm Sơ càng thêm tò mò

Lý An Nhiên trầm ngâm vài giây: “Em có gặp bà nội chưa?”

“Em thấy rồi”, Niệm Sơ gật đầu

“Bà không cùng huyết thống với gia đình anh, sau khi bà nội anh mất thì ông gặp bà. Vì sợ không hợp nhau, với cả bà không thích ở thành phố nên không ở cùng.”

“Cho nên hai ông bà luôn ở nông thôn, mấy ngày lễ thì gia đình anh về thăm.”

“Thì ra là như vậy..” Niệm Sơ về mặt suy tư

“Em không cần phải nghĩ nhiều”, Lý An Nhiên thấy thế vỗ đầu cô, Niệm Sơ gật đầu

“Anh, lát nữa ăn cơm xong qua nhà em nha, ba mẹ em đều nhắc tới anh”, Lý Thư Dao bên cạnh đột nhiên mở miệng, trên mặt cười tươi: “Em còn mấy bài tập hệ chưa biết làm, anh giúp em luôn với”

“Được, lần này em kiểm tra như thế nào?”

“Sa sút một chút liên tục xuống hạng 2 trong lớp..” giọng nói Lý Thư Dao có chút yếu ớt. Niệm Sơ yên lặng chớp mắt nhìn chăm chăm dưới chân

“Cũng tốt mà”, Lý An Nhiên mỉm cười mở miệng: “Niệm Niệm lần này cũng được nhất lớp”

“A..”, Lý Thư Dao trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, giây lát miễn cưỡng cười, hỏi: “Bạn ấy thi chắc được điểm cao lắm?”

“Hơn 700 thì phải...” Anh có chút chần chừ hỏi Niệm Sơ: “Là 720 đúng không?”

“728.” Niệm Sơ bình tĩnh trả lời, Lý Thư Dao lập tức im lặng

“Còn em, Thư Dao?” Lý An Nhiên thuận hỏi

Cô trầm mặc vài giây rồi cười nói: “Chỉ 600, không cao bằng Niệm Sơ”

“Không sao, cố lên, như thế đã rất lợi hại” Lý An Nhiên tiếng nói nhẹ nhàng, cổ vũ: “Chăm chỉ học tập cho tương lai sau này.”

“Dạ!”

Ba người dọc theo sau núi dạo quanh vài vòng, trở về đã tới lúc ăn cơm. Lý Thư Dao thuận thực đến phụ lấy chén đĩa bụng thức ăn, Niệm Sơ đứng ngay ngắn ở giữa bàn, Lý An Nhiên kéo cô ngồi xuống

“Thư Dao cùng tuổi với em, hai đứa có thể cùng nhau nói chuyện chơi đùa” Anh ngồi bên cạnh dặn dò, Niệm Sơ nhìn thức ăn trước mặt lung tung gật đầu

Ở nông thôn không có điều hòa, chỉ có chiếc quạt trần ở trên đang khẽ kêu. Niệm Sơ phát ngốc, trong lòng cũng như bên tai không nghe rõ được điều gì.

Ăn cơm xong, Lý An Nhiên đi qua nhà Lý Thư Dao phía đối diện, Niệm Sơ lấy lý do không khỏe nên không đi. Thư Giai tìm cho cô một phòng, bên ngoài cửa sổ là vườn trái cây, rất mát mẻ

Xuất phát từ sáng sớm, thân thể bây giờ mới nhừ. Niệm Sơ bật quạt nằm trên giường ngủ thiếp đi

Khi tỉnh lại thì trong phòng có hơi tối, Niệm Sơ lại nhắm mắt ngủ một hồi rồi mới giật gựa ngồi dậy. Một lúc sau mang giày chậm rì đi ra ngoài.

Phía trước là tiếng nói chuyện của Lý An Nhiên, còn có giọng Lý Thư Dao. Niệm Sơ có chút đau đầu

Cô hít sâu một hơi, yên lặng đi tới phòng bếp

Thư Giai đang bận rộn nấu ăn

“Đi Thư..”

“Niệm Niệm tỉnh rồi đó hả? Có đói bụng không?” Thư Giai nghe tiếng Niệm Sơ liền quay đầu lại, quan tâm hỏi han

“Con không đói”, Niệm Sơ ngoan ngoãn lắc đầu, giọng nói mềm mềm mại mại: “Con đi tắm một chút.”

“Được, để đi dẫn con đi”, Thư Giai đáp, đem tay ướt chùi trên tạp dề, dẫn Niệm Sơ tới phòng tắm bên cạnh

“Bên trong có nước ấm từ năng lượng mặt trời. Mở chốt theo hướng này là được. Khăn tắm còn mới, còn quần áo dơ thì để bên này nha con.”

Niệm Sơ tắm rửa xong đi ra, tóc còn ướt nhỏ giọt nước. Khuôn mặt nhỏ vừa mới tỉnh ngủ lúc tắm nước nóng xong ửng hồng

Cô mặc một bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, lộ ra cánh tay, cánh chân trắng nõn

Cả người chưa tỉnh ngủ bị gió khẽ thổi mà đi không vững. Niệm Sơ dùng khăn tắm lau tóc đi vào phòng

Lý An Nhiên đang ở ngoài nói chuyện cùng Lý Thư Dao thoáng nhìn thấy Niệm Sơ mặc đồ màu hồng nhạt đi vào phòng, anh ngáp ngừng vài giây, Lý Thư Dao còn đang muốn nói gì đó thì bị chặn họng

“Niệm Niệm hình như tỉnh rồi, để anh đi xem”

“À, dạ...” Lý Thư Dao có chút kinh ngạc, phản xạ có điều kiện gật đầu lên tiếng

Vừa vào phòng, Niệm Sơ liền nằm lên giường chơi điện thoại. Đầu tóc còn nhỏ nước, đồ ngủ còn bị ướt đang ngồi trước quạt.

“Niệm Niệm, cứ như vậy thì bị cảm đấy.” Lý An Nhiên dựa ở cửa, giọng nói trầm ổn, trên mặt không cảm xúc

Niệm Sơ ánh mắt dời màn hình điện thoại, đôi mắt đen nhánh nhìn anh. Trong chốc lát lại tiếp tục chơi điện thoại, ngoan cứng đáp: “Không đâu.”

Lý An Nhiên không lên tiếng xoay người rồi đi, Niệm Sơ lười biếng nhìn anh một cái rồi chuyên chú vào điện thoại.

Chưa được vài phút cửa lại vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, nhẹ nhàng như bước trên tấm thảm, khiến cho người khác cảm thấy xôn xao

Lý An Nhiên cầm máy sấy đi đến

“Sấy tóc khô rồi lại chơi.”

Niệm Sơ kêu khẽ hai tiếng, cục cựa thân mình qua

“Nhanh lên.”

Bên tai có tiếng thúc giục, Niệm Sơ ném điện thoại sang một bên, đem cả khuôn mặt úp xuống gối

“....” Lý An Nhiên bắt lực, anh hít sâu một hơi rồi cầm điện máy sấy

Tiếng kêu quen thuộc của máy sấy vang lên, đỉnh đầu cảm nhận được sự ấm áp, cùng với cái xoa đầu nhẹ nhàng, Niệm Sơ chôn mặt ở gối mà trộm nở nụ cười.

Cô ngẩng đầu, hai tay chống cằm, đôi mắt thoải mái khẽ chớp, hai chân phía sau còn nhích tới nhích lui

Lý An Nhiên thấy vậy than nhẹ một tiếng nhưng trong mắt đều là sự vui vẻ

Thư Giai nấu cơm xong không thấy hai người đâu. Đang định đi tìm thì Lý Thư Dao xung phong đi kêu hai người họ

Đi qua gian nhà chính, nghe thấy tiếng máy sấy từ xa, Thư Dao đang đi tới cửa.

Trước mắt là một cánh lùm cô sừng sốt, cảm giác như là có thứ gì đó đâm vào ngực, hô hấp trở nên rối loạn. Lý An Nhiên của cô đang sấy tóc cho Niệm Sơ, anh còn cười rất ôn nhu, hai người họ nhìn như là... một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18-2

Editor: Thùy Linh

Hốc mắt trở nên chua xót, Lý Thư Dao quay lưng lại dựa vào tường, ngửa đầu hít sâu.

Cô chỉ có một đứa em trai mà ba mẹ đều yêu thương, cho nên Lý Thư Dao từ nhỏ đến lớn ước mơ có thể có anh trai. Trời cao giống như hiểu thấu lòng cô, năm tám tuổi ấy gặp được Lý An Nhiên.

Lúc ấy là tết Thanh minh, trời mưa phùn phùn, anh mặc một bộ đồ thể thao màu đen từ xe bước xuống, đôi giày trượt ván mới tinh sạch sẽ, khuôn mặt thanh tú, khác hẳn với mấy đứa con trai trong xóm.

Cao quý như một vị hoàng tử

Lý Thư Dao vẫn nhớ rõ, ba mẹ cô kéo đến trước mặt anh bảo gọi anh trai, cô vui mừng đến mức muốn hò hét

Lý Thư Dao luôn tìm cách nói chuyện với anh, không có lúc nào là không đi theo sau anh, càng ngày càng thân thiết, càng ngày càng quen thuộc, từng câu nói đều gọi anh trai

Mỗi lần đều sẽ tính thời gian khi nào anh về quê, đều sẽ tính xem bao giờ anh rời đi

Nguyện vọng lớn nhất của Lý Thư Dao đó là thi đậu đại học, đến nơi anh ở, sau đó trở thành cô gái mà anh yêu thương nhất.

Đúng vậy, cô biết Niệm Sơ, Lý An Nhiên mỗi lần đều nhắc đến, cô gái cùng anh lớn lên, cô gái mà anh miêu tả là ngoan ngoãn đáng yêu

Cô gái mà anh miêu tả là có mái tóc đen dài, vẽ tranh rất đẹp, còn có nhiều thói quen xấu

Đó là người mà anh yêu thương nhất

Không phải Lý Thư Dao cô.

“Di Thư kêu mọi người ăn cơm”, Lý Thư Dao gõ tay gõ nhẹ cửa, nhẹ nhàng ở miệng, mặt cô gắng tỏ ra bình thường

Hai người nghe tiếng nhìn lại, Lý An Nhiên tắt đi máy sấy, bầu không khí trở nên an tĩnh

“Ừ, bọn anh qua liền”, anh nói xong giờ tay vuốt tóc Niệm Sơ, mới vừa rồi còn ướt đầm, giờ đã trở nên tung xỏa óng mượt

Niệm Sơ chậm rì bò lên, trong lúc lơ đãng thấy ánh mắt của Lý Thư Dao, cô sững sốt, nhưng Lý Thư Dao đã vội đi mất

Ăn cơm xong, hoàng hôn vừa mới buông xuống, những đám mây màu hồng xám lơ lửng trên bầu trời, gió đêm nhẹ nhàng mát mẻ. Thư Giai quyết định dẫn mấy đứa nhỏ ra ngoài đi dạo

Trong núi muỗi nhiều, Lý An Nhiên lấy ra từ trong balo một chai thuốc đuổi muỗi, phun tới phun lui trên người Niệm Sơ hai lần rồi mới yên tâm thu tay lại. Nhảy mất nghĩ tới cái gì đó, anh nghiêng đầu nhìn Lý Thư Dao cách đó không xa, quơ quơ chai thuốc đuổi muỗi hỏi

“Em có muốn xoa thuốc không?”

Lý Thư Dao nhìn Niệm Sơ rồi mới miễn cưỡng lắc đầu từ chối: “Không cần”

Lý An Nhiên nghe vậy nhú mày, đi qua “Vẫn cứ là dùng đi”

Anh nói xong giờ tay, cũng phun trên người Lý Thư Dao

Niệm Sơ lén rử mắt, còn Lý Thư Dao sắc mặt tươi hẳn lên.

Mọi người chậm rì xuất phát, Niệm Sơ trước đây rất thân với Thư Giai, hơn nữa đáy lòng không rõ cảm xúc nên một đường chạy lên kéo tay Thư Giai nói chuyện phiếm, hai người liền đi đằng trước.

Lúc sau, Niệm Sơ quay đầu lại thấy hai người kia đang nói chuyện gì đó mà trông Lý Thư Dao rất vui vẻ.

Đi dạo trở về, trời đã tối om, Niệm Sơ nằm trên giường nhưng không hề buồn ngủ, cô nghĩ nghĩ, lấy di động ra gõ một đoạn tin nhắn. Giây lát, nhìn chăm chăm điện thoại cần môi tự hỏi vài giây rồi nhắn gửi

“Tô Lê, cậu nói xem, nếu anh hàng xóm lúc nào cũng đối xử tốt với cậu, đột nhiên có một ngày phát hiện, anh ấy còn có một cô em nữa, hơn nữa là có quan hệ huyết thống, cậu sẽ thấy thế nào?”

Đối phương nhanh chóng trả lời cô

“Anh ấy đối xử với cô ấy ra sao?”

Niệm Sơ tự hỏi hồi lâu mới chần chờ gõ tin

“Giống như...không xa lạ lắm”

“VẬY Ạ...VẬY THÌ CHỈ CÓ LOẠI ẤY THÔI”

“Loại nào?” Niệm Sơ đẩy mồm

“Thì vậy đó, giống như trước đây, còn có thể thế nào được?”

Bên kia nhấn lại như vậy, Niệm Sơ ngây ngốc, Tô Lê lại nhấn

“Giống như ba mẹ cậu sinh thêm một đứa em, cậu chỉ có thể trở mặt nhìn mình bị mất đi vị trí yêu thương.”

Niệm Sơ nhìn tin nhắn nghĩ: Có giống đâu, em cô thì cô cũng sẽ yêu thương, nhưng mà Lý Thư Dao, cô không thích nổi!

Cô thờ dài nhấn tắt màn hình

Xoay người, lăn qua lăn lại, nhìn trần nhà phát ngốc

Bất quá Tô Lê cũng nói không sai, chỉ có thể trở mặt nhìn mình bị mất đi vị trí yêu thương

Niệm Sơ cứ như vậy an ủi chính mình, nhưng vẫn ngủ không yên

Ngày hôm sau, hai mắt đều có quầng thâm, ra cửa gặp được Lý An Nhiên, anh sát mặt vào quan sát vài giây lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Tối qua em không ngủ được hả?”

Gương mặt kia gần trong gang tấc, trắng trẻo, thanh tú, lông mi đen nhánh, ngay cả môi cũng đẹp

Niệm Sơ chớp chớp mắt, ngực có chút nhói, âm thanh nhẹ nhàng giống như nỉn nỉn kêu một tiếng: “Anh An Nhiên.”

“Ừ?” Lý An Nhiên lên tiếng, ánh mắt càng thêm lo lắng

“Không có gì” Niệm Sơ phản ứng lại, cười cười lắc đầu

Ăn cơm xong, Lý Thư Dao lại tới. Thư Giai kêu Lý An Nhiên mang hai cô gái ra ngoài chơi. Niệm Sơ nghĩ ngợi nửa ngày nói dối một môi trở về nhà trước

Mấy ngày vì tận lực tránh Thư Dao, hoặc ở một mình trong phòng, hoặc cùng Thư Giai, Lý Khâm ra ngoài, hoặc cùng ông nội ngồi dưới mái hiên nói chuyện

Cô cố che giấu cảm xúc của mình, còn Lý An Nhiên thì đã phát hiện ra từ lâu

Ban đêm, Niệm Sơ tắm rửa xong trở về phòng, Thư Giai cùng Lý Khâm ở dưới hiên nói chuyện, Lý An Nhiên nhìn quanh một vòng, đi tới phòng Niệm Sơ

Gõ nhẹ cánh cửa, cô gái nhỏ bên trong đang ngồi ở trên giường nhìn anh

Dưới ánh đèn phòng, cả người như tỏa ra ánh hào quang

“Niệm Niệm” Lý An Nhiên đi qua, xoa tóc cô

“Dạ?”

“Sao mấy ngày nay em không đi chơi với anh?”

“Đâu có.”

Niệm Sơ tròn mắt, trong mắt đều là sự thần nhiên

Lý An Nhiên có chút đau đầu

“Thật không?” Anh ghé sát mặt vào nhìn cặp mắt kia nhẹ giọng hỏi

“Thật mà.”

Niệm Sơ vô cùng khẳng định gật đầu

Im lặng nửa ngày, cô lại lần nữa mở miệng: “Anh An Nhiên, em muốn đi ngủ.”

Cô gái nhỏ âm thanh mềm mại, trong mắt đựng đầy ánh sao, đen nhánh trong suốt, nhưng mà Lý An Nhiên lại cảm nhận có một vách tường ngăn cách giữa hai người

Anh giật giật môi, mở miệng: “Ngủ ngon”

Lý An Nhiên mấy ngày sau cũng rất ít ra cửa, ở nhà chơi cùng Niệm Sơ. Lý Thư Dao tới kêu anh vài lần nhưng lần nào cũng rầu rĩ trở về

Trong núi không có nhiều hoạt động giải trí, nên Niệm Sơ có mang theo đồ vẽ tranh. Một người đọc sách, một người vẽ tranh bên cạnh

Dần dần Niệm Sơ cũng giống như trước, khi không có Lý Thư Dao chỉ có hai người, trên mặt Niệm Sơ cười rất nhiều.

“Có phải em không thích Thư Dao đúng không?”

Một ngày nọ, hai người ngồi ở trong phòng, Lý An Nhiên đột nhiên hỏi cô một câu như vậy, Niệm Sơ sững sốt trả lời nhanh chóng: “Đâu có.”

Nói xong lại nở nụ cười nghiêm túc giải thích: “Cũng chưa có nói chuyện nhiều, không phải thích cũng không phải không thích”

“Vậy à”, anh hơi nhếch lên khóe miệng gật đầu “Anh biết rồi.”

Anh biết cái gì... Niệm Sơ buồn bực, tiếp tục vẽ. Lý An Nhiên nhìn sườn mặt cô, động tác lật sách dừng lại, ánh mắt dần dần trầm tư

Cô gái nhỏ không thích anh quan tâm người khác sao?

Cho nên dứt khoát nhắm mắt làm ngơ

Lúc chỉ có hai người ở bên cạnh nhau, liền giống như trước kia, vách tường ngăn cách cũng biến mất

Chính là như vậy.

Lý An Nhiên nghĩ nghĩ, nhin không được cúi người qua xoa tóc cô, đem sợi tóc ở lòng bàn tay cọ cọ, anh thích ý nheo lại đôi mắt

“Ai nha!” Niệm Sơ bất lấy tay anh, trừng mắt chỉ trích. Lý An Nhiên cười nheo nheo gương mặt trắng nõn của cô

Ở nông thôn gần một tuần, trước khi về một ngày, ông nội quyết định dẫn mọi người đi câu cá, Niệm Sơ mấy ngày ở chung cảm xúc cũng đã hòa nhập hơn

Cô thay giày cùng Lý An Nhiên ra cửa. Vừa mới đến bờ ruộng, liền nhìn thấy Lý Thư Dao đối diện hướng bọn họ vẫy tay, chạy chậm lại, mỉm cười ngọt ngào với Lý An Nhiên

“Cuối cùng anh cũng ra khỏi nhà!”

“Đúng vậy”, Lý An Nhiên nhu hòa như cũ

“Là muốn đi câu cá sao?”

“Ừ”, Lý An Nhiên gật đầu, ông nội cũng mở miệng: “Con bé này, đi cùng không?”

“Đi ạ đi ạ”. Lý Thư Dao cười tủm tỉm đứng bên cạnh Lý An Nhiên, suốt quá trình đều không nói chuyện với Niệm Sơ. Lý An Nhiên thấy người đằng trước không nói gì liền cất bước đi tới

Đầu đang rũ thấp đột nhiên bị gõ một cái, lực không nặng cũng không nhẹ. Niệm Sơ ngẩng đầu, quả nhiên là một gương mặt quen thuộc

“Làm gì vậy”, cô giờ tay xoa đầu, nhẹ giọng hỏi

“Nhìn đường đi”

“Xi...”

Đi qua ruộng lúa, vòng qua con núi nhỏ, sau lưng chính là một dòng suối, nhìn lên trên là đập chứa nước xuất hiện trước mắt mọi người

Nước màu xanh biếc không thấy đáy, bốn phía bị đắp lên xi măng, bên cạnh là màu xanh lá thảm cỏ

Lý Khâm lấy ra ghế gấp, bắt đầu chỉnh cần câu

Lý An Nhiên động tác thuần thục câu mồi, đang chuẩn bị giúp Niệm Sơ, Lý Thư Dao thì Thư Giai ở cách đó không xa kêu anh qua giúp. Lý An Nhiên chỉ có thể nói sơ qua rồi để hai người tự làm.

Lúc anh đi rồi, không khí có phần xấu hổ. Đập chứa nước rất lớn, Thư Giai cùng Lý Khâm bọn họ ở đầu bên kia, âm thanh mơ hồ theo gió truyền đến. Niệm Sơ cùng Lý Thư Dao hai người đứng ở một bên trầm mặc.

Trong bầu không khí ngại ngùng, một giọng nói cất lên.

“Anh An Nhiên đối với cậu rất tốt.” Đột nhiên Lý Thư Dao phảng phất tùy ý mở miệng nói chuyện

Niệm Sơ sững sốt, nhẹ nhàng trả lời: “Đối với cậu cũng vậy mà..”

“Nhưng tôi là em gái thân thiết của anh ấy, còn cậu?”

Lý Thư Dao ngẩng khi đột nhiên sắc bén lên, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, tràn ngập địch ý. Niệm Sơ bất mãn động lại nhiều ngày cũng bộc phát, lần đầu tiên đối người

“Có câu nói, bà con xa không bằng láng giềng gần.”

“A...” Lý Thư Dao cười châm chọc, đáy mắt tràn đầy đồ kị: “Niệm Sơ, có đôi khi tôi cảm thấy cậu không biết xấu hổ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Editor: Thùy Linh

“Chiếm lấy anh trai của người khác còn ra vẻ đáng thương, cậu không có lòng tự trọng à? Sao cứ phải làm màu như thế?”

Lý Thư Dao nói một tràng làm Niệm Sơ đầu óc choáng váng. Cô hít sâu một hơi, đem lửa giận trong lòng dập xuống

“Tôi không muốn cãi nhau với cậu.”

Niệm Sơ trầm giọng nói nhưng Lý Thư Dao lại không bỏ qua mà còn thêm quyết liệt

“Cậu dựa vào cái gì mà thân thiết với anh ấy, dựa vào cái gì mà mặc đồ đôi, dựa vào cái gì! Tôi mới là em gái của anh An Nhiên..”

Lý Thư Dao vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói, vừa dùng lực kéo đồ Niệm Sơ

Niệm Sơ vội vàng tránh né, ngăn Lý Thư Dao đuổi tay lại đây. Vừa lùi lại phía sau vừa ý thức được mình đang đứng ở cạnh đập chứa nước, không để ý nên đã té xuống

Trước khi ngã xuống còn kéo tay Lý Thư Dao

Bùm một tiếng, hai người đồng thời rơi xuống

Lý An Nhiên hoảng sợ quay đầu lại, thấy trên bờ trống không, dưới nước lại có tiếng phịch, anh lập tức buông đồ vật chạy như điên qua.

Lý Khâm cũng nghe thấy chạy theo, vừa đến nơi Lý An Nhiên đã nhảy xuống dưới.

Chân không chạm được dưới đáy, thân mình bị ấn xuống, trước mắt là một màu đen, lỗ tai ong ong, nước lạnh bao bọc lấy toàn thân. Trong lòng Niệm Sơ dấy lên nỗi sợ hãi và tuyệt vọng

Niệm Sơ ngừng thở, ý thức dần trở nên hỗn loạn

Một lúc sau, trên eo như bị ôm lấy, thân mình được đưa ra khỏi mặt nước. Niệm Sơ hít thở như cá mắc cạn, cô há mồm từ từ hít thở

Vừa mới mở mắt, bên tai đã nghe thấy tiếng nói quen thuộc: “Niệm Niệm, đừng sợ.”

Nước mắt mãnh liệt tuông ra, Niệm Sơ nhắm mắt lại, lấy tay gắt gao ôm người Lý An Nhiên, được anh ôm lên bờ

Vừa mới nằm lên cỏ, cô phản ứng không kịp, mọi chuyện cứ như một cơn ác mộng nên hàm răng run cầm cập

Thư Giai cầm khăn lông giúp cô lau nước trên người, lại phát hiện làm thế nào cũng không ẩm lên được nên chỉ có thể ôm chặt lấy Niệm Sơ ôn nhu an ủi

“Không sao rồi, không sao rồi. Niệm Niệm đừng sợ, đừng sợ”

Theo sau bên cạnh một người lại được buông xuống. Niệm Sơ ngờ ngác nghiêng đầu. Lý Thư Dao nằm trong lòng ngực Lý Khâm nhắm chặt hai mắt, mặt trắng bệch còn môi thì tím lên

Niệm Sơ nghĩ bây giờ mình cũng trông như vậy

“Thư Dao, Thư Dao”, Lý Khâm vỗ vỗ gò má, một hồi lâu Lý Thư Dao mới từ từ mở mắt, vừa mở mắt liền nhìn lại Lý An Nhiên sau đó khóc nức nở

“Anh An Nhiên...”

“Anh không có cứu em.” Lý Thư Dao vừa khóc vừa thở hổn hển, thân mình run rẩy không thôi

“Anh An Nhiên không có cứu em.” Cô lặp đi lặp lại câu nói này, giống như bị mất ý thức khóc đến tê liệt nên Lý Khâm vội vàng lên tiếng an ủi

“Đừng sợ, cũng không phải chuyện gì đâu, vì có bác ở gần con hơn mà...”

Thư Giai thấy thế cũng vội vàng: “Đúng rồi, đúng rồi, vì bác Lý Khâm gần con hơn...”

Lý Thư Dao như không nghe thấy, lắc đầu như cũ gào khóc

Lý An Nhiên đuổi tay lau mặt, hít một hơi thật sâu rồi mới ngồi xổm trước mặt cô, thần sắc trịnh trọng nói, “Thư Dao, thực xin lỗi.”

Mọi người đều ngây ra

Niệm Sơ kinh ngạc chớp chớp mắt nhìn anh, Lý Thư Dao chỉ biết khóc lớn hơn, hít hít cái mũi, nhỏ giọng nức nở, âm thanh như bị đứt quãng nói

“Anh không cần nói xin lỗi với em...”

“Dù sao ở trong lòng anh, Niệm Sơ mới là người mà anh yêu nhất, không phải em...”

Lý Thư Dao nói xong không nhìn vào mặt anh, chỉ cúi đầu khóc. Lý An Nhiên sững sờ nhìn mặt cô ở dưới đất, anh định giải thích nhưng không biết mở miệng ra sao, chỉ biết cùng mọi người ra về.

Niệm Sơ tắm nước ấm xong ra cửa gặp Lý An Nhiên đang chờ bên ngoài, cô chỉ biết cúi mặt tránh anh

Lý An Nhiên tắm rửa xong liền nhìn thấy Niệm Sơ đang ngồi trên sofa sấy tóc, mái tóc đen nhánh đang bay bay. Thấy anh lại đây, Niệm Sơ đưa máy sấy qua cho anh

“Tay anh đau.”, Lý An Nhiên đi đến trước mặt cô, đem đầu dựa lên tấm vai nhỏ bé của Niệm Sơ, hai chân đạp hờ trên sofa, mặt mũi nhắm hai mắt lại

Niệm Sơ sững sốt nhưng cũng ngoan ngoãn sấy tóc cho anh.

Bàn tay nhỏ nhắn sờ trên da đầu, Lý An Nhiên thoải mái mà hừ nhẹ. Anh lại nhớ đến mỗi lần Niệm Sơ ăn vạ trong lòng ngực anh, bắt anh sấy tóc cho, nghĩ lại nở một nụ cười trên môi

Cảm giác thoải mái này bảo sao lúc nào cũng bắt anh sấy tóc cho

Một lúc sau, tiếng máy sấy ầm ầm biến mất. Không khí an tĩnh trở lại, bên tai là giọng nói ngọt ngào của Niệm Sơ

“Anh An Nhiên...”

“Ừ?”

“Hôm nay cảm ơn anh.”

Lý An Nhiên như cũ gối lên vai cô không đáp, lông mi khép trên mắt làm người ta tưởng là đã ngủ rồi. Hồi lâu mới nghe anh mở miệng

“Hai em lúc đấy, sao lại té xuống nước?”

Niệm Sơ trầm mặc, nhấp môi như là đang tự hỏi chính mình. Lý An Nhiên yên lặng chờ đợi, rốt cuộc cũng nghe cô trả lời

“Bởi vì cậu ấy nói cậu ấy mới là em gái của anh, còn em thì dựa vào cái gì lại mặc đồ đôi với anh. Sau đó liền kéo đồ em, em chỉ chán vài cái không biết như thế nào lại té xuống nước”

Cô dừng vài giây, tiếp tục thuật lại

“Lúc ngã xuống, em bắt được tay cậu ấy”

Niệm Sơ bình tĩnh, trình bày rõ ràng. Cô không thích nói sau lưng người khác, cũng không thích mách lẻo

Nhưng mà

Cô không hi vọng Lý An Nhiên sẽ cảm thấy hổ thẹn với Lý Thu Dao

Bởi vì có hồ thẹn, nhất định sẽ phải đền bù

Lý An Nhiên nghe xong vẫn luôn trầm mặc ở trên vai Niệm Sơ. Rốt cuộc, anh cũng nghiêng mình qua, nhắm mắt lại, cọ cọ ở cổ cô

Trong lúc cảm nhận được hồ hấp nóng hổi trên da thịt, Niệm Sơ nghe anh nhẹ giọng nỉ non

“Niệm Niệm..”

“Việc này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người lên xe rời đi. Niệm Sơ chào ông bà nội xong ghé vào cửa xe có chút thương cảm

“Luyến tiếc hả?” Lý An Nhiên thấy cô như thế thấp giọng hỏi

Niệm Sơ nhìn hai ông bà còn đang đứng đó, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn anh: “Anh An Nhiên, về sau anh phải thường xuyên về thăm ông bà nha”

“Ừ, anh sẽ.” Lý An Nhiên ôn nhu xoa đầu cô

Về đến nhà, Niệm Sơ giống như cạn kiệt sức lực nằm xuống giường, ngơ ngẩn nhìn trần nhà đến phát ngốc

Mấy ngày ngắn ngủn trôi qua nhanh chóng

Cũng không bao lâu sau, lớp học về cũng bắt đầu đi học trở lại. Niệm Sơ mỗi ngày đều bận chuẩn bị tham gia cuộc thi vẽ

Tề Minh đối với việc thi cử của cô rất đặc biệt quan tâm, thường xuyên cho cô học riêng một mình. Hơn một tháng, trình độ Niệm Sơ nâng rõ lên trông thấy. Ở ngày nghỉ hè cuối cùng cũng hoàn thành tác phẩm dự thi

Niệm Sơ đặt tên cho bức tranh là Hắc Bạch

Đó là một bức tranh sắc thái tươi đẹp, các nét vẽ đan chéo nhau, sắc màu tản ra như là ngày xuân hoa nở, màu rực rỡ của pháo hoa

Giữa bức tranh là gương mặt của một thiếu nữ, khóe miệng cô cong cong lộ ra một nụ cười sáng lạn. Trên đỉnh đầu bị màu sắc rực rỡ che kín, như là một đóa hoa tầng tầng lớp lớp mà phủ kín mặt giấy

Giữa sự rực rỡ ấy, chỉ có đôi mắt của thiếu nữ là màu đen

Lộ ra một hơi thở u ám

Học kì mới khai giảng, Niệm Sơ chính thức lên lớp 8. Còn Lý An Nhiên vào cấp 3, năm học căng thẳng nhất

Đàm Nhã cố ý dặn dò cô không có việc gì quan trọng thì đừng có đi quấy rầy anh An Nhiên, Niệm Sơ ngoan ngoãn gật đầu nghe lời mẹ

Trải qua sự việc ngày hè hôm ấy, cô cũng ý thức được anh An Nhiên đối với cô rất tốt cho dù không phải là anh ruột.

Lý An Nhiên khai giảng được nửa tháng mới phát hiện Niệm Sơ đã lâu rồi không có tìm anh

Trước kia là cùng nhau đi học, tan học, cùng nhau ăn cơm, chơi bóng rổ. Còn không kiêng nể gì mà vào thẳng phòng anh, mặc đồ ngủ cùng anh nói chuyện hằng ngày.

Ánh đèn chiếu xuống, thiếu niên mặt mày trầm tĩnh ngồi ở giữa phòng quay bút nghĩ ngợi

Giữa tháng chín, thời tiết còn hơi nóng, mặc đồ ngắn tay cũng cảm thấy nóng bức. Nên cuối tuần Lý An Nhiên đạp xe chở Niệm Sơ đi đến hồ bơi.

“Không đi có được không?” Trên đường đi, Niệm Sơ còn chưa bỏ ý định mà hỏi anh, một lần xém chết đuối, cô liền cảm thấy sợ nước cho nên Lý An Nhiên cố tình muốn dạy cô bơi lội

Ba mẹ hai bên đều cực lực tán thành để phòng ngừa chuyện đó lại xảy ra. Huống chi biết thêm một kỹ năng sống cũng có lợi chứ không hại gì.

Niệm Sơ phản kháng cũng đành chịu

Chỉ giống như châu chấu đá xe

“Anh An Nhiên...” Cô tiếp tục lôi kéo áo sau lưng anh cầu xin

“Chuyện này không thương lượng gì cả.” Anh lạnh giọng nói

Lý An Nhiên vẫn nhớ rõ khi cô giãy giụa trong nước, lúc đó anh chỉ cảm thấy đau lòng

Anh lo sợ chuyện này sẽ lại xảy ra.

Niệm Sơ ở phía sau nắm lấy góc áo anh, hốc mắt bắt đầu đỏ

Trong trí nhớ vẫn còn cảm thấy lạnh lẽo lan ra toàn thân, hít thở không thông như mất đi ý thức

Cái loại cảm giác này

Thật sự không muốn trải qua thêm một lần nào nữa

Lúc đổi quần áo tắm, Niệm sơ vẫn luôn ở bên trong cạ tới cạ lui không chịu ra ngoài. Cuối cùng vẫn là Lý An Nhiên ở cửa nhờ người vào thúc giục cô, Niệm Sơ mới không tình nguyện đi ra ngoài

Tiếng người ồn ào ở bên hồ bơi lúc này lại yên tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Thùy Linh

Cô gái nhỏ đáng người mảnh khảnh mặc một chiếc váy liền màu đen, hình lá sen che đường cong trước ngực, dưới lớp váy rộng là da thịt trắng nõn

Bờ vai tinh tế, sau lưng còn có cột nơ hình con bướm, búi tóc cao trên đầu có vài sợi tóc rơi xuống cổ, nhìn vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu

Màu đen của áo tắm còn tôn vinh làn da trắng bóc của cô. Nhưng người nọ lại không biết sức hấp dẫn của mình mà đang chu môi đỏ trũng mắt với Lý An Nhiên

Anh cảm thấy tê liệt đầu lưỡi, ngại ngùng mà chuyển đi tầm mắt của mình

Áo tắm là do Thư Giai dẫn Niệm Sơ đi mua, ai ngờ...

Ai ngờ mẹ anh lại có gu thẩm mỹ cao như vậy

Lý An Nhiên tiến đến, “Đi thôi.”

Người trước mặt anh không hề nhúc nhích, đứng cứng rể tại nơi đó

Lý An Nhiên đợi vài giây, duỗi tay ra bắt lấy cổ tay cô, lôi kéo đến bờ bơi

Niệm Sơ thấy hồ bơi ngày càng gần, cô sợ hãi đến mất lý trí, dứt khoát ngồi xuống dưới ăn vạ không đi

“Em không đi, không đi đâu!” Niệm Sơ thét chói tai, giằng co với anh

Cổ tay cô rất nhỏ, tựa như dùng lực một chút sẽ gãy. Lý An Nhiên không đành lòng, ngay sau đó buông tay ra. Niệm Sơ giây tiếp theo cảm thấy thân thể như được nhất lên.

Lý An Nhiên khom lưng, nhẹ nhàng ôm cô từ dưới đất lên hướng đến hồ bơi. Nước xanh biếc lạnh lẽo chạm vào da thịt, kí ức hôm ấy ủa về làm Niệm Sơ theo phản ứng kịch liệt giãy giụa

“Đừng nhúc nhích.”

“Không sao đâu.” Lý An Nhiên ôm Niệm Sơ xuống hồ bơi, ôm chặt lấy eo cô

“Niệm Niệm, em xem này, nước chỉ mới tới ngực em thôi.”

Chân chạm tới đáy hồ bơi Niệm Sơ mới bình tĩnh trở lại, từ từ hô hấp. Ánh mắt sợ hãi nhìn quanh bốn phía, đảm bảo an toàn rồi mới chậm rãi phục hồi tinh thần

“Oa, anh An Nhiên, anh đáng ghét quá!” Niệm Sơ mắng anh xong còn chưa hết giận, hất tay anh ra cát bước đi lên bờ

“Lại đây.”, Lý An Nhiên đem người cô kéo trở về

“Có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Niệm Niệm, em không thể nào sống cả đời với nỗi sợ này.”

Người trước mặt dùng giấy dựa. Niệm Sơ quay đầu lại, đôi mắt ngây thơ đáng thương nhìn anh. Lý An Nhiên mềm lòng

“Có anh ở đây dạy em học bơi, sau này sẽ không xảy ra chuyện kia nữa”, anh nhẹ nhàng nói

“Thật không...” Niệm Sơ cẩn thận nhìn anh do dự hỏi

“Thật mà.”

Niệm Sơ tóc mai hơi ướt, mở to cặp mắt tràn ngập nước, chậm rãi nắm lấy tay anh

Cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa, đem cả người chìm xuống nước. Lý An Nhiên buông cô ra một chút, cô lập tức sợ hãi đứng thẳng dậy, cho nên cả buổi chiều hôm ấy không học được gì

Ít nhất thì bây giờ Niệm Sơ sẽ không còn hét lên khi đứng ở trong nước nữa

Mặt trời chiều ngã về tây, Lý An Nhiên chở Niệm Sơ về nhà. Vì mệt mỏi mà suốt đường về cô luôn trầm mặc. Lúc dừng đèn đỏ, Lý An nhiên cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ đang nắm bên hông anh, khẽ thở dài

Đến lúc về tới nhà, Niệm Sơ xuống xe, bờ vai yếu ớt hơi chùn xuống, thoát nhìn có vẻ hiu quạnh. Lý An Nhiên ngập ngừng hai giây rồi mới lên tiếng: “Niệm Niệm...”

“Dạ?” Niệm Sơ ịu xù quay đầu lại

“Sáng ngày mai tám giờ”

“Nhớ ở dưới lầu chờ anh”

“Không đi có được không? Em không học được đâu...” Niệm Sơ mém khóc

“Anh dạy thì sẽ được thôi”

Lý An Nhiên một khi đã quyết định cái gì thì không ai có thể ngăn cản, cũng chưa bao giờ nuốt lời

Rốt cuộc thì Niệm Sơ cũng học bơi được, từ lúc bắt đầu ở những nơi cạn, bây giờ đã thuần thục ở những chỗ sâu

Lý An Nhiên ngồi trên bờ nhìn tư thế duyên dáng kia mà cảm thấy cô đơn

Đột nhiên có chút hoài niệm... Lúc trước Niệm Sơ cứ như con bạch tuộc, suốt ngày chỉ bám lấy anh, giống như trong thế giới của cô chỉ có Lý An Nhiên anh

Trong đôi mắt đen nhánh trong suốt kia cũng chỉ có anh

Giữa tháng mười, cuộc thi hội họa cũng đã có kết quả. Bức tranh “Hắc bạch” của Niệm Sơ được giải nhì, ngoại trừ tiền thưởng còn có thêm một cái cúp

“Giám khảo nói bức tranh này kỹ thuật có hơi non nớt, nhưng nét vẽ bay bổng. Tuy lần này chỉ được giải nhì nhưng em cũng đừng nản lòng”. Tề Minh vuốt tay vỗ vai cô

“Niệm Sơ, trong kì thi này em là người nhỏ tuổi nhất. Điều này cho thấy em rất có tài năng, chỉ cần không lãng phí nó, tương lai em sẽ trở thành họa sĩ xuất sắc”

Tề Minh ngữ khí như cảm khái, lại dường như hoài niệm. Niệm Sơ nhìn chằm chằm đôi mắt thầy, đen nhánh không thấy đáy, ánh mắt xuyên qua cặp kính cận, phảng phất như đang nhìn người khác.

Niệm Sơ ôm cúp trở về, Lý An Nhiên tò mò cầm lấy quan sát. Cúp này khác hẳn với cái cúp linh tinh thi Olympic Toán của anh.

Cúp của Niệm Sơ là thủy tinh tinh xảo, điêu khắc thành một hình dáng vừa rườm rà vừa đẹp đẽ, cầm trong tay rất thích

“Anh An Nhiên thích nó hả?” Niệm Sơ hỏi, Lý An Nhiên còn chưa kịp trả lời thì cô mở miệng nói tiếp: “Anh thích thì em tặng cho anh đó.”

Lý An Nhiên nuốt lời định nói xuống, hỏi đùa: “Đây là cái cúp của em mà, cho anh được sao?”

“Đương nhiên là cho anh được mà.” Niệm Sơ tròn mắt về mặt thần nhiên: “Anh thích cái gì em cũng đều có thể cho anh.”

“Thật không?”

“Thật.”

Lý An Nhiên xoa đầu cô, gạt đầu vói về mặt nghiêm túc: “Niệm Niệm phải nhớ kỹ lời hôm nay nói nha.”

“Em sẽ nhớ rồi!” Niệm Sơ dùng sức gạt đầu. Tuy anh An Nhiên không phải là anh ruột của em, nhưng trên thế giới này, ngoài ba mẹ ra anh là người đối với em tốt nhất

Niệm Sơ cũng muốn đối tốt với anh.

Mặt trăng lên cao, ánh đèn khế lác lác, bên ngoài lá cây kêu rào rạt. Lý An Nhiên thuận miệng hỏi: “Em làm xong bài tập chưa?”

Niệm Sơ lắc đầu: “Chưa ạ, lát nữa em trở về làm”

“Muốn anh giúp em không?” ANh cực kỳ tự nhiên mở miệng

Niệm Sơ sửng sốt hai giây, sau đó không chút do dự mà lắc đầu: “Không cần đâu, bài cũng ít, lát em hỏi mẹ cũng được.”

“Không phải em nói mẹ em không kiên nhẫn giúp em làm bài sao?”

“Hỏi một chút thôi thì chắc không sao đâu.”

“Ừ, vậy thôi.” Lý An Nhiên bình tĩnh gạt đầu, trong mắt không có một tia cảm xúc

Lúc Niệm Sơ xoay người trở về cho đến khi bóng dáng biến mất ở cửa, Lý An Nhiên mới gơ tay xoa xoa ấn đường, mặt mày lâm vào trầm tư

Cô gái nhỏ giống như đã biết giữ đúng mực, đây là chuyện tốt hay xấu?

Tháng 11, thời tiết lạnh lên. Đại hội thể thao cũng bắt đầu triển khai. Niệm Sơ là lớp trưởng đương nhiên dốc hết tâm huyết kêu gọi mọi người đăng kí

“Trương Minh, cậu cao như vậy hay đi thi nhảy cao đi!”

“Không được đâu lớp trưởng, tuy mình cao nhưng nhảy thấp lắm, cậu tìm người khác đi!”

“.....”

“Lý Lực, cậu cường tráng như vậy thì đi thi ném tạ đi, được không?”

“Không được đâu, tuy mình cường tráng nhưng rất yếu đuối không làm việc nặng được!”

“Thực sự là muốn chết mà...” Niệm Sơ nằm trên bàn, cạn kiệt hơi thở kêu một tiếng. Âu Thông bên cạnh lập tức lấy danh sách đăng kí bên cạnh cô, liếc mắt một cái sau đó khinh thường nói: “Cậu chờ chút, mình sẽ đi thuyết phục mọi người.”

Chưa được nửa tiết sau, Âu Thông liền cầm danh sách đã kín người đăng kí lại, Niệm Sơ bắt ngờ nhìn kỹ hai lần, không tin mà hỏi

“Đây là mọi người tự nguyện hết sao?”

“Đương nhiên!” Âu Thông về mặt đắc ý gạt đầu

“Mình không tin”, Niệm Sơ hoài nghi trừng mắt với cậu. Trên danh sách còn có Trương Minh, Lý lực, không phải hai bọn họ yếu đuối bệnh tật không thi được sao!

“Ha ha ha”, Âu Thông kiêu ngạo cười: “Sức hấp dẫn của mình đấy...”

“Lăn đi.”

Có Âu Thông hỗ trợ nên đại hội thể thao triển khai một cách thuận lợi. Ngày hôm đó, không khí vô cùng náo nhiệt, nơi nào cũng đều là tiếng hò hét, Niệm Sơ đăng kí thi chạy 800m

Niệm Sơ vội đến, bên này vừa kêu người đi kiểm tra, bên kia liền thúc giục nộp danh sách, còn kêu người đi phân phát nước. Niệm Sơ đến trễ xem chút nữa là bỏ lỡ rút thăm

Vừa thở hổn hển chạy tới, đến lúc tới kịp, thầy phụ trách bắt mắt nhìn Niệm Sơ, cô vội cười lấy lòng. Sau đó có thứ tự liền nghe tiếng thông báo

“Yêu cầu các học sinh nữ thi chạy 800m đến nơi xuất phát”

Trong lòng căng thẳng, Niệm Sơ nuốt nước miếng, cất bước đi qua. Tô Lê vẫn luôn lôi kéo tay cô, tình cảm mãnh liệt mười phần vì cô lên cổ vũ

Vạch xuất phát đã vây quanh một vòng người, thấy Niệm Sơ lại đây thì sôi nổi hô to: “Lớp trưởng cố lên!”

Niệm Sơ càng thêm khăn trương, miễn cưỡng cười cười

“Lại đây, lại đây, chúng ta cổ vũ bên này!” Âu Thông hô lớn, giơ tay lên trước mắt. Tô Lê cũng chen lên

Lúc sau một đám người cùng hô to: “Một hai ba cổ lên!!”

Tiếng còi xuất phát vang lên, các thí sinh như mũi tên xông ra ngoài, Niệm Sơ dẫn đầu chạy ở phía trước

Bên tai là âm thanh kịch liệt hò hét, Niệm Sơ tập trung chú ý, chuyên tâm chạy nhanh

Vạch đích xuất hiện trước mặt, trong đầu chỉ có ý niệm chạy thẳng, chạy nhanh về phía trước. Dưới chân không biết mệt mỏi mà chạy như bay, Niệm Sơ hô hấp càng thêm dồn dập, lồng ngực dần dần cảm thấy co rút đau đớn

Một vòng, hai vòng, sắp tới đích rồi. Trong đám đông, Niệm Sơ thấy Tô Lê gương mặt khàn trương tươi cười, gương mặt kích động của Âu Thông. Cô tang tốc, dùng hết sức lực chạy

Vạch đích dây đỏ bị đứt ra, Niệm Sơ nhào vào lòng ngực của Tô Lê

“Thật lợi hại, Niệm Sơ cậu là giỏi nhất!”

“Đúng là lớp trưởng của chúng ta!”

Niệm Sơ thở phì phò, miệng cười vui sướng.

Thi chạy 800m cùng với thi nhảy cao đều tổ chức vào buổi chiều. Niệm Sơ vừa nghỉ ngơi xong lại chuẩn bị chạy đến rút thăm thứ tự thi đấu, trong lớp chỉ có cô là có vóc dáng tương đối

Những người khác không làm được phải tự mình thi

Bốc thăm xong liền đến nơi thi đấu chuẩn bị. Giờ phút này đang tiến hành vòng sơ loại của các học sinh nam, Niệm Sơ cùng Tô Lê đứng trong đám người hết sức chăm chú nhìn. Bỗng nhiên bà vai bị vỗ một cái

“Niệm Niệm, đang đợi lát nữa thi đấu hả?”

Cô quay đầu lại, Lý An Nhiên đang đứng bên cạnh vẻ mặt ý cười hỏi. Phía sau anh còn có Hoắc Cảnh, Nguyễn Thư. Niệm Sơ vui sướng mở miệng: “Sao các anh lại tới đây?”

“Bọn anh thi xong rồi.”, Lý An Nhiên trả lời. Hoắc cảnh mặt mày hớn hờ ở một bên tiếp lời: “Bọn anh tới đây để cổ vũ em, cảm động không nào?”

Lý An Nhiên không để ý đến Hoắc Cảnh, tiếp tục hỏi Niệm Sơ: “Vừa mới bỏ lỡ em thi chạy 800m. Thế nào, thi tốt không?”

“Đương nhiên là tốt!” Niệm Sơ nhin cười, đặc ý lại vừa rút rè giơ ra một ngón tay với anh

“Đúng nhất hả, giỏi quá!” Lý An Nhiên cười xoa xoa đầu cô. Hoắc Cảnh ở một bên rên rỉ, Nguyễn Thư nhin không được đựng vai cậu nhẹ mắng: “Làm cảnh!”

Một lúc sau đến Niệm Sơ thi đấu. Vài người nhảy xong rồi mới đến lượt cô

Đây là lần đầu tiên Niệm Sơ tham gia hoạt động này, nhưng vừa mới thử một lần cảm giác cũng không tệ lắm. Một chân chạy nhẹ nhàng qua, các thí sinh theo thứ tự bước ra khỏi hàng, sau đó chạy lấy đà, nhảy lấy đà.

Đến lượt Niệm Sơ, cô có chút khàn trương. Dù sao cũng là lần đầu thi đấu, nhưng một hai lần cô đều nhẹ nhàng vượt qua, đến lần thứ ba, độ cao đã được nâng lên

Niệm Sơ đứng ở phía trước, hít thật sâu

Chạy lấy đà, nhấc chân, ở không trung đụng vào một vật cứng, lúc ngã xuống nệm, cái cột kia cũng rút theo

Thất bại

Niệm Sơ thử lại lần thứ hai. Lần này cô nhấc cao chân, cơ bắp cũng theo đó mà bị kéo ra. Cảm thấy đau đớn, cô khẽ cắn môi, một tiếng trống làm tinh thần càng thêm hăng hái

Một lần nữa lại đụng vào vật cứng nhưng không nhẹ nhàng rơi xuống nệm đỡ như trước mà mắt cá chân truyền đến một cơn đau kịch liệt

Mọi người vây quanh xem cô té ngã xuống ở nệm

Cho đến khi Niệm Sơ định đứng dậy thử lại lần thứ ba, sắc mặt lại trắng bệch. Cô cuộn tròn thân mình, bên môi tràn ra vài tiếng rên rỉ

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì một bóng người đã xông ra phía trước

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Editor: Thùy Linh

Lý An Nhiên đỡ Niệm Sơ, cô miễn cưỡng nắm chặt lấy cánh tay anh đứng thẳng dậy, nửa người dựa vào lòng ngực anh, gương mặt đau đến trắng bệch, trán toát đầy mồ hôi

“Có sao không?” Lý An Nhiên thấp giọng hỏi

Niệm Sơ lắc đầu, yếu ớt nói: “Chân hơi đau”

Một đám người lại đây ánh mắt tò mò, lúc sau thầy phụ trách hỏi tình trạng của cô rồi mới cho dùng thi đấu, lấy kết quả lúc này của cô

Niệm Sơ gật đầu đồng ý.

“Đề em đưa em ấy đến phòng y tế.” Lý An Nhiên nói với thầy phụ trách, đỡ cô ra khỏi đám người rồi mới bế cô lên. Niệm Sơ kêu nhỏ một tiếng, vội vàng ôm vòng lấy cổ anh

“Em tự đi được.”, ánh mắt cô nhìn xung quanh có chút e dè

“Không được.”, Lý An Nhiên bình tĩnh trả lời, chân bước đi

Mấy người Hoắc Cảnh vội vàng chạy theo: “Không sao chứ?”

“Không sao, các cậu còn phải thi đấu nên không cần lại đây đâu, tự mình đưa em ấy đi được rồi.” Lý An Nhiên đáp, Hoắc Cảnh cũng không đuổi theo nữa

Trên đường đi qua sân cỏ, sân thể dục, Niệm Sơ không dám ngẩng đầu, chỉ chôn mặt ở trước ngực Lý An Nhiên, như thể đang lảng tránh những ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô

Đến nơi, bên tai an tĩnh lại Niệm Sơ mới nhút nhát sợ sệt ngẩng đầu: “Không còn ai chứ?”

“Em không đau à?” Anh hỏi

“Đau, đau muốn chết luôn.” Niệm Sơ tức khắc cảm thấy cổ chân đau đón từng đợt lan ra, cô còn thút thít, đáng thương nhìn Lý An Nhiên cầu an ủi

“Đau vậy mà còn để ý những chuyện xung quanh sao?” Anh lạnh giọng nói

“.....”

Phòng y tế không có một bóng người, nghe thấy tiếng mở cửa phòng, từ bên trong phòng đi ra là một thầy y tế đã già vội vàng bảo Lý An Nhiên đỡ Niệm Sơ ngồi trên giường

“Đau chỗ này à?” Thầy nhẹ nhàng ấn nơi cổ chân

“Á á á...” Niệm Sơ than lên

“Còn nơi này?” Thầy lại ấn

“Á á á...” đáp lại vẫn là những tiếng kêu than của Niệm Sơ

Thầy còn muốn tiếp tục thì Lý An Nhiên đã ngăn lại, bình tĩnh nói: “Chắc là bị trật chân rồi ạ.”

Thầy y tế nhìn anh rồi mới chậm rãi thu hồi tay, gật đầu: “Ừ, hình như là vậy, để thầy lấy thuốc.”

Thầy đứng dậy đi vào bên trong lấy thuốc, Lý An Nhiên ánh mắt dừng lại ở mắt cá chân cô, ngày xưa tình xảo trắng nõn giờ sưng đỏ một cục lớn. Anh nhìn một hồi rồi vươn tay ra nhẹ nhàng xoa xoa

“Còn đau không?” Anh ngửa đầu hỏi, đôi mắt đen nhánh giờ đây có chút sự thương xót. Niệm Sơ không rõ ánh mắt của anh nhưng trong lòng cảm thấy mềm nhũn

Cô ngoan ngoãn lắc đầu: “Không đau.”

Cạnh cửa truyền đến tiếng vang, thầy y tế cầm thuốc rượu ra đổ vào lòng bàn tay: “Lại đây, để thầy xoa cho.”

Hai tay đập vào nhau, sau đó bao phủ đi lên mắt cá chân Niệm Sơ

Giây tiếp theo, một tiếng thét đến mức làm sụp trời

“A——”

“Đau đau đau đau đau——” Niệm Sơ nước mắt lưng tròng, chỉ biết một chữ đau

“Bây giờ nhin một chút, nếu không mấy ngày sau sẽ đau hơn.” Thầy y tế nói một câu nói quen thuộc, động tác không dừng lại mà còn mạnh hơn. Lý An Nhiên ở một bên nhìn, nắm lấy tay Niệm Sơ

“Niệm Niệm, đau quá thì em véo anh đi.”

Đáp lại anh chỉ là tiếng khóc nức nở

Cuối cùng cũng kết thúc, Niệm Sơ mồ hôi đầy đầu. Hai người nắm tay nhau nhưng trên tay Lý An Nhiên không có vết đỏ nào

Lúc này mặt trời đã lặn, trên trời đầy rặng mây đỏ, xa xa còn có tiếng chim kêu, anh vuốt tay lau mồ hôi trên trán Niệm Sơ

“Anh công em về nhà.”

Hành lang trống rỗng, chỉ nghe được những tiếng bước chân nhỏ vun. Thiếu niên công một cô gái nhỏ, hình ảnh hai người lúc ẩn lúc hiện, gió lạnh thổi tới vừa mát lạnh vừa ôn nhu

Cành lá theo gió lắc lư, không khí vô cùng yên bình

Hội thể thao kết thúc, chân Niệm Sơ cũng đã đỡ. Nhưng bên ngoài lớp học đôi khi còn có mấy chị lớp trên nhìn vào cô mà chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán

Thậm chí còn có khi không e dè mà đối diện cô

Cho đến một ngày, cô bị gọi ra ngoài

“Em gái của Lý An Nhiên à?” Cô gái không có mặc đồng phục, sơ mi trắng nhét ở quần jeans cạp cao, tóc rất dài còn có vài sợi màu tím

Ngồi quan lại cực kỳ xinh đẹp

Phía sau còn có ba bốn nữ sinh khác, tràn ngập địch ý nhìn Niệm Sơ

“Đúng vậy.” Niệm Sơ nhìn người trước mặt, khăn trương nuốt nước miếng gật đầu trả lời

“Một mẹ?” Cô gái ánh mắt không tốt, tay khoanh trước ngực

“Không phải”, Niệm Sơ lắc đầu

“Không phải mà sao thân mật vậy?” Cô gái đề cao âm lượng, sắc mặt khó chịu chất vấn

Niệm Sơ hít sâu một hơi cố giữ bình tĩnh

Sau đó cô cúi xuống nhìn mũi mũi chân dưới đất không nói lời nào

Lúc này nếu nói cái gì cũng sẽ bị làm khó

“Nói chuyện đi——” cô gái bắt đầu vuốt tay xô đẩy, Niệm Sơ lao đảo

Bên ngoài có tiếng động lớn, mọi người trong lớp liên lao ra

“Ai đó?” Triệu Vũ ngữ khí cực lớn, chỉ trực tiếp vào cô gái mà kêu gào

“Có muốn gặp thầy giáo không hả?” Tô Lê ở phía sau cũng mở miệng

Triệu Vũ bắt đầu lấy điện thoại ra gọi: “Alo, Thông ca, cậu đang ở đâu, có vài đứa con gái làm phiền lớp trưởng đây này, mau dẫn người lại đây.”

“Ô, vậy là em gái nhỏ đây cũng không phải dạng vừa nha..” nữ sinh phía sau sắc mặt châm chọc, “Lạc Già, xem ra em ấy được chống lưng còn lợi hại hơn cậu..”

Lạc Già không đáp lời, chỉ là bước đến Niệm Sơ, nhướn mày, ngữ khí lạnh lạnh

“Về sau cách xa ra, biết chưa?”

Đám người kia đi rồi Triệu Vũ bọn họ mới dò hỏi Niệm Sơ. Cô chỉ đứng tại chỗ cúi đầu không lên tiếng. Hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Chuyện hôm nay đừng nói cho người khác biết.”

Tan học về nhà, Lý An Nhiên đứng ở cổng trường chờ cô. Niệm Sơ thuần thục ngồi lên phía sau, nắm lấy góc áo anh ngồi vững. Xe đi nhanh về phía trước, gió thổi nhẹ tóc bay trên trán

Niệm Sơ cúi đầu nhìn dưới mặt đất, dường như phát giác mà nhìn chăm chăm bánh xe dầm lên đất và cát. Nghĩ một hồi mới cẩn thận hỏi: “Anh biết Lạc Già sao?”

Xe đạp đang chạy thì ngay lập tức bị thắng lại, vặn vẹo hai lần rồi mới dừng lại. Lý An Nhiên một chân chống đất, quay đầu lại

“Sao em biết Lạc Già?”

“Anh trả lời em trước đi.” Niệm Sơ ngẩng mặt lên nghiêm túc nhìn anh

Lý An Nhiên trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, tiếp nói lạnh lẽo: “Biết, cùng khối với anh.”

“Cùng lớp sao?”

“Không.”

“À.” Niệm Sơ không nói gì nữa

“Em còn chưa trả lời anh”, Lý An Nhiên vẫn còn truy vấn

Niệm Sơ cúi đầu, hai chân ở không trung lắc lư, giọng nói cực nhẹ, nghe không ra cảm xúc: “Em nghe người khác nói.”

“Sau đó thì sao?” Lý An Nhiên nhíu mày

“Không có sau đó...” Niệm Sơ trả lời, Lý An Nhiên nhìn cô một lúc sau mới đạp xe tiếp

Buổi tối về nhà, Niệm Sơ gọi điện cho Hoắc Cảnh hỏi về Lạc Già, hóa ra chị ấy là người theo đuổi Lý An Nhiên

Từ năm cấp hai cho đến tận bây giờ

Niệm Sơ tắt điện thoại khe khẽ thở dài, chống tay lên cằm ngồi ở bàn học suy tư một lát, vẫn là quyết định xem như không có chuyện gì đi

Hay là, nói cho anh biết

Nhưng lỡ anh đi gặp người ta thì làm sao

Lạc Già kia nhất định sẽ qua đánh cô một trận

Ngày hôm sau đến trường, Niệm Sơ cố ý không cần Lý An Nhiên đỡ cô lên lầu, đứng ở xa xa, cô nghiêm trang trình bày: “Em tự đi được, anh đi trước đi.”

“Đừng nháo.” Lý An Nhiên mắng cô một tiếng, bắt lấy cánh tay cô đi đến phòng học, “Giữa trưa anh mang cơm lại đây cho em, đừng chạy loạn.”

“Ồ, không—”, nhìn anh biến mất ở cửa cầu thang, Niệm Sơ còn chưa nói hết câu đành nuốt xuống

Tô Lê thấy cô ngồi vào chỗ liền ra vẻ thần thần bí bí như nắm giữ một tin kinh thiên động địa

“Niệm Sơ, hôm qua mình đi hỏi thăm thì mới biết Lạc Già là người theo đuổi anh Lý An Nhiên của cậu!”

“Ừ.”, Niệm Sơ cúi đầu xếp sách vở, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên

“Oa, sao cậu không kinh ngạc? Mình thì thấy sốc tận óc luôn rồi!”

“Vi mình biết từ hôm qua rồi.” Niệm Sơ ngẩng đầu nghiêm mặt nói

“Ồ? Sao cậu biết được, anh ấy nói hả? A, không đúng, cái này không quan trọng. Quan trọng là người theo đuổi anh cậu lại đây cảnh cáo cậu!”

Tô Lê cảm thán một tiếng sau đó nhìn nghiêm túc Niệm Sơ: “Niệm Sơ, quả thật mình cũng cảm thấy hai người không giống anh em bình thường.”

“Hả?”

“Anh ấy đối với cậu quá tốt, cảm thận tí mĩ giống như bạn trai”

“Bảo sao làm người ta hiểu lầm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: Thùy Linh

Hoa quế trước dãy phòng học đã nở rồi, mùi hương nồng đậm tỏa ra khắp sân vườn trường, gió theo mát lạnh thổi qua từ ngoài cửa sổ, mang theo nhẹ nhàng ôn nhu

Niệm Sơ nhìn Lý An Nhiên đang ăn com trước mặt mà có chút sững sờ. Ngày xưa quen thuộc bây giờ lại trở nên xa lạ biết bao nhiêu

Cảm giác kỳ quái

“Niệm Niệm, dùng bữa đi.” thấy cô phát ngốc, Lý An Nhiên gấp một miếng sườn vào trong chén cô

Niệm Sơ cúi đầu, nhai một cách chậm rì. Một hồi lâu nói: “Về sau em sẽ gọi anh là anh An Nhiên đi.”

Lý An nhiên dừng đũa, ngược mắt nhìn cô,: “Sao vậy?”

“Em cũng lớn rồi, không thể tùy tiện gọi một cách thân thiết mãi được”, Niệm Sơ nhỏ giọng trả lời, nhớ tới những lời Tô Lê nói lúc sáng

“Như vậy cũng được thôi.” Lý An Nhiên gật đầu, ánh mắt bình tĩnh

Một lúc sau, Niệm Sơ lại thấy Lạc Già

Lần gặp thứ hai, Niệm Sơ đem qua vẽ tranh mà không để ý thời gian nên ngủ quên mất. Báo thức kêu cũng không tỉnh, Lý An Nhiên đứng ở dưới lầu đợi cô một hồi lâu mới thấy cô vội vàng chạy ra

Rõ ràng hôm nay tốc độ đạp xe có chút nhanh. Niệm Sơ ở phía sau nắm chặt góc áo anh, sợi tóc hơi ướt trên trán bị gió thổi chẻ hai ra, khuôn mặt ảo não

“Về sau không dám ngủ quên nữa!”

“Em không ăn sáng à?”

“Vâng. Dì Thư hôm nay có cho em sữa bò không?”

“Có, anh mang theo.”

“Vậy tốt quá, lát nữa em sẽ uống.”

Cô nói xong liền dựa vào lưng Lý An Nhiên nhắm hai mắt lại mơ màng. Cảm giác tốc độ xe chậm lại, Niệm Sơ nghĩ là sắp tới trường rồi. Mở mắt ra, liền thấy Lạc Già cùng mấy người đứng cách đó không xa

Niệm Sơ sợ tới mức lập tức ngồi thẳng dậy, buông góc áo Lý An Nhiên ra

Mặc dù xe đi về phía trước, khoảng cách được cách xa nhưng Niệm Sơ vẫn thấy rõ gương mặt kia tức giận cỡ nào

Đặc biệt là đôi mắt, đen kịt mà nhìn chăm chăm cô

“Làm sao vậy?” Nhận thấy được sự khác thường, Lý An Nhiên nghiêng đầu hỏi

“Không có việc gì.” Niệm Sơ lắc đầu

Buổi chiều tan học, Tôn Lị đột nhiên tới tìm cô nói là có chuyện quan trọng muốn nói, có thể đi ra ngoài hay không. Niệm Sơ lúc này đang thu dọn cặp sách chuẩn bị về nhà, nghe vậy sững sờ nhưng ngữ khí vẫn ôn hòa

“Ở đây nói không được sao?”

“Nơi này..hơi nhiều người...”

Tôn Lị khó xử ra mặt, Niệm Sơ nghĩ xong quyết định vẫn đi ra ngoài. Tô Lê ở một bên lo lắng cho cô, Niệm Sơ chỉ nhẹ nhàng vỗ vai trấn an bạn mình

“Chúng ta đi đâu?” Ra khỏi phòng học, cô nhìn bóng dáng Tôn Lị phía trước, không nhận được mà hỏi

“Ở phía trước, nơi đó không có ai.” Tôn Lị nghiêng đầu trả lời, còn cười nhạt một cái

Niệm Sơ lần đầu thấy cô bạn cười với mình, hơi có chút sợ hãi. Mặc dù từ trước đến nay hai người chưa có xung đột gì nhưng có cảm giác được là Tôn Lị không ưa mình.

Bỗng nhiên đôi phương trở nên tốt với cô, tâm tình có chút nhảy nhót

“À, được.” Niệm Sơ ngoan ngoãn gật đầu

Hai người vẫn đi dọc theo hành lang, khu dạy học này rất lớn, ở giữa là hoa viên nhỏ có rất nhiều loại cây cối

Hành lang bên ngoài cũng có ban công dài hẹp, mặt trên trồng cây xanh hoa hồng, trên tường còn có mấy dây leo đan chéo, dây đẳng quán quanh, cành lá tươi tốt, cây lá sum suê như một khu rừng nhỏ

Bên hai góc khu dạy học có một cái cầu thang, một bên là phòng học, một bên là phòng thí nghiệm, nhà vệ sinh cũng phân bố hai nơi, ngày thường mọi người đều đi ở bên này

Tôn Lị dẫn Niệm Sơ đi qua phòng thí nghiệm, tới bên cửa nhà vệ sinh

Thực ra nơi này rất ít người, hiện tại đã là tan học nên không có một bóng dáng. Hành lang an tĩnh chỉ nghe được tiếng bước chân

Hiện tại, tiếng bước chân dừng lại

“Có thể nói chưa?” Niệm Sơ mắt hơi mở to, tò mò hỏi

Tôn Lị ánh mắt lại thẳng tắp nhìn phía sau cô, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, Tôn Lị nhìn Niệm Sơ, thấp giọng nhanh chóng nói: “Tôi cũng là bị người khác ép buộc, đừng trách tôi.”

Tôn Lị nói xong, lập tức xoay người rời đi, Niệm Sơ còn chưa kịp phản ứng lại đã bị người phía sau đẩy mạnh một phen vào nhà vệ sinh, tiếp theo cánh cửa được đóng lại, loảng xoảng một tiếng khóa từ bên ngoài

Niệm Sơ hoảng loạn tiến lên cố mở cửa, nhưng không động đậy gì. Cô vội vàng sờ vào túi đồng phục lại phát hiện di động đã bỏ ở trong cặp

Không gian yên tĩnh trước đây giờ có chút lạnh lạnh, hoang hân theo chân trời buông xuống trở nên vô cùng u ám. Từ cửa sổ trông ra, chỉ nhìn thấy cây xanh từ bên ngoài

Niệm Sơ dùng sức đập cửa, nhưng cũng vô dụng

Không biết qua bao lâu, bàn tay đã sưng đỏ lên. Cô tuyệt vọng ngồi xồm xuống, dựa vào cạnh cửa ôm lấy đầu gối, chôn mặt vào sâu bên trong

Sắc tối chậm rãi bao trùm, Niệm Sơ vươn tay bật điện lên, gương mặt trong gương lộ ra nhợt nhạt, ở dưới ánh đèn có chút quỷ dị

Niệm Sơ dờn mắt đi, trong đầu không ngừng tưởng tượng những cảnh tượng xấu có thể xảy ra

Cô từ nhỏ đã sợ ma, năm sáu tuổi còn ngủ cùng lý An Nhiên, cho tới bây giờ cũng còn nghi thần nghi quỷ, buổi tối tắt đèn xong là chạy như bay lên giường

Trước kia cô có xem vài bộ phim kinh dị, trong đó có một bộ chính là xảy ra ở nhà vệ sinh. Nghe nói nhà vệ sinh nữ âm khí cực nặng, rất dễ xuất hiện ma quỷ

Niệm Sơ nhìn trên cửa sổ, bên ngoài trời đã tối om, không biết tiếng giọt nước bắt đầu từ đâu mà rơi tí tách. Từng giọt từng giọt, không gian yên tĩnh như bị phá vỡ

Đói khát, mệt mỏi, sợ hãi, đó là những gì Niệm Sơ phải chịu đựng lúc này. Trong đầu vẫn luôn căng chặt, Niệm Sơ hốc mắt đau xót, nước mắt liên rơi xuống

“Hức...hức...hức...” Nhà vệ sinh nữ trống trải, truyền đến từng đợt tiếng khóc, cô gái ôm đầu gối ngồi cạnh cửa khóc đến ruột gan đứt từng khúc, bà vai nhỏ nhỏ run lên, rất đáng thương

Lý An Nhiên kết thúc tiết tự học buổi tối mới phát hiện ra Niệm Sơ còn chưa trở về nhà. Buổi chiều anh nhận được tin nhắn cô báo muốn cùng Tô Lê đi

mua đồ nên kêu anh về trước

Lý An Nhiên không có hoài nghi nhưng vừa rồi nhận được điện thoại của Đàm Nhã hỏi Niệm Sơ có bên anh hay không, tan học đến bây giờ còn chưa về nhà, gọi điện cũng không bắt máy

Anh lúc này mới nhận thấy không đúng, lập tức gọi điện Tô Lê

“Không thấy Niệm Sơ sao? Cậu ấy lúc tan học bị Tôn Lị kêu ra ngoài có chuyện muốn nói!”

“Có cách nào liên hệ với Tôn Lị không?”

“Để em hỏi, anh chờ một chút.”

Vài phút trôi qua, Lý An Nhiên cầm điện thoại không ngừng đi qua đi lại. Hoắc Cảnh thấy thế mở miệng an ủi: “Mấy nữ sinh ấy mà, không có chuyện gì đâu, đừng nóng vội!”

Vừa lúc Nguyễn Thư cùng Cung Uyển lại đây, vài giây lên tiếng: “Để bọn mình qua phòng học em ấy xem thử, nếu cặp sách còn ở đó thì nhất định sẽ không đi xa, rất có khả năng còn ở trong trường.”

“Đúng.” Hoắc cảnh vỗ tay một cái, kích động nói: “Dù sao cũng còn hơn là ở nơi này đứng trơ ra, đi, đi xem!”

Như là tỉnh mộng, Lý An Nhiên lập tức cất bước chạy như bay ra ngoài, mấy người vội vàng đuổi kịp. Vừa đến khu dạy học, Lý An Nhiên nhận được tin nhắn của Tô Lê, anh bấm số gọi, đầu bên kia rút cuộc cũng nhận máy

“Alo, ai vậy?”

“Là Tôn Lị đúng không?”

Nhận được câu trả lời anh mới đi thẳng vào vấn đề: “Tôi là Lý An Nhiên, lúc tan học nghe nói cậu cùng Niệm Sơ ra ngoài, vậy tôi muốn hỏi, Niệm Sơ bây giờ đang ở đâu?”

Nói xong, anh tạm dừng vài giây rồi trầm giọng nói: “Yêu cầu suy nghĩ kỹ rồi trả lời, nếu có chuyện gì xảy ra, cậu sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm!”

Lý An Nhiên cúp điện thoại lúc sau, sắc mặt âm trầm đáng sợ. Anh bước nhanh lên lầu, ba người phía sau nhìn nhau lập tức đuổi kịp. Hoắc Cảnh hỏi: “Làm sao vậy? Có tin gì sao?”

Lý An Nhiên không không chế được cảm xúc của mình, anh im lặng một lúc lâu sau mới trả lời, giọng nói trầm thấp dọa người: “Bị Lạc Già nhốt ở phòng vệ sinh nữ bên kia phòng thí nghiệm.”

Hoắc Cảnh như hít phải một ngụm khí lạnh, anh tưởng tượng ra cô gái nhỏ kia một mình ngồi ở trong phòng tối tăm, không biết như thế nào mà sợ hãi

Lý An Nhiên chạy lên lầu ba, hướng nhà vệ sinh chạy tới. Cánh cửa ngày càng gần, mọi người cũng nghe được tiếng khóc

Ai nấy cũng đều căng thẳng

“Niệm Niệm.” Lý An Nhiên thở phì phò, khom lưng chống tay ở đầu gối kêu lên: “Niệm Niệm...”

Thanh âm thực trầm lại vừa ôn nhu rõ ràng. Niệm Sơ sùng sốt, động tác khó tin ngừng đầu lên

Giọng nói kia lại lần nữa vang lên: “Niệm Niệm, em ở đâu?”

“Em ở đây!” Niệm Sơ mừng rỡ kêu lên, bởi vì ngồi xổm trên mặt đất đã lâu mà chân trở nên tê liệt, cô lao đảo, duỗi tay dựa vào cửa, dùng sức đập đập

“Anh.” Giọng nói như còn nức nở, Lý An Nhiên ánh mắt tối sầm lại, khóe mắt hiện lên một tia tàn nhẫn: “Em tránh ra xa đi.”

Niệm Sơ nghe lời anh lui về phía sau, Lý An Nhiên thấy cửa bên ngoài bị khóa, trực tiếp dùng chân đạp, loảng xoảng, khóa bị vỡ, cửa cũng theo tiếng mà mở ra

Niệm Sơ mắt sung đỏ đứng đó, quần áo nhăn nhúm, đầu tóc hỗn loạn, trên gương mặt trắng nõn còn có vài vết đỏ do gục mặt đã lâu. Lý An Nhiên vội vàng tiến tới, ôm bả vai cô xem xét

“có bị thương hay không?”

“Không có”, Niệm Sơ lắc đầu, ưỡn oải nói: “Em đói lắm, rất sợ, sợ không ai tìm ra em, phải ở chỗ này cả một buổi tối.”

“Nơi này ghê lắm.”

Cô còn chưa ổn định tinh thần, trong mắt đều là sợ hãi. Lý An Nhiên đau lòng muốn chết, anh ôm lấy Niệm Sơ vào trong ngực, vỗ đầu cô nhẹ giọng trấn

an

“Niệm Niệm đừng sợ...”

“Đừng sợ, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì đều có anh ở đây.”

“Anh nhất định sẽ tìm được em.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ tắm rửa xong, Lý An Nhiên còn ở bên ngoài, trong tay cầm quyển sách ở phòng đọc sách, ánh đèn chiếu xuống sườn mặt cực kỳ dịu dàng

Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu lên

Niệm Sơ xoa tóc đi ra, trên trán còn vài sợi hơi ướt, lộn xộn ở trên da thịt, cái đầu nhỏ trùm khăn lông màu trắng, nhìn rất đáng yêu

Lý An Nhiên vẫy tay, Niệm Sơ ngoan ngoãn đi qua

Anh giơ tay kéo cái ghế dựa tới trước người, Niệm Sơ ngồi xuống, trong chốc lát tiếng máy sấy vang lên, lòng bàn tay mềm mại lướt qua da đầu

“Em thật sự không biết là ai làm?” Hồi lâu, tóc cũng đã khô. Không khí yên lặng lại, Lý An Nhiên hỏi cô lần nữa

“Dạ...” Niệm Sơ cúi đầu lên tiếng

Lúc trở về, Hoắc Cảnh có hỏi qua nhưng cô nói không biết, giờ phút này cũng không nói ra cái tên nào, cứ như là lỗi của chính mình vậy

Không cần phải nói, người kia là Lạc Già, là người thích Lý An Nhiên

“Được rồi, đi ngủ thôi.”, Lý An Nhiên nhẹ nhàng vỗ đầu Niệm Sơ, tiếng nói trong trẻo. Niệm Sơ đứng lên chậm rãi bò lên giường, đem cả người quấn chặt trong chăn, chỉ lộ ra gương mặt trắng nõn

Sau đó chớp mắt nhìn anh

“Anh còn chưa đi về hả?”

“Chưa đi, đợi em ngủ rồi anh về.”

Lý An Nhiên như cũ ngồi ở chỗ kia, đầu ngón tay khẽ động lật trang giấy. Niệm Sơ yên tâm nhắm hai mắt lại

Ngày hôm sau đến lớp học, chỗ ngồi của Tôn Lị trống không. Niệm Sơ chưa kịp hỏi thì Tô Lê về mặt kích động tiến lên bắt lấy cánh tay cô, ánh mắt dò xét hỏi: “Niệm Sơ, cậu không sao chứ!”

“Mình không sao.”

“Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh ấy gọi điện cho mình làm mình sợ muốn chết. Tôn Lị cũng thật độc ác, lúc ấy mình đã kêu cậu đừng đi theo cậu ấy rồi.”

Tô Lê nhăn mặt, không ngừng lái nhái. Niệm Sơ trong lòng có chút nóng lên, trấn an: “Bị nhốt ở nhà vệ sinh nữ suốt mấy giờ, lần sau mình sẽ nghe lời cậu.”

“Phải vậy. Cậu ấy đâu rồi? Mình muốn kêu Âu Thông đánh cậu ấy một trận!” Tô Lê nói liền bắt đầu cuộn tay áo, mặt đầy tức giận

Niệm Sơ đau đầu, vội vàng ngăn lại: “Đừng đừng đừng, chuyện này nhất định không được để cho Âu Thông biết, với tình tình của cậu ấy sẽ lại gây chuyện cho xem, lần sau mình để ý là được rồi mà.”

Niệm Sơ ôn hòa khuyên nhủ, tuy lúc ấy bị nhốt cô rất tức giận rất muốn hỏi Tôn Lị tại sao lại làm vậy

Nhưng Tôn Lị cũng là bị người ta ép buộc thôi. Cô thật sự muốn tìm Lạc Già chứng thực. Nếu thật là Lạc Già làm, cô nhất định sẽ nói với lý An Nhiên

Vì một người con gái như vậy, không đủ tư cách để thích anh

Ăn cơm trưa xong, Niệm Sơ lặng lẽ chạy đến dãy học bên kia, cố ý tránh đi Lý An Nhiên mà đi tới phòng học của Lạc Già. Cô nhỏ giọng hỏi một người ngồi cạnh cửa sổ

“Có thể giúp em tìm Lạc Già không?”

“Cậu ấy bây giờ không có trong lớp.” Người nọ nhìn quanh lớp một vòng, quay đầu lại nói

“VẬY CÓ BIẾT KHI NÀO CHỊ ẤY TRỞ VỀ KHÔNG Ạ?” Niệm Sơ chưa từ bỏ ý định

“Không biết nữa, chắc tí nữa hoặc cả buổi trưa cũng không trở lại”

“À, vậy em cảm ơn.”

“Không có gì.” Người nọ điều chỉnh tư thế, nằm trên bàn chuẩn bị ngủ. Niệm sơ cúi đầu quay đi

Buổi chiều tan học, Lý An Nhiên nói có việc muốn ở lại trường học ăn cơm nên sẽ không trở về nhà. Cung Uyển lái một chiếc xe đua màu đen tới đón Niệm Sơ

“Chị Cung Uyển!” Niệm Sơ mỉm cười ngọt ngào, nhanh chân bò lên xe ôm chặt lấy eo Cung Uyển. “Chị Cung Uyển, trông chị thật ngầu!”

“Ha, con bé này, xem ra em không buồn lắm nhì!” Cung Uyển cười nói, đôi tay vịn ga, âm thanh ầm ầm vang lên, tiếp theo là làn khói phun ra, xe liền chạy thẳng về phía trước

Niệm Sơ nhún thân mình lên, sau đó ngồi ổn trở lại, mềm mại cười: “Dạ! Ngủ một giấc là lại như thường không có việc gì.”

Cung Uyển nghe vậy lắc đầu, nghĩ thầm: Em thì như thường, còn người nào đó lại phải có việc để làm

“Đúng rồi.” Niệm Sơ như là nghĩ tới chuyện gì hỏi: “Anh Nguyễn Thư đâu, sao hôm nay không cùng chị trở về, có phải là vì đón em hay không...”

“Không phải”, Cung Uyển lập tức chặn miệng cô, “Hôm nay cậu ấy có việc.”

“À, ra vậy.” Niệm Sơ như vừa tỉnh mộng, gật đầu: “Anh ấy cùng lớp với An Nhiên, chắc là cùng một việc.”

“Ài?” Cung Uyển tò mò, nhìn cô từ kính chiếu hậu: “Sao không gọi An Nhiên là anh anh nữa?”

Niệm Sơ mất tự nhiên sờ chóp mũi, nhỏ giọng nói: “Em lớn như vậy rồi, không thể gọi anh ấy thân mật như vậy được...”

“À.” Cung Uyển gật đầu, tràn ngập thú vị hỏi: “An Nhiên có phản ứng gì không?”

“Dạ? Anh ấy có phản ứng gì đâu...” Niệm Sơ khẽ nhếch miệng: “Chỉ là bình thường sửa miệng thôi ạ...”

Niệm Sơ nói như vậy nhưng có chút chột dạ

Cô hít mát lại, gương mặt bị gió lạnh thổi trúng mà lạnh cả người, tóc bay ở trong không trung, có vài sợi ở trên mặt, hơi đau đớn

Cung Uyển nhẹ nhàng cười

Bên kia, ở phòng vệ sinh nữ, từ bên trong truyền đến những tiếng đập cửa ồn ào, còn có tiếng chửi bậy

Hoắc Cảnh dựa vào lan can, ngẩng đầu nhìn rặng mây đỏ đầy trời. Giấy lát ngoáy ngoáy lỗ tai

“Ồn ào thật”, anh quay đầu về Lý An Nhiên bên cạnh, đề nghị: “Hay là chúng ta đi ra xa một chút?”

Lý An Nhiên dựa trên lan can cúi đầu nhìn di động, không để ý đến, hình như không nghe thấy

Bên trong chắc cũng đã chửi đến mười tám đại tổ tông. Hoắc Cảnh rút cuộc cũng không nhịn được, tiến lên đá vào cửa, quát lớn: “Đừng ồn, nếu không tôi nhốt các cậu ở đây cả đêm!”

“Hoắc Cảnh!” bên trong vọng ra tiếng hét chói tai: “Cậu mau thả chúng tôi ra ngoài, nếu không tôi gọi người đấy!”

“Sợ quá coi!”, Hoắc Cảnh không kiên nhẫn nữa mặt lại. Chỉ đơn giản đến cửa cầu thang ngồi xuống chuyên tâm chơi di động. Nguyễn Thư đang đứng bên cạnh Lý An Nhiên thấy vậy cũng đi qua

Giờ phút này, thế giới đều im lặng

Bên trong vắng chừi không biết bao lâu, cuối cùng cũng biết mệt mỏi. Qua nửa ngày không lên tiếng, lúc sau vang lên một giọng nữ ngang ngạnh

“Lý An Nhiên”

Giọng nói rõ ràng, mọi người nghe cả. Hoắc Cảnh và Nguyễn Thu dừng bấm điện thoại, ánh mắt nhìn về phía Lý An Nhiên, nhưng anh làm như không nghe thấy, không chút biến động

“Lý An Nhiên!” Bên trong tăng thêm âm lượng, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua, chỉ ngắn gọn nói ra một chữ: “Nói.”

“Cậu thả chúng tôi ra ngoài..” Lạc già dừng lại một lát, sau đó tiếp tục: “Cậu thả chúng tôi ra ngoài, về sau chúng tôi sẽ không tìm em ấy gây chuyện nữa.”

Nói xong, bốn phía đều an tĩnh, mấy người nín thở chờ Lý An Nhiên trả lời. Anh chỉ nhìn đồng hồ, lại nhìn sắc trời, nhàn nhạt mở miệng

“Chờ đi, trời còn sáng lắm, cũng chưa có tối.”

“Mẹ nó!”, bên trong vang tiếng đá cửa, còn tức giận mắng. Lý An nhiên thờ ơ cúi đầu, tiếp tục gõ điện thoại

Hoắc Cảnh cùng Nguyễn Thu nhìn nhau nuốt nước miếng

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi đi, lúc hoàng hôn còn chưa buông xuống, Lý An Nhiên đột nhiên nhận điện thoại, sau đó nói: “Mình đi xuống một lát, các cậu ở lại đây đi.”

Hai người người kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn bóng dáng anh biến mất ở cửa cầu thang. Lúc sau, Lý An nhiên cầm theo một cái túi trắng lớn đi lên

“Đây là cái gì vậy?” Hoắc Cảnh ngửi thấy mùi hương

“Com hộp”, Lý An Nhiên vừa nói vừa lấy từng hộp ra

“Oa! Là giò heo kho tàu của quán Thượng Nguyệt! Trời đất!” Hoắc Cảnh kích động rống lên, nhìn Lý An Nhiên như một ngôi sao. Nguyễn Thu nuốt nước miếng, bắt đầu bẻ đùi

“Hôm nay vất vả cho các cậu, mình mời.”

Lý An Nhiên thấy bọn họ ăn ngấu nghiến mà buồn cười. Hoắc Cảnh dựng lên một ngón cái với anh

Lúc ăn xong thì trời cũng đã tối, bên trong hoàn toàn không có động tĩnh. Trăng lên cao, mọi âm thanh đều im lặng. Hoắc Cảnh đứng đưa chìa khóa, chậm rãi đi tới cạnh cửa

Người bên trong nghe được tiếng động, lập tức bắt đầu gõ: “Thả chúng tôi ra ngoài sao?”

“Để xem biểu hiện của các cậu đã”, Hoắc Cảnh cà lơ phát phờ nói

“Tôi thề, về sau sẽ không tìm em gái của Lý An Nhiên gây chuyện nữa!”

“Tôi cũng vậy.”

“Tôi nữa.”

Mọi người đều thề thốt xong, duy chỉ có một người không chút lay động, vì thế mà ai cũng mở miệng thúc giục: “Lạc Già, cậu cũng mau nói đi...”

“Đừng rồi, nhanh lên.”

Bên trong vẫn là im lặng. Hồi lâu mới nghe giọng nói Lạc Già vang lên, quật cường, quyết liệt

“Về sau tôi sẽ không tìm em ấy gây chuyện nữa.” Giọng nói kia ngập ngừng, tiếp theo lại lạnh băng

“Cũng sẽ không thích cậu nữa.”

“Cậu mà không được.” Lý An Nhiên lạnh nhạt nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Thùy Linh

Cửa mở, mấy người chật vật đi ra, trong đó có Lạc Già với đôi mắt sưng đỏ. Lý An Nhiên hơi nghiêng đầu hướng Hoắc Cảnh, Nguyễn Thư ý bảo: “Đi thôi.”

Nói xong không hề để ý tới ánh mắt của mấy người kia mà cất bước đi mất, đôi tay để trong túi quần, tư thế thanh thản không hề có chút áy náy hay chột dạ

Hoắc Cảnh cùng Nguyễn Thư liếc mắt nhìn nhau rồi vội đuổi kịp. Hình bóng ba người biến mất ở cầu thang, một người trong đám đó mới do dự mở miệng: “Lạc..Lạc Già...”

Lạc Già đứng đó, tư thế thẳng tắp, nắm chặt tay lại, mắt nhìn về thẳng phía Lý An Nhiên, nghiêng răng nghiêng lợi lâu bầu nói

“Tao sẽ không thích cậu ta nữa.”

“Sẽ không bao giờ”

Hôm nay là lần đầu tiên Lý An Nhiên tìm Lạc Già, dù nơi gặp mặt có hơi bất thường nhưng trong lòng vẫn vui sướng. Nhưng mà, người mà Lạc Già thích, người mà mặt mày thanh tú đến mê người, trước nay đều ôn hòa, giờ lại giật lấy điện thoại còn đẩy cô vào nhà vệ sinh nữ

Một lát sau, mọi bạn bè của cô bị cũng đưa vào cho đến khi đủ người mới biết được Lý An Nhiên đã lấy đi động của cô nhắn tin cho họ

Đúng là gây ông đập lưng ông

Lạc Già không hề biết Lý An Nhiên mà mình quen trước đây lại có khi tàn nhẫn như vậy.

Niệm Sơ sắp đi ngủ thì nhận được tin nhắn của Lý An Nhiên. Lúc này ba mẹ cô đều đã ngủ, căn nhà hoàn toàn im ắng chỉ có ánh đèn màu cam ấm áp tỏa ra từ căn phòng của cô

“Ngủ rồi sao?”

Niệm Sơ nằm nghiêng ở trên giường, chậm rãi nhắn tin lại: “Em chưa có ngủ, sao vậy?”

“Không có gì.” Anh nhanh tay nhắn lại một tin. Niệm Sơ đang do dự muốn hỏi thì anh lại nhắn: “Chỉ là muốn gặp em.”

“Em qua đó liền nha~” Niệm Sơ nhanh chóng ngồi dậy, mặc áo khoác xuống giường, ra ban công liền thấy phòng đối diện đang bật đèn sáng

Lý An Nhiên đang cầm điện thoại đứng ở ban công nhìn cô cười cười

“Có chuyện gì sao?”

Niệm Sơ nhìn anh nhẹ nhàng hỏi, dưới ánh trăng sáng, hai cái ban công chỉ cách nhau 1m nên có thể nhìn rõ khuôn mặt. Ngay lúc này, gương mặt kia đang cười, đáy mắt có chút dịu dàng

Quen nhau từ nhỏ đến lớn, Niệm Sơ chỉ cần liếc mắt là đã biết Lý An Nhiên có khác thường

“Lại đây”, anh không có trả lời, chỉ vươn tay ra phía cô

Niệm Sơ do dự hai giây, nhắc váy ngủ bò lên ban công, tiếp theo nhảy một bước qua. Lý An Nhiên vững vàng mà ôm được cô, ôm eo để cô tiếp xuống đất

“Như thế nào vậy?” Hai người gần nhau trong gang tấc, Niệm Sơ ngửa đầu nhìn anh

Cô bé gương mặt ngây ngô trắng nõn mềm mại, còn tính trẻ con trưởng thành chưa hết, váy ngủ trắng cùng với áo len khoác bên ngoài, tóc mềm mại buông xuống trên vai

Cô tròn mắt nhìn anh, con ngươi đen nhánh dưới ánh trăng tỏ động lòng người

Lý An Nhiên duỗi tay phủ lên đỉnh đầu cô, xoa mái tóc mềm mại ở dưới, giọng nói nhẹ nhàng như dòng nước chảy: “Niệm Niệm...”

“Dạ?”

“Em mau lên đi.”

Hôm sau Tôn Lị đi học né tránh ánh mắt của Niệm Sơ, không dám đối diện cô. Một lúc sau Hứa Tường lôi kéo Tôn Lị tới trước bàn

“Niệm Sơ, hôm trước mình có nghe kể lại rồi. Tôn Lị. . .cậu ấy cũng bị Lạc Già uy hiếp, mình thay mặt cậu ấy xin lỗi cậu.”, Hứa Tường biểu tình áy náy lo lắng. Niệm Sơ còn chưa kịp mở miệng, Tôn Lị bên cạnh Hứa Tường đã lập tức lên tiếng

“Thật xin lỗi, Niệm Sơ.”, giọng nói của cô chân thành tha thiết thành khẩn. Niệm Sơ mím môi, chỉ nhìn Tôn Lị xác nhận lại một lần: “Thật là Lạc Già làm sao?”

“Đúng vậy.”, Tôn Lị nói thẳng: “Hôm qua các chị ấy đã bị Lý An Nhiên nhốt lại trong nhà vệ sinh rồi, cho nên Niệm Sơ..”

Tôn Lị thay đổi bộ dáng, ra vẻ đáng thương: “Bảo anh ấy đừng tìm tôi nữa được không, tôi thật là bị ép buộc...”

Giọng nói vừa dứt, Niệm Sơ tròn tròn mắt giật mình

Hồi lâu mới phản ứng lại ngơ ngác gật đầu. Tôn Lị như trút được gánh nặng, thở dài một hơi. Niệm Sơ lại hoàn hồn, phát hiện Hứa Tường đang nhìn chăm chăm cô, thấy Niệm Sơ nhìn qua, Hứa Tường không e dè cười

“Anh ấy đối với cậu thật tốt.”

Niệm Sơ ghen cả một buổi sáng. Lúc giữa trưa ăn cơm cùng Lý An Nhiên, cô cắn miếng khoai tây, suy tư nên như thế nào mở miệng thì anh kinh ngạc nhìn lại cô

“Niệm Niệm...”

“Dạ?” Niệm Sơ như chim sợ cành cong mà giật mình, ngẩng ngốc nhìn anh

“Đừng chỉ ăn mỗi khoai tây.”

“A...” Niệm Sơ kêu nhỏ một tiếng, lập tức bỏ miếng khoai tây ra

Lý An Nhiên lắc đầu cười, mặc kệ cô

Kể từ lúc cao lên mấy xăng ti mét, Niệm Sơ lời thề son sắt sẽ chăm sóc bản thân đầy đủ

Sắp ăn xong, Niệm Sơ lại nho nhỏ lên tiếng

“Anh An nhiên..”

Lý An Nhiên nghiêng đầu lại nhìn cô. Niệm Sơ cắn môi: “Có phải hôm qua anh khóa Lạc Già trong nhà vệ sinh không?”

Lý An Nhiên như cũ nghiêm túc gấp đồ ăn, sừng mặt lạnh lùng. Giấy lát, anh lên tiếng: “Ừ.”

Niệm Sơ trầm mặc một hồi, lấy chiếc đũa chọc chọc thức ăn trên mâm, thanh âm nho nhỏ mở miệng: “Nhưng chị ấy thích anh mà...”

Lý An Nhiên nghe vậy rớt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt thâm thúy u ám. Niệm Sơ nín rồi lại hô hấp

“Niệm Niệm”

“Dạ”

“Chăm chỉ học tập, mỗi ngày đều hướng về phía trước, đừng có ở đó mà yêu với đương”

“...”

Niệm Sơ cảm thấy chính mình không nên cảm thông với Lạc Già, nhưng lúc này vẫn không nhận được cảm xúc, một cô gái bị người mình thích đối xử như vậy, chắc chắn là tủi thân muốn chết. Niệm Sơ rũ con ngươi, buồn bực không vui, giấy lát lại mở miệng

“Em nghĩ anh không nên làm vậy”

“Chị ấy chỉ cảm thấy chúng ta quá thân mật, nếu anh giải thích rõ ràng là được rồi.”

“Giải thích cái gì?” Lý An Nhiên ngưng mắt hỏi cô

“Giải thích em chỉ là em gái của anh thôi!” Niệm Sơ tròn mắt kêu lên

Lý An Nhiên không nói gì, chỉ hít thật sâu một hơi rồi thở ra

Đôi mắt sáng quắc kia vẫn đang nhìn chăm chăm anh, Lý An Nhiên vươn tay, dè dặt đem mặt Niệm Sơ xoay đi, lãnh đạm nói: “Im lặng ăn cơm đi”

Chuyện này qua đi, Niệm Sơ sinh hoạt cũng bình thường trở lại. Thời gian trôi cực nhanh, nháy mắt là tới kỳ nghỉ đông, năm nay trời đặc biệt lạnh, bên ngoài gió lạnh gào thét

Niệm Sơ cả ngày ở trong phòng ấm áp không muốn ra cửa, còn Lý An Nhiên bôn ba ở các lớp học bổ túc

Cho đến Tết Âm Lịch ngày đó hai nhà có tiệc, Niệm Sơ mới phát hiện ra anh đã trắng lên rất nhiều, trắng như người tuyết

Tóc đen nhánh, môi hồng nhạt, so với các minh tinh trên màn ảnh còn đẹp hơn. Niệm Sơ ở cửa nhìn Lý An Nhiên liền cực kỳ hưng phấn

“Anh An Nhiên!”

“Anh đẹp trai quá rồi!”

Lý An nhiên cười áo khoác bên ngoài ra, ngẩng đầu nheo eo cô một cái

Cơm nước xong, Niệm Sơ đặc ý đem mấy bức tranh mà cô vẽ gần đây khoe với Lý An Nhiên. Trong phòng máy sưởi đủ ấm, Lý AN nhiên mặc áo lông màu xanh biển ngồi ở thảm nghiêm túc xem, sườn mặt cực kỳ chuyên chú

Niệm Sơ nâng má, cô mặc áo lông màu hồng, cũng đang ngồi ở thảm nghiêm túc nhìn anh

Đột nhiên cô nghĩ tới cái gì, lấy máy ảnh bên cạnh giá sách, điều chỉnh rồi ấn chụp. Tách một tiếng, một bức ảnh vuông vức từ phía dưới đi ra

Niệm Sơ cầm ở trong tay, mỹ mãn trong lòng

Thật là đẹp mắt nha

Kỳ nghỉ đông qua đi, thời tiết dần dần ấm lên, Lý An Nhiên cũng bắt đầu chuẩn bị thi đại học. Niệm Sơ cũng rất ít khi gặp mặt anh, trừ những ngày đi học cùng nhau đôi lúc sẽ ở bên nhau nói chuyện phiếm

Sau này Niệm sơ cũng đã quen với việc này

Lý An Nhiên chuẩn bị thi Đại học, Thư Giai cùng Đàm Nhã đều có chút khản trương, cả ngày ở trong phòng lái nhái, Niệm Sơ càng là không dám quấy rầy anh

Mùa hè nắng chói chang, con đường ngày xưa âm ỉ giờ cũng yên tĩnh. Tiếng còi xe hơi làm cho người ta càng thêm lo lắng, mọi người đưa Lý An Nhiên đến cổng trường, từng người dặn dò

Đội người lớn đều nói xong, Niệm Sơ mới tiến lên túm lấy tay Lý An Nhiên nhẹ nhàng lắc lắc, ngửa đầu mềm mại mở miệng: “Anh cố lên nha~”

Lý An Nhiên sờ đầu cô nhẹ giọng nói: “Ừ, anh sẽ cố gắng.”

Ngày hôm sau kết thúc kỳ thi đại học, mưa to một hồi, tí tách tí tách làm cho ngày hè không còn nóng nực nữa, không khí trở nên thoải mái sạch sẽ. Lý An Nhiên ngủ suốt một ngày, lúc sau mở mắt ra nghe thấy tiếng cười ở dưới lầu

Hôm nay trời trong xanh, ánh nắng xuyên thấu qua sân nhà, bên ngoài cây xanh hoa hồng ánh nắng chiều mê người. Anh ngồi thẳng dậy, xuống giường mang dép đi tới cửa sổ

Dưới nhà Niệm Sơ đang được ba tập cho đi xe đạp, thân mình nghiêng lệch, sau đó kinh hoàng thất thố chân chạm xuống đất, tay còn bám cái chuông kêu

Lý An Nhiên mỉm cười, cao giọng kêu lên: “Niệm Niệm!”

“A!” Niệm Sơ vui vẻ ngẩng đầu, nhìn thấy anh trong mắt tỏa ra ánh sáng: “Anh tỉnh dậy rồi!”

“Ừ”, Lý An Nhiên lên tiếng, theo sau mở miệng: “Em chờ một chút, anh tắm rửa xong rồi xuống đó dạy em đạp xe.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Thùy Linh

Lý An Nhiên tắm xong sấy tóc được một nửa thì gấp gấp đi xuống. Niệm Thanh thấy anh xuống thì yên tâm về nhà tiếp tục viết báo cáo, Niệm Sơ đưa mặt qua ngửi mùi hương trên người anh

“Thơm quá đi...” Cô ngưỡng mặt cười

Tâm tình trở nên tốt hơn, Lý An Nhiên cười trên khóe miệng: “Lại đây, để anh xem em học như thế nào rồi.”

“A”, Niệm Sơ nhăn mặt lại, lẩm bẩm: “Chưa có học được gì hết, vừa đặt chân lên bàn đạp là ngã”

“Không sao, anh ở phía sau đỡ em”

“Được ạ.” Niệm Sơ bắt đầu đạp xe, còn chưa đi được vài bước thì xe nghiêng lệch

“Á...”, cô kêu nho nhỏ một tiếng, đuôi thẳng chân chống xuống đất

“Lòng bàn tay phải dùng lực, khống chế phương hướng”, Lý An Nhiên thấy thế từ phía sau lại giúp cô làm mẫu. Anh nắm chặt đôi tay cô: “Dùng sức như thế này, nắm chặt tay lại”

“Thân mình hơi hướng về phía trước, chân trực tiếp dẫm lên bàn đạp. Không phải sợ, anh ở phía sau đỡ không để em ngã đâu”

Những lời này làm cho tinh thần Niệm Sơ an ổn trở lại. Thử lại vài lần, cô đều ra sức không dùng chân chống đất, xe xiêu vẹo đi tới. Bỗng nhiên Niệm Sơ đi được một đoạn đường dài

“Anh An Nhiên!” cô hưng phấn kêu to, quay đầu lại định chia sẻ niềm vui trong lòng với anh. Nhưng lại phát hiện anh đứng ở mấy mét xa đang lẳng lặng nhìn cô mỉm cười

Niệm Sơ vội vàng ổn định tinh thần, cố đạp tới gần anh. Lúc tới trước mặt anh thì siết chặt phanh lại, chân chống đỡ mà vẻ mặt hoảng sợ

“Sao anh lại buông ra, em sợ muốn chết...” Niệm Sơ như muốn khóc, có thể thấy được là cô rất sợ

“Đừng sợ, không phải lúc này em tự đạp xe được đó sao?” Lý An Nhiên cười giải thích, nhìn gương mặt kia lại nhìn không được mà nhéo nhéo, “Đi, lại đạp một vòng nữa.”

Tối buổi trưa, Niệm Sơ đã có thể thuần thục đạp xe. Chiều tà, Lý An Nhiên cũng lấy xe đạp của mình ra mà cùng cô đi bên ngoài con đường quen thuộc

Hai người đạp chậm chậm đến trường học, hoàng hôn phủ lên tòa nhà một cách mỹ lệ. Ở dưới ánh mặt trời màu cam hồng, vừa dịu dàng lại yên ắng, Niệm Sơ đột nhiên có chút xúc động

“Anh An Nhiên, vậy là từ nay về sau anh sẽ không đến nơi này nữa.”

“Ừ, sẽ rất luyến tiếc”

“Về sau em cũng không được gặp anh mỗi ngày”, Niệm Sơ nghiêng đầu lẳng lặng nhìn anh, trong mắt khó sở

Lý An Nhiên cười, nhẹ nhàng nói: “Anh học ở thành phố B, được nghỉ thì anh về liền.”

Niệm Sơ nghe vậy mà thở dài nặng nề

Lý An Nhiên cho rằng cô vẫn còn đang buồn, vội vàng đưa đầu lại gần lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Về sau em phải tự đạp xe đến trường, mệt mỏi quá”

“.....”

Không quá mấy ngày sau, kết quả kỳ thi Đại học cũng đã có. Lý An Nhiên vượt qua điểm chuẩn của trường Đại học A 20 điểm vì thế mà Lý Khâm cố ý làm một bữa tiệc

Đại học A là trường tốt nhất. Lý An Nhiên như có ánh hào quang, ai gặp cũng sẽ đều khen ngợi. Lý Khâm cũng tự hào mà mời tất cả đồng nghiệp một bữa

Cùng ngày đó, Niệm Sơ giúp Thư Giai ở ngoài cửa tiếp khách. Lý Khâm tổ chức ở nhà hàng khách sạn năm sao, toàn bộ bữa tiệc đều phô trương

Niệm Sơ chỉ đơn giản mặc một chiếc áo thun quần đùi. Lại đây bị Thư Giai dẫn đi mua cái váy mới, còn đi uốn tóc, biến cô từ một cô bé nghịch ngợm thành một cô công chúa nhỏ

Xinh đẹp động lòng người, giống như một đóa tường vi dính sương sáng sớm. Khách tới lui đều sôi nổi dò hỏi đây là con gái của ai vì Lý tổng chỉ có một

đưa con trai mà thôi

Trong bữa tiệc, Lý An Nhiên bị lý Khâm mang theo khắp nơi xã giao, mọi người đều nhận ra anh. Đâu trường Đại học A, tốt nghiệp xong sẽ kế thừa công ty của Lý Khâm, ra mắt mọi người cũng là tạo quan hệ tốt trăm lợi mà không một hại

Niệm Sơ ngồi ở trước bàn chống cằm, nhìn mọi người xung quanh mà khéo léo cười xã giao. Chớp mắt, cảm giác như Lý An Nhiên không giống như ngày thường

Là Lý An Nhiên mà cô chưa từng thấy

Không đợi Niệm Sơ phát hiện ra anh khác thường ở điểm nào thì Lý An Nhiên đã từ đám người mà bước ra, mang theo nhàn nhạt cảm giác say ngời xuống bên cạnh cô

Niệm Sơ nghiêng đầu qua thấy anh đang nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ xoa chỗ ấn đường

“Anh đau đầu hả?” Cô lại gần nhẹ giọng hỏi. Lý An Nhiên thong thả mở mắt ra nhìn cô một cái sau đó lại mệt mỏi khép lại. Đầu anh khẽ cựa cựa, dựa vào cổ Niệm Sơ

Hơi thở nóng hổi phả trên da thịt làm Niệm Sơ nổi da gà. Đầu anh có chút nặng làm cô đứng ngồi không yên

“Anh uống say rồi?” Niệm Sơ nhỏ giọng kêu lên

“Ừ, có hơi say”, Lý An Nhiên như là từ quanh hơi thở hừ ra mấy chữ, vẫn không chịu buông ra, Niệm Sơ thấy anh khó chịu như thế này mà đau lòng, cô vươn tay giúp anh xoa thái dương

Lý An Nhiên thoải mái than thở một tiếng, sau đó thấp giọng nói: “Ngoan quá...”

Niệm Sơ nghe vậy mà lập tức mỉm cười, động tác càng thêm ra sức

Kỳ nghỉ hè lại đến, sau đó trong chớp mắt, Lý An Nhiên phải đến trường nhập học, mấy ngày sau Niệm Sơ cũng khai giảng, trở thành học sinh cuối cấp Trung học

Hoắc Cảnh, Nguyễn Thư cùng Cung Uyển cũng thi đậu trường Đại học A, đột nhiên trong trường học không thấy bóng dáng mọi người nữa làm Niệm Sơ cảm thấy trống vắng

Tan học cũng không có ai chờ cô, trước cổng trường cũng không có tiếng xe máy đưa, còn không có Hoắc Cảnh mỗi ngày tươi cười, Nguyễn Thư đáng yêu như A Li

Niệm Sơ thờ dài, đem cầm để ở trên bàn, mặt đầy mắt mát

“Đừng thờ dài nữa, cậu như vậy cả buổi sáng rồi”, Tô Lê thấy thế bất mãn vỗ sách vở, hận sắt không thành thép quở trách: “Không phải còn có tội mình ở đây sao, lại còn thờ dài!”

“Nhưng mà...” Niệm Sơ ngốc ngốc nhìn phía trước, vẻ mặt phiền muộn: “Bốn năm sau mình sẽ không được cùng mấy anh ấy chơi với nhau nữa”

“.....” Tô Lê không để ý tới cô, tự mở sách ra học bài

Trẻ con cảm xúc nhanh tới cũng nhanh đi mau, bất quá một thời gian sau, Niệm Sơ lại hoạt động sôi nổi, mỗi ngày cũng Tô Lê cãi nhau ầm ĩ, cùng Âu thông đầu vô mồm, một tháng trời qua trong chớp mắt

Lý An Nhiên mỗi lần về nhà đều là vào cuối tuần. Niệm Sơ ban ngày đến lớp học về, chạng vạng tới nhà anh ăn cơm chiều, sau đó trò chuyện tình hình gần đây

Niệm Sơ cái gì cũng kể cho anh nghe, Lý An Nhiên thường phụ họa hai câu, cùng cô nói về cuộc sống đại học

Niệm Sơ nghe anh kể mà hâm mộ, hận mình không thể lớn nhanh để đi đến trường Đại học cùng anh

Thư Giai ngồi ở trên sofa xem tivi, nghe một lớn một nhỏ nói chuyện. Bà liền nghĩ, một đứa sinh viên đại học, một đứa học sinh trung học làm thế nào có nhiều chuyện để nói như thế!

Xuân đi thu tới, Niệm Sơ còn một khoảng thời gian nữa là lên cấp ba. Ở trường cô, chỉ cần thành tích không phải quá kém thì đều có thể tuyển thẳng

Mấy năm nay giáo dục sửa đổi, vì muốn công bằng nên cấp ba sẽ được sắp xếp theo thành tích ở dưới cấp hai

Ngày khai giảng, Niệm Sơ nhìn quanh phòng học một vòng, đều là những người quen thuộc, ngoại trừ những người phải chuyển trường, hay vì thành tích kém, vì nguyên nhân gia đình mà phải chuyển đi

Hơn nữa, quan trọng là chủ nhiệm lớp không phải là Đàm Nhã

Không bị giám sát bởi mẹ của mình nữa, Niệm Sơ hưng phấn đến muốn nhảy cẫng lên, càng ngày càng nghịch hơn trước

Những tiết học cô thích thì sẽ chăm chú nghe giảng, còn đến tiết toán, vật lý thì sẽ cúi đầu xuống vẽ vời, vẽ chân dung nhân vật, vẽ truyện, phong cảnh tĩnh vật

Mọi người trong lớp đều được cô tặng ít nhất là một bức mà sõi nổi hưng phấn không thôi. Trong đó khoa trương nhất là Âu Thông

“Lớp trưởng, mình thật sự rất cảm động. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình thấy một bức tranh đẹp như thật!”, Âu Thông nắm lấy ống tay áo cô, cảm động nước mắt lưng tròng. Niệm Sơ không chút để ý

“Mình chỉ tùy tay vẽ thôi, nếu cậu muốn thì lần sau sẽ vẽ tặng cậu một bức chân dung”

“Thật không?” Còn chưa chờ Âu Thông mở miệng, Triệu Vũ bên cạnh đã kích động mà vọt lại đây: “Lớp trưởng, mình không cần chân dung, cậu vẽ cho mình Hanamichi Sakuragi được không?”

“A! Mình muốn Rukawa Kaede!”

“Mình muốn Châu Kiệt Luân”

“Mình nữa, mình muốn Tsukino Usagi!”

“Cút hết đi!” Âu Thông rống giận, nhìn đám người náo nhiệt kia mà tức đến mức nổi trận lôi đình. “Nghĩ lớp trưởng rảnh rồi không có gì để làm à mà vẽ cho các cậu cái này cái kia. Thật ra là cũng được thôi, nhưng mà...”

Cậu dừng một chút, mặt đầy nghiêm túc: “50 nghìn một bức!”

“Thôi đi” một đám người giận dữ hét lên: “Đừng có mà ăn cướp giữa ban ngày!”

“Hắc! Vậy các cậu đi bên ngoài tìm đi” Âu Thông theo lý cố gắng, tư thế không chịu bỏ qua. Niệm Sơ đau đầu liên tục xoa tay

“Được được, mọi người muốn thì lại đây đăng kí, rảnh thì mình vẽ cho. Nhưng mà không được thúc giục, ai thúc giục thì sẽ hủy đơn!”

Niệm Sơ nghĩ dù sao cũng luyện tập cho lên tay một tí, vì thế mà tan học rảnh rồi sẽ liên vùi đầu khổ họa. Sau đó, kỳ thi giữa kì điểm thấp đến khiếp sợ

Đàm Nhã rất giận dữ. Sau một hồi răn dạy, Niệm Sơ bị mắng đến vành mắt đỏ bừng mà không hề phản kháng. Buổi tối, cơm cũng không ăn, đem chính mình nhốt ở trong phòng. Đàm Nhã lúc này có chút hối hận, lại không muốn mất mặt. Vừa lúc cuối tuần, Lý An Nhiên ở nhà vì thể liên đành phải qua nhờ sự giúp đỡ

Trời tối, trong phòng một màu đen nhánh, Niệm Sơ trùm chăn kín mít nhỏ giọng nức nở, trong lòng vừa hối hận vừa có chút không cam lòng, đắm chìm trong cảm xúc của mình

Đột nhiên cửa truyền đến một tiếng nhỏ răng rắc, sau đó chốt được mở ra, ánh đèn bật sáng choang, tiếng bước chân vang lên dần dần đến gần mép giường. Niệm Sơ nắm chặt chăn trong tay, đem chính mình bọc thêm chặt

“Niệm Niệm...” Đỉnh đầu vang lên tiếng nói quen thuộc, tiếp theo chấn bị xóc nhẹ lên, ánh sáng nho nhỏ tiến vào. Niệm Sơ hít hít cái mũi, càng thêm yếu đuối

Lý An Nhiên nhìn gương mặt nhỏ kia đang khóc mà đau lòng, anh rút ra khăn giấy từ đầu giường, vuốt tay nâng cằm cô lên, một chút nhẹ nhàng lau khô nước mắt cùng mồ hôi trên mặt cô

“Khóc cái gì, ai bảo em đi học không ngoan, sao lại hư như vậy hả?” Lý An Nhiên một bên dịu dàng nói

Lúc nghe Đàm Nhã kể lại, bởi vì thành tích của Niệm Sơ tụt không phanh nên bà đã gọi điện cho thầy chủ nhiệm một hồi mới biết khoảng thời gian này Niệm Sơ không hề tập trung ở trên lớp

Lý An Nhiên lúc ấy rất muốn mắng cô một trận, nhưng vừa thấy Niệm Sơ trưng ra khuôn mặt đáng thương lại phải đi dỗ dành, giọng nói cũng mềm mại hơn vì sợ làm cô khóc

“Em...” Niệm Sơ có chút ghen ngạo, vừa nói vừa khóc, cô hít hít cái mũi thút tha thút thút nói: “Em thấy phiền, không muốn nghe những công thức toán, vật lý đó...Phiền muốn chết!”

Cô giống như một đứa con nít vô cớ gây rối mà trút giận lên anh. Mặt mày gắt gao, đầy tức giận, Lý An Nhiên không nhịn được mà khẽ cười một tiếng, mắt nhìn cô đều là sự dịu dàng

“Anh biết rồi...” Lý An Nhiên gật đầu, vẻ mặt thâm cao khó đoán. Niệm Sơ ngừng nức nở, ngẩng đầu nhìn anh, mắt đỏ đỏ cùng với nước mắt như một con mèo nhỏ

“Niệm Niệm thời kỳ phản nghịch thanh xuân đã tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ được Lý An Nhiên khuyên nhủ lúc sau cũng nhận ra được sai lầm của mình. Kể từ đó, đi học cũng không hề làm việc riêng, cả người thoát nhìn bình thản hơn rất nhiều, kỳ thi cuối kỳ thành tích lại đi lên

Nghỉ đông ăn tết, Nguyễn Thư bọn họ cũng về đây. Trước Tết Âm lịch một ngày còn kêu Lý An Nhiên ra ngoài cùng nhau ăn liên hoan, Niệm Sơ đương nhiên cũng thích thú đi theo

Vào đông, nhiệt độ thành phố B thấp đến lạnh người. Niệm Sơ bọc mình như một trái cầu nhỏ, nặng nề đi ra cửa. Đến trước quán ăn lại phát hiện Cung Uyển ăn mặc giống như một nữ thần

Áo khoác kaki rộng phác ra vòng eo mảnh khảnh, dáng người cao gầy. Bên trong là áo len màu vàng cao cổ làm lộ ra làn da siêu trắng, quần bút chì, mang ủng sạch sẽ lưu loát, tóc đen hơi xoắn như một người đẹp phương nào

Niệm Sơ lại cúi đầu nhìn chính mình, đội mũ bông màu xanh, khăn quàng cổ màu đỏ cùng với bao tay len, quần thụng làm cho hai chân trông có vẻ mập mạp

“....”

Niệm Sơ lạng lẽ lùi về phía sau một bước, trốn sau lưng Lý An Nhiên. Sau đó lén lút nhìn ra, phát tay: “Chào mọi người”

“Chào Niệm Niệm! Hái cầu nhỏ!” Cung Uyển vẻ mặt vui vẻ tiến lên nhiệt tình chào hỏi, tươi cười chân thành, không hề ra vẻ. Niệm Sơ xấu hổ cười cười

Cái gì mà hái cầu? Ý nói là cô béo lên sao?!!

Tức giận!

Nửa kỳ nghỉ đông Niệm Sơ cơ hồ đều là ở nhà ăn ngủ, bỗng nhiên quay đầu, phát hiện thân mình đã mập hơn, tăng lên mấy kí lô. Tuy nói là đang trong giai đoạn phát triển nhưng rõ ràng là mọi người chê cô mập lên

Niệm Sơ cảm giác chính mình đã chịu một nghìn tổn thương

Trong lúc ăn cơm, mấy người vẫn luôn nói về mọi chuyện ở Đại học. Không biết như thế nào mà lúc nhìn Lý An Nhiên, Hoắc Cảnh cười xấu xa

“Nói ra các cậu không tin chứ trường tụi mình đã có ba hoa khôi tỏ tình với Lý An Nhiên, kết quả là cả ba đều tức giận mà quay đầu đi về. Suốt cả một học kỳ không hề có một nữ sinh nào dám lại gần cậu ta, chắc chắn, còn có...”

Hoắc Cảnh tạm dừng ba giây rồi ra vẻ thần thần bí bí. Niệm Sơ vội vàng dừng lại động tác vãn tai, Hoắc Cảnh nhìn quanh một vòng, nói nhỏ: “Bạn cùng ký túc xá cũng không dám nói chuyện với cậu ấy.”

Nguyễn Thư hiểu rõ lắc đầu, gấp cho Cung Uyển một con tôm mà anh đã lột vỏ, Cung Uyển tự nhiên bỏ vào miệng, hai người không để ý tới Hoắc Cảnh. Hoắc Cảnh thất vọng dời đi tầm mắt, đối diện lại là đôi mắt to tròn đang nhìn chăm chăm anh

“Tại sao vậy ạ?” Niệm Sơ tò mò hỏi, Lý An Nhiên tức khắc trừng mắt cảnh cáo Hoắc Cảnh, chỉ tiếc người nọ không cảm nhận được ánh mắt ấy mà còn đang cười ha hả

“Bởi vì mọi người đều nghĩ cậu ta là gay hahaha cười chết anh”

Niệm Sơ: “.....”

“Hoắc Cảnh, hôm nay cậu trả tiền” Lý An Nhiên mặt không cảm xúc, ngữ khí lãnh đạm nói

“Tại sao?” Hoắc Cảnh kích động

“Thấy cậu hôm nay vui vẻ, một người vui không bằng mọi người cùng vui”

Cơm nước xong, Hoắc Cảnh đáng thương đi trả tiền. Cung Uyển cùng Nguyễn Thư đi toilet. Niệm Sơ vuốt cái bụng tròn xoe của mình, sau đó nhìn về phía Lý An Nhiên

“Anh An Nhiên, thật là anh đã từ chối ba hoa khôi của trường à..” Cô trừng mắt đầy kinh ngạc

“Ừ...”

Lý An Nhiên nhẹ nhàng đáp lời, thấp thỏm một tiếng, ngữ khí lười biếng. Ánh đèn chiếu xuống, anh nghiêng mặt nhìn cô, da thịt trắng nõn như sứ

Lông mi kia dài cong vút, liên tục chớp chớp, con người đen nhánh đang nhìn cô, trong mắt như có ánh sao

Niệm Sơ lặng lẽ ngừng thở

“Vậy...tại sao anh lại từ chối?”

“Bởi vì không thích.” Lý An Nhiên trả lời

“Nhưng mà...” Niệm Sơ nhe răng một hồi, lại nhìn không được nói: “Hoa khôi đều rất xinh đẹp!”

“Anh không thích xinh đẹp”, Lý An Nhiên đột nhiên cười, tay choàng ra sau lưng ghế Niệm Sơ, cúi người lại gần, hai gương mặt tức khắc cực gần nhau, gần đến mức Niệm Sơ có thể nhìn rõ lông mi của anh

Gương mặt đẹp trai tuấn tú đến mức không thể tưởng tượng được, đôi môi kia cứ đang mấp máy mang theo nhè nhẹ âm thanh mê hoặc cứ như vậy lọt vào tai cô

“Anh thích hài cậu nhỏ.”

Mặt Niệm Sơ đột nhiên đỏ lên, như là có ngọn lửa trên gương mặt, cô hoảng loạn đẩy ghế ra đứng lên, ấp a ấp úng nói: “Em...em đi toilet”

Nói xong, cô lập tức cất bước ra hường ngoài cửa đi đến như chạy trốn chết. Lý An Nhiên xoay người dựa vào lưng ghế, tay chống cằm, môi cười đến vô cùng thoải mái

Niệm Sơ rẽ trái rẽ phải mới tìm được toilet, sừng sốt nhìn gương mặt đỏ ửng trong gương sau đó lại lắc đầu, khom lưng mở vòi nước ra rửa mặt

Rửa mặt xong lấy lại bình tĩnh, vừa rồi anh ấy... chắc là đùa thôi nhỉ?

Niệm Sơ nghĩ vậy, trên mặt dần dần trở lại bình thường

Cô rút ra một tờ khăn giấy lau khô nước trên mặt, lại ngoái đầu nhìn, trong mắt đã không còn một chút gọn sóng

Niệm Sơ cúi đầu đi ra, đèn bên ngoài hình như đã hồng rồi hay sao mà ánh sáng rất kém. Bên này trang hoàng rất có tình ý, trang trí cây xanh ở khắp nơi, vài phần bí ẩn mỹ cảm

Lúc này Niệm Sơ không rảnh thưởng thức cho đến khi nội tâm bình tĩnh trở lại Niệm Sơ mới có hứng thú đi tham quan, đôi mắt nhìn khắp nơi, kết quả là nhìn thấy một đôi nam nữ góc đối diện

Ánh đèn mờ mờ, phía sau chậu cây lớn là hai gương mặt rất quen thuộc, bọn họ dựa đến cực gần, thân mình kề sát ở bên nhau

Niệm Sơ còn chưa kịp phản ứng lại liền nhìn thấy Cung Uyển nắm cầm Nguyễn Thư sau đó hôn lên

Trừ những lúc xem phim thì đây là lần đầu tiên Niệm Sơ tận mắt nhìn thấy hình ảnh nam nữ hôn nhau như thế, hai người như đắm chìm trong đó

Niệm Sơ vô thức nhắm chặt mắt lại, xoay người bước chân dồn dập rồi lại cực nhẹ đi ra ngoài

Đến khi bước vào đại sảnh rộng lớn, hình ảnh kia vẫn chưa biến mất trong đầu cô. Giống như một bộ phim điện ảnh quay chậm, Niệm Sơ một đường đi đến phòng ăn lúc này, đi ngang qua cửa kính lớn thì dừng lại

Gương mặt ửng hồng, hai mắt hỗn loạn là cô lúc này

Niệm Sơ ở ngoài hít sâu mấy lần mới đi vào. Vào cửa, Hoắc Cảnh liếc mắt một cái trông thấy liền bắt đầu kêu

“Niệm Niệm, em vừa đi xông hơi đấy à?”

Niệm Sơ trừng anh một cái, tự mình đi đến ghế ngồi xuống. Lý An Nhiên tò mò quay người lại đây, nhẹ nhàng dán mặt lên cô, thở nhẹ một tiếng

“Ồ, chắc là vậy rồi.”

Niệm Sơ: “.....”

Không quá một hồi, Nguyễn Thư cùng Cung Uyển cũng trở lại. Niệm Sơ vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn hai người. Cho đến khi tạm biệt, Niệm Sơ mới mắt tự nhiên nhìn Cung Uyển

Giương mặt kia tươi cười, môi sắc hồng đến mê người

Cực kỳ giống một đoá hồng mới nở, kiêu diễm ướt át

Niệm Sơ nhanh chóng dời mắt, trong lòng bồn chồn

Hoặc Cảnh ra về, Cung Uyển cùng Nguyễn Thư cũng nắm tay nhau mà đi, hình ảnh hai người cực gần nhau, trông rất hợp đôi

Niệm Sơ trầm mặc cùng Lý An Nhiên sống vai đi trên đường. Gần tới tết, con đường giăng đèn kết hoa, ven từng hàng cây đều treo đèn lồng đỏ thắm,

Trên đường mọi người náo nhiệt đông đúc, bên tai ồn ào, náo động phồn hoa

Niệm Sơ tay nhét trong túi áo, cúi đầu nhìn mặt đất, vẻ mặt buồn rầu suy nghĩ sâu xa

“Nghĩ gì vậy?” Đỉnh đầu bị một bàn tay to xoa nhẹ, Niệm Sơ ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt lập lòe: “Anh An Nhiên, chị Cung Uyển và anh Nguyễn Thư đang ở bên nhau sao?”

“Phát hiện ra rồi sao..” Lý An Nhiên cười khẽ, duỗi tay nhéo mặt cô: “Thì ra lúc này là em suy nghĩ về chuyện này à, có phải lúc ra ngoài đã thấy cái không nên thấy không?”

Nhớ lại, mặt Niệm Sơ đỏ lên, cô nhanh rũ tầm mắt, mắt tự nhiên nói: “Hình như.. em thấy hai người họ... hôn nhau”

Trên đỉnh đầu là tiếng cười nhẹ, Lý AN nhiên nhìn đôi tai đang đỏ bừng của cô mà tâm tình muôn streeu chọc

“À... là thấy được cảnh trẻ con không nên thấy...”

“Vậy thì làm sao bây giờ nhỉ?”

“Niệm Niệm của chúng ta còn chưa đủ tuổi...”

“Anh!” Niệm Sơ vừa thẹn vừa bực, thở phì phò ngẩng đầu trừng mắt anh, bất mãn nói: “Anh đáng ghét quá!”

“Không thêm đề ý đến anh nữa!”

Cô nói xong, bước chân nổi giận dừng dừng mà đi về phía trước, áo bông dày dặn không theo gió mà động. Lý An Nhiên sờ sờ cái mũi rồi cất bước đuổi theo

“Anh sai rồi”, anh ngoan ngoãn nhận sai, chỉ tiếc Niệm Sơ còn đang nổi nóng nên không thêm đề ý. Lý An Nhiên chớp mắt, gờ tay bắt được mũ phía sau áo cô, đem người cô trở lại đây

“A!” Niệm Sơ vịn vẹo thân mình không ngừng tránh thoát, một bên kêu một bên quay đầu lại nắm lấy tay anh, khuôn mặt nhỏ đỏ lên. Lý An Nhiên đem người cô ôm vào lòng ngực trấn an, vỗ vai cô nhẹ nhàng dỗ dành

“Niệm Niệm, em không muốn biết hai người họ bên nhau lúc nào sao?”

Quả nhiên, người trong ngực dừng gãy gục. Niệm Sơ trừng đôi mắt to ngập nước nhìn anh, giọng nói vừa không cam lòng lại vừa không che dấu được tò mò

“Khi nào ạ?”

Lý An Nhiên chậm rãi cười, ánh đèn màu cam khẽ chiếu lên gương mặt rực rỡ lấp lánh của anh

“Năm nhất Đại học”

“A”, Niệm Sơ có chút buồn rầu nhũn mày: “Em cứ nghĩ hai người họ chỉ là cùng nhau lớn lên nên thân mật như thế, không nghĩ là sẽ thành như vậy...”

Cô vừa nói vừa lắc đầu, thần sắc vô cùng rối rắm: “Thật sự rất khó tưởng tượng nha..”

Tuy rằng lúc trước thấy hai người họ bên nhau rất xứng đôi, nhưng Niệm Sơ chưa từng nghĩ Cung Uyển, Nguyễn Thư sẽ tiến xa như thế này. Tóm lại, Niệm Sơ từng nghĩ hai người họ là hai đường thẳng song song, sẽ không chen vào cuộc sống của nhau

Giống như... cô và Lý An Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Editor: Thùy Linh

Ban đêm nhiệt độ cũng không tăng lên là bao, đi trên đường một lúc thì gương mặt cũng mau chóng trở nên lạnh lẽo. Niệm Sơ ban nãy cởi khăn quàng cổ ra để trên tay, bây giờ gió lạnh thổi qua nhìn không được mà hít một hơi

Lý An Nhiên cực kỳ thuận tay mà rút khăn quàng cổ từ tay cô ra, tiếp theo quần từng vòng quanh cổ cô, che khuất hơn nửa khuôn mặt. Niệm Sơ nhìn anh nghiêm túc, không biết phải làm thế nào

“Đi thôi.” Nhìn cô sững sờ, Lý An Nhiên vỗ nhẹ đầu cô, nhẹ giọng nói

“À, dạ.” Niệm Sơ hoàn hồn, ánh mắt trốn tránh, không dám đối diện anh

Hai người chậm rãi một đường đi về nhà, trong lòng đầy tâm sự

Nghỉ đông rồi khai giảng, mọi người đều có chút thay đổi. Niệm Sơ tóc dài ra phía sau lưng, mặt cũng thêm đầy đặn. Tô Lê rõ ràng cũng đã tốt hơn rất nhiều, khuôn mặt đỏ đỏ đáng yêu

Làm người ta kinh ngạc nhất là Âu Thông, cậu cao lên giống như cây bạch dương, đứng ở bên cạnh Niệm Sơ thế mà cao hơn cô cả một cái đầu

Cậu nhìn Niệm Sơ từ trên xuống, chỉ vào cô mà cười ha ha: “Lớp trưởng, cậu béo lên rồi ha ha ha”

“Đồ quý nhà cậu” Niệm Sơ cầm vở ném tới phía cậu: “Nói chuyện đằng hoàng có được không thế!”

“Ai da, mình sai rồi” Âu Thông vội vàng ôm đầu, chạy quanh phòng học bắt đầu tránh né, một bên chạy một bên xin tha: “Béo lên một chút thì cũng tốt mà, đáng yêu hơn đó oa oa”

Niệm Sơ tay chống nạnh, tức giận bốc hỏa

Học kỳ mới khai giảng không bao lâu thì chủ nhiệm lớp liền nhắc đến chuyện phân ban, chủ yếu là để cho học sinh suy nghĩ kỹ rồi đưa ra quyết định sau này. Tô Lê quay đầu lại hỏi Niệm Sơ, cô không nghĩ ngợi gì mà chọn xã hội

Cô còn nói, chi cần không học Vật lý cùng Hóa học là hạnh phúc rồi

Huống hồ cô còn là mỹ thuật sinh, học xã hội cũng càng thêm thích hợp

Nghe cô trả lời như vậy, Tô Lê nhún mày tự hỏi mình vài giây lúc sau cũng không hề do dự mà chọn xã hội

Tan học, Âu Thông cùng đám bạn của cậu cũng lại đây thảo luận. Biết được lựa chọn của hai người thì cậu cũng dứt khoát quyết định chọn xã hội

Lý do của cậu là

Dù sao cái gì cậu cũng học không giỏi nên chọn cái nào đơn giản hơn một tí

Đúng vậy, Âu Thông là người không quan tâm đến việc học hành lắm, bởi vì nhà cậu khá giả, đời này không cần lo ăn lo mặc, người nhà cậu cũng cực kỳ thoải mái

Việc này làm cho Niệm Sơ – người có cha mẹ đều là giáo viên, cô thực sự rất ghen tị

Lý An Nhiên khi trở về nghe xong lý do quyết định của cô thì cũng không trách, chỉ là muốn cô thi đậu đại học, tương lai hai năm liền đều vì cái này mà nỗ lực

Hai người ngồi trên thăm nghiên cứu hồi lâu cuối cùng Niệm Sơ cũng quyết định thi vào trường Đại học Mỹ Thuật A

Là trường mỹ thuật nổi tiếng nhất cả nước

Buổi tối tới lớp học vẽ tranh, Niệm Sơ cố ý ở lại một lúc để hỏi Tề Minh về việc này, bởi vì cô nghe nói thầy Tề trước kia cũng tốt nghiệp ở đây cho nên cô cảm thấy hứng thú

Tề Minh biết vậy cũng vui mừng, mấy năm nay Niệm Sơ thi vẽ quốc nội đều đạt giải, lấy không ít bằng khen, trình độ cũng ngày càng thành thực, hơn

nữa dần dần có phong cách của riêng chính mình

Nếu Niệm Sơ cứ phát triển như vậy thì tương lai cái gì cũng có thể xảy ra

Hơn nữa, bây giờ cách tuyển chọn của trường Đại học Mỹ Thuật A cũng rộng mở, Niệm Sơ vào được là chuyện đương nhiên

Học sinh trong lớp của thầy Tề rất nhiều, chỉ có Niệm Sơ kiên trì từ bé, khi vừa mới được đưa đến đây, bây giờ đã có khí chất của riêng mình

Huống hồ cô vẫn là như vậy có thiên phú

“Trường Đại học Mỹ Thuật A là trường mỹ thuật tốt nhất trong nước, các giáo viên đều là họa sĩ có tiếng, đặc biệt là Thành Giai, là một người lão luyện trong trường...”

Tề Minh tinh tế kể cho Niệm Sơ nghe về sự tích của trường, nói mãi kim đồng hồ đã chỉ chín giờ lúc nào chẳng hay, thầy Tề nhìn đồng hồ cũng bắt đầu đi vào đoạn kết

“Ồ đó đánh giá cao thể loại tranh sơn dầu, mà em mấy năm nay vẫn luôn tài trong việc vẽ thể loại này nên việc cũng không có gì khó khăn, chủ yếu là các môn trong ban xã hội, quan trọng đến điểm thi”

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi, hôm sau có gì thắc mắc thì lại đây hỏi thầy”

“Dạ, em cảm ơn thầy”

Tuổi trẻ là như vậy, tùy tâm mà động, chỉ cần bản thân mình thoải mái thì việc gì cũng làm không suy mường đến kết quả, nhưng một khi đã xác định mục tiêu cho chính mình thì luôn luôn cố gắng không ngừng

Ngay cả lúc đi học làm bài tập, đều tràn ngập sự cố gắng, từng câu từng chữ, một bút một thước, nghiêm túc đem nó khắc vào xương vào cốt, sau đó vào ngày quan trọng thì lại bung xỏa

Đằm Nhã phát hiện con gái bà đột nhiên chăm chỉ học tập lên, trước kia cũng ngoan ngoãn làm bài tập tập nhưng toàn là sự không kiên nhẫn, chán ghét

Hiện tại chỉ có tinh thần phấn chấn, thần thái sáng láng

Cuối kỳ, Niệm Sơ từ top 30 vọt lên top 20 của trường, chẳng qua là vì cô đã thông minh chỉ cần chăm chỉ học tập thì sẽ làm người ta mở rộng tầm mắt

Vui nhất là Đằm Nhã, vừa được nghỉ liền lập tức mang Niệm Sơ đi ra ngoài mua sắm mấy bộ quần áo mới

Ngày hè nắng chói chang, Niệm Sơ cầm cây kem ngồi trong phòng Lý An Nhiên, một bên bật quạt, một bên cùng Tô Lê nói chuyện phiếm

Trước khi nghỉ hè, Âu Thông ý kiến lập ra một group chat thêm mọi người vào, nói là đây là cách liên lạc dài hạn. Niệm Sơ lại không nghĩ vậy, kết quả là hôm sau liền nhận được 99+ tin nhắn từ điện thoại

Một đám người nhắn không ngừng, Niệm Sơ xem lịch sử trò chuyện xong cũng hứng thú nhắn lại mấy câu, sau đó mấy người càng thêm hưng phấn, nói từ sáng đến trưa

Lý An Nhiên ngồi trên bàn sách, bên cạnh có một notebook, hầu hết thời gian anh đều nghiêm túc gõ bàn phím, lâu lâu quay lại nhìn Niệm Sơ chơi điện thoại cười ngây ngô ngồi ở trên giường

Đạo gần đây nhà máy phát điện cung cấp không đủ, vì việc làm ăn của Lý Khâm nên có một máy phát điện nhỏ, thiết bị điện trong nhà cũng hoạt động bình thường

Trong nhà Niệm Sơ liền biến thành một cái lò, không thể bật quạt hay chơi điện thoại

Bởi vì không có điện

Đằm Nhã cùng Niệm Thanh thì mở lớp bổ túc vào kỳ nghỉ hè nên luôn ở bên ngoài, nhưng thật ra cũng không có ảnh hưởng gì đến Niệm Sơ, cô cũng chỉ có thể ôm đi động qua nhà Lý An Nhiên chơi, nếu không thì cũng bị chết nóng

Niệm Sơ đang cười ngây ngô, còn lẩn trên thảm ở dưới đất, hai chân trắng nõn uốn lượn, thân mình cuộn lại như con tép riu, Lý An Nhiên nhìn không được mà lên tiếng

“Niệm Niệm, em làm gì mà ôm điện thoại cười cả một buổi sáng thế?”

“Dạ?”, Niệm Sơ từ trong màn hình ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt vẫn còn ý cười: “Em cùng bạn học nói chuyện phiếm!”

“Bạn học em vui tính đến như vậy à? “Lý An Nhiên ngón trỏ nhẹ nhàng gõ bàn phím, bình tĩnh hỏi

“Rất vui, Tô Lê này, có cả Âu Thông nữa đó”

Âu Thông? Lý An Nhiên con mắt khẽ giật, trầm giọng nói: “Hôm nay làm bài tập xong rồi sao?”

“Ai da, mới ngày nghỉ đầu tiên mà, thời gian còn nhiều lắm!” Niệm Sơ tiếp tục chuyên tâm bấm điện thoại, không quan tâm đến anh. Lý An Nhiên ngậy ra vài giây, ngờ khí trở nên không được, xía vào

“Đi làm bài tập”

Vừa dứt, anh lại bổ sung: “Còn chơi nữa là anh nói đi thu điện thoại bây giờ đây”

Niệm Sơ cảm thấy sợ lời nói của anh, ngẩng đầu mờ mờ nhìn thì thấy Lý An Nhiên vô cùng bình thản cùng cô đối diện, an tĩnh một cái chớp mắt, Niệm Sơ mới phát hiện anh không phải nói đùa

“Không phải đâu.. Anh tàn nhẫn như vậy sao?”

“Mau đi.”

Lý An Nhiên nhú mày liếc xéo cô một cái, từ nhỏ đến lớn cô cũng đều sợ mà làm theo. Niệm Sơ không dám phản kháng, ngoan ngoãn cất điện thoại, lấy ra vở bài tập để trên bàn

Căn phòng yên lặng, tiếng của quạt máy rất nhỏ. Lý An Nhiên nhìn người ngồi cách mình không quá 10cm mới yên tâm bắt đầu làm việc

Nghỉ hè qua đi thi vào lớp 11, phân ban xong trong lớp không ít gương mặt xa lạ. Niệm Sơ tuy rằng không cần học vật lý hóa học, nhưng toán học vẫn luôn đáng sợ như thế

Thứ sáu tan học, Lý An Nhiên đêm nay trở về, thuận đường đón cô về nhà. Niệm Sơ mang cặp sách ở trước cổng trường chờ anh

Tan học, học sinh nói liên không dứt mà ồ ạt ra, trước mắt bị màu đồng phục trắng xanh bao phủ

Niệm Sơ chán đến chết đứng ở nơi đó, tầm mắt di chuyển. Bỗng dừng ngừng lại ở nơi nào đó

Năm sáu thiếu niên tụ lại một góc, ăn mặc quần jean cùng áo thun, trên cổ đeo dây chuyền, tóc nhuộm đầy màu sắc, mái dài che khuất đôi mắt

Bên cạnh còn có mấy cô gái đang cùng họ trò chuyện vui vẻ, không biết nói gì mà trong đó một người giờ tay đập vai đối phương hai cái, người sau bắt lấy tay cô gái một cách khó chịu

Trong đó một cô gái cởi áo khoác đồng phục ra, lộ áo thun đen bó sát người, hình như là Tôn Lị. Niệm Sơ nheo mắt tìm, quả nhiên bên cạnh là Hứa Tường

Niệm Sơ tóc đen nhánh ở phía sau người, cô mặc bộ đồng phục màu xanh trắng, thoát nhìn nhu nhược ngoan ngoãn. Niệm Sơ thở dài nhẹ nhõm, rồi bỗng nhiên ra về

Niệm Sơ không thấy điều thuốc lá trên tay Hứa Tường

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: Thùy Linh

Lúc trước Niệm Sơ vẫn còn học chung lớp với Hứa Tường, tuy rằng không nói chuyện nhiều lắm nhưng cũng xem như là quen thuộc, đặc biệt là đối với Hứa Tường, Niệm Sơ luôn có tình cảm đặc biệt

Sau này tuy rằng cùng ban nhưng Hứa Tường cùng Tôn Lị lại bị chuyển đến lớp khác. Niệm Sơ ngẫm lại, đúng là lâu rồi không có gặp lại hai người họ

Nhìn trước mắt một màn, cô lặng lẽ nhớ tới trước đây, cầm cặp sách trong tay thật chặt

Lúc trở về, Niệm Sơ luôn có chút không yên, rất nhiều lần Lý An Nhiên cùng cô nói chuyện nhưng cô không nghe được chữ gì, cho đến khi bị gõ đầu một cái mới ổn định tinh thần

“Sao anh lại đánh em?”

“Em đang nghĩ cái gì đó?” Lý An Nhiên nhíu mày

Niệm Sơ xoa cái trán, tự hỏi vài giây, không xác định mở miệng: “Anh có nhớ Hứa Tường ngày xưa ngồi cùng bàn với em không?”

Lý An Nhiên nghiêng đầu nhớ lại: “Là người hay cùng em đi tới căn tin đấy hả?”

“Đúng đúng đúng, là cậu ấy”, Niệm Sơ đầy mặt không dám tin tưởng: “Em vừa mới ở cổng trường nhìn thấy cậu ấy cùng mấy tên côn đồ nói chuyện, trên tay hình như còn cầm điều thuốc”

“Sao lại biến thành như vậy nhỉ?”

Lý An Nhiên không có biểu tình, nhàn nhạt nói: “Thật ra thì cũng bình thường, con người ai cũng sẽ thay đổi”

“Nhưng mà khó tin quá...” Niệm Sơ lẩm bẩm tự nói

Lý An Nhiên bắt đầu đi lác đầu, kéo cặp cô bước chân đi nhanh về phía trước: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Hôm nay mẹ anh nấu giò heo mà em thích đấy, nhanh về thôi”

“Ồ, anh đừng có kéo cặp em”

Giữa trưa hôm sau, Niệm Sơ com nước xong cùng Tô Lê trở về phòng học, ngang qua hành lang thì thấy Hứa Tường cùng Tôn Lị mấy người cười đùa đi đến nhà vệ sinh, cô vội quay đầu nói

“Đúng rồi, tự nhiên mình nhớ ra một việc, cậu về lớp trước đi nhé!”

“Ồ..” Tô Lê còn chưa kịp phản ứng thì Niệm Sơ đã biến mất ở cuối hành lang

Hứa Tường mấy người vào nhà vệ sinh, Niệm Sơ cố ý chờ ở bên ngoài. Chỉ chốc lát, liền thấy mọi người cười đùa đi ra, ánh mắt Niệm Sơ căng thẳng, trầm ngâm hai giây thì cô lên tiếng

“Hứa Tường..”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn lại, Niệm Sơ ngưng mắt, mở miệng: “Có thể ở lại một lát không, mình muốn nói chuyện riêng với cậu”

Hứa Tường trong mắt hiện lên nghi ngờ, nói với Tôn Lị và mấy người khác: “Các cậu đi về trước đi”

Mọi người ánh mắt trên dưới nhìn quét Niệm Sơ vài giây, sắc mặt không vui rồi đi

“Cậu tìm mình có việc gì?”

Hành lang rất lớn, ngày chói lọi, sáng lóa mắt, tốp ba tốp năm học sinh đi qua. Niệm Sơ ánh mắt rũ xuống, thanh âm rất thấp

“Hôm qua mình thấy cậu trước cổng trường”

Hứa Tường sững sốt sau đó lại cười nhàn nhạt, bộ dáng như không để ý lắm

“Cái này...mình nhìn thấy cậu hút thuốc..”

“Mình chỉ đùa giỡn cùng bọn họ thôi, sẽ không hút đâu.”

Niệm Sơ phăng phất thở dài nhẹ nhõm một hơi, gật đầu: “Vậy là tốt rồi”

Hứa Tường cười khẽ, thân thiết khom lưng sát mặt Niệm Sơ, néo gương mặt cô một cái: “Cậu quan tâm à”

Niệm Sơ có chút không tự nhiên mà mỉm môi, duỗi tay xoa má, nhỏ giọng nói: “Có hơi lo lắng...”

Hứa Tường đứng thẳng dậy, ánh mắt có chút mờ mịt. Giấy lát lại nghĩ tới điều gì rồi nghiêng đầu lơ đãng nói

“Đúng rồi, chuyện này đừng nói cho ai biết nhé”

“À..” Niệm Sơ ngây người, ánh mắt lập lờ, theo sau do dự mở miệng: “Hôm qua anh An Nhiên có tới đón mình, mình lỡ miệng hỏi anh ấy...”

“Nhưng anh ấy sẽ không nói với người khác đâu! Đề mình về giải thích với anh ấy”, Niệm Sơ vội vàng bảo đảm. Sau đó sắc mặt Hứa Tường lại mất tự nhiên, tươi cười có chút tái nhợt

“Ừ, không có việc gì thì mình đi trước”

“À”, Niệm Sơ sững sốt rồi mới đáp lại: “Cậu đi đi.”

Niệm Sơ cũng nhanh chóng quên đi chuyện này, không như lúc trước, chương trình học khẩn trương làm cô không có tâm tư làm việc khác, mỗi ngày một đường đến trường về nhà, thời gian trôi qua trong chớp mắt

Thành tích của Niệm Sơ luôn được củng cố ở top 10, cô dần dần mới có tinh thần đến lớp vẽ tranh

Năm trước thi vẽ toàn quốc, Niệm Sơ đạt giải nhất nên tác phẩm của cô được đưa vào triển lãm, từ từ cũng có danh tiếng, còn có nhà xuất bản liên hệ giúp cô ra tập tranh

Niệm Sơ năm mười sáu tuổi, cuốn tập tranh đầu tiên của cô được xuất bản, còn được Kim Ca đề cử

Nửa tháng trước, hãng tạp chí liên hệ Kim Ca, vốn dĩ chỉ nhờ xem thử thôi nhưng không ngờ sau khi xem xong tác phẩm của Niệm Sơ liền vui vẻ đồng ý, còn nói là tác phẩm này chắc chắn sẽ nổi tiếng, thật vinh hạnh

Niệm Sơ lúc ấy nhìn màn hình di động mà đứng dậy phát lên từ chỗ ngồi, vừa lúc tiết của chủ nhiệm, thoáng nhìn Niệm Sơ có thể nói là nổi trận lôi đình

“Niệm Sơ! Đi học chơi điện thoại còn phá kỷ luật của lớp học! Phản nghịch đúng không! Đi ra bên ngoài đứng cho tôi!”

Niệm Sơ đứng lên, chột dạ mà gục đầu xuống, bả vai hướng ngoài phòng học đi ra, nhưng khoe miệng đang giương cao, khoe mất đuôi lông mày đều là hưng phấn, giống như đang đắc ý

Cô lén giấu điện thoại trong tay áo, giờ phút này đứng ngoài hành lang nhắn tin cho Lý An Nhiên

“Anh An Nhiên, em nói cái này anh sẽ không tin đâu!!!”

Bên kia nhanh chóng trả lời

“?”

“Kim Ca đề cử tập tranh của em!!”

“Oa! Có phải là rất vui hay không?” Anh học theo ngữ khí của Niệm Sơ mà nhấn lại, cô nhìn chăm chăm màn hình ngây ngô cười, sau đó tiếp tục gõ tin

“Đúng vậy! rất vui, rất rất rất vui!!”

Thư viện, Lý An Nhiên nhìn giao diện trước màn hình, trên điện thoại chột lóe, anh cầm lấy click mở, sau đó trong mắt lộ ra ý cười. Trong lúc lơ đãng ánh mắt thoáng nhìn đồng hồ, mặt mày nhấn lại

“Cho nên? Không phải bây giờ em đang ở trong lớp sao? Sao lại có thể gửi tin nhắn cho anh?”

“A..” Niệm Sơ nho nhỏ thờ nhẹ một tiếng, chột dạ mà sờ sờ cái mũi, giây tiếp theo nghĩ dù sao anh cũng không ở đây, đơn giản thoải mái nhấn lại

“Em kích động quá nên nhảy một chút, sau đó bị chủ nhiệm lớp đuổi ra ngoài TvT~”

Niệm Sơ cố ý nhấn cái icon bán manh, theo sau tiếp tục giải thích: “Ồ trong lớp chán quá nên em liếc trộm nhìn điện thoại..”

“Không khí ở hành lang có tốt không?”

“Dạ? Siêu tốt..”

Niệm Sơ nhấp miệng cười, lúc sau nhìn quanh bốn phía rồi cẩn thận cất điện thoại

Tập tranh được phát hành thì doanh số vẫn luôn tăng lên, hãng tạp chí bên kia cũng cho cô đăng kí tài khoản Weibo, cho đến khi học kỳ một kết thúc, người theo dõi cũng tăng lên mấy nghìn

Niệm Sơ rất ít khi vẽ, chỉ là ngẫu nhiên tùy tay vẽ xấu, phác thảo sơ sơ, nhưng được mọi người bình luận khen ngợi, những lúc đó cô đều sẽ trả lời lại

[Aaaaa, tác giả, hôm nay vẽ đẹp quá, tui thích lắm!!!]

Niệm Sơ: Cảm ơn ^o^

[Trời ơi tác giả, đẹp đến nứt tim hà!!]

Niệm Sơ: *vá tim lại*~~

Lý An Nhiên theo dõi weibo của Niệm Sơ, nhìn thấy trạng thái của cô cũng thuận tay bấm like. Lúc này di động thông báo vang lên, click mở ra, toàn bộ đều là tin trả lời bình luận của Niệm Sơ

Anh xem hết các câu trả lời, rồi ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa, cô gái nhỏ đang vui đầu chơi di động

Cô ngồi trên thảm, mặc áo cổ lông trắng rộng thùng thình, quần áo nhung, thoát nhìn mềm mại. Cô cúi đầu nhấn điện thoại, bên má có vài cọng tóc rơi xuống, lộ ra một phần da thịt trắng nõn

Toàn bộ hình ảnh

Thật dịu dàng

Lý An Nhiên cảm thấy trong lòng nơi nào đó khó chịu, bần rần vô cùng, sau đó dần dần chảy xuôi hóa thành một dòng nước nhẹ nhẹ

Sao em ấy lại có thể đáng yêu như vậy

Nghỉ đông, Niệm Sơ tham gia tập huấn vẽ tranh, khi trở về cả người gầy một vòng, hình dáng trước kia dần ồm lại, cảm nhận nhon, đôi mắt càng thêm to

Lý An Nhiên có chút đau lòng nhưng Niệm Sơ lại đắc ý khoe với anh: “Thế nào? Có phải em xinh lên nhiều rồi không? Quả nhiên vẫn là gầy đi mới xinh đẹp được!”

“Nói bậy”, Lý An Nhiên nheo mắt cô, nhẹ mắng: “Béo một chút mới xinh”

“Không nghe vương bát niệm kinh”, Niệm Sơ né tránh tay anh, che tai lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Lý An Nhiên bật cười

Sau này Niệm Sơ học lớp 12, cũng không có béo lên nữa. Từ đó cô từ hải cầu nhỏ dần trở thành mỹ nữ cái thìa, bộ dáng nhiều người mơ ước

Những người gửi thư tình cho cô không hiểu vì sao mà không quá mấy ngày liền biến mất trước mặt cô, mấy năm nay bạn học khác giới bên cạnh đếm đi đếm lại cũng chỉ là Âu Thông và Triệu Vũ

Niệm Sơ mừng rỡ nhẹ nhàng, lại không biết nguyên nhân đều là nhờ người khác ra tay

Âu Thông có thể nói là canh phòng nghiêm ngặt, kiên quyết không cho người khác hái đi củ cải trắng của cậu được

Khi biết được người gửi thư tình cho Niệm Sơ, cậu uy hiếp vài câu rồi mấy người đó cũng biến mất

Nhưng cậu lại không biết, củ cải trắng từ nhỏ của cậu lại lớn lên ở trong vườn nhà người khác mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Editor: Thùy Linh

Khai giảng học kỳ một lớp 12 được 2 tháng, Lý An Nhiên dẫn Niệm Sơ đi tham quan trường Đại học Mỹ thuật A. Ngôi trường mơ ước ngay trước mắt, Niệm Sơ vô cùng vui sướng kích động

Đập vào mắt đầu tiên chính là tên trường, cỡ chữ to dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ lấp lánh, cô nheo lại đôi mắt, tay giả vờ như đang chụp ảnh

“Tách tách”, Niệm Sơ giả tiếng của máy ảnh

“Ngốc”, Lý An Nhiên mắng, đưa máy ảnh thật trong tay cho cô

“Xi, anh thì biết cái gì” Niệm Sơ một phen đoạt máy ảnh, giận hờn nói “Đây là chụp ảnh bằng tim đó, anh không hiểu đâu”

Lý An Nhiên chỉ cười cười, tay vò đầu tóc cô

Vì trường Đại học Mỹ thuật A chuyên ngành mỹ thuật nên bên trong kiến trúc không chỗ nào mà không tràn ngập độ mỹ cảm, ngay cả trong sân trường còn có thể thấy được mấy bức tượng điêu khắc, đài phun nước, còn có đàn bò câu trắng

Niệm Sơ một đường chụp ảnh không ngừng, giống như vớ được cái gì yêu thích mà nhảy nhót không thôi

Hai người đi dạo đến các lớp học, bên trong còn có các học sinh đang chuyên tâm sáng tác, phòng học trống trải to lớn, bên trong đầy màu vẽ cùng với mấy bức tượng cao, học sinh đối diện bản vẽ mà chuyên chú nghiêm túc

Niệm Sơ ghé vào trên cửa sổ nhìn đến phát ngốc, trong mắt đều là sự hâm mộ

“Anh An nhiên, em chưa từng thấy phòng học nào lớn như thế này luôn đó...” Cô lẩm bẩm tự nói, Lý An nhiên nhìn sườn mặt của cô nghiêm túc nói: “Thì một năm sau em cũng sẽ được học ở nơi này đấy thôi”

“Đúng vậy, em nhất định phải thi đậu vào đây!”

Hai người dạo quanh trường xong cũng tới lúc ăn trưa. Nhà ăn của trường Đại học A rất nổi tiếng, quan trọng là chỉ mất mười phút từ trường Đại học Mỹ thuật A đi qua, Lý An Nhiên đương nhiên là dẫn Niệm Sơ đi

Ra tới cổng trường, Niệm Sơ đột nhiên xoay người đối với dòng chữ huy hoàng Trường Đại học Mỹ thuật A mà nói: “Sang năm gặp lại nhé”

Lý An Nhiên cười: “Được”

“Anh phiền ghê!” Niệm Sơ nhẹ mắng, đẩy anh một phen. Không khí trong lành, ánh mặt trời dịu dàng, hai người cười đùa càng lúc càng xa

Đây không phải là lần đầu tiên Niệm Sơ đến trường Đại học A. Đàm Nhã cùng Niệm Thanh mỗi năm đều sẽ bớt thời gian để đưa cô tới đây tham quan một vòng, sau đó chỉ vào bảng hiệu to trước cổng trường nói

“Niệm Niệm, sau này con phải chăm chỉ học hành đọc sách mới có thể thi vào trường tốt như thế này”

Hai người đi thẳng đến nhà ăn, bên trong người rất nhiều. Niệm Sơ nhanh chóng kêu một phần cơm cùng Lý An nhiên ngồi xuống bàn cạnh cửa sổ

Ăn được một nửa, anh đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, đơn giản hai câu liền kết thúc. Niệm Sơ nhìn anh tắt điện thoại xong mới hỏi: “Sao vậy anh?”

“Hội bên kia có chút việc, lát nữa ăn xong anh qua đó một chuyến”, anh nhẹ nhàng nói, Niệm Sơ chỉ biết gật đầu

Cô biết Lý An Nhiên bốn năm qua đều thi biện luận trong hội, tham gia nhiều hoạt động lớn nhỏ bé nhỏ thi đấu đạt không ít cúp, tuy rằng ngày thường khi chất của anh không có gì khác nhau lắm nhưng Niệm Sơ phát hiện, miệng lưỡi anh rất sắc bén

Ngày thường hai người đùa giỡn, hoặc khi Niệm Sơ chọc anh, Lý An Nhiên luôn là vẻ mặt cười nhạt yêu thương nhìn cô. Mà hiện tại, cũng sẽ như vậy nhưng thỉnh thoảng còn chen vào vài câu

Lại còn vô cùng chuẩn xác sắc bén, làm người ta chỉ có thể nuốt nước miếng, một câu phản bác cũng không thể nói nên lời

Niệm Sơ vừa thích vừa không

Tháng 11 ở thành phố B trời trong xanh, ánh mặt trời tuy chói nhưng không nóng bức, tươi đẹp như mùa xuân. Niệm Sơ ăn uống no đủ nên tâm tình rất tốt, đi trên đường còn hát khẽ

Gió thổi tới, mùi hương dầu thông từ người cô thoang thoang, cô gái nhỏ mặc váy liền, bên ngoài mặc áo lông vàng nhạt hở cổ, tóc dài sau lưng đen nhánh mềm mại rơi trên vai

Đuôi tóc uốn uốn, tóc mái thưa, lông mi đen nhánh xinh đẹp, gương mặt trắng như tuyết còn môi đỏ bồng. Lý An Nhiên đột nhiên muốn ôm cô vào lòng để ngửi xem ở cổ Niệm Sơ có mùi hương gì

Trong đầu óc còn chưa hạ mệnh lệnh, thân thể đã tự hành động. Lý An Nhiên duỗi tay ôm lấy bả vai Niệm Sơ, khom lưng cúi người xuống cổ cô hít thật sâu vào một hơi

“Á?” Niệm Sơ nho nhỏ kinh hô một tiếng, còn chưa kịp mở miệng thì anh đã buông ra, làm như không có việc gì: “Niệm Niệm, tối qua em lại thức khuya vẽ tranh đúng không?”

Mùi dầu thông trộn lẫn với mùi dầu gội

“Sao anh biết...” Niệm Sơ chợt dạ cụp mắt xuống, quên mất hành động thân mật ban nãy

“Trên người em có mùi dầu thông với cả mùi dầu gội”

“À”, Niệm Sơ nâng tay áo lên ngửi, cánh mũi nhỏ nhẹ nhàng mấp máy giống như một con chuột hamster

“Vậy em về nhà tắm rửa một chút nhé”, cô giương mắt mờ mịt nói

“Không cần đâu”, Lý An Nhiên nhìn cô, mở miệng: “Thơm lắm”

Hai người đến cửa của hội biện luận, bên trong đã truyền ra giọng nói khắc khẩu, là giọng nữ, nhiều phần sắc bén

“Quý Vi! Cậu chiếm vị trí biện như vậy cũng phải cho người khác một cơ hội thử đi! Bốn năm còn chưa đủ hay sao, tham vừa thôi!”

“A, Tàn Miêu, hôm nay tôi nói rõ, cậu và mọi người ở đây nếu có thể thi biện luận đơn thì Quý Vi tôi lập tức nhường!”

“Cậu nói vậy mà được à? Chuyện này lại không phải do cậu quyết định, An Nhiên học trường.”

“Được rồi”, Lý An Nhiên đứng bên ngoài cùng Niệm Sơ rút cuộc nhìn không được mà lên tiếng: “Đều lớn cả rồi mà còn ở đây nhón nháo ồn ào”

Anh dùng một chút rồi tiếp tục mở miệng: “Lần này thi đấu cứ để Quý Vi tiếp tục”

Giọng nói vừa dứt, Tàn Miêu lập tức tròn tròn đôi mắt cãi lại: “Nhưng mà..”

“Năng lực của các cậu có thể đảm nhiệm phần thi đấu bình thường, nhưng lần này là thi sinh viên biện luận toàn quốc, mà năng lực của Quý Vi trong hội là giỏi nhất”

Lý An Nhiên đứng ở đó bình tĩnh giải thích, còn Niệm Sơ nghiêng đầu nhìn anh, hình như đây là lần đầu nghe anh chủ động khen người khác, lại còn là nữ

Niệm Sơ nhìn cô gái trong đám người kia, thanh tú hơn Hứa Tường, khí chất cũng không thua Cung Uyển, tự tin, mỹ lệ, hào phóng

Rực rỡ đáng chú ý như là một đóa tường vi sáng ngời

Tàn Miêu nghe xong trong mắt đều là bất mãn, gương mặt trắng nõn tiêu xảo hiện lên một tia ửng hồng phẫn nộ, cô còn định mở miệng cãi lại thì bạn học bên cạnh lo lắng lôi kéo tay áo cô, lắc lắc đầu

Lừa gạt không thể dập tắt, lại nhìn Lý An Nhiên, cuối cùng oán hận không cam lòng mà dậm chân chạy ra ngoài

Mấy người khác nghệt ra, gật đầu chào Lý An Nhiên rồi cũng đuổi theo

Trong hội lúc này chỉ còn ba, năm người, xem xong lại đi làm việc của chính mình

Quý Vi đi lên trước, đến bên cạnh Lý An Nhiên ngửa đầu lên nhìn anh, đôi mắt ngập nước như tràn đầy một đám sương mù, đẹp nao lòng

“An Nhiên..”

“Cậu biết đó, mình cũng không muốn chiếm vị trí này đâu, chỉ là lần này thi đấu quan trọng cho nên...”

“Tôi biết”, Lý An Nhiên chặn họng cô, đáy mắt trầm tĩnh, biểu tình cũng không có gì khác lạ: “Chỉ là lần sau không cần phải tranh cãi như hôm nay, rút cuộc cũng là do tôi quyết định”

Ý là, cùng mọi người khác tranh cãi cũng vô dụng, chỉ cần biết phong độ của chính mình

Quý Vi đương nhiên hiểu, lập tức có chút hối hận, ảo não xuống con người, nếu không phải... Nếu không phải Tàn Miêu nhắc tới anh thì Quý Vi tuyệt đối sẽ không cãi cò cùng cô ấy

“Được rồi, đưa tôi xem bản thảo”

Lý An Nhiên nhẹ nhàng bằng quơ đem việc này gác ra sau, cất bước đi về phía trước. Đi được vài bước thì thấy Niệm Sơ còn sừng sốt tại chỗ, anh đuổi tay ôm lấy bả vai cô: “Lại ngây ngốc cái gì rồi.”

Niệm Sơ lao đảo hai bước, nhanh chân đuổi kịp anh, cúi đầu nhỏ giọng lẩm bẩm: “Em không có...” Cô chỉ là trước nay chưa từng nghe thấy có một người con gái dạn dặt gọi tên anh như vậy

An Nhiên...

“An Nhiên, đây là em gái cậu sao? Bên tai lại nghe thấy giọng nói kia, Niệm Sơ ngơ ngác nhìn qua, vừa lúc đụng phải tầm mắt của Quý Vi, cô miễn cưỡng cười cười

Lý An Nhiên không đáp lại cũng chẳng phủ nhận, chỉ là vỗ đầu Niệm Sơ, cảm hướng về phía chỗ ngồi cạnh cửa sổ bên kia: “Em lại đó ngồi chơi một lúc nhé, xong rồi anh đưa em về được không?”

“Được.” Niệm Sơ ngoan ngoãn gật đầu

Ghế dựa cùng chiếc bàn trắng ngà là một bộ, theo phong cách Bắc Âu đơn giản, giống cách bày trí trong phòng của Lý An Nhiên, trên bàn là một chiếc laptop màu xám

Ánh mắt Niệm Sơ như đi vào cõi thần tiên, bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại mới thấy chiếc laptop có quen mắt, cô vừa định mở miệng, người bên kia đã lên tiếng

“Niệm Niệm, máy tính trên bàn là của anh, mật mã là...” Giọng nói anh ngừng lại, tiếp theo bình tĩnh nói: “Ngày sinh nhật của em”

“Hà???”, hai người ở đây đều là sừng sốt không thôi

Quý Vi ánh mắt nho nhỏ lướt qua, đánh giá người ngồi ở chỗ cửa sổ

Cô gái nhỏ tuổi xinh xắn, như là bông hoa anh đào dính đầy sương sớm, tươi mát mê người, ngũ quan không phải đặc biệt xuất sắc nhưng là một vẻ đẹp không thể nói nên lời

Làm người khác liếc mắt một lần lúc sau còn muốn nhìn lần thứ hai, luyến tiếc không muốn dời đi tầm mắt

Quý Vi thu hồi ánh mắt về người bên cạnh, Lý An Nhiên đang nghiêm túc giúp cô xem bản thảo, hơn nửa sườn mặt tinh xảo lại tinh tế, trắng nõn nhìn không thấy lỗ chân lông trên làn da, môi còn có chút hồng

Thật là, thế nào cũng làm người khác không thể chống cự

Hy vọng là do cô suy nghĩ nhiều

Quý Vi an ủi mình, nhưng mà trực giác nói cho cô biết, không đơn giản là chỉ như vậy

Khả năng là cô đã gặp một đối thủ mạnh nhất từ trước tới giờ

Còn vài chương nữa thôi là hai người chính thức xác định mối quan hệ nên mình sẽ cố lết tới đó, vì vậy mà tuần này chưa thể up NMVMTE được, mọi người thông cảm nhé TvT~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ cả một buổi trưa đều có vẻ thất thần, cô chơi máy tính chốc lát cảm thấy nhàm chán, dứt khoát ngồi bên cửa sổ, chống má nhìn phong cảnh bên ngoài, Quý Vi ngồi cách đó không xa

Lý An Nhiên đứng bên cạnh Quý Vi, khom lưng chỉ vài cái trên màn hình máy tính

“Cái này, đoạn này bỏ đi...”

“Đoạn này dùng từ không đúng, bỏ...”

Niệm Sơ không kìm lòng được mà ánh mắt lại nhìn hai người, cảnh tượng làm cho cô trong đầu hiện lên một câu: Trai tài gái sắc, trời sinh một đôi

Quý Vi thật sự...cảm giác rất tốt. So với Lạc Già năm đó còn tốt hơn nhiều ấy chứ, nếu chị ấy cùng anh An Nhiên ở bên nhau, chắc sẽ là một việc tốt

Niệm Sơ ngơ ngẩn nghĩ đến nhưng trong lòng như bị xé toạc ra

Tại sao, lại cảm giác không vui

Lý An Nhiên giúp Quý Vi sửa bản thảo xong đứng dậy nhìn Niệm Sơ, hai mắt cô đang mờ mịt nhìn, trước mặt phát ngốc. Anh nhần mày lại, đi qua gõ trán cô một cái

“Lại ngẩn ra đó làm gì?”

Niệm Sơ lập tức tỉnh táo, ngẩng đầu lên, đôi mắt mông lung nhìn anh mềm mại hỏi: “Anh xong rồi sao?”

“Ừ, xong rồi, đi thôi”

“An Nhiên, cùng đi ăn cơm chiều đi, vừa lúc Hoắc Cảnh bọn họ kêu gặp nhau một chút” Quý Vi nhìn đồng hồ trên cổ tay đề nghị, Niệm Sơ trong óc lại có một ý niệm chậm rãi lướt qua

Quý Vi... cũng biết Hoắc Cảnh, như vậy, có nghĩa là bọn họ thường xuyên ở bên nhau

Phảng phất như vậy, Niệm Sơ cực kỳ thông thả chớp hai mắt, hồ hập đột nhiên trở nên mất tự nhiên

“Không cần, tôi về trước” Lý An Nhiên xoa đầu Niệm Sơ, cực kỳ tự nhiên mà từ chối

“A, vậy thôi”, Quý Vi miễn cưỡng cười, tầm mắt lại dừng trên người Niệm Sơ sau đó nhanh chóng dời đi

Hai người chậm rãi đi ra ngoài, Niệm Sơ dọc theo đường đi cảm xúc đều trầm lắng, Lý An Nhiên nhin không được mà đánh giá cô

Chạng vạng, hoàng hôn phủ đầy trời, cô cúi đầu thấp thấp, tóc đen buông xuống che hơn nửa khuôn mặt, không lộ rõ cảm xúc

Lý An Nhiên đuổi tay, vén tóc cô ra sau tai

“Em làm sao vậy? Cả buổi trưa đều ưỡ ẹo, em mệt sao?”

Niệm Sơ vẫn không ngẩng đầu lên, qua một hồi lâu mới mở miệng: “Anh An Nhiên, chị Quý Vi rất thân với bọn anh sao?”

“Bọn anh?” Lý An Nhiên hỏi lại

“Không phải chị ấy cũng quen với anh Hoắc Cảnh à?”

“À, là bạn cùng lớp với bọn anh”

“Ồ”, Niệm Sơ hồi lâu mới chậm rì rì lên tiếng, tiếp theo vờ như không có việc gì, hỏi: “Tại sao trước đây em chưa từng thấy chị ấy?”

“Bạn cùng lớp anh nhiều như vậy, sao em có thể gặp hết được?” Lý An Nhiên nhú mày, có chút nghi hoặc hỏi lại

Niệm Sơ: “.....”

Thứ hai đến trường, Niệm Sơ vẫn luôn rầu rĩ không vui. Tô Lê hỏi cô vài lần nhưng đều không có kết quả. Đến giữa trưa, rốt cuộc Niệm Sơ cũng tự mình nói ra

“Tô Lê” Niệm Sơ nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc gọi, Tô Lê lập tức ngồi thẳng thân mình, nghiêm túc lắng nghe: “Có!”

“Cậu nói xem..”

“Nếu anh của cậu có bạn gái, thì cậu sẽ ghen không?”

“A..” Tô Lê vẻ mặt nghiêm túc tự hỏi, ngay sau đó gật gật đầu: “Đương nhiên là sẽ ghen, sợ bạn gái của anh ấy giành mất tình yêu thương của anh ấy cho mình luôn!”

“Nhưng mà..” cô lại nói: “Mình cũng sẽ chúc anh ấy hạnh phúc!”

“Cho nên.. vẫn sẽ cảm thấy mất mát đúng không?” Niệm Sơ tổng kết lại

“Đúng vậy!”

Vậy là đúng rồi! Niệm Sơ vẻ mặt như trút được gánh nặng, tâm tình nhẹ nhàng đi không ít. Nhưng buổi chiều, cô thấy trạng thái của Hoắc Cảnh trên vòng bạn bè lại không vui

[Bạn cũ gặp lại, hết sức vui vẻ <3<3 <3]

Phía dưới là một bức ảnh chụp chung, đại khái là bảy tám gương mặt xa lạ, có nam có nữ, hẳn là bạn cùng lớp trước đây. Ánh mắt Niệm Sơ dừng lại ở chính giữa bức ảnh

Đó là Lý An Nhiên ngồi cùng với Quý Vi

Hai người ngồi trên ghế dưới ánh đèn màu cam ấm áp, vừa lúc đều mặc áo thun trắng. Lý An Nhiên có chút lười biếng dựa ở trên ghế còn Quý Vi hơi nghiêng người về phía anh, nghiêng đầu cười tươi đẹp

Niệm Sơ cứ nhìn chăm chăm bức ảnh một hồi lâu sau đó mới tắt màn hình

Màn hình điện thoại phảng phất ra gương mặt Niệm Sơ lúc này, mặt không cảm xúc, đáy mắt đen tối, khóe miệng trĩu xuống

Thật khó xem

Niệm Sơ cố gắng cười gượng, cất điện thoại nhưng trong đầu lại đột nhiên nhớ lại một hình ảnh

Cung Uyển và Nguyễn Thư hôn nhau

Không được, cô nhanh chóng bình tĩnh, lắc lắc đầu bước nhanh đi về phía trước

Thi biện luận chính cùng ngày thứ bảy hôm đó

Thật ra không phải vì việc này mà trường cho nghỉ, bởi vì đúng lúc mạch điện bị hư, cả trường được nghỉ một ngày, chủ nhật học bù. Sau đó, Niệm Sơ ma xui quỷ khiến lên xe buýt đến trường Đại học A

Thời tiết trong veo như cũ. Bởi vì là trạm đầu tiên nên Niệm Sơ lên xe ngồi riêng cả một ghế lớn, cô chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, sau đó ôm cặp sách nhìn ra bên ngoài đến phát ngốc

Trường Đại học A cách thành phố một đoạn. Xe không biết xóc nảy bao lâu, dần dần người chen chúc đi lên

Niệm Sơ nhìn ra phong cảnh lạ mắt ở bên ngoài, trong đầu trống rỗng, đắm chìm ở thế giới riêng của chính mình, đến khi nghe tiếng nắng chửi bên cạnh

“Giới trẻ ngày nay mắt mù hết rồi hay sao mà không thấy có một người già đứng ở đây?”

Niệm Sơ bỗng nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, không biết khi nào mà bên cạnh cô có một người phụ nữ ăn mặc thời thượng đang đứng

Lời nói vừa dứt, toàn bộ người trên xe đều nhìn lại đây, có ánh mắt khiển trách, có ánh mắt như đang chờ kịch vui, còn có ánh mắt đầy lạnh nhạt

Niệm Sơ nhận thấy hình như là đang nói cô, cô lịch sự nhìn xuống, lập tức đứng lên, nhắc cặp sách chứa đầy sách vở

“Xã hội bây giờ tàn quá rồi, một đám người trẻ tuổi mạnh khỏe cũng không biết chủ động nhường chỗ ngồi, đợi người khác nhắc mới đứng lên, một chút tự giác đều không có...”

Người phụ nữ kia còn đang mắng kịch liệt, thân mình lại chờ đợi Niệm Sơ đứng lên rồi định tức ngồi vào, trên mặt còn là vẻ thản nhiên. Không biết vì sao, Niệm Sơ cảm thấy hành động này quá xấu xí

Động tác của cô ngừng lại, ngược mắt lẳng lặng nhìn người nọ

“Bác gái, xin hỏi bác đã ngoài 60 rồi sao ạ?”

“Chưa qua 60 thì chưa phải là người già, nếu không bác cho cháu xem chứng minh thư đi?”

Niệm Sơ nói xong, bình tĩnh ngồi lại chỗ cũ, ngoan ngoãn ôm lấy cặp sách, thấy bác gái kia vẻ mặt như đang gặp quỷ còn định la lối khóc lóc, cô lấy di động ra quơ quơ trong tay

“Bác gái, xin bác đừng la lối khóc lóc trước mặt mọi người, nếu không cháu gọi cảnh sát đấy”

“Đặc biệt là phá rối trật tự nơi công cộng, cần phải làm việc với cảnh sát.”

Niệm Sơ vẻ mặt lạnh nhạt, hừ bà ta trong lúc nhất thời không dám mở miệng. Theo sau, phản ứng bà ta lại hùng hổ, Niệm Sơ nhìn như không thấy, lấy tai nghe ra từ trong túi đeo vào, tiếp tục thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ

Một vòng lúc sau, xe cũng đã đến trạm. Bác gái kia đã sớm xuống xe, Niệm Sơ ôm cặp sách chậm rãi đi xuống, đáy lòng áp lực hoảng loạn đột nhiên giảm đi rất nhiều

Coi như là học tập một chút

Đúng vậy, chính là học tập

Cô đeo cặp sách ngẩng đầu mà bước đến lễ đường

Cuộc thi biện luận vừa mới bắt đầu, chủ tịch đang đọc diễn văn. Niệm Sơ từ phía sau tay chân nhẹ nhàng đi vào tìm chỗ ngồi, sân khấu rất rộng lớn, cô thấy Quý Vi đứng ở phía bên phải

Hôm nay Quý Vi mặc áo sơ mi trắng, tóc dài cột bông như đuôi ngựa, trên mặt trang điểm nhẹ, toàn thân tỏa ra sự tươi trẻ

Lý An Nhiên là người tranh biện thứ tư, anh đứng đầu hàng, cùng Quý Vi mặc áo sơ mi trắng, anh có hơi cận thị nên hôm nay đeo kính, bây giờ đang híp mắt nghiêng đầu nhìn về phía màn hình, đẹp một cách phi thường

Niệm Sơ nhìn anh đang ngồi ở trên đó mà tim đập rộn ràng

Bên Quý Vi bắt đầu lên tiếng, giọng nói đầy nhịp điệu, thần sắc tự tin kiên định, cả người tỏa ra một loại mị lực

Niệm Sơ ở phía dưới ngồi thẳng thân mình, đôi mắt không chớp nhìn vào người nọ trên đài

Quý Vi lên tiếng kết thúc, mọi người liền vỗ tay như sấm. Niệm Sơ đem cặp sách từ bả vai xuống để ở đầu gối, đôi mắt buồn xuống, uể oải ỉu xiu, ngón tay vô thức捏 cặp sách

Cuộc thi kết thúc, người xem lục đục đứng dậy rời đi. Niệm Sơ sợ bị phát hiện, xen lẫn với mọi người đi ra ngoài. Bên ngoài vừa lúc mặt trời lặn, trên trời có một khoảng hồng, ánh sáng màu cam hồng từ nơi không xa xuyên qua tán lá cây, chiếu lên những bậc cầu thang

Niệm Sơ mang cặp sách nặng, cảm giác như mình đang bị đè ép bởi một tòa núi lớn vậy

Ngồi một đoạn dài trên xe buýt, Niệm Sơ rút cuộc cũng về tới nhà, đem thẻ xác và tinh thần đều một chính mình ném lên giường. Nhắm mắt lại, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh của Lý An Nhiên và Quý Vi

Phối hợp rất ăn ý, trong một lúc tình cờ chạm mắt nhau còn nhìn nhau cười, khoe miệng sáng lạn đến chói mắt. Niệm Sơ kêu rên một tiếng, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy

Cô mở ra bản vẽ, bắt đầu chuyên tâm

Đến lúc chân trời hoàn toàn là màu đen, vẽ xong một bức tượng, Niệm Sơ tâm tình cũng nhẹ nhõm hơn, cô xoa xoa đôi mắt, ngồi trước bàn vẽ nhẹ nhàng thở dài một hơi

Lý An Nhiên phát hiện từ khi cuộc thi biện luận vòng một kết thúc, Niệm Sơ lâu rồi cũng chưa có gọi điện cho anh

Anh tưởng là vì cô muốn tập trung ôn thi, nhưng cho đến hôm chủ nhật, anh cũng không nhận được tin gì

Lý An Nhiên nhìn chằm chằm dãy số trên di động, nhấn gọi

Vậy là đã đi được nửa bộ truyện rồi này, mình nghĩ là đến gần cuối tháng 12 cũng sẽ hoàn thành thôi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ <3

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: Thùy Linh

Đồ đồ hai tiếng, điện thoại đã được nhận

“Niệm Niệm, em thi xong chưa?”

“Hôm nay vừa xong.”

“Thi ra sao?”

“Chưa biết”

“Em ăn cơm chưa?”

“Bây giờ ăn, em cúp máy đây”

Lý An Nhiên nghe tiếng điện thoại cúp, mặt lộ vẻ suy tư, cảm thấy... hình như đã xảy ra vấn đề nơi nào đó.

Niệm Sơ cảm thấy chính mình không chú ý đến Lý An Nhiên nữa thì tâm tình sẽ bình thản hơn rất nhiều, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cảm xúc cũng sẽ thường xuyên vì anh mà thấp thỏm, loại cảm xúc này thật lạ, cũng khác thường, ảnh hưởng nghiêm trọng đến kết quả học tập của cô

Niệm Sơ không muốn suy nghĩ nhiều về cảm xúc không tên này, biện pháp duy nhất của cô là cách xa một chút, xa đến khi không nghe thấy giọng nói của anh, không nhìn thấy gương mặt quen thuộc của anh

Niệm Sơ bỏ thói quen hay vào vòng bạn bè của anh, cũng bỏ thói quen hay chia sẻ việc lớn nhỏ với anh, cũng bỏ luôn cả thói quen mỗi lần nhắc tới anh tinh thần lại vui vẻ

Trên đường Lý An Nhiên trở về hơn hai lần, Niệm Sơ đều không biểu hiện gì bất thường, chỉ là cố tình phớt lờ dấu vết của Quý Vi, ít khi ở chung với anh

Tháng 11 trở trời, thời tiết đột nhiên hạ nhiệt độ, Niệm Sơ bị cảm. Sau đó cô bị mệt mệt mỗi cả tuần, rốt cuộc cuối tuần được nghỉ mới đi bệnh viện

Cùng ngày mưa dầm kéo dài, Niệm Sơ không cần Tô Lê đi cùng, cô một mình đi đến phòng khám

Mặt đường ướt dầm dề, nơi nơi đều là vũng nước nhỏ. Niệm Sơ cầm dù thật cẩn thận đi trên đường, đại khái mười phút là đã tới nơi

Đi đến cửa bệnh viện, Niệm Sơ ở dưới mái hiên, mặt dính đầy nước, cắt dù rồi đi vào bên trong. Ở bàn hướng dẫn lúc sau liền ngồi xuống dãy ghế dài chờ bác sĩ kêu tên

Đây là một phòng khám nhỏ chỉ có một tầng, hàng lang cuối còn có phòng giải phẫu. Giờ phút này đèn sáng, bên ngoài thừa thớt ngồi vài người, bác sĩ ngồi ở trong văn phòng bên cạnh

Đình, một tiếng giòn vang, thang máy cuối hành lang mở cửa ra, một bác sĩ cầm mâm đi ra. Niệm Sơ trong lúc lơ đãng giương mắt nhìn qua, theo sau lập tức dừng lại

Ánh đèn trắng bạch, vách tường loang lổ, một lớp sơn màu xanh bong ra từng mảng. Hứa Tường cúi đầu chú ý dưới chân, nâng Tôn Lị sắc mặt tái nhợt chậm rãi đi ra

Tôn Lị ánh mắt mơ hồ, đôi tay che phía bụng, trên trán ướt đầy mồ hôi dính trên tóc mái, trên môi tái nhợt, cả người thoát nhìn suy yếu lại thống khổ như vừa mới trải qua một việc đáng sợ

Niệm Sơ cả kinh nói không nên lời, ngơ ngác nhìn mà quên dời đi tầm mắt, lúc này bên tai có giọng nói nho nhỏ

“Trời ạ, nhỏ tuổi như vậy mà lại đây phá thai, thật là tạp nghiệt mà..”

“Hình như là còn chưa vị thành niên nữa đó”

“Ôi trời..” Vài tiếng thờ dài, cùng với lắc đầu

Niệm Sơ nắm chặt đầu ngón tay để trên đầu gối, hô hấp ngưng lại

“Niệm Sơ...?” Hứa Tường dừng lại bước chân, ánh mắt thẳng tắp nhìn lại đây, thần sắc khó nén mà kinh ngạc, sau đó tầm mắt lập tức di chuyển qua Tôn Lị bên cạnh

Tôn Lị như gặp một việc cả kinh, hoảng sợ mở to hai mắt, tiếp theo cúi đầu không nói một lời nhanh bước rồi đi, lực độ dưới chân lại phù phiếm, bóng dáng khổ cực

Niệm Sơ như cũ ngồi ở chỗ kia, mặt đầy khiếp sợ khó tin

Cô nhớ lại một tháng trước, Tôn Lị, Hứa Tường bọn họ đã từng trốn học mà bị phê bình trước toàn trường, lúc đó Niệm Sơ ở trong ban cờ đỏ cũng giống như hôm nay, không thể tin được

Nhưng đã rất lâu rồi bọn họ không có nói chuyện với nhau, những điều quen thuộc cũng sớm trở nên vô cùng xa lạ, Niệm Sơ không có lập trường cũng không có lý do gì lại đi can thiệp

Cô lúc ấy chỉ cho rằng chỉ là trốn học

Nhưng trường học lại đồn đãi sôi nổi

Bỏ học, bỏ nhà theo trai, theo những người ra ngoài lêu lổng

Niệm Sơ vẫn theo lập trường như cũ, bởi vì cô tin tưởng, Hứa Tường là người thông minh như vậy, nhất định sẽ không sa đoạ đến bước này

Cho rằng những việc đó chỉ xuất hiện trên TV hay tiểu thuyết mà mấy người rảnh rỗi kể lại, thêm mắm thêm muối, nghe nhằm đồn bậy, cuối cùng lại không biết sự tình ra sao

Niệm Sơ cảm thấy những việc như vậy không có khả năng tồn tại trong cuộc sống của cô

Nhưng mà hôm nay, cô hoàn toàn thức tỉnh

Bác sĩ khám xong, cho cô một túi thuốc mang về nhà. Trên đường mưa đã tạnh nhưng bầu trời vẫn âm ảm như cũ, mây đen giăng đầy, trên đường người thừa thớt, gió lạnh thổi tới mang theo một trận hiu quạnh

Ban đêm, Niệm Sơ uống thuốc xong lên giường, nhớ tới sự việc xảy ra lúc ban ngày, lại nhin không được mà mở ra đi động nhìn chăm chăm cái tên quen thuộc kia, vài giây sau, quyết định tắt điện thoại, để trên tủ đầu giường, tắt đèn đi ngủ

Thứ hai đi học, Niệm Sơ cố ý đi qua lớp của Hứa Tường nhìn vài vòng, thấy chỗ ngồi của Tôn Lị trống không, cô hỏi vài bạn học, nói là xin nghỉ

Sau lại mấy ngày đều là gió êm sóng lặng, giống như hôm ấy ở bệnh viện chỉ là ảo giác của Niệm Sơ

Nhưng mà chuyện này lại giống như một cái hố đen, mặc dù đã chôn ở góc sâu nơi đáy lòng nhưng vẫn làm cho cô hoảng loạn

Cho đến một ngày, hôm ấy là tiết tự học chiều thứ sáu, hai bạn học ngồi ở phía sau nói nhỏ, về việc phá thai, yêu sớm, lúc sau mọi người thảo luận ngày càng nhiều

“Thật hay giả?”

“Tôn Lị sao?”

“Đúng vậy, chính là cậu ấy, không phải lúc trước còn trốn học một tuần sao? Không chừng chính là hôm ấy xảy ra chuyện.”

“Trời ạ, thật đáng sợ”

“Đúng đó, mình không nghĩ là sẽ xảy ra ở trường mình!”

Niệm Sơ lúc này đang ôm sách luyện tập từ bên ngoài bước vào, nghe rõ nội dung mà mọi người đang bàn tán thì sắc mặt trắng bệch, cô lập tức buông đồ trong tay, đi đến đám người đang tụ tập

“Sao các cậu biết được?” Niệm Sơ trừng mắt, biểu tình nghi hoặc, giọng nói khẽ run lại không xác định

“Toàn trường đang truyền khắp tin này”, người khởi đầu câu chuyện trả lời, ngẩng đầu nhìn cô với vẻ mặt đương nhiên: “Mọi người đều biết, chắc chắn là thật!”

“Là ai nói?” Niệm Sơ cố gắng trấn an tinh thần, hít sâu một hơi lại hỏi

“Không biết nữa..” Người nọ nói: “Dù sao lúc mình nghe thấy thì mọi người cũng đã biết trước rồi”

Niệm Sơ đầu ơng ơng, cô không dám tưởng tượng, nếu giáo viên biết được thì hậu quả sẽ ra sao

Hơn nữa lúc ấy ở bệnh viện cũng chỉ có Niệm Sơ chính mắt nhìn thấy, Tôn Lị có cho rằng là do cô hay không? Niệm Sơ chau mày, tâm loạn như ma

Sự việc bắt đầu ồn ào, nghe nói có một lần Tôn Lị đến trường học, trực tiếp thu dọn đồ của mình về nhà

Bàn luận đúng nửa tháng thì câu chuyện kết thúc bởi việc Tôn Lị thôi học, nhưng cứ mỗi lần kỳ nghỉ đông tới, một ngôi trường nổi tiếng như vậy, từ trước đến nay vẫn là các thành tích tốt, lần đầu tiên xuất hiện bộ dáng bị gièm pha

Vì vậy mà nhà trường tổ chức đại hội giáo dục tư tưởng, trong đó vô số lần ẩn ý nhắc tới nữ sinh muốn đi học sẽ tự tôn tự ái, không được lạc lối

Ngay cuối của kỳ nghỉ đông, Niệm Sơ ôm cặp sách về nhà thì gặp ngay Hứa Tường ngay cổng trường, Hứa Tường như là chẳng bị ảnh hưởng gì, bên cạnh là hai người khác vừa nói vừa cười, khí sắc không tồi

Hai người đi về phía trước, Hứa Tường như là mới nhìn thấy Niệm Sơ, gật đầu chào hỏi với cô một cái

Niệm Sơ cũng dương khóe miệng cười cười

Lý An Nhiên lại đây đón cô, sau khi thực tập ở công ti của Lý Khâm, Lý Khâm cố ý mua cho anh một chiếc xe, anh đương nhiên là đã có bằng lái. Lúc này ở trước mặt là chiếc xe màu đen đơn giản, Niệm Sơ tròn mắt

Cô mở cửa xe, ngồi trên ghế phụ gài kỹ đai an toàn, cúi đầu nói: “Anh An nhiên, đây là xe mà chú mua cho anh à, thật đúng là mộc mạc chi bằng đi bộ đi”

Lý An Nhiên cầm tay lái, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ, có chút bất đắc dĩ mà cười: “Tại anh muốn đẩy chứ, ba anh định mua Porsche Lamborghini kia kìa”

“.....”

“Trên thế giới này đâu cần phải có những thứ xa xỉ đó”

Lý An Nhiên nhìn gương mặt bánh bao kia mà muốn nhéo một cái, nhưng đành nhịn, khởi động xe rồi đi, gần đây cô đều tạo khoảng cách với anh, không khí hiện tại tốt như vậy anh không dám mạo hiểm

Bên trong xe lại yên tĩnh, Niệm Sơ ánh mắt nhìn chăm chú vào phía trước, trong tay lại bắt đầu nhéo nhéo cặp sách, hồi lâu lại mở miệng: “Thật ra lần trước có chuyện em không nói với anh”

“Ừ?” Lý An Nhiên hơi nghiêng đầu, trong ánh mắt, Niệm Sơ ngồi thẳng tắp, thần sắc có chút túng quẫn, anh chậm tốc độ lại, nghiêm túc lắng nghe

“Lần trước bị cảm, em có đi khám gặp được Hứa Tường dẫn Tôn Lị đi phá thai”

Lời này vừa nói ra, Lý An Nhiên liền kích động: “Có phải là Hứa Tường em từng nói qua không?”

“Đã là vị thành niên chưa?”

“Hình như là chưa... Em không biết nữa, cậu ấy đi học sớm hơn em 1 năm”, Niệm Sơ cảm xúc rối bời, cô rũ xuống con ngươi nhìn chăm chăm mũi chân, giọng nói thấp thấp, nhìn như uể oải ỉu xìu

“Nhưng không lâu sau đó, việc này liền truyền khắp trường, Tôn Lị cũng đã thôi học rồi”

Lý An Nhiên trầm tư, một chút nghĩ tới vấn đề mấu chốt: “Chuyện đó ngoài em và Hứa Tường ra còn có ai biết không?”

“Em không biết...” Niệm Sơ ngửa đầu mờ mịt: “Nhưng em không nói cho một ai hết.”

“Đừng nghĩ nhiều.”, Lý An Nhiên cuối cùng vẫn duỗi tay xoa đầu Niệm Sơ, cúi người qua nhìn chăm chú vào đôi mắt cô an ủi: “Mọi việc đều xảy ra rồi, huống hồ còn không liên quan tới em, em chỉ là người ngẫu nhiên chứng kiến mà thôi.”

“Dạ.”, Niệm Sơ thấp thấp lên tiếng, cô không gian dối đẩy tay anh ra như những lần trước

Lý An Nhiên có chút quyến luyến mà hồi lâu mới chậm rãi rút tay về

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Editor: Thùy Linh

Vào kỳ nghỉ đông, Niệm Sơ gặp Tôn Lị ở bên ngoài được một lần, cô cùng một đám con trai ngồi xôm một góc hút thuốc, hít mây nhà khói nên khuôn mặt không rõ ràng, chỉ là khí chất không còn ngây ngô như hồi xưa nữa

Niệm Sơ chỉ nhìn một lần rồi rút mắt lại, nhưng mà Tôn Lị hình như đã phát hiện ra, tầm mắt tiến đến gần, Niệm Sơ bỗng nhiên đổi mắt cô, lạnh lẽo tới mức trong lòng khê run

Mùng một tết, Niệm Sơ như thường lệ qua nhà Thư Giai chúc tết, ngoan ngoãn chúc phúc sau đó được hai bao lì xì to, cô thuận miệng hỏi Lý An Nhiên, được cho biết là anh còn chưa rời giường

Niệm Sơ nhớ đến quà tết của anh, lập tức chạy nhanh lên lầu, giày dẫm đến rung động các bậc cầu thang, Thư Giai ở phía sau nhìn bóng dáng cô mà lắc đầu cười

Đã lớn thêm một tuổi mà vẫn còn trẻ con như thế

Niệm Sơ nhẹ nhàng mở cửa, cô biết căn phòng của anh không bao giờ khóa vì cô thường xuyên qua đây chơi

Căn phòng rất ấm áp, tấm màn che kín mít nên có chút tối tăm. Niệm Sơ nhìn thân ảnh ở trên giường, trong chăn phồng lên một khối, gương mặt kia khê hờ ở trong chăn bông, lộ ra một đầu tóc rối

“Rời giường thôi!” Niệm Sơ nhảy qua, ở bên tai anh hét lớn một tiếng. Như một đạo sấm sét nổ bên tai, Lý An Nhiên đột nhiên từ trong mộng bùng tỉnh mở mắt ra, liền nhìn thấy Niệm Sơ khuôn mặt nhỏ đang tươi cười

Ý thức còn chút mơ hồ, Lý An Nhiên theo quán tính ôm cô, đem người đè ở dưới thân cách một lớp chăn, đầu cọ cọ ở cổ Niệm Sơ, nói mớ: “Niệm Niệm, đừng nháo, để anh ngủ thêm một chút!”

Trước kia Niệm Sơ thích nhất là dọa anh như vậy, Lý An Nhiên chỉ cần quần chăn lên người cô liền an tĩnh vài phút. Anh khép mắt, lại cảm thấy khác thường, trong lòng nhảy dựng lên

Trời đất, Lý An Nhiên mở choàng mắt, lại phát hiện phía dưới người nọ đang trừng mắt nhìn anh, về mặt kinh hoàng

Anh lập tức ngồi dậy, hít sâu một hơi, giờ tay xoa giữa mày: “Xin lỗi em Niệm Niệm, anh tưởng là...” Tưởng là cái gì? Tưởng cô vẫn còn nhỏ mà không kiêng nể gì cùng anh ngủ chung sao?

Lý An Nhiên cười khở

Niệm Sơ rõ ràng cũng nhớ lại chuyện cũ, cô miễn cưỡng cười cười, chỉ cửa phòng: “Anh..anh rời giường đi, em..em về nhà trước đây”

Không đợi anh trả lời, cô đã chạy trời chết

Niệm Sơ chạy ra bên ngoài, không khí lạnh phất vào mặt cô, Niệm Sơ hít sâu một hơi lạnh thấu xương hàm rồi tới phổi, trái tim trong lồng ngực lại bót nhảy nhót

Hình ảnh Lý An Nhiên vừa tỉnh ngủ, lâu nay cô chưa từng thấy qua

Bộ dáng mặc đồ ngủ, hai mắt long lanh nước, quần áo hỗn độn lộ ra xương quai xanh, tóc mái lộn xộn trên trán

Cực hạn mê người

Rõ ràng là thường xuyên gặp mặt nhưng sao lại thấp thòm thế này

Niệm Sơ hốc mắt ươn ướt, mũi đỏ lên

Mười tám tuổi năm nay, cô trải qua tuổi dậy thì mất cảm tự ti, rốt cuộc cũng hiểu được việc thích một người

Vì một người mà bỗng dưng đau lòng, bởi vì có chút chuyện về anh cũng trở nên mất cảm nghi hoặc, vì anh mà thay đổi bản thân mình

Thích một người thì bản thân cũng sinh ra hai tính cách, một cái là tự tin đối mặt với người khác, một cái là chính mình cảm thấy thấp kém khi đối diện với anh

Niệm Sơ không thích bộ dáng này của mình, vì thế mà cực lực thay đổi bỏ đi, không thích anh nữa

Cuối học kỳ, bình tĩnh đến không hề gọn song, những cảm xúc đó cũng chỉ nhất thời, mỗi ngày cô đều lặng lẽ học tập, vẽ tranh

Sinh hoạt giống như là một ly nước sôi để nguội, nhạt nhẽo vô vị, rồi lại làm người vô cùng bình tĩnh

Ngày thi đại học, Lý An nhiên lái xe, mọi người đều đưa cô đi thi. Niệm Sơ ôm cặp sách, cả người rất bình thản. Đến trường thi, Niệm Sơ nói xong với Đàm Nhã, Thư Giai, cuối cùng mới đi tới trước mặt Lý An Nhiên

“Cố lên”, Lý An Nhiên khom lưng xoa đầu cô, nhẹ giọng mở miệng. Niệm Sơ gật đầu, sau đó đột nhiên duỗi tay ôm lấy anh

Lý An Nhiên sùng sốt, đang định ôm lại thì Niệm Sơ đã buông lỏng tay ra

“Em đi vào đây”, cô ngưỡng mặt lên cười nhạt, Lý An Nhiên gật đầu, ngữ khí trịnh trọng nói: “Cố lên.”

“Dạ!”

Thi xong, Lý An Nhiên còn kiểm tra giúp cô, so với nguyện vọng một là Đại học mỹ thuật A thì điểm của cô còn nhiều hơn 10đ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm

Niệm Sơ ở nhà ngủ suốt hai ngày, cuối cùng nhận được liên hoàn cuộc gọi điện từ Âu Thông mới ra cửa ngấm ánh sáng mặt trời

“Cậu không bắt máy, bọn mình còn đang định tới tận nhà luôn đấy!” Cô vừa vào cửa, Âu Thông liền bắt đầu hùng hổ quở trách, Niệm Sơ đuối lý tùy ý nghe cậu mắng, tìm chỗ ngồi

“Cả đời mà ờ liên liên hoan tốt nghiệp thì cho cậu hối hận chết luôn!” Âu Thông ngồi bên cạnh cô lải nhải

Niệm Sơ thở dài, tự mình rót chén trà cho cậu

Dần dần các bạn học cũng tới đông đủ, không một ai vắng

Vứt đi hình tượng thường ngày, mọi người đều ồn ào nhốn nháo, còn có bạn học suốt ba năm im lặng giờ đây lại bắt đầu hét lớn

Niệm Sơ xem đến tròn mắt há hốc mồm, cảm giác đây mới là bạn cùng lớp ba năm chân thật của cô

Rượu vui đi một nửa, không ít người đã hơi say nhưng mọi người như cũ vẫn nhiệt tình. Cơm nước xong vẫn tiếp tục đi ca hát, một đám người menh mông cuốn cuộn, người một đầu tới một đầu chơi xúc xắc đoán số, vui vẻ vô cùng

Niệm Sơ hôm nay học được rất nhiều kỹ năng mới, còn làm rất nhiều việc trước kia chưa từng dám làm, như lần đầu uống rượu, lần đầu chơi đoán số, lần đầu chơi xúc xắc

Còn có.. lần đầu từ chối cuộc gọi của Lý An Nhiên

Niệm Sơ đã ra ngoài tiếp anh vài cuộc, tuy rằng trời gần về đêm, nhưng là người đã vị thành niên, cô cảm thấy chính mình vẫn có quyền lợi này

Vì thế lần này anh lại gọi điện tới, Niệm Sơ khẽ cắn môi, nhún từ chối

Có lẽ là do còn hay tại những cảm xúc không rõ nơi đáy lòng nên khi làm việc này cô rất vui sướng trong lòng

Niệm Sơ ôm microphone, cưỡi đến vô cùng kiều diễm, hát đến say mê

Rạng sáng một giờ, đã có vài người bắt đầu xuống sân khấu. Niệm Sơ lại là càng uống càng tỉnh, tinh thần phấn khởi cùng Tô Lê, Triệu Vũ chơi hăng say

Đột nhiên, trong phòng tối lại, đèn tròn màu sắc rực rỡ xoay tròn tạo ra những điểm ám màu vàng sáng. Cùng lúc đó, âm nhạc đổi thành một khúc nhạc dạo

Mọi người dừng lại động tác, ngửa đầu nhìn về phía người đang cầm microphone

Âu Thông mặc áo thun trắng đơn giản, đứng giữa phòng, khoe miệng cậu đang cười vô cùng sáng khoái

Tiếng ca theo microphone chậm ra phát ra, phẳng phát như mang theo một loại ma lực làm căn phòng âm ỉ bây giờ lại im lặng. Niệm Sơ nhìn cặp mắt đen nhánh kia, một tia khác thường từ đáy lòng bốc lên

“Lúm đồng tiền, hàng mi dài, là những gì em có, làm anh không ngủ được, nhớ đến những lúc em mỉm cười. Em không biết em quan trọng như thế nào đối với anh, có em, cuộc đời anh trở nên hoàn thiện...”

Ca khúc đang dần đi tới đoạn cao trào, ánh mắt Âu Thông nhìn thẳng tắp về phía Niệm Sơ, lời bài hát chạy trên màn hình to lớn, mọi người bắt đầu nhón nháo

Ai mà không biết Niệm Sơ có một đôi lúm đồng tiền, hàng mi dài

Quả nhiên, bài hát kết thúc, Âu Thông nắm chặt microphone, tâm trạng thần nhiên lại chân thành tha thiết, âm thanh trong trẻo vang ra khắp phòng

“Bài hát này tặng cho lớp trưởng, người mà mình yêu mến nhất lớp”

“Niệm Sơ, mình thích cậu”

Giọng nói vừa dứt, cùng lúc đó ghế lô môn bị đẩy ra, một hình ảnh thon dài xuất hiện ở cửa, mọi người kinh dị nhìn lại chỉ thấy người nọ thẳng tắp đi đến chỗ Niệm Sơ kéo cô lên

“Sao anh lại tới đây?” Niệm Sơ hốt hoảng thờ nhẹ. Lý An Nhiên mặt vô biểu tình, đi nhanh đến bên cửa, cũng không quay đầu lại mà chỉ phun ra bốn chữ

“Đón em về nhà”

Đám người ở phía sau còn chưa kịp phản ứng thì thấy hai người biến mất ở cửa. Mọi người ánh mắt phức tạp nhìn người nọ, Âu Thông dường như không có việc gì cười cười, đi xuống làm một chén rượu

“Ông đây nhìn nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được nói ra, thật vui sướng”

Niệm Sơ bị Lý An Nhiên kéo ra ngoài, bước chân anh rất nhanh, hình như không quan tâm đến tốc độ của Niệm Sơ ở phía sau. Niệm Sơ nghiêng ngả lão đảo, cảm thấy đau nên kháng nghị

“Anh chậm lại một chút có được không?”

Người nọ ở đằng trước không hề phản ứng, Niệm Sơ bắt đầu giãy dụa: “Anh buông em ra!”

Hai người đã đến chỗ đậu xe, Lý An Nhiên mở cửa xe đem cô vào chỗ ngồi, sau đó loảng xoảng một tiếng đóng sầm cửa xe. Anh vòng qua ghế lái, đóng cửa lại, nhìn chằm chằm cô

“Em có biết bây giờ đã mấy giờ rồi không?”

“Em đã vị thành niên rồi!” Niệm Sơ không cam lòng yêu thế, trừng mắt anh

“Cho nên liền có thể đi ra ngoài chơi đến nửa đêm không về, lại còn nói chuyện yêu đương sao?” Lý An Nhiên hít sâu một hơi, giống như đang cưỡng chế con giận

“Tại sao lại không được?” Niệm Sơ nhìn anh, cơ hồ là gắt gao gần từng chữ một: “Anh cũng sẽ có bạn gái, em đương nhiên cũng sẽ có bạn trai”

“Không được.”

“Anh không cho phép.” Ánh mắt anh thâm trầm, câu chữ chém đinh chặt sắt

“Dựa vào cái gì? Anh dựa vào cái gì mà không cho phép em, anh là người nào.. um”, môi của Niệm Sơ bị chặn lại

Hô hấp nóng hổi phun ở quanh hơi thở của cô, độ ẩm trên môi càng thêm nóng rực, cô nhắm mắt lui lại về phía sau. Cảm nhận được sự tránh né của Niệm Sơ, Lý An Nhiên duỗi tay vòng ra sau đầu cô, dùng sức trong lòng ngực mà áp lại, cạy ra khớp hàm của Niệm Sơ

Vừa thiếu oxi, lại vừa đang say, Niệm Sơ mềm như bông không có một tia sức lực, cứ để người kia tùy tiện chiếm lấy, dây dưa liếm cắn từng đợt tê dại

Niệm Sơ khép mắt lại, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai anh

Lý An Nhiên mất khống chế, muốn đem người trong lòng ngực khắc vào xương cốt của chính mình. Anh dừng lại động tác, nhìn chăm chú người trước mặt đang mơ màng hít sâu hơi thở

“Niệm Niệm, hô hấp.”

Lông mi Niệm Sơ nhẹ nhàng run rẩy, bây giờ mới phản ứng lại. Không khí mới mẻ xông vào phổi, não bộ dần tỉnh táo, cô còn chưa mắt ra thì Lý An Nhiên lại bao phủ lần nữa

Không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, cuối cùng lúc tách ra, Niệm Sơ tay mất lạnh lẽo đẩy anh, sau đó lấy tay che kín miệng, hai mắt ngập nước nhìn

“Đừng hôn nữa, đau...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Thùy Linh

Khi Lý An Nhiên lái xe về đến nhà thì Niệm Sơ đã ngồi ở trên ghế phụ ngủ rồi. Khuôn mặt nhỏ trắng nõn, môi hồng hồng, cô nghiêng đầu về phía bên này, có vài sợi tóc rơi xuống che khuất gương mặt

Lý An Nhiên cúi người qua giúp cô tháo dây an toàn, Niệm Sơ mơ mơ màng màng mở mắt

“Tối rồi sao?”

“Tối rồi.”

Niệm Sơ xuống xe, thất tha thất thiếu đi được vài bước thì Lý An Nhiên vội vàng tiến lên đỡ lấy cô: “Trẻ như vậy chắc là ba mẹ em cũng ngủ hết rồi, qua nhà anh”

“Ồ”, Niệm Sơ ngoan ngoãn theo anh, cũng không suy nghĩ sâu xa về câu anh vừa nói

Lý An Nhiên một tay ôm cô, một tay mở cửa. Không bật đèn phòng khách lên mà trực tiếp đưa cô lên lầu, đẩy cửa phòng nơi cô hay ngủ

Đêm nay Lý Khâm và Thư Giai đều không có ở nhà, một người đi công tác, còn người kia đi theo, bởi vì Lý Khâm lần này đi công tác nên Thư Giai cũng lên kế hoạch đi du lịch thành phố luôn

Niệm Sơ có chút men say, cả người cứ chậm rì, nhưng lại cũng rất tinh nghịch, như vừa tỉnh vừa say

Lý An Nhiên nhìn cô tìm áo ngủ rồi đi vào phòng tắm mới yên tâm về phòng tắm rửa. Vừa tắm xong liền nghe được tiếng kêu sợ hãi

“Làm sao vậy?” Anh lập tức chạy qua, chỉ thấy Niệm Sơ đang cầm bàn chải đánh răng đứng trước gương mà nước mắt lưng tròng, vừa thấy anh liền phần nộ kêu to

“Trầy da!”

“Đau quá! Môi em đau quá!”

“.....”

Lý An Nhiên nuốt nước miếng cẩn thận đi qua, nhẹ giọng trấn an: “Bên kia có thuốc giúp miệng vết thương lành lại, em đánh răng xong rồi anh giúp em xoa thuốc nhé?”

“Thật không?” Niệm Sơ hoài nghi hỏi

“Thật.”

Cô bấu môi, không tình nguyện xoay người đánh răng rửa mặt. Xong xuôi, Niệm Sơ đi tới nhìn chăm chăm anh, không nói một lời

“Thuốc ở trong phòng, để anh đi lấy cho em”, Lý An Nhiên vội vàng mở miệng, đi đến phòng lục tung, rốt cuộc cũng tìm thấy lọ thuốc ngoại nhập mà chú nào đó tặng cho anh dịp tết

Đang muốn đem qua cho cô, vừa quay đầu lại thì phát hiện Niệm Sơ theo đuôi anh, mắt trông mong nhìn

“Anh giúp em xoa nhé”, Lý An Nhiên sát đầu lại

“Dạ”, Niệm Sơ giương cằm lên

Bị nhiễm nước nên môi càng thêm điểm lệ, giờ đang sưng đỏ một mảnh, môi trên có thể thấy vài vết cắn. Lý An Nhiên đau lòng nhủ mảy lại, động tác dịu dàng giúp cô xoa thuốc lên, sau đó về mặt chờ mong nhìn Niệm Sơ

Vài giây sau, Niệm Sơ bật khóc

“Vẫn đau, anh lừa em!”

“Đã hôn còn cắn em nữa...”

Cô khóc lớn vang ra cả xóm, Lý An Nhiên vội vàng che lấy miệng cô, nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng khóc, đừng khóc, ngủ một giấc thì sẽ khỏi”

“Thật không?”

“Thật”

Niệm Sơ lộc cộc chui vào trên giường, sau đó tay chân lạnh lẽo dùng chân đắp kín mình, lộ ra cái đầu nhỏ chóp chóp mắt nhìn anh

“Em muốn ngủ ở đây”

Lý An Nhiên: “...”

Anh đứng tại chỗ, xoa ấn đường, đang suy nghĩ đêm nay nên ngủ ở dưới đất hay qua phòng bên cạnh thì người nọ trên giường về mặt hưng phấn vẫy tay

“Anh mau tới đây, ngủ với em”

Lý An Nhiên: “...”

“Được, anh tắt đèn”

Lý An Nhiên nghe thấy được giọng mình khàn khàn lại thâm trầm, còn mang theo một tia khô khốc

Ban đêm khi Niệm Sơ còn nhỏ giọng kêu đau, cái mũi nhỏ thút tha thút thít, nước mắt ướt cả vạt áo anh, Lý An Nhiên ôm cô khê run thân mình, hồi hận vì đã cắn cô như vậy

Nhưng anh đã nhìn nhiều năm qua, sao lại không thể khắc chế một chút, đúng là anh hồ đồ

Từ lúc điện thoại bị từ chối, cho đến lúc nghe cô nói, còn bạn trai bạn gái, trời mới biết, chính anh nhiều năm như vậy đều không có hứng thú đi tìm bạn gái

Nhưng lúc đó... hoàn toàn mất khống chế

Bên tai là tiếng đồng hồ, người bên cạnh còn ngủ say, có lẽ là do khóc nên mệt mỏi rồi, hô hấp đều đều, má trắng nõn, trên mắt còn vài giọt nước thấm cả lông mi đen nhánh, trông rất đáng thương

Lý An Nhiên nhột nhạt thở dài một hơi, xuống giường lấy một chiếc khăn lông, nhẹ nhàng lau mặt cho cô

Da thịt sạch sẽ, trở nên càng thêm trắng nõn trong suốt, khăn lông mềm mại cọ qua mặt, môi đỏ búng không tự giác nhấp nhấp rồi lại khôi phục bình tĩnh

Hô hấp bỗng nhiên nặng nề, Lý An Nhiên khống chế không được, lại lần nữa đem đầu môi đi lên, vừa mới cảm nhận được sự ấm áp lại nhanh rời đi, sợ làm cô bực tình

Lý An Nhiên xoay người xuống giường, phòng tắm tiếng nước xôn xao vang lên. Lúc sau, anh mặc đồ ngủ màu lam nhạt đi ra, trên người mang theo nhè nhẹ hơi nước

Xóc chăn lên, anh thật cẩn thận nằm bên cạnh, sau đó duỗi tay đem người ôm vào lòng ngực

Niệm Sơ tỉnh lại, chớp mũi toàn bộ đều là hương thơm quen thuộc từ nhỏ đến lớn đã khắc sâu vào trong đầu. Theo phản xạ có điều kiện, cô hít sâu hai hơi

Sau đó, khôi phục trí nhớ

Cô đang bị ôm trong lòng ngực ấm áp, trên eo còn có một bàn tay chặt chẽ mà giam cô lại, trên đỉnh đầu là một cái cằm, trước mặt là làn da ấm áp, xương quai xanh dán chặt trên môi cô

Ký ức đêm qua mạnh mẽ trở lại, Niệm Sơ trong mắt hiện lên một tia tức giận, cô hé miệng, cắn một mảnh xương

Trên đầu lập tức nghe tiếng kêu rên, sau đó đầu bị xoa hai cái. Niệm Sơ lại tiếp tục dùng sức, cằm lại bị anh nắm, cô bị bắt há mồm ngẩng đầu

Còn chưa thấy rõ người trước mặt, liền bị đè ép xuống dưới, hôn cánh môi cô, sau đó trực tiếp dò xét tiến vào

Cảm xúc giống hệt như tối qua, Niệm Sơ tức giận, há mồm còn đang muốn cắn anh thì Lý An Nhiên đã rút khỏi

“Niệm Niệm...”

Anh ôm chặt cô, sau đó chôn mặt ở cổ Niệm Sơ nhẹ gọi, môi ướt át dán trên da thịt, Niệm Sơ nhin không được mà rút bả vai, thân thể nhẹ nhàng run rẩy

“Anh không thể làm như vậy với em...” Niệm Sơ nhẹ nhàng nói, vừa run rẩy, vừa sợ hãi bất lực

“Sao anh lại không thể?” Lý An Nhiên giương mắt nhìn cô, con ngươi đen nhánh vài phần u ám

Niệm Sơ cực khổ cắn môi, khó khăn mở miệng: “Những việc này chỉ có người yêu mới có thể làm với nhau, anh không thể tùy tiện hôn em”

“Vậy anh chịu trách nhiệm với em nhé.” Lý An Nhiên cười khế, gần từng chữ một vô cùng rõ ràng, đôi mắt sạch sẽ đen láy, tất cả đều là nghiêm túc

Niệm Sơ vừa xấu hổ vừa buồn bực, đang định mở miệng nói cái gì thì bên tai lại nghe thấy giọng anh, âm thanh nhỏ nhẹ, đôi mắt kia đang nhìn cô lập lòe tia sáng

“Mình yêu nhau nhé.”

“Niệm Niệm, anh thích em, từ lâu lắm rồi.”

Được người mình thích nói cũng thích mình là như thế nào?

Niệm Sơ cảm thấy thân thể vừa nhẹ nhàng lại thoải mái, còn có vui sướng không thể ức chế được, giống như một dòng nước sôi trào dưới đáy lòng

Niệm Sơ cố nhịn cười, yên lặng xoay người xuống giường, đi đến phòng bên cạnh rửa mặt. Trong gương, đôi mắt cô to tròn mà đen bóng, bên trong không che dấu được sự hưng phấn cùng kích động

Môi bặm lại, vết thương tối qua cơ hồ là đã lành không nhìn thấy. Nhớ tới hành động của chính mình tối qua, Niệm Sơ nhin không được muốn chui xuống lỗ

Cô là lần đầu tiên uống rượu, đương nhiên là lúc say sẽ hoàn toàn khác biệt, giống như là, con người thật của cô được giải phóng, không bị trói buộc hay kiêng nể gì

Cô đứng phát ngốc cho đến khi cửa bị gõ, Lý An Nhiên đứng dựa ở nơi đó, anh vừa rửa mặt xong, áo ngủ trên người đã đổi thành áo thun trắng quần jean, cả người thon dài lại đỉnh bật

Niệm Sơ nhanh chóng lau khô mặt, đi qua ôm chặt lấy anh, ôm lấy vòng eo thon chắc, cô chậm rãi buộc chặt cánh tay, đầu ở trước ngực anh không ngừng cọ cọ

“Sao vậy? Đã bắt đầu sử dụng quyền lợi của bạn gái rồi sao?” Anh trêu đùa, Niệm Sơ chỉ biết ngẩng đầu trừng mắt, còn đang muốn nói là cô đã đồng ý đâu thì Lý An Nhiên đã vượt lưng cô tự trả lời

“Anh rất thích em, Niệm Niệm”

“.....”

Quan hệ của hai người thay đổi nhưng cũng không cần thời gian thích ứng, chẳng qua không cần áp lực, khắc chế như trước kia nữa

Có thể quang minh chính đại ghen tuông, tùy tâm mà ôm, trực tiếp nắm tay, có thể hôn nhau ở góc nào đó không người. Sở hữu hết thảy, thân thiết lại tự nhiên

Niệm Sơ không nói với anh những việc bàng hoàng mà cô đã gặp phải lúc trước, cũng như không nói cho anh biết Tôn Lị và cô đã từng gặp mặt

Trong trí nhớ, đó là hôm rét lạnh sáng sớm, Niệm Sơ dừng bước chân

“Tôn Lị”

Tôn Lị nhìn lại, ánh mắt âm đạm vài phần, những người hút thuốc bên cạnh cô cũng sôi nổi nhìn lại, tràn ngập ý định

Niệm Sơ hít sâu một hơi, nói năng có khí phách

“Chuyện kia không phải do mình nói.”

Tôn Lị cười lạnh một tiếng, hút điếu thuốc rồi lại nhả khói, khói trắng lượn lờ ở trước mặt cô nên biểu tình nhìn không rõ lắm: “Chuyện này chỉ có cậu và Hứa Tường biết, không phải cậu thì chẳng lẽ là cậu ấy?”

“Tin đó là do lớp dưới khởi nguồn, đây là chuyện mà mọi người đều biết. Hỏi một người ngẫu nhiên cũng biết cậu và mình không oán không thù, như vậy không đáng để làm hư thanh danh của cậu”

Niệm Sơ lại tiếp tục nói: “Chuyện năm ấy mình đã sớm quên, nếu cậu nghĩ mình trả thù cậu vì việc đó, chỉ bằng lúc ấy mình đã nói mẹ rồi.”

“Cậu có còn ghét mình không thì không ai biết, nhưng mình nói nhiều như vậy chỉ đơn giản là không thích bị người khác hiểu lầm”

“Cho nên mình muốn cùng cậu giải thích rõ ràng”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Editor: Thùy Linh

Còn một ngày nữa là kết thúc kỳ nghỉ đông, không biết Tôn Lị có được số điện thoại của Niệm Sơ từ đâu, hẹn cô gặp mặt ở dưới lầu. Niệm Sơ nhớ rõ, lúc ấy trời trong vắt, hoàng hôn nơi chân trời phát ra nhu nhược lại ảm áp

“Mình và cậu ấy có xích mích.”

Tôn Lị cúi đầu dựa vào tường, đôi tay để trong túi quần, trong mắt không có một tia sáng

Tôn Lị cũng không tin lời Niệm Sơ nói, nhưng sau mấy ngày Hứa Tường lại đột nhiên hẹn gặp mặt, Tôn Lị nhớ rõ kể từ khi thôi học thì Hứa Tường cũng không liên lạc nhiều với cô nữa

Không, phải nói là kể từ lúc xảy ra chuyện đó thì Hứa Tường bắt đầu xa cách cô

Tôn Lị vẫn luôn cảm thấy mình rất ngốc, nếu không thì tại sao lại đến đường cùng như thế này, thật ra cô chỉ cho rằng chỉ là bạn bè đi chơi cùng nhau, kết quả là bị người ta chuốc thuốc, còn liên lụy đến Hứa Tường

Ngu ngốc hơn nữa là bị người ta cưỡng hiếp còn quên uống thuốc tránh thai, Tôn Lị không quên biểu tình của Hứa Tường lúc ấy, trào phúng, thương hại, và có vẻ vui sướng khi cô gặp họa...

Bị cảm xúc khổng chế quá nhiều, Tôn Lị còn chưa kịp ổn định tinh thần thì Hứa Tường lại bất ngờ tỏ ra bình thường, giúp cô tìm cách giải quyết, tìm bệnh viện đáng tin cậy, đúng là chị em tốt

Lúc ấy Tôn Lị chỉ có thể dựa vào Hứa Tường

Nhưng không nhận ra rằng hai người dần xa cách

“Lily, chuyện này cậu định giải quyết như thế nào?”

“Giải quyết chuyện gì cơ?”

“Nếu lúc ấy chuyện này không bị tung ra thì cậu cũng không phải bị thôi học...” Hứa Tường vẻ mặt lo lắng sốt ruột: “Chẳng lẽ cậu định như vậy sao?”

“Chứ còn thể nào nữa?”

“Lily, chuyện này chỉ có cậu ấy biết.”

Khuôn mặt Hứa Tường vô cùng bình tĩnh, đồng tử đen nhánh thâm thúy, bên trong lại là một tia tàn nhẫn. Tôn Lị đột nhiên cảm thấy người trước mặt có chút xa lạ, cô nhẹ nhàng cười cười, quay đầu lại, thanh âm vô cùng bình tĩnh

“Không phải còn có cậu à?”

“Cậu nghi ngờ mình?” Hứa Tường khó tin hỏi lại: “Cậu là chị em tốt của mình, sao mình có thể nói ra chuyện này?”

“Phải không?” Tôn Lị lấy điện thoại ra, nhấn mở. Một giọng nữ phát ra, chỉ có hai câu đối thoại đơn giản

“Sao cậu biết chuyện của tôi?”

“A, tại lần đó vô tình nghe Hứa Tường nói chuyện điện thoại ở ký túc xá, xin lỗi nhé, Tôn...”, cuộc ghi âm ở chỗ này đột nhiên im bật

“Ha”, Tôn Lị cười lạnh một tiếng, giương mắt nhìn người trước mặt, giọng nói bình tĩnh: “Hứa Tường, cậu chưa bao giờ gọi điện thoại ở ký túc xá”

“Chuyện này coi như chúng ta huê nhau, cắt đứt quan hệ từ đây.”

“Huê nhau?” Sắc mặt Hứa Tường lập tức thay đổi, giọng nói lạnh băng, biểu tình có chút vận vẹo, lóp ngáy trang như bị xé rách: “Tôn Lị, không phải do cậu mà tôi trở nên dễ tiện như vậy à? Hiện tại còn dám nói huê nhau?”

“So với cậu thì tôi mất mát nhiều hơn!” Tôn Lị mất kiểm soát rống lên

“Đó là do cậu ngu ngốc!”

Đúng vậy, là rất ngu ngốc, ở thời niên thiếu không có việc gì phải lo, lại trở nên phản nghịch, kết nhiều bạn cho rằng mình rất có thể lực, chỉ để thỏa mãn thói xấu hư vinh.

Tôn Lị kể lại mọi việc, Niệm Sơ nghe xong hoàn toàn trầm mặc. Mặc dù hai người họ không bị tổn thương về thể xác, nhưng lại rất đau về mặt tinh thần

Niệm Sơ mười mấy năm qua đây là lần đầu gặp chuyện này

“Đúng rồi, chắc cậu không biết chuyện này...” Tôn Lị cười khê một tiếng bổ sung

“Lúc trước Hứa Tường xa cách cậu, kỳ thật là bởi vì cậu ấy thích Lý An Nhiên mà thôi, cậu ấy tiếp cận cậu chính là muốn nói chuyện với anh ấy, nhưng một câu anh ấy cũng không đáp lại cho nên Hứa Tường không muốn lãng phí thời gian bên cậu nữa”

“Lý An Nhiên bảo vệ cậu thật tốt, người ngoài nhìn vào đều thấy anh ấy rất cưng chiều cậu”

“Chỉ có người thật lòng yêu cậu mới như thế.”

Niệm Sơ trước kia mẫn cảm, tự ti, không dám vượt qua ranh giới của hai người, không dám thay đổi hiện trạng

Gặp được người ưu tú hơn, cô liền lùi về một bước, đáy lòng chưa xót quay cuồng, hoài nghi

Nhưng thật ra, từ trước cho đến nay người bên cạnh cô từ nhỏ đến lớn, từ hồi trẻ con ngây thơ cho đến lúc trưởng thành, vẫn luôn là anh ấy

Chỉ cần thích thì sẽ không còn sợ hãi

Niệm Sơ ngày đó đến trường nhận thông báo trúng tuyển gặp Hứa Tường

Ngày mùa hè ánh mặt trời sáng chói, hai người như lần đầu gặp nhau, Hứa Tường vẫn xinh đẹp như thế, tươi cười sáng lạn

Hai người gật đầu rồi đi ngang qua nhau, bên tai Niệm Sơ vang lên giọng nói của Hứa Tường, nhu mềm êm tai, dư âm lượn lờ

“Cậu khôn ngoan hơn tôi tưởng”

Niệm Sơ mỉm cười đáp lại

“Còn cậu thì ngu ngốc hơn tôi tưởng”

Cô nói xong, không thèm xem biểu cảm Hứa Tường ra sao, vội bước về phía trước

Cách đó không xa, Lý An Nhiên đang đậu xe chờ cô

Lên xe, Lý An Nhiên chuyên tâm chú ý tình hình giao thông ở phía trước, lúc chờ đèn xanh thì anh lơ đãng mở miệng: “Đúng rồi, lúc này em có nhận ra mấy bạn cùng lớp không?”

“Có, rất nhiều luôn.”, Niệm Sơ một bên cúi đầu chơi di động một bên trả lời, lại không nghe anh nói tiếp nên ngẩng hai mắt nghi hoặc lên nhìn anh

Lý An Nhiên không được tự nhiên nghiêng mặt đi, ho nhẹ một tiếng: “Cái kia, có Âu Thông không?”

“Thông Thông...” Niệm Sơ tắt điện thoại, thần sắc phiền muộn nhìn về phía trước, sau đó thở dài: “Haiz, em từ chối cậu ấy rồi”

Niệm Sơ hôm đó nhắn tin cho Âu Thông, chỉ đơn giản ba chữ

[Thật xin lỗi]

Cậu ấy cũng không hồi đáp lại

Hôm nay cũng không thấy

Đỉnh đầu bị xoa một cách mạnh mẽ, Niệm Sơ vội vàng che đầu, tức giận nhìn qua

“Còn nhớ thương người cũ đúng không!” Lý An Nhiên bất mãn nhíu mày

“Em không có mà!”

“Hừ”, anh hừ nhẹ, giẫm chân ga tăng tốc, vài phút sau dừng ở ven đường, cởi bỏ dây đai an toàn đè ép người xuống phía dưới

Niệm Sơ bị ấn trên chỗ ngồi, bị bắt ngửa đầu lên nhận lấy nụ hôn của anh. Nức nở hai tiếng cuối cùng cũng nhẹ nhàng ôm lấy anh

“Thật ngoan”, Lý An Nhiên cảm thấy hài lòng khen ngợi

Niệm Sơ mặt đỏ lên

Việc hai người ở bên nhau là do Thư Giai phát hiện đầu tiên, mọi người chỉ cảm thấy gần đây hai đứa có vẻ thân với nhau rất nhiều, giống như trước đây, đến chỗ nào cũng dính lấy nhau

Lần này Thư Giai làm món giò heo hầm Niệm Sơ thích ăn, sau đó Lý An Nhiên cùng Niệm Sơ ở phòng khách, một đứa ăn đến miệng dính mỡ, một đứa dịu dàng cầm khăn giấy lau cho

Thư Giai vào bếp bụng thức ăn mà suy nghĩ, tại sao qua nhiều năm như vậy mà hai người vẫn chưa có biến hóa gì. Ai ngờ vừa bụng mâm đi ra liền nhìn thấy Lý An Nhiên khom lưng hôn chụt một cái trên môi Niệm Sơ

“.....”

Chuyện này đúng là sét đánh giữa trời quang, nhưng thần kỳ là Thư Giai nhanh trấn định tinh thần, để đồ ăn trên bàn, bà nói: “Hai đứa bên nhau từ khi nào?”

Động tác hai người đồng thời dừng lại, Niệm Sơ đánh nhẹ vào tay của Lý An Nhiên, trộm trừng mắt nhìn anh, ý là: [Thấy chưa, em đã báo di Thư ở phòng bếp kia mà, bị bắt gặp mất rồi!]

Lý An Nhiên cười nhìn lại cô: [Dù sao bị bắt gặp cùng là chuyện sớm muộn]

“Mẹ, là mấy ngày trước”, anh cực kỳ tự nhiên trả lời, Thư Giai ồ một tiếng, cúi đầu sửa sang lại thần sắc: “Chú Niệm có biết hay không?”

“Còn chưa kịp nói”

“Đội lát nữa cơm nước xong gọi ba con về nhà, cùng nhau qua bên kia nói chuyện”

Thư Giai dường như không có việc gì nói, thần sắc bình tĩnh. Niệm Sơ cùng Lý An Nhiên yên lặng nhìn nhau, trầm mặc không có tiếng động, cuối cùng vẫn là Lý An Nhiên mở miệng trước: “Dạ được”

Bữa cơm hôm nay có chút kỳ lạ, không khí không khác gì trước kia, chỉ là Thư Giai để Niệm Sơ ăn xong bất ngờ hỏi vài câu

Hai đứa thích nhau khi nào?

Là đứa nào tỏ tình trước?

Nghĩ kỹ chưa?

Hai người trả lời xong chỉ thấy Thư Giai vẻ mặt suy tư gật đầu, “Cũng tốt, trừ việc tuổi kém nhau hơi nhiều thì mặt khác rất hợp nhau, đến lúc Niệm Niệm

tốt nghiệp đại học là có thể kết hôn.”

“Sinh con cũng có mẹ đây hỗ trợ chăm sóc, hai nhà cũng gần nhau nha, thật tốt!”

Bà lúc này có chút cảm động, đột nhiên buồn chiếc đũa, hoan hô: “Đúng là không thể tốt hơn!”

“.....” Niệm Sơ nghiêng đầu nhìn Lý An Nhiên, không biết phải làm sao

Sau khi ăn xong, tại phòng khách người lớn bên hai nhà ngồi cùng nhau, trông như một cuộc họp quan trọng. Niệm Sơ đứng ngồi không yên, Lý An Nhiên trấn an cô

Bốn người, người hỏi một câu, ta trả lời một câu, từ từ tiếp nhận sự thật rồi mới ra vẻ vui mừng

Trước kia luôn là cảm thấy hai người tuổi cách nhau quá lớn, hơn nữa là lúc ở chung càng giống anh em ruột, trước nay không hề nghĩ tới chuyện này, hiện tại đột nhiên nói là đang hẹn hò với nhau, cũng không phải là sự lựa chọn tồi

Hai cặp vợ chồng nhìn nhau, hai bên đều vui sướng, vừa lòng

Kỳ nghỉ hè trôi qua, trường Đại học Mỹ Thuật A cũng khai giảng. Lý An Nhiên lái xe đưa cô tới trường, làm thủ tục xong còn dẫn cô đến siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt, sau đó đưa cô về ký túc xá

Cầm theo bao lớn bao nhỏ đi lên lầu, ký túc xá không đông lắm, theo tiêu chuẩn là bốn người một phòng. Niệm Sơ tới sớm, nhanh chiếm lấy vị trí bên cạnh cửa sổ

Chào hỏi nhau lúc sau, Niệm Sơ bắt đầu sắp xếp đồ vật, trải nệm Lý An Nhiên mới mua cho, sau đó xếp bốn bộ đồ ngủ ở nhà ra

Đây là đồ ngủ của Niệm Sơ mấy năm qua, cô thích ô vuông đầy màu sắc và hoa văn. Đây là lần đầu Niệm Sơ ở ký túc xá, Đàm Nhã sợ cô ngủ không quen nên cô ý giặt sạch rồi cất vào hành lý cho cô mang đi

Tháng chín nơi thành phố B có hơi lạnh, vừa rồi nệm Lý An Nhiên mua có hơi mỏng, anh vừa trải ra trên giường xong lúc sau động tác lừ loát lấy chán ra

Lúc anh làm chuyện này vô cùng nghiêm túc lại tinh tế, sắc mặt kiên nhẫn lại ôn hòa, ba người trong ký túc xá nhìn thấy mà tròn mắt há hốc mồm

Bộ dáng cung chiều bạn gái như thế này cũng đẹp trai quá đi!

Bốn năm trong tương lai sau này phải xem cầu lương hằng ngày, quả thực là làm người ta phải tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Editor: Thùy Linh

Lý An Nhiên giúp Niệm Sơ trải giường đến lúc chạng vạng, hoàng hôn đã treo ở chân trời

“Lát nữa mời mọi người một bữa cơm, mong mọi người sẽ giúp đỡ Niệm Sơ trong bốn năm tới”, Lý An Nhiên nhẹ nhàng mở miệng, cười ôn hòa khiêm tốn. Mọi người liếc nhau sau đó không ghen mà cùng vui sướng gật đầu

Chỉ cần đãi một bữa cơm, Lý không chỉ được đánh giá tốt bởi ba người bạn cùng phòng Niệm Sơ mà còn giúp Niệm Sơ được chào đón hơn. Ban đêm, mấy người mặc đồ ngủ ngồi ở trên giường bắt đầu káo nháo

“Niệm Sơ, cậu gọi anh ấy nghe có vẻ ngọt ngào quá!” Người nói là Lý Mẫn, cô có tóc ngắn, tính cách hơi năng động

“Từ nhỏ đã gọi như vậy rồi, hi”, Niệm Sơ ngượng ngùng nói

“Hai người biết nhau từ nhỏ hả?” Tôn Lệ phía đối diện hỏi

Niệm Sơ gật đầu: “Đúng vậy, hai nhà gần nhau.”

“Quào!” Kỳ Mễ kinh ngạc: “Thanh mai trúc mã nha!”

“Hâm mộ ghê!” Ba người một lời kinh ngạc cảm thán

Niệm Sơ có chút không biết làm sao, chỉ biết cười trừ

Đại học Mỹ thuật A nổi tiếng nhất với thể loại tranh sơn dầu, các giáo sư ở đây đều là những người có tiếng, trong đó nhất trí danh là hai vị Mạc Phàm và Thành Giai

Bất kể là trong nước hay ở nước ngoài, một tác phẩm của hai người này cũng có thể bán đấu giá mấy trăm triệu. Trải qua nhiều thời điểm làm triển lãm cá nhân, hai người đều chỉ là người hướng dẫn nên thời điểm xuất hiện trong trường học không nhiều

Nhưng nghe nói năm nay hai người đều sẽ đi sâu vào một chương trình học

Không ít người đều hướng về trường Đại học Mỹ thuật A này

Ngày nhập học, phòng học lớn ngồi đầy người, còn có người không có chỗ mà phải đứng ở lối đi nhỏ, Niệm Sơ vô cùng cảm kích Lý Mẫn sáng sớm đã tới đây dành chỗ cho mọi người

Lý Mẫn đương nhiên cảm nhận được đôi mắt của Niệm Sơ, cô chỉ nói: “Không cần cảm ơn mình, chỉ cần kêu anh Lý nhà cậu mời mình vài bữa cơm là được”

Lời nói vừa dứt, Thành Giai đi vào. Giáo sư đại khái là hơn 50 tuổi, đeo mắt kính, đầu đã hai màu tóc, khuôn mặt tương hòa mà cơ trí, đôi mắt đặc biệt sâu

Giáo sư nhìn quanh phòng một vòng sau đó bắt đầu điểm danh. Không biết vì sao, Niệm Sơ cảm thấy mỗi lần gọi tên cô thì giáo sư Thành Giai đều dừng lại một lúc

Quả nhiên, sau khi tan học Thành Giai gọi cô lại

“Niệm Sơ, em chờ một chút.”

Mấy người Lý Mẫn ánh mắt kinh ngạc, lại không nói thêm gì, buông tay cô đi ra bên ngoài. Niệm Sơ có chút sợ hãi, gật đầu: “Dạ vâng ạ.”

Thành Giai cười cười, vô cùng hiền lành: “Tê Minh là học trò của thầy, bảo thầy giúp đỡ em một chút”

“Thầy cũng đã xem qua tác phẩm của em, so với Tê Minh năm đó cũng không kém là bao”, Thành Giai nói xong cúi đầu, từ trong túi rút ra một danh thiếp đưa cho cô

“Trên đây có địa chỉ phòng học của thầy, ngày thường có rảnh thầy sẽ hướng dẫn cho học sinh, nếu em có thời gian thì cũng có thể lại đây học tập”

“Được không ạ?” Niệm Sơ vui mừng, kích động đưa tay nhận danh thiếp, liên tục khom lưng cảm ơn: “Đương nhiên là em có thời gian, em nhất định sẽ ghé qua, cảm ơn giáo sư.”

Lúc về ký túc xá, mọi người lập tức hỏi có chuyện gì, Niệm Sơ nói rõ vài câu, mọi người trước mặt đều nổ tung

“Hức!”

“Ghen tị ghê.”

“Siêu hâm mộ luôn!”

Ba người ghen ghét nhìn nhau trân trối, mặt đầy phức tạp nhìn Niệm Sơ, phải nói rằng, lớp học của Thành Giai toàn là những người đều trải qua sàng lọc mới được vào, có thể thấy nếu là học trò của Thành Giai thì người ấy giỏi gấp 10 lần sinh viên ở trường này

Huống hồ tài nguyên của giáo sư cũng nhiều, vào được lớp học ấy chẳng khác nào bước vào tầng lớp nghệ thuật

Đối mặt với ánh mắt bọn họ ghen tị hâm mộ, Niệm Sơ bình tĩnh

“Mình cũng không có thua những người họ ở đó đâu nhé, mình còn được giải nhất này, được có triển lãm tranh, xuất bản hai tập tranh, Weibo mấy trăm nghìn người theo dõi đấy nhé!”

“Trời ạ! Niệm Sơ cậu lợi hại như vậy sao!”

Mấy người cùng kêu lên, cái này không hâm mộ ghen ghét mà là sùng bái. Lý Mẫn liền lấy ra điện thoại mở Weibo tìm tòi: “Đây đây đây, Niệm Sơ, weibo cậu là gì, chúng ta theo dõi nhau đi...”

“Mình cũng muốn, mình cũng muốn!”

Niệm Sơ tính toán là mỗi cuối tuần sẽ về nhà, nhưng hiện tại nếu muốn đến lớp học của Thành Giai thì sẽ đổi lại 1 tháng về một lần. Trùng hợp là phòng

làm việc của Lý An Nhiên cũng gần, nên hai ngày cuối tuần Niệm Sơ đều ở lại

Ở trung tâm thành phố, tắc đất tắc vàng, Lý Khâm mua cho anh căn nhà có hai phòng, không lớn không nhỏ, trang hoàng cũng tinh xảo. Thứ sáu Lý An Nhiên đến đón cô

Từ trường học lái xe qua là nửa tiếng đồng hồ. Vào cửa, Niệm Sơ liền tò mò nhìn đông nhìn tây, Lý An Nhiên từ bên cạnh tủ giày lấy ra đôi dép mang trong nhà cho cô. Niệm Sơ cúi đầu thay dép

Màu hồng nhạt, mang vừa in

Cô nhìn đôi dép màu lam dưới chân anh, nhìn không được mà cẩn thận dẫm nhẹ lên

“Là một đôi sao?” Niệm Sơ ngira đầu hỏi, đôi mắt chớp chớp cực kỳ đáng yêu. Lý An Nhiên nhéo mặt cô, gật đầu: “Ừ, là một đôi, giống như chúng ta vậy.”

Trời sinh một đôi

Anh xắn tay áo đi vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm, Niệm Sơ ở một bên giúp rửa rau, Lý An Nhiên làm hai món đồ ăn và canh đủ cho hai người ăn. Nấu trong một tiếng đồng hồ cũng xong xuôi, sắc hương vị đều đầy đủ

Niệm Sơ ngồi ở trước bàn cơm thêm muốn chết

Đội Lý An Nhiên ngồi vào bàn, cô lập tức cầm lấy đôi đũa gấp miếng sườn bỏ vào miệng, vừa ăn vừa gio ngón cái lên khen: “Quả nhiên là con trai của di Thụ! Ăn ngon quá!”

“.....”

Lý An Nhiên mỉm cười: “Anh hay mẹ anh nấu ngon hơn?”

Niệm Sơ đang chìm đắm trong đồ ăn liền nhảy bèn cảm giác được nguy cơ, cô nuốt lời định nói xuống, nhanh sửa miệng: “Đương nhiên là anh rồi!”

“Em thích ăn đồ anh nấu nhất!” Niệm Sơ cười, thanh âm ngọt lịm

Lý An Nhiên vừa lòng gật đầu, tay bấm điện thoại ở bên cạnh, bình tĩnh nói: “Tốt, anh ghi âm rồi, để đem về cho mẹ anh nghe”

Niệm Sơ ngây người, cắn miếng sườn mà không biết phải làm sao, khóe miệng cứng đờ nói: “Di Thụ sẽ thông cảm cho em...”

Cơm nước xong, Niệm Sơ chủ động rửa chén bị Lý An Nhiên kéo đến phòng tắm rửa lại tay. Niệm Sơ không cam lòng kháng nghị: “Anh chê em rửa bẩn sao?”

Cô đang muốn nói là kỳ thật có lúc không sạch sẽ, ở nhà Đàm Nhã cho cô rửa một lần rồi thôi

Lý An Nhiên đã nghiêng đầu mở miệng, ánh đèn chiếu lên vẻ bình tĩnh của anh. Niệm Sơ cảm nhận được sự ảm áp

“Không phải, bởi vì anh muốn trân quý đôi tay này của em.”

Nguyên bản anh định nói là vì đây là đôi tay dành cho nghệ thuật nhưng Niệm Sơ hiểu lầm, cô cảm động vọt lại, ôm eo anh cọ ở trước ngực

“Em thích anh quá!”

Đôi tay Lý An Nhiên dính đầy xà phòng đành phải gio lên, nhìn đỉnh đầu đen nhánh trong lòng ngực mà cười: “Ừ, anh cũng thích em lắm!”

Niệm Sơ tắm rửa xong đi ra, Lý An Nhiên dọn dẹp xong nghe tiếng động thì nhìn lại. Cô mặc đồ ở nhà mà anh mua cho, cả người thoạt nhìn đáng yêu

Áo liền mũ màu vàng, phía dưới là quần đùi lộ ra chân tinh tế trắng nõn, quần áo hình như hơi rộng đối với cô

Thật muốn xách người lại đây ôm vào lòng ngực, ấn bả vai mà hôn, muốn nắm lấy vòng eo mảnh khảnh ấy dán chặt lấy nhau

Lý An Nhiên nhẹ nhàng thở ra một hơi, lấy áo đi vào phòng tắm

Niệm Sơ ngồi vào bàn làm bài, hai ngày tới chắc sẽ không có thời gian. Lý An Nhiên tắm rửa xong ở một bên xử lý công vụ, phòng khách không tiếng động, hai người làm việc riêng của mình

Tiếng đồng hồ tích tắc, Niệm Sơ rốt cuộc cũng làm xong bài, Đại học Mỹ thuật A từ trước đến nay nổi tiếng là nghiêm ngặt, cho dù là chương trình học Đại học so với cao trung cũng không nhường một tắc

Việc học có thể nói là rất nặng nề

Cô nhớ năm đó Lý An Nhiên cũng nói với cô, thật không khỏi tức giận đến ngứa răng, lấy danh là Đại học A nói khẳng định là muốn cô học hành vất vả hơn so với ở trên trường

Niệm Sơ nghĩ nghĩ, liền nhìn qua. Lý An Nhiên đang chuyên tâm gõ bàn phím, khuôn mặt sạch sẽ ôn hòa, trên mũi là gọng kính vàng

Niệm Sơ đứng dậy, lướt nửa thân mình tiến đến trước mặt anh, sau đó duỗi tay lấy mắt kính kia, bốn mắt nhìn nhau, anh bình tĩnh, ánh mắt nồng đậm mà thâm trầm

Cảm giác khác thường quét đến, Niệm Sơ cảnh giác, còn chưa kịp rút lui thì người trước mặt đã tóm lấy cổ tay cô lại mà hôn xuống

Vị bạc hà lan tỏa, Niệm Sơ cắn chặt khớp hàm, thề sống chết không mở miệng. Trên eo lại bị người véo một cái, xương cốt tức khắc tê dại không thôi, cô nhin không được thân mình uốn éo, trong miệng tràn ra kinh hô

“A”, đôi môi khê mở, đầu lưỡi kia liền thừa cơ hội tiến vào dò xét, cắn lấy môi Niệm Sơ dây dưa. Niệm Sơ hoàn toàn đầu hàng, ôm lấy bờ vai anh chống đỡ. Một lát, hai người thờ hồn hên tách ra

“Đê tiện”, Niệm Sơ thở gấp một bên tròng anh, Lý An Nhiên cười khê hai tiếng, lại ôm lấy mặt cô hôn nhẹ, thanh âm khàn khàn kỳ cục

“Ai bảo em chọc anh trước”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ tức giận nhưng đầu không lại anh nên chạy đến phía trước TV lẩn qua lộn lại

Côn mở máy chiếu trên tường ra, kéo bức màn lên rồi tắt đèn trong phòng. Động tác của Lý An Nhiên dừng lại, sau đó nhanh chóng đánh bàn phím

Vài phút sau, anh quyết đoán nhìn lại

Người nọ đã nằm ở trên sofa, bật điều hòa nằm ôm gối xem phim đến mê mẩn

Bộ dáng vô cùng hưởng thụ

Lý An Nhiên đi qua, xốc chân lên chui vào ôm cô vào lòng ngực, ánh mắt lười nhác nhìn vào màn hình

Niệm Sơ giật thân mình, điều chỉnh tư thế rồi để mặc cho anh ôm

Hai người chuyên tâm xem phim, thường thường sẽ nói với nhau hai câu, xung quanh yên tĩnh, thành phố ồn ào náo động giờ đây chỉ là màn đêm yên lặng, nam nữ diễn viên chính giờ phút này như đang hát câu kết

Phim gần hết, Niệm Sơ mơ màng xoay người, ôm Lý An Nhiên cọt cọt, nhỏ giọng nỉ non: “Buồn ngủ quá, em muốn ngủ.”

“Anh ôm em vào phòng nhé?” Anh nhìn người trong lòng ngực, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô

Niệm Sơ hừ nhẹ hai tiếng như là bất mãn, lại như là làm nũng. Ở bên Lý An Nhiên càng lâu, cô càng ngày càng giống lúc nhỏ luôn dính lấy anh, làm nũng chơi đùa với anh cũng thành chuyện thường ngày, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém

“Muốn ôm anh ngủ?” Anh hiểu rõ hỏi, Niệm Sơ chỉ im lặng

Lý An Nhiên ngẩng đầu, nhìn phòng khách một cách hừ vô, anh hít vào một hơi, “Sợ là không được”

“Tại sao?” Niệm Sơ bắt mắt chất vấn, ôm cổ anh nũng nịu

“Cứng.”

Lý An Nhiên nói xong bình tĩnh nhìn cô, chờ người trong lòng ngực chạy trời chết nhưng Niệm Sơ lại ngơ ngẩn nhìn chằm chằm anh. Giây lát, cô nhấc chân lên đung chạm, trên mặt biểu tình đơn thuần lại trong sáng

“Muốn em giúp anh không?”

Cảm giác khoái cảm lập tức truyền ra khắp thân, xông thẳng vào não, làm người không nhận được mà run rẩy

Cô gái nhỏ giọng nói mềm mại phát ra quanh quần bên tai, lý trí bị chia thành từng mảnh nhỏ

Lý An Nhiên không làm chủ được bản thân mà nói: “Được.”

Người trước mặt rất quen thuộc với Niệm Sơ, cả thân thể của anh cũng rất quen thuộc, cô biết Lý An Nhiên có mấy khối cơ bụng, biết toàn thân trên dưới của anh đều là sạch sẽ, màu trắng tinh tể

Còn biết sau thắt lưng gần mông anh có một nốt ruồi son

Đó là vì năm ấy cô vọt vào trong phòng anh, vừa lúc anh quen lấy áo ngủ nên chỉ quần khăn tắm nên bị phát hiện

Nhưng cô lại không biết trên người anh lại có chỗ cứng như vậy, to như vậy, lòng bàn tay cô khẽ run, trong lòng giống như nai con chạy loạn

Bên tai lại còn có người ho nhẹ, gọi tên cô, ra tiếng chỉ thị

“Niệm Niệm, dùng sức một chút...”

“Mau một chút, ừ..., chính là như vậy.”

Ngày hôm sau, Niệm Sơ vô cùng im lặng, rời giường ăn cơm sau đó lên xe, cơ hồ là không nói một lời, yên lặng mà rũ đầu, không chịu nhìn Lý An Nhiên một cái

Từ nhà anh đến phòng vẽ của Thành Giai chỉ vài phút, vừa cùng lúc Lý AN Nhiên tiện đường. Anh mở cửa vào xe, Niệm Sơ lập tức tháo dây an toàn định xuống

Lý An Nhiên tay mất lạnh lẽ, bắt được cánh tay Niệm Sơ sau đó một tay khác nâng sườn mặt, ép cô ngẩng đầu lên

Bốn mắt nhìn nhau, Niệm Sơ nhanh chóng nhìn chỗ khác, không biết đôi tai mình đang ửng đỏ

“Anh biết hôm qua đối với em là bất ngờ.”

“Anh xin lỗi, là do anh không khống chế bản thân được.”

Anh thấp giọng nhận lỗi, Niệm Sơ lại không biết làm sao, cô nhắm mắt nhỏ giọng mở miệng: “Em cũng có lỗi...”

“Được rồi”, Lý An Nhiên chặn miệng cô, mắt ghé sát vào, cơ hồ là dán tới bên môi cô, hô hấp phả nhẹ nhẹ

“Chúng ta dù sao cũng đã thử thì tốt rồi, trước lạ sau quen.”

“Anh cút đi!” Niệm Sơ lập tức đẩy anh ra hòng hở xuống xe. Lý An Nhiên xoay người dựa vào ghế, nhìn chằm chằm bóng lưng cô mà cười vô cùng sung sướng

Phòng vẽ của Thành Giai là một tòa nhà hai tầng, đây là khu nghệ thuật, chung quanh an tĩnh, gần đó là các thư viện, trung tâm triển lãm, quán cà phê

Kiến trúc bên trong đều cực kỳ đặc sắc, trang trí lãnh đạm gọn gàng

Niệm Sơ nhìn phòng vẽ ở trước mặt, nhắm mắt lại say mê hít sâu một hơi

Nơi này chính là phòng vẽ trong mơ của cô

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô tới nên Thành Giai cố ý chờ ở lầu một, thấy Niệm Sơ thì dẫn cô đi tham quan, sau đó giới thiệu cô với mọi người

Làm quen xong, Niệm Sơ được tự mình chọn dụng cụ vẽ, sau đó được sắp xếp chỗ ngồi

Niệm Sơ rất vừa lòng, không gian lầu một rất lớn, học sinh của Thành Giai cũng không nhiều lắm. Phòng làm việc cá nhân ông là ở lầu hai, ngày thường không có việc gì thì sẽ không xuống dưới

Mọi người ngồi cách nhau rất xa, không gian của mỗi người cách khoảng mấy chục mét. Chỗ Niệm Sơ ngồi có cửa sổ lớn ở phía trước, nhìn ra có thể thấy trời xanh mây trắng

Cô rất thích

Niệm Sơ lắp giá vẽ, đem dụng cụ vẽ từ nhà theo đặt lên, sau đó chỉnh lại ghế ngồi. Niệm Sơ đi rửa tay xong bắt đầu vẽ

Toàn bộ lầu một đều im ắng, mọi người đều có việc làm của riêng mình, bất tri bất giác, thời gian lặng lẽ trôi đi. Niệm Sơ bắt đầu cảm thấy đói

Điện thoại cô phát ra âm thanh nhỏ, Niệm Sơ nhấn mở phát hiện là tin nhắn của Lý An Nhiên

[Giữa trưa ăn cơm với anh nhé?]

[Được.]

[Lát nữa anh đến đón em.]

[Vâng!]

Giữa trưa, hai người đến một nhà hàng gần đó, đồ ăn cũng hợp với Niệm Sơ, bên cạnh là gần đó là nơi làm việc của Lý An Nhiên

Năm trước anh đã xong thời kỳ thực tập thì Lý Khâm liền điều anh tới công ty làm, theo ông xử lý chuyện to chuyện nhỏ của công ty. Mấy năm nay thân thể Lý Khâm càng ngày càng sa sút, Thư Giai sớm trông mong ông về hưu

Ở công ty, Lý An Nhiên có một phòng làm việc riêng, bên trong còn có phòng nghỉ, Niệm Sơ có thể ở lại ngủ trưa. Cơm nước xong, hai người chậm rãi đi bộ qua đó

Tập đoàn Chính Nhiên là một tòa nhà lớn, sừng sững ở trung tâm đoạn đường, phòng làm việc của Lý An Nhiên ở tầng cao nhất, còn có thang máy để di chuyển

Lý An Nhiên dẫn theo Niệm Sơ đi vào đều khiến không ít người để ý, mọi người đều lui tới gật đầu chào hỏi Lý An Nhiên mà tầm mắt lại nhìn vào cô gái mà anh đang nắm tay

Niệm Sơ vì vẽ tranh mà mặc đồ cực kỳ đơn giản thoải mái, mái tóc dài tùy ý cột ở phía sau, làn da trắng nõn có thể nhìn thấy mạch máu xanh

Lông mi dài rậm, dáng vẻ tinh xảo, sắc môi hồng nhẹ

Ngũ quan rõ ràng không phải là quá kinh diễm nhưng làm người ta khó có thể dời mắt

...Rất đặc biệt, đặc biệt là cặp mắt câu người kia

Mọi người sôi nổi cảm khái, không hồ là bạn gái của giám đốc, vừa thấy liền cảm giác không giống với mấy cô gái ở công ti, khí chất này thật là làm người khó có thể đoán

Lý An Nhiên đi làm nên mặc đồ rất nghiêm túc, sơ mi trắng chỉnh tề, vạt áo nhét ở quần tây đen, chân dài thẳng tắp, dáng người thư thái lồi lạc

Bốn phía, người đến người đi đều mặc đồng phục, thần sắc tự tin bước chân vội vàng. Sảnh lớn trang trí gọn gàng mà tinh xảo, sàn nhà đá cẩm thạch bóng loáng, cửa sổ pha lê nhìn ra là phong cảnh bên ngoài

Niệm Sơ mặc một chiếc váy dài, dưới chân mang một đôi giày vải, đi trên sàn nhà này đột nhiên lại cảm thấy nhút nhát

Lý An Nhiên đi ở phía trước, bước chân thực mau, mạnh mẽ nắm lấy tay cô, hai người mười ngón tay đan vào nhau, thân mật khăng khít

Niệm Sơ thu lại tinh thần, nhanh bước chân theo kịp anh, hai người sóng vai đến thang máy, cửa thang máy chậm rãi đóng lại

“Oa, trời ạ! Mọi người có nhìn thấy không! Giám đốc thật ra là đã có bạn gái!” Người vừa nãy tươi cười với Niệm Sơ bây giờ lại biến đổi sắc mặt, nói chuyện với hai đồng nghiệp bên cạnh khoa trương kinh ngạc cảm thán

“Đây đúng là tin sốc, tôi muốn nói chuyện này cho cả thế giới biết!!!” người nọ ngồi xuống, thần sắc kích động bắt đầu gõ gõ bàn phím

“Đúng đúng đúng, mau mau nói!!!”

Trong lúc nhất thời, group chat của công ti nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ không biết mình đã là chủ đề mọi người thảo luận, cô chỉ cảm nhận được ánh mắt của mọi người nhìn chăm chăm khi cùng Lý An Nhiên đi ra thang máy

Lý An Nhiên đưa cô đến văn phòng, vừa mở cửa ra liền có một mùi hương chanh thanh mát. Phòng rất lớn, có cửa sổ lớn sát đất, bàn làm việc, sofa, giá sách, đầy đủ mọi thứ

Ven tường có cánh cửa nhỏ, bên trong là một căn phòng nhỏ hơn, bốn phía là vách tường trắng, chỉ có một chiếc giường

Niệm Sơ nắm then cửa, đột nhiên khe khẽ thở dài.

“Haiz”

“Em sao vậy?” Lý An Nhiên kinh ngạc hỏi

“Chỗ này của anh..”

“Đúng là một nơi lý tưởng để làm chuyện bậy bạ...”

“Làm cho người ta không yên tâm chút nào cả.”

“..”

“Niệm Niệm”, Lý An Nhiên đột nhiên nghiêm túc kêu cô. Niệm Sơ ngửa đầu, ánh mắt đơn thuần nhìn lại anh.

“Anh chỉ muốn làm chuyện bậy bạ với em thôi.”

Niệm Sơ nhấp miệng trầm mặc, hồi lâu cô gật đầu, “Thôi được rồi, anh thắng.”

“Mau đi ngủ đi, suốt ngày chỉ suy nghĩ vớ vẩn!” Lý An Nhiên cốc đầu cô, đẩy cô đến mép giường rồi lật chăn đắp cho cô

“Nửa tiếng nữa anh kêu em dậy rồi về nhà.”

“Vâng.”

Niệm Sơ chậm chậm bò lên giường, sau đó chui tọt vào chăn, vẫy tay với anh: “Được rồi, em đi ngủ đây, anh đi làm việc của mình đi.”

Lý An Nhiên nhắm mắt, nghi hoặc nói: “Có phải em hiểu lầm rồi không?”

“Anh cũng muốn ngủ trưa.” Anh bắt đầu động thủ, cởi áo sơ mi, vẻ mặt bình tĩnh: “Đến đây, chúng ta làm chuyện bậy bạ.”

“.....”

Niệm Sơ ôm Lý An Nhiên ngủ rất ngon, đồng hồ báo thức reo mà cả người còn đắm chìm trong mơ, cô lười biếng ôm eo anh không chịu buông

Lý An Nhiên xoa đầu, trực tiếp đem người bên cạnh thả xuống đất. Niệm Sơ trong nháy mắt bừng tỉnh, thẹn quá hóa giận cắn trên cổ anh một cái

“Em là mèo sao?” Lý An Nhiên rên rỉ một tiếng nhưng để mặc cô cắn, anh ngồi xuống mép giường, sau đó khom lưng mang giày cho cô

“Em là đáng yêu!” Niệm Sơ nhanh nhẩu đứng dậy mở cửa, “Em tự về, không cần anh nữa.”

“Em biết đường à?”

“Em tự mò!”

“Vậy được, khi nào lạc đường thì gọi anh.”

Niệm Sơ: “...”

“Không phải là cũng gần đây sao? Cùng lắm chỉ đi mười phút thôi mà!”

“Anh không nói chuyện với người một năm lạc đường sáu bảy lần như em.” Lý An Nhiên gõ bàn phím nhàn nhạt nói, Niệm Sơ nhin không được tức tối ra đi

Ra cửa, bên ngoài rất nhiều người. Niệm Sơ mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, thật cẩn thận đi đến trước thang máy, duỗi tay nhấn nút sau đó kiên nhẫn chờ đợi

Đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng thử nhẹ gọi: “Cô là..Niệm Sơ?”

Giọng nói rất êm tai, trong trẻo, mang theo vẻ yếu điệu. Niệm Sơ nghiêng đầu, thấy Quý Vi ôm tài liệu đứng bên cạnh

“A, phải.” cô ngẩng người trong nửa giây rồi lập tức mỉm cười gật đầu

“Còn nhớ tôi không? Quý Vi, bạn học của Lý An Nhiên, năm trước đã gặp nhau ở hội biện luận.”

“Nhớ”, Niệm Sơ gật đầu, thái độ lãnh đạm. Cô vừa nói xong thì thang máy tingle một tiếng, Niệm Sơ lập tức nghiêng đầu tạm biệt: “Thang máy tới rồi, tôi đi trước.”

Quý Vi chưa tắt nụ cười, cất bước vào trong

“Đúng lúc tôi cũng cần đi xuống, đi cùng nhé?”

“À, được.”

Thang máy không lớn không nhỏ chỉ có hai người, không khí cực kỳ an tĩnh, tiếng máy móc di chuyển cũng rất nhỏ, trước mặt phản chiếu hình ảnh của hai người

Niệm Sơ nhắm mắt, người bên cạnh mở miệng

“Đúng rồi, hôm nay mọi người đều nói về bạn gái của An Nhiên, là cô đúng không?” Quý Vi đột nhiên hỏi, trên mặt biểu tình chưa biến mất, như là nói chuyện phiếm với bạn bè

“Ồ, đều nói về tôi sao?” Niệm Sơ giả vờ kinh ngạc, theo sau cười cười, ngược mắt nhìn thẳng vào trong gương, thần sắc đơn thuần

“Sao cô không gọi anh ấy là Lý tổng? Tôi thấy mọi người ai cũng gọi anh ấy như vậy.”

“À, chuyện này” Quý Vi đưa tay vén lọn tóc đang rơi bên mặt, miệng cười đến ngọt ngào, “Ồ trường gọi cậu ấy như thế quen rồi, chưa kịp sửa miệng.”

Niệm Sơ cười cười không nói tiếp, chuyên tâm chờ đợi thang máy tới nơi. Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra, Niệm Sơ nói: “Tôi đi trước đây.”

“Được, đi cẩn thận.”

Niệm Sơ gật đầu cất bước, lưng thẳng tắp, dáng người không kiêu ngạo đi qua đường lớn đến cửa

Trở lại phòng vẽ tranh, Niệm Sơ gác mọi chuyện lúc nãy sang một bên, cô chuyên tâm tô màu. Mãi cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, màu cam của hoàng hôn từ ngoài cửa sổ chiếu vào trên giấy vẽ của cô

Bức vẽ cuối cùng cũng tô xong

Trên tờ giấy trắng là tường vi màu đỏ sậm, cánh hoa hồ điệp không có chút tươi tắn nào, vẽ âm đạm, hoàn toàn không có vẻ đẹp của ánh sáng

Là tường vi héo tàn

Niệm Sơ đem bức vẽ đi hong gió, bắt đầu thu dọn đồ trở về, lúc này phòng vẽ cũng có mấy người chuẩn bị dọn đồ

Sửa sang lại đồ dùng của mình, Niệm Sơ đem theo nước rửa tay đến vòi nước bên kia, đặt một đồng hồ trên bồn sau đó nghiêm túc xoa xoa tay mình

Bởi vì cô luôn vẽ tranh mà mỗi ngày lại rửa tay rất nhiều lần nên Lý An Nhiên mua cho cô nước rửa tay bên nước ngoài, nghe nói ngoài việc sạch khuẩn còn có dưỡng tay

Niệm Sơ dùng được hai lần thấy kết quả không tồi nên theo thói quen đi đâu cũng mang theo

Dòng nước lạnh lẽo chảy qua tay, làn da trở nên sáng hơn, ngón tay của Niệm Sơ vốn đã nhỏ dài cân xứng, đan chéo xoa xen kẽ rất đẹp mắt

“Ồ, còn mang theo nước rửa tay à?” Bên cạnh đột nhiên có người nói chuyện. Niệm Sơ ngẩng đầu, là bạn cùng lớp vẽ, buổi sáng Thành Giai đã giới thiệu rồi, hình như là Kỷ Vân

“Đúng rồi.”, cô cười cười: “Cái này khá tốt, không hư tay.”

“Thật không?” Cậu tò mò cúi người xuống đọc dòng chữ tiếng Anh, xem xong miệng còn lẩm bẩm: “Đúng rồi này, ơ, có thể cho tôi dùng thử không?”

Cậu không chờ Niệm Sơ trả lời miệng tiếp tục lẩm bẩm: “Cứ mỗi lần đến mùa đông là rửa tay cực muốn chết, thật ra lúc trước tay tôi cũng đẹp giống như cậu nhưng mỗi ngày đều chạm nước nên biến thành như này.”

Cậu đem đôi tay mình giơ trước mặt Niệm Sơ, đúng thật là rất đẹp chỉ là làn da hơi khô, có hơi già nua

“Không có gì, cậu cứ dùng tự nhiên.” Niệm Sơ đem nước rửa tay lại gần cậu, lại gật đầu nói: “Tay cậu dường một chút lại xinh đẹp hơn thôi mà.”

“Thật à”, cậu hôn hờ dùng nước rửa tay của Niệm Sơ xoa lên tay mình, gương mặt trắng nõn cười chói mắt, còn có nét trẻ con, Niệm Sơ cũng cười theo

“Nếu cậu thích thì tôi tặng cậu một chai, nhà tôi còn nhiều lắm.”

Niệm Sơ nói không sai, Lý An Nhiên mỗi lần mua đều mua một thùng to, vì những đồ này xài mau hết, mỗi ngày đều dùng mà hạn sử dụng lại lâu nên anh mua một đồng về để đó

Kỷ Vân nghe vậy vui vẻ ngẩng đầu, vẻ mặt cảm kích

“Em gái, em thật tốt!”

“????????”

Niệm Sơ ngẩng đầu đánh giá cậu, mở miệng: “Không phải cậu là người nhỏ nhất trong lớp về sao?”

“Đúng rồi, nhưng hôm nay là em.”

“Không phải em điền thông tin sinh nhật em là vào tháng 12 sao?”

“Cái đấy là tháng dương lịch, thật ra tôi sinh sớm hơn một tháng nên vẫn là lớn hơn cậu!”

“....”

“Anh đây cũng là ghi tháng dương lịch.”

“Vậy em sinh ngày mấy?”

“25.”

“Ồ, hahahaha anh 24.”

“Em gái!”

“...”

Kỷ Vân thoát khỏi cái danh nhỏ nhất phòng về nên rất là hưng phấn, đồng thời còn gặp đồng niên đồng nguyệt kém mình một ngày sinh nên thật phi thường cảm thấy duyên phận, bởi vậy nhiệt tình mời Niệm Sơ ăn cơm

Niệm Sơ từ chối

“Không cần, lát nữa có bạn trai tới đón tôi rồi.”

“Cái gì! Em có bạn trai rồi sao, anh đây lớn hơn em một ngày còn chưa có bạn gái, trời ạ, quả thực sống uổng phí mà..”

Cậu khó tin, một đường lái nhái đi theo phía sau Niệm Sơ. Hai người bước ra khỏi cửa thì xe Lý An Nhiên đã chờ bên ngoài, Niệm Sơ xoay người chặn cậu nói nhảm

“Kỷ Vân, bạn trai tôi tới rồi, tôi đi trước.”

“À, được...” Cậu ngơ ngác đáp, sau lại nhiu mày mở miệng: “Ồ, em gái, sao chưa chịu gọi một tiếng anh thế?”

Niệm Sơ bay nhanh mở cửa lên xe, chạy trốn chạy chết, cô lắc đầu nhìn Kỷ Vân đang đi xa, đau đầu xoa xoa thái dương

“Ai vậy?” Lý An Nhiên nhìn chằm chằm vào Kỷ Vân, đột nhiên quay lại hỏi

“Bạn học chung lớp về.”

“Ồ”, Lý An Nhiên khởi động xe, lơ đãng mở miệng: Hai người thân thiết quá nhỉ.”

“Có à”, Niệm Sơ mỉm cười

“Không bằng anh với Quý Vi.”

TTM trở lại rồi đây, chắc là mình sẽ chú tâm để full bộ này luôn, còn Tiểu Ôn Noãn thì sẽ lâu hơn một chút vì mình khá thích bộ ấy nên sẽ dành thời gian để trau chuốt kỹ hơn nè, lâu rồi mới được gặp lại mọi người <3 Btw, năm mới sắp đến rồi, mọi người nhớ giữ sức khỏe nhaaa

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Editor: Thùy Linh

Động tác Lý An Nhiên dừng lại, xe dừng tại chỗ. Anh nghiêng đầu nhìn cô một vẻ khó tin cũng như là đang tự hỏi nên trả lời cô như thế nào. Nụ cười của Niệm Sơ càng sáng lạn, cô tiếp tục mở miệng

“Đúng không, An Nhiên?”

Tiếng động cơ dừng hẳn, bên trong xe trở nên vô cùng yên lặng. Lý An Nhiên mờ mịt hỏi cô

“Em đang ghen à?”

Niệm Sơ to mắt nhìn anh, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận

Lý An Nhiên khẽ thờ dài, sau đó lấy điện thoại ra giơ trước mặt cô. Giọng nói anh lúng túng: “Anh đã bị em tuyên bố chủ quyền rồi đây này.”

Ánh mắt Niệm Sơ chuyển qua màn hình điện thoại anh, trên đó là một cuộc đối thoại. Niệm Sơ tò mò lướt lướt

[...Chết thật, vừa mới đưa tài liệu cho giám đốc, mọi người đoán xem tôi vừa mới thấy gì?]

[Ở văn phòng riêng thì làm gì nữa?]

[+1]

[+2]

[+3]

[+10086]

[Mau nói]

[Nói lẹ không sẽ kick cậu ra khỏi nhóm bây giờ]

[Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là trên cổ giám đốc hình như có vết cắn, hình như là rất sâu luôn đó, đỏ đỏ sưng sưng...]

Niệm Sơ xấu hổ, mặt cô đỏ lên. Cô nhìn thời gian, đúng là vào lúc cô rời khỏi văn phòng của Lý An Nhiên

“Sao công ti của anh lại còn có group chat nữa chứ...” Niệm Sơ nhỏ giọng lầm bầm, tiếp tục lướt lên lại thấy vài cuộc nói chuyện

[Tức giận ghê, @tiểu hoàng theo như đúng kế hoạch thì ngày mai tôi xin từ chức nha.]

Tiểu hoàng: [???]

[Giám đốc đã có bạn gái, tôi đi làm có ý nghĩa gì nữa.]

[+1]

[+2]

[+3]

[+10086]

[Chậc chậc, xem ra giữa trưa bọn họ chiến đấu rất mãnh liệt.]

Ngón tay Niệm Sơ cứng đờ, trên mặt cô nóng lên, nhanh chóng trả lại điện thoại cho Lý An Nhiên

Sau đó thân mình lại rụt lại trên ghế, nhắm mắt lại nói

“Sao bọn họ biết bên trong văn phòng anh làm chuyện gì?” Niệm Sơ nói xong lại phản ứng: “Anh kể hả?”

“Sao anh lại như vậy chứ, đáng ghét”, cô nhủ mày ghét bỏ

“Đây là trợ lý anh gửi lại mà, em nghĩ gì vậy?” Lý An Nhiên cốc đầu cô, bắt lực giải thích

“Anh bị người ta nhìn chăm chăm vào cổ suốt cả một buổi trưa, ngay cả những người ở bên tổ khác cũng chạy lại.”

Niệm Sơ đuổi lý

“Quý Vi là chơi cùng mọi người Hoắc Cảnh nên trước kia kêu anh như vậy”, anh dừng một chút, sau đó cúi người lại nâng đầu Niệm Sơ lên, vuốt tay vén tóc ra phía sau, lẳng lặng nhìn cô

“Nếu em không thích thì về sau anh sẽ cố tránh mặt.”

Lý An Nhiên cũng không cảm thấy rằng Quý Vi thích mình, tuy rằng từ nhỏ đến lớn bên cạnh anh có nhiều người tỏ tình nhưng anh không nghĩ là mình tốt để được mọi người yêu thích thế

Tuy rằng Quý Vi đối với Lý An Nhiên rất nhiệt tình nhưng anh cũng nghĩ cô đối với mọi người ai cũng vậy

“Không phải là em không thích”, Niệm Sơ trả lời, cô bình tĩnh nói: “Giống như cảm giác anh nghe thấy một người con trai khác gọi em là Niệm Niệm, anh cũng khó chịu đúng không?”

“Anh hiểu.”

Lý An Nhiên đau đầu, hồi lâu mới mở miệng: “Về vấn đề xưng hô sau này ngoài Niệm Niệm thì không ai được gọi anh là An Nhiên.”

Anh nói xong lại bổ sung: “Kể cả ba mẹ được không em?”

“Hay là thôi”, Niệm Sơ hai mắt phát sầu, “Em không muốn ép buộc anh..”

Lý An Nhiên mỉm cười: “Anh một chút cũng không thấy ép buộc.”

Cùng lắm thì bị người khác nói là tự luyến, bệnh thần kinh nhưng anh tuyệt đối không thể chịu được có người con trai khác thân mật gọi Niệm Sơ như vậy. Mỗi lần Lý Khâm kêu cô, Lý An Nhiên cố kìm chế mình không đi sửa cách xưng hô của ba mình

Lúc trước có Âu Thông đã từng một lần gọi Niệm Niệm, Niệm Sơ khi nói chuyện phiếm không cẩn thận kể ra nên Lý An Nhiên nhớ rõ mình đã nói

“Niệm Niệm, em không thể để người con trai khác kêu em như vậy.”

“Sao ạ?”

“Bởi vì chỉ có người nhà mới được gọi em như thế, bạn học thì không được.”

Đúng vậy, đều không được

Xe về đến nhà, bởi vì chuyện vừa rồi mà giữa hai người có khoảng cách. Niệm Sơ ăn cơm xong liền tắm rửa về phòng của mình, Lý An Nhiên dọn dẹp xong ở cửa phòng cô gõ nhẹ

“Niệm Niệm, anh vào được không?”

“Vâng.”

Cô ngửa đầu nhìn về phía anh

“Anh làm nóng sữa cho em rồi, trước khi ngủ em nhớ uống.”

“Được.”

Lý An Nhiên để ly sữa ở trên bàn, Niệm Sơ đáp anh một tiếng rồi lại cúi đầu vẽ tranh, có vài sợi tóc đen xoa bên cổ trắng ngần của cô

Lý An Nhiên khề thờ dài, đi ra ngoài giúp cô đóng cửa

Thời gian lặng lẽ trôi đi, Niệm Sơ phác thảo đã được một nửa, đang ở phân đoạn cuối cùng thì lại nghe tiếng đập cửa

Niệm Sơ lại nhìn về phía Lý An Nhiên

“Đói không? Anh nướng bánh quy mà em thích ăn rồi, thử một chút nhé?”

“Em đánh răng rồi.” Niệm Sơ lẳng lặng nhìn anh nói

Lý An Nhiên có chút bất lực, Niệm Sơ lại không đành lòng. “Anh để trên bàn đi, lát nữa em đói sẽ ăn, cảm ơn.”

“Vậy em... nhớ nghỉ ngơi sớm”, Lý An Nhiên để bánh bên cạnh ly sữa bỏ rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài

Lúc Niệm Sơ vẽ xong thì trời đã rạng sáng. Cô chụp ảnh lại rồi đăng lên weibo, không có tiêu đề

Dưới nước biển xanh biếc sâu thẳm thẳm hiện ra khuôn mặt của một thiếu nữ, cô có mái tóc màu rong biển, khuôn mặt sắc bén, mũi tinh xảo môi xinh đẹp

Còn có đôi mắt tràn ngập nước đầy bi thương

Vừa đăng, tiếng thông báo từ điện thoại kêu không ngừng

Niệm Sơ nhìn qua, phần lớn mọi người đều đang hỏi có phải cô đang không vui hay không, một số còn khen bức tranh đẹp quá

Bình luận tăng không ngừng, Niệm Sơ chưa xem xong thì cửa lại bị gõ, cô ngẩng đầu muốn lên tiếng nhưng người đã đẩy cửa đi vào

Lý An Nhiên nhìn trên bàn trà

“Chưa ăn sao?”

“Mới vẽ xong, chuẩn bị ăn.” Niệm Sơ tắt điện thoại, nhẹ nhàng nói

“Ừ”, Lý An Nhiên ở mép giường lẳng lặng xem bức tranh cô vừa vẽ xong. Niệm Sơ ngoan ngoãn đi đến bàn bụng ly sữa

Sữa bỏ còn ấm, không có vị gì, cô uống một ngụm là xong. Cầm cái bánh quy nhỏ cắn từng miếng rồi lại quay đầu nhìn

“Em ăn xong rồi.”

Lý An Nhiên không có nhìn xem bánh quy ở trên bàn, tầm mắt ngưng ở trên mặt cô sau đó vẫy tay

Niệm Sơ đưa tay mình lên lau khóe miệng

Sạch sẽ rồi

Tay còn chưa kịp buông đã bị anh bắt lấy. Cả thân mình Niệm Sơ bị kéo vào trong lòng ngực anh, bên cạnh hông là một bàn tay, cảm cô bị nâng nhẹ lên

Môi cô bị ngậm lấy, hàm răng bị cạy ra, hơi thở ướt át quen thuộc tiến vào, mềm mại dò xét như là đang nhắm nháp hương vị đồ ăn

Niệm Sơ bị hôn kiểu này mà nổi da gà cả người, cô duỗi tay ôm lấy cổ người trước mặt, đứng dậy ngồi quỳ bên hông anh, cúi đầu cắn môi anh

Một nụ hôn vừa mãnh liệt vừa nóng hổi, Niệm Sơ khó thở buông lỏng anh ra, ngẩng đầu rút lui. Cô ngửa đầu hô hấp, còn chưa kịp hoàn toàn bình phục thì bên hông bị cái tay kia sờ soạng

Chân Niệm Sơ mềm nhũn, ngồi trên người anh

“Gan lớn nh?” Lý An Nhiên ghé vào tai cô nói, hơi thở nóng hổi tiến vào, tê dại khiến cho Niệm Sơ phải rụt bả vai

“Nhột mà...”

“Tôi nay ngủ với anh”, anh nói

“Không...” Chưa nói hết đã bị người dùng môi chặn lại. Lý An Nhiên ngẩng đầu, đồng tử đen láy không thấy đáy, thanh âm mang theo một chút náo lòng

“Nói không muốn đi?”

“Anh sẽ hôn cho tới khi em nói muốn mới thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Editor: Thùy Linh

Cuối cùng vẫn là hai người ngủ với nhau, đến khi tỉnh dậy thì mọi chuyện trước đó như chưa từng xảy ra, chỉ là mỗi khi đến phòng vẽ của Thành Giai thì lại đau đầu với Kỳ Vân

Cậu luôn kêu Niệm Sơ là em gái nhỏ, Niệm Sơ không sửa được nên mặc kệ luôn

Mỗi buổi sáng Thành Giai đều ghé qua kiểm tra bản vẽ của mỗi người, Niệm Sơ đứng một bên nghe giáo sư phê bình mọi người mà trong lòng nhảy dựng

Cô biết giáo sư sẽ khó tính nhưng không ngờ Thành Giai ngày thường ôn hòa nho nhã lại sắc bén như thế

“Bức vẽ này phối màu không có kỹ thuật gì cả, tôi nhìn vào không thấy có chút cảm tình nào.”

Giáo sư chỉ vào bức vẽ của một đàn anh, đàn anh đó đang đứng tại chỗ rũ chân như là bộ dáng đứng mãi thành quen

Niệm Sơ bình tĩnh nhìn xem bức vẽ đó như thế nào, so với mấy bức vẽ trước đây của cô thì nhìn hơn rất nhiều, tuy nét vẽ bình thường nhưng tổng thể thì rất đẹp

Cô nghĩ đến bức vẽ ngày hôm qua của mình đột nhiên liền cảm thấy sợ sệt, thiếu tự tin

Cảm giác này lâu lắm rồi mới xuất hiện

Lúc đó thì Thành Giai đã đến người bên cạnh

“Bức vẽ này có bản nháp không?” Giáo sư hỏi, người nọ môi run run nói:

“Dạ có..”

“Có? Có thì sao bức vẽ lại mơ hồ như vậy, hay trình của em chỉ có thế?”

Thành Giai thần thái bình tĩnh hỏi lại, đàn anh khoanh tay đứng một bên, một câu cũng nói không nên lời. Niệm Sơ khẽ run bả vai

Qua một loạt bản vẽ, không có cái nào làm giáo sư hài lòng. Rất nhanh chóng đến phiên Niệm Sơ, Thành Giai nhìn bức vẽ tường vi điêu tàn

“Đây là bức vẽ lần trước?” Giáo sư nhìn một hồi mới lên tiếng, Niệm Sơ sợ tới mức tim đập thình thịch, thưa dạ nói: “Vâng ạ.”

“Còn sơ sài quá.” Thành Giai nói xong, một lát lại nói: “Ý tưởng cũng không tệ lắm nhưng kỹ thuật lên màu còn non nớt, cố gắng luyện tập lên nhé.”

Giáo sư lại nhìn đàn anh có bức vẽ mơ hồ kia, quát lớn: “Thấy chưa, như thế này mới là ý cảnh đây này!”

“....”

Không gian yên lặng không tiếng động, không có một người nào dám lên tiếng cho đến khi Thành Giai chấp tay sau lưng xoay người đi ra ngoài, bóng dáng ông biến mất ở cầu thang thì mọi người mới dám thở dài ra một hơi

“Hu chết tôi rồi...” Kỳ Vân liên tục vỗ ngực như vừa mới sống sót sau một cuộc tai nạn. Vừa rồi cậu cũng bị phê bình nên bây giờ mới dám mở miệng

Cậu thở dài xong nhìn Niệm Sơ, vẻ mặt hưng phấn vọt lại: “Ai cha, em gái, anh đây phải ngắm lại tác phẩm của em thôi, em đỉnh lắm đó có biết không!”

“Người duy nhất không bị giáo sư mắng!”

“Đâu có, giáo sư có nói em vài câu mà...” Niệm Sơ muốn giải thích thì đàn anh ‘ý cảnh’ cũng chạy tới: “Ai cha, nói vài câu cũng là khen em đó, mau mau mau, cho anh quan sát một chút ý cảnh xem nào.”

“.....”

Mọi người chụm đầu quan sát bức vẽ của Niệm Sơ, vẻ mặt tò mò nghiên cứu nghiêm túc làm Niệm Sơ ngây ngốc đứng ở một bên khó hiểu

Một lát sau, một người phát ra một tiếng cảm khái: “Thì ra giáo sư thích nét vẽ này.”

Niệm Sơ: “???? Thích gì cơ???”

“Chính là nét vẽ của em.”

“Nét vẽ tuy hơi non nớt nhưng có hồn, tự nhiên linh động, có hồn riêng của mình.”

Người nọ gật đầu, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, mọi người nghe vậy cũng búng tỉnh

“Quả nhiên là anh cả, nói câu nào trúng câu đó.”

“Lời bình thực đúng trọng tâm”

Anh cả Triệu Lễ xoay người, nhìn Niệm Sơ với vẻ mặt trịnh trọng, vươn tay với cô: “Niệm Sơ, hoan nghênh em đến với gia đình.”

Niệm Sơ vội vàng khom lưng: “Cảm ơn anh, em cũng rất vinh hạnh khi được gia nhập với mọi người.”

Mới ngày hôm qua Niệm Sơ được Thành Giai giới thiệu, mọi người đều tỏ ra nhân nhật, chỉ gật đầu đơn giản một cái

Ở ngành nghệ thuật, tính cách của mọi người sẽ khác nhau. Đặc biệt lĩnh vực riêng của mỗi người thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bội phục người khác

Huống hồ Niệm Sơ còn là ma mới đi cửa sau lại được mọi người hoan nghênh

Điều này làm Niệm Sơ vừa sợ vừa vui

Hai ngày cuối tuần trôi qua, Niệm Sơ lại dọn về ký túc xá. Buổi sáng Lý An Nhiên đưa cô đến trường học, ôm hôn một hồi mới buông tay, Niệm Sơ xuống xe vào trường lúc sau xe anh vẫn còn đậu ở đó chưa rời đi

Lúc đến phòng học, Lý Mẫn và mọi người còn đang ăn bữa sáng. Còn sớm nên phòng học tràn ngập mùi bánh bao, sữa đậu nành. Nhìn thấy Niệm Sơ, Lý Mẫn lập tức nuốt nửa miếng bánh bao xuống họng

“Niệm Sơ, bên này!” Lý Mẫn vừa kêu to vừa vẫy tay làm không ít người chú ý đến, Niệm Sơ ngại ngùng đi qua

“Ui, Niệm Sơ hôm nay xinh thế, mặt trắng môi đỏ, mới trang điểm hả?”

Lý Mẫn hút sữa đậu nành ở một bên nói, Niệm Sơ xấu hổ cười cười, chưa kịp giải thích thì Tôn Lệ cười xấu xa

“Mẫn Mẫn, cái này mà cậu cũng không biết hả?”

Tôn Lệ lớn lên xinh đẹp lại hay đi chơi, thời cấp ba có vài người bạn trai. Riêng Lý Mẫn từ trước cho đến nay luôn sợ yêu sớm bị phát hiện nên chưa từng yêu ai bao giờ

Lý Mẫn nghe vậy thì hỏi: “Biết gì cơ?”

“Môi đỏ không phải là do trang điểm đâu, là do bạn trai ấy..” Tôn Lệ trêu chọc, mặt Niệm Sơ lập tức đỏ lên, nhanh chóng chặn miệng cô ấy lại

“Được rồi mà đừng nói nữa.”

“Ơ ơ ơ”, Lý Mẫn cùng Kỷ Mễ phản ứng. Niệm Sơ nhanh tay lấy sách giáo khoa che mặt mình lại

A.. Thật là...

Công việc của Lý An Nhiên rất bận, mỗi thứ bảy đều phải tăng ca

Lúc này anh vừa mới tiếp nhận công việc từ ba mình, vì vậy xử lý vấn đề chưa được thuần thục lắm, tiết tấu công việc cũng chưa nắm chắc, mỗi lần tăng ca phải đến nửa đêm khuya

Kể từ đó, hai người chỉ có thể gặp nhau mỗi cuối tuần. Còn mỗi lúc Niệm Sơ về nhà mình thì tương đương với việc nửa tháng không gặp nhau

Huống hồ Niệm Sơ không phải là kiểu bạn gái nhiệt tình, ngày thường không có việc gì cũng sẽ không gọi điện hay gửi tin nhắn cho anh. Hơn nữa còn thường xuyên vẽ tranh cả ngày, tan học cùng Lý Mẫn và mọi người ăn cơm rồi về ký túc xá như một thói quen

Vì thế lúc Lý An Nhiên hoàn thành một dự án, chuẩn bị tiến hành thì mới phát hiện hai người đã lâu rồi không gặp nhau

Lúc Niệm Sơ nhận được điện thoại của Lý An Nhiên là lúc cô đang ở trong phòng vẽ tranh, trong khoảng thời gian này việc học rất nặng nề, bài tập chồng chất. Mọi người đều than khổ, nên vẽ tranh rất qua loa

Mọi người nói là:

Vẽ nghiêm túc một hai bức thì được chứ một lần mấy chục bản vẽ thì thời gian và sức khỏe không cho phép. Các giáo sư cũng mệt mỏi như chúng ta thôi, không có ai nghiêm túc mà đi soi xét từng bức vẽ đâu, với lại nhiều sinh viên như thế thì bao giờ mới xem xong hết được!

Niệm Sơ thừa nhận mọi người nói cũng có lý, nhưng cô không thích vẽ một cách tùy tiện, lương tâm Niệm Sơ không cho phép cô đối xử với tác phẩm

của mình như thế

Vì Niệm Sơ cảm thấy mỗi bức tranh đều có linh hồn riêng của nó

Theo đuổi nghệ thuật chính là cả ngày ngâm mình trong phòng vẽ, đôi mắt mơ hồ. Lúc đó thì điện thoại vang lên

Nghe được giọng của Lý An Nhiên bỗng nhiên lại cảm thấy hư ảo

“Alo, xin hỏi có phải là bạn gái của anh đấy không?”

Niệm Sơ xi cười một tiếng, cắn môi trả lời: “Đúng rồi, là em đây, bạn gái đáng yêu xinh đẹp chăm chỉ của anh đấy!”

“VẬY là nhầm người rồi, không phải bạn gái của anh, bạn gái của anh đã mất tích rồi kia mà.”

Người bên kia như đang bị tổn thương, Niệm Sơ cười đến nghiêng ngả, trong lòng cảm thấy áy náy. “Được rồi, em xin lỗi, dạo nay em bận quá.”

“Không sao, anh tha lỗi cho em, à đúng rồi”, anh đột nhiên chuyển chủ đề, “Tối nay công ti anh có liên hoan, có thể dẫn theo người nhà, anh tới đón em có được không?”

“Ồ...” Niệm Sơ do dự hai giây rồi gật đầu đồng ý: “Được, anh tới rồi gọi điện cho em nhé.”

Cúp máy, Niệm Sơ lại nhìn bản vẽ phác thảo trước mặt mà thờ dài, sau đó tiếp tục phấn đấu. Bất tri bất giác, mặt trời chiều ngã về tây, chân trời một mảnh màu cam

Niệm Sơ xoa cổ, điện thoại reo

“Em ra cổng trường chưa?”

“Em đang ra.”

Niệm Sơ cúp máy nhanh chóng dọn đồ ra cửa. Hoàng hôn phủ lên hành lang bên ngoài, vài nhóm học sinh đi xuống lầu, cây cối cao to, cành lá xanh biếc, bên tai ngẫu nhiên tiếng chim hót

Trán đổ mồ hôi, Niệm Sơ ngửi ngửi, sau đó khó chịu nhíu mày

Toàn là mùi hỗn tạp của thuốc màu

Cúi đầu xuống lại phát hiện chiếc váy dính vài vết màu vẽ

Bộ dáng này lại đi gặp đồng nghiệp của Lý An Nhiên..

Trời ạ, giờ về ký túc xá cũng không kịp

Niệm Sơ nhanh bước chân, từ đây ra cổng trường chỉ có năm phút, chạy chậm ra liếc mắt là đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc

Cũng lúc đó tiếng còi vang lên

Niệm Sơ mở cửa xe, Lý An Nhiên ngồi bên trong mỉm cười nhìn cô

Trong xe vẫn là mùi hương quen thuộc, ánh mắt Niệm Sơ nhìn chai nước hoa màu xanh nhạt, thuận miệng hỏi: “Cái này anh dùng vẫn chưa hết hả?”

Niệm Sơ nhớ rõ lúc anh mua xe được mấy tháng còn chưa có nước hoa trên xe, có lần đi dạo phố thuận tiện mua, đến bây giờ đã là nửa năm trôi qua

“Đâu có, cái này là anh mua sau, quen rồi nên anh lười đổi.”

“Ồ”, Niệm Sơ gật đầu ý bảo đã biết nhưng Lý An Nhiên vẫn đang bình tĩnh nhìn cô, không rõ anh đang nghĩ gì

“Sao vậy? Sao anh còn chưa lái xe đi?”

“Niệm Niệm” Một tay anh đặt ở tay lái, cúi người lại đây, cặp mắt kia đặc biệt sâu

“Hơn nửa tháng rồi mình chưa gặp, bây giờ gặp lại rồi em không muốn nói là em nhớ anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Editor: Thùy Linh

Khoảng cách hai người đột nhiên kéo lại gần, Niệm Sơ kinh ngạc, nghe anh nói vậy thì nhìn anh với đôi mắt vô tội. Tròng mắt cô xoay chuyển, dịch thân mình lại gần, khẽ chạm môi anh

“Nhớ anh.” Cô nhẹ giọng nói

“Ngao lăm.” Lý An Nhiên trầm giọng mở miệng, trong mắt lại hiện lên ý cười, anh cúi người xuống, nắm lấy cằm cô hung hăng hôn một hồi.

Lúc hai người đến địa điểm liên hoan thì đều chuẩn bị chuẩn tề nghiêm túc cả rồi. Thấy Lý An Nhiên, mọi người nhiệt tình chào hỏi, đối với Niệm Sơ cũng như thế.

“Đây là bạn gái tôi, Niệm Sơ.” Lý An Nhiên giới thiệu

“Chào mọi người”, Niệm Sơ khom lưng ngượng ngừng cười cười

“Chào cô... chào cô..”

“Bạn gái của Lý tổng đúng là có khí chất!”

“Đúng, hai người đẹp đôi lắm!”

Mọi người đang vui vẻ nói chuyện thì phục vụ bắt đầu đem đồ ăn lên. Hạng mục này của công ty họ hẳn là rất quan trọng vì nhìn ai cũng thật cao húng

Cùng lúc đó, mọi người bắt đầu thay phiên nhau kính rượu Lý An Nhiên

Là người chủ trì, tình huống này đương nhiên không thể từ chối, hơn nữa ngày mai được nghỉ phép nên Lý An Nhiên cũng uống không ít

Mặc dù anh uống rất nhiều rượu, trong tay cầm vài cái bình rỗng thì sắc mặt anh cũng không thay đổi, nhìn như không say

Niệm Sơ trước đây chưa từng thấy anh uống rượu nên cũng không biết tư lượng cũng anh tới đâu, chỉ là thấy mọi người còn chưa có dấu hiệu dừng thì cô không nhịn được mà lên tiếng ngăn cản

“Được rồi, hình như anh ấy uống cũng nhiều rồi, nếu uống tiếp thì tối nay sợ là tôi không về nhà được mất”, Niệm Sơ cười như không cười mở miệng, trao đổi ánh mắt với mấy người còn đang bụng chén rượu trước mặt

Niệm Sơ lên tiếng giúp anh, mấy người khác cũng tự nhiên không hành động. Đồ ăn trên bàn cũng đã hết, Lý An Nhiên đứng dậy chuẩn bị đi tính tiền

“Hôm nay tôi dừng tại đây thôi, mọi người nhớ trở về sớm nghỉ ngơi.”

“Được được được, cảm ơn Lý tổng.”

Ra cửa, gió đêm thổi tới từng cơn, Niệm Sơ nhìn người phía trước đang kéo cô đi, khẽ hỏi: “Lát nữa anh muốn em lái xe à?”

“Niệm Niệm, anh uống rượu rồi, đương nhiên là muốn em lái xe”, anh dừng bước, nghiêng đầu nghiêm túc nói

Niệm Sơ nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, đáy lòng nảy lên một tia quái dị, cô ‘ò’ một tiếng rồi đi theo bên cạnh anh

Đến xe, Niệm Sơ trực tiếp vào ghế lái, sau đó tiếp nhận chìa khóa từ Lý An Nhiên, một lúc sau xe khởi động

Trên đường về nhà chỉ hơn mười phút, anh ngồi bên ghế phụ cực kỳ im lặng không tiếng động. Trên đường Niệm Sơ luôn nhìn anh nhưng Lý An Nhiên chỉ nghiêm túc nhìn chăm chăm ra ngoài cửa

Niệm Sơ tò mò cũng nhìn ra cửa xe, cũng là quang cảnh bình thường thôi mà, ngựa xe như nước

Xe dừng lại, không cần Niệm Sơ lên tiếng thì Lý An Nhiên tự mình xuống xe, sau đó đứng một bên chờ cô. Niệm Sơ vừa mới đi đến trước mặt, anh liền lập tức lúi cô hướng đến thang máy

Vẫn không nói gì, trong thang máy hai người nắm tay nhau, Lý An Nhiên khi thì nhìn dưới đất, khi thì nhìn vào gương thang máy

Bầu không khí thật ngại ngùng

Vừa đến nhà, Niệm Sơ liền đẩy anh vào phòng tắm, mong là tắm rửa sạch sẽ có thể làm anh tỉnh táo trở lại, sau đó cô nhân cơ hội gọi điện cho Thư Giai

“Đi oi, trước đây anh An Nhiên có uống say bao giờ chưa ạ?”

“Uống say? Không có, trước đây nó chưa từng uống rượu, hôm nay có uống hả? Có việc gì xảy ra không?”

“Không có việc gì ạ”, Niệm Sơ vội vàng hàn huyên vài câu rồi cúp máy

Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, thay vào đó là tiếng bước chân đi ra. Niệm Sơ nhìn qua, Lý An Nhiên mặc một chiếc quần thể thao dài, áo thun trắng, tóc đen còn đang nhỏ nước.

Cô lấy máy sấy ra, vẫy anh: “Anh sấy tóc đi, em đi tắm.”

“Ừ”, anh ngoan ngoãn nói

Niệm Sơ tắm rửa xong xuôi, lúc cô ra phòng khách thì đã không một bóng người, cô vội vàng vào phòng ngủ xem thì phát hiện Lý An Nhiên đang nằm nhắm mắt lại trên giường với vẻ mặt điềm tĩnh

Niệm Sơ cười, đi qua khom lưng nhìn anh một lúc, đang định đắp chăn lại cho anh thì bị kéo tay lại

“Niệm Niệm.” Lý An Nhiên mở mắt, giọng nói khàn khàn như vừa mới tỉnh ngủ

“Đồ anh ngủ đi”, anh nói

Đôi mắt anh thuần túy, đen nhánh sáng lấp lánh nhìn cô

Niệm Sơ hô hấp một cách chậm rãi, nhẹ nhàng gỡ tay anh ra rồi xốc chăn lên chui vào

Thời tiết tháng mười rất lạnh lẽo, trong phòng còn không có máy sưởi chỉ có chăn bông làm cơ thể anh nóng lên, Niệm Sơ chui vào liền thoải mái nheo lại đôi mắt

Lý An Nhiên đem người ôm chặt vào trong ngực, thân mình Niệm Sơ rất mềm mại, lại còn có mùi hương nhàn nhạt, lúc này đang ngoan ngoãn duỗi tay ôm anh, làm cho tim anh mềm nhũn

Thật ra lúc anh say chẳng khác gì lúc tỉnh chỉ là lười mở miệng nói chuyện, vừa rồi còn đang ngủ say thì bây giờ lại tỉnh táo

Chỉ có men rượu vẫn đang làm loạn trong đầu, làm anh có chút khó chịu

Mùi hương quanh hơi thở làm anh điên loạn, không thể kìm nén, Lý An Nhiên cúi đầu, hôn nhẹ người trong lòng ngực

Khi cánh môi mềm mại rơi xuống, Niệm Sơ nhắm mắt lại ngửa đầu đáp lại anh, rất nhanh chóng môi của hai người liền dính lấy nhau

Khẽ cắn mút, khoảng cách cực kỳ gần, giống như một người trên sa mạc tìm thấy ốc đảo, rất khó để nhìn

Dục vọng nổi lên, Lý An Nhiên theo bản năng duỗi tay bên hông Niệm Sơ, khi chạm được làn da bóng loáng tinh tế ở phía dưới thì hoàn toàn mất kiểm soát

Một đường hướng lên trên

Cô gái nhỏ thân mình đầy đặn bị anh thăm dò một cách nhuần nhuyễn, hai mắt Niệm Sơ mê ly nhìn lên trần nhà thờ đốc, động tác càng lúc càng làm cô cảm thấy hoảng nhưng không thể phủ nhận là cô rất thích

Thích Lý An Nhiên làm như vậy với mình, thích lúc anh nhẹ nói bên tai, thích ngón tay dài cân xứng của anh lướt qua da thịt mình

Thích lúc hai người dính sát vào nhau

Niệm Sơ từ nhỏ đã theo anh, càng lớn lên càng thích anh nhiều hơn, cảm thấy Lý An Nhiên có một loại cảm dỗ cô khó cưỡng lại

Nhưng mà lớn lên lúc sau mới biết được, sự thân mật này chỉ đối với người yêu chứ không phải anh trai em gái

Cô bắt đầu thấy áp lực

Là con gái thì không được chạy qua phòng của một người con trai vào buổi tối, không thể ôm eo anh làm nũng, không thể tùy tiện tiếp xúc da thịt

Những điều này là tự Niệm Sơ phát hiện, lúc mọi người bên cạnh nhắc khéo, tiểu thuyết, phim ảnh đều miêu tả

Niệm Sơ cảm thấy những việc mà cô thích đều không thể làm cùng Lý An Nhiên

Mấy năm ở trung học là quãng thời gian không vui của cô, lúc ấy Niệm Sơ như bị mất phương hướng

Mê mang áp lực lại bất lực

Cho đến cuối thì lại tìm đến anh

Thân thể Lý An Nhiên sắp nổ tung, giống như là thuốc giải rượu, anh xoa người trong lòng ngực một cách khẩn hoảng, như muốn khắc vào da thịt mình

Cho đến khi anh tìm lại được lý trí, Lý An Nhiên nói nhỏ bên tai cô

Giọng nói rất kỳ cục

“Niệm Niệm, em mau lớn lên đi.”

Anh nói xong lập tức xoay người xuống giường đi vào phòng tắm, loảng xoảng một tiếng đóng cửa lại. Tiếng nước vang lên, chỉ còn những lần rên rĩ thờ đốc

Mặt Niệm Sơ ửng đỏ, bên tai toàn là câu nói của anh

Mau lớn lên đi.

Vào một buổi tối trên ban công của nhiều năm trước, anh cũng từng nói với cô những lời này, lúc đó Niệm Sơ không hiểu nhưng giờ ngẫm lại thì câu nói đó có nhiều hàm nghĩa

Lý An Nhiên đi ra khỏi phòng tắm, cả người đã đã khôi phục bình tĩnh, anh kéo chăn ra chui vào

Một luồng không khí mát mẻ quét đến, Niệm Sơ phòng miệng giật dỗi

“Sao..sao anh không mặc quần áo?”

“Quên cầm.” Lý An Nhiên tự nhiên nói

“Vậy anh mau mặc vào đi, kẻo bị cảm lạnh mất.”

“Đắp chăn là được rồi”, tiếng cười của anh vang lên, sau đó ôm cô vào lòng

Cánh tay trần trụi ôm chặt bên hông cô, sau đó cả người bị kéo lại gần, trên đầu bị anh tựa cằm lên

“Mềm mại dễ chịu thật.” Lý An Nhiên cọ cọ thân mình, thoải mái nói: “Ngủ thôi.”

Giờ phút này, Niệm Sơ như một cái gối ôm

“???”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Editor: Thùy Linh

Mùa đông lạnh lẽ đến, Niệm Sơ hứa với Đàm Nhã là sẽ về nhà vào kỳ nghỉ, tuy cô học ở thành phố B nhưng một học kỳ có thể về nhà vài lần

Đàm Nhã cũng vì chuyện này mà mừng cô rất nhiều

Ngược lại Lý An Nhiên lại không tình nguyện, phải tốn cả một buổi tối mới thuyết phục được anh về nhà vào Tết Âm Lịch

Lúc đó cũng mới được nghỉ học chắc Đàm Nhã cũng không mừng nhiều lắm

Mùa đông ở thành phố B rất lạnh, gió lùa tới tận xương cốt, may mà đã lắp máy sưởi nên Niệm Sơ bắt đầu kỳ ngủ đông của mình

Ở trong nhà nửa tháng, Tô Lê nhắn tin hỏi cô hai ngày nữa có đi họp lớp hay không

Kể từ khi tốt nghiệp đã được nửa năm, mọi người trong lớp luôn nhắc đến Niệm Sơ hẹn cô đi chơi

Nhưng chưa có dịp nào được gặp nhau, vất vả lắm bây giờ mới tới kỳ nghỉ đông, mọi người đều trở về thành phố B

“Có đi.” Niệm Sơ nhún tin trả lời

Họp lớp trước Tết Âm Lịch là lúc Lý An Nhiên còn chưa được nghỉ phép, gần đây anh hay lái nhái, quán này quán kia rất chật chội hơn lúc cô còn bé

Niệm Sơ lúc đầu còn kiên nhẫn nghe vài câu, sau này lại lười nên thỉnh thoảng lăm bằm trong miệng nấng anh

Cô đâu còn là trẻ con nữa

Họp lớp lần này đương nhiên Niệm Sơ sẽ không nói với anh, nếu không với tính tình của anh chắc chắn sẽ không ngừng dận dò, nói không chừng còn muốn đi theo

Chuyện này sao được, đến khi nhìn thấy Âu Thông sẽ đòi đưa cô về nhà

Cô trưởng thành rồi, tự do của cô mà

Hướng hồ Âu Thông cũng chưa nói là cậu sẽ đến

Hai người mình bạch rõ ràng cũng không đến mức cần phải tránh mặt

Vì thế mới sáng sớm Niệm Sơ đã ra khỏi nhà cùng Tô Lê đi dạo phố, ăn vặt, mãi cho đến chiều hai người mới đi đến nhà hàng

Trên đường đi, Lý An Nhiên có gọi đến nhưng Niệm Sơ chỉ bảo cùng Tô Lê đi dạo phố

Vừa vào cửa, mọi người đã ngồi đông đủ. Triệu Vũ và cánh đàn ông con trai ngồi đánh bài, ồn ào nhốn nháo

Ánh mắt Niệm Sơ lướt qua những người đó nhưng không thấy bóng dáng Âu Thông, sau đó cô mới nhẹ nhõm thở dài một hơi

“Ồ, lớp trưởng tới rồi!”, thấy Niệm Sơ đi vào, Triệu Vũ hô to, vứt hết con bài đang cầm trên tay xuống bàn, dẫn cô tới

Ánh mắt Niệm Sơ ghét bỏ, hướng về tay kia của cậu đang định châm điếu thuốc

Cậu nhận ra, cười hi hi nhanh tay dập thuốc sau đó kêu mọi người mở cửa sổ ra thông gió, miệng hét to: “Mọi người dập thuốc hết đi thôi, trong phòng còn có nữ sinh đó nha!”

“Hừ, nãy giờ chúng tôi ngồi lâu như vậy cậu cũng có thêm nói dập thuốc đi đâu?” Một vài thiếu nữ lên tiếng phản bác

“Thì trong mắt cậu ta các cậu là con trai mà!”

“Chỉ có Niệm Sơ mới phát ra ánh sáng của nữ thần thôi.” Mọi người trêu chọc, Triệu Vũ cũng không thấp thỏm trong lòng mà nhìn Niệm Sơ cười cười

“Lại đây, ngồi bên này.”

Cậu đẩy Niệm Sơ đến bên một chiếc ghế, sau đó cũng cô nói chuyện hàn huyên, bất tri bất giác trời cũng đã dần tối

Triệu Vũ nhìn quanh, thấy căn phòng nhỏ đã đầy người trong lớp thì cậu mới mở miệng

“Mọi người đến đông đủ rồi, bắt đầu ăn thôi”

Nồi lẩu nóng hổi được bung lên, ánh đèn trong phòng ấm áp, không khí rộn ràng lên. Bên ngoài cửa sổ là một màu đen nhánh, gió lạnh thấu xương, có một vài bông tuyết đã rơi

Mọi người chuẩn bị động đũa thì cửa đột nhiên bị đẩy ra

“Thật ngại quá, ngoài trời tuyết rơi nên tôi tới trễ”

Một giọng nói truyền đến, Triệu Vũ nghe thấy thì vui sướng vẫy tay người nọ: “Thông ca! Chờ cậu lâu rồi đấy!”

“Tại sao bây giờ mới đến, chuẩn bị ăn rồi này.”

“Nửa năm không gặp đẹp trai trưởng thành quá nha.”

Mọi người nhiệt tình chào hỏi, vô cùng vui vẻ

Trong lớp Âu Thông luôn được mọi người yêu mến, tuy rằng suốt ngày kiêu ngạo ương ngạnh nhưng lại không làm cho người ta ghét, ngược lại là làm cho mọi người muốn kết bạn

Hơn nữa, trong lớp không ít nữ sinh có cảm tình với cậu

Mấy nữ sinh tưởng cậu không đến trước đó giờ lại sôi nổi phấn chấn

Niệm Sơ cũng nhìn theo mọi người, đột nhiên chạm mắt cậu, hai người sững sốt, đôi mắt đen kia càng thêm thâm sâu làm đôi phương cảm thấy không được tự nhiên

Niệm Sơ cười, tự cho là đang chào hỏi cậu sau đó nhanh chóng nhìn chỗ khác

Không biết Âu Thông và Triệu Vũ nói chuyện gì, hình như là những việc gần đây, giống như hai người vẫn thân thuộc như ngày nào

Niệm Sơ thở dài nhẹ nhõm

Mọi người ngồi cách nhau không xa lắm, Triệu Vũ ngồi bên cạnh Niệm Sơ, nhưng Âu Thông xuất hiện thì nhường chỗ đó cho cậu làm cho mọi người đều thích thú

Đến khi gần kết thúc, Niệm Sơ mới có thể nói chuyện bình thường với Âu Thông. Sau khi ăn xong, mọi người muốn đi karaoke nhưng Niệm Sơ từ chối, muốn đi về trước

Trong lúc nói chuyện phiếm về chuyện tình cảm, Triệu Vũ đang nói về cô bạn gái ở đại học của cậu thì chuyển sang Niệm Sơ, cô cười nhẹ, nhỏ giọng trả lời

“Thật ra mình có bạn trai rồi..”

“Thật không?”

“Khi nào?”

“Như thế nào ở bên nhau?”

Mọi người đều trung ra vẻ mặt khó tin, ánh mắt vì diệu nhìn về phía Âu Thông, thần sắc cậu bình tĩnh, không có cảm xúc gì

Niệm Sơ cầm ly nước trên tay uống một hớp, thanh âm mềm mại

“Chính là lúc tốt nghiệp, mọi người cũng biết mà..” Niệm Sơ tạm dừng hai giây rồi tiếp tục: “Là Lý An Nhiên.”

“Không tin được”

“...”

“Mẹ ơi...”

Mọi người á khẩu, trợn mắt há hốc mồm khiếp sợ. Chỉ có Tô Lê thần nhiên chơi điện thoại

“Trâu già gặm cỏ non!”

“Tâm cơ quá nặng, từ nhỏ đã có ý đồ”

“Mới đầu năm anh anh em em là không thể tin rồi.”

Niệm Sơ cười cười không nói gì

Ăn uống xong cùng mọi người ra cửa, mặt đất bên ngoài đã bị phủ một lớp tuyết, mọi người đang muốn đi karaoke nên Niệm Sơ đứng ở cửa chào tạm biệt

“Minh đi trước nhé! Hẹn gặp lại!”

“Được, đi cẩn thận”

Niệm Sơ cười gật đầu, vừa chậm rãi đi xuống bậc thang thì bông tuyết từ không trung nhẹ nhàng bay xuống trên mái tóc cô rồi nhanh chóng tan thành nước

“Xe mình cũng gần đây, vừa lúc cũng phải đi về tiện đường chở cậu”, Âu Thông đột nhiên từ phía sau chạy tới, trong tay cầm chiếc dù che đầu Niệm Sơ

“Ồ, không cần đâu”, cô vội vàng cự tuyệt

“Thời tiết như thế này không gọi xe được đâu, mình lái xe đương nhiên sẽ yên tâm hơn, hướng hồ dạo gần đây hay có tai nạn nữa..” Trong lúc cậu nói thì hai người đã đi đến xe

Âu Thông nhanh chóng mở cửa, không cho cô cự tuyệt: “Đừng nói nữa, mau lên xe đi.”

Niệm Sơ đối diện cậu vài giây, biểu tình trong đôi mắt kia làm cô khó có thể từ chối

Cô đành phải lên xe

Trong xe, trên đỉnh đầu là ánh đèn mờ nhạt, về mặt Âu Thông chuyên chú nhìn đường, bởi vì tuyết rơi nên giao thông bị tắc nghẽn

Lúc còn đi học, Âu Thông thường lấy xe ba cậu chở mọi người đi chơi. Niệm Sơ cũng đi hai lần, cậu lái xe rất ổn như là người đã có bằng lái

Sau này khi cậu có bằng lái thật rồi thì được mua cho chiếc xe mới, từ đó lên núi xuống biển nơi nào cũng đi qua

Trong xe rất yên lặng, Âu Thông ngẫu nhiên sẽ nói chuyện với cô hai câu, còn lại thì im lặng. Máy sưởi bên trong xe ấm vừa đủ làm Niệm Sơ có chút mơ màng

Xe dừng lại, Âu Thông lên tiếng: “Tới nơi rồi.”

“À, mình về trước nhé!” Niệm Sơ ngồi dậy cúi đầu cởi dây an toàn, nhìn cậu mỉm cười nói: “Cảm ơn đã đưa mình về, đi đường cẩn thận.”

Cô mở cửa xe chuẩn bị xuống thì Âu Thông đột nhiên nói

“Niệm Sơ..”

“Ừ?” Niệm Sơ giật mình quay đầu lại

Âu Thông cầm tay lái, nghiêng người nhìn cô, ánh mắt sáng ngời lại ấm áp

“Nhất định phải hạnh phúc nhé.”

Khóe miệng Niệm Sơ khẽ nâng, giọng nói chân thành tha thiết: “Cậu cũng vậy.”

Cô đóng cửa xe, cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước. Ngõ nhỏ tối đen, xe không vào được nhưng đèn xe vẫn chiếu đến chân cô vào tận cửa nhà

Đến khi Niệm Sơ cúi đầu mở khóa thì cách đó không xa vang lên tiếng động cơ xe ô tô, Niệm Sơ đứng tại chỗ chậm rãi thờ dài

Cô cởi áo khoác đi lên lầu, Đàm Nhã và Niệm Thanh đều đã ngủ rồi. Niệm Sơ rón ra rón rén đi lên phòng, đóng cửa bật đèn. Vừa mới chuẩn bị đi tắm rửa thì bên ban công bên cạnh nghe tiếng chân người chạm đất

Cô hoảng hốt giương mắt nhìn lên, Lý An Nhiên đã giờ tay gõ cửa kính

Cộc cộc hai tiếng rất nhỏ nhưng lại làm trái tim cô run rẩy. Thấy người nọ đối diện bình tĩnh thâm trầm, Niệm Sơ đột nhiên không muốn mở cửa

Anh mặc một chiếc áo lông trắng rộng, quần xám nhạt, tư thế thanh thản đi đến ngồi ở mép giường còn vẫy cô lại

“Lại đây.”

Từ ngữ đơn giản, nhìn không ra cảm xúc

Niệm Sơ thấy anh như vậy đoán rằng anh đã thấy được cảnh kia

Hộp lớp xong Âu Thông đưa cô về nhà, Niệm Sơ không cảm thấy quá phẫn, nhưng giờ lại cảm thấy sợ sệt

Niệm Sơ rũ bả vai, chậm rãi bước qua

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Editor: Thùy Linh

“Cùng Tô Lê đi dạo phố? Hửm?” Anh thấp giọng mở miệng, rõ ràng là đang ngồi nhưng khí thể lại sắc bén, giọng nói trầm đến mức có thể gọi mây đen

“Ban ngày là đi dạo phố cùng Tô Lê, buổi tối có họp lớp.” Niệm Sơ một năm một mười trả lời

“Sao không nói với anh?”

“Anh có hỏi đâu.”

Niệm Sơ nhìn mũi chân dưới đất không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, nói ra những lời này liền cảm thấy không khí trong phòng u ám vài phần. Hai người không tiếng động giăng co, giây lát Lý An Nhiên mở miệng

“Niệm Niệm, ngẩng đầu lên nhìn anh.”

Niệm Sơ nghe vậy liền ngẩng đầu vô tội nhìn anh. Ánh mắt Lý An Nhiên trầm tĩnh, vẫn không có cảm xúc

“Có phải em sợ nói ra anh sẽ không cho em đi?”

Cô gật đầu

“Có phải em không thích anh quản em?”

Lại gật đầu

“Vậy được, từ nay về sau anh không quản em nữa.”

Lý An Nhiên nói xong mở cửa đi ra ngoài, bước chân kiên quyết. Trước mặt cô chỉ là một con gió nhẹ, bóng dáng anh biến mất ở cửa chỉ còn Niệm Sơ đứng ngây ngốc tại chỗ

Khó có thể tưởng tượng, từ nhỏ đến lớn bên nhau gần hai mươi năm, hai người chưa từng cãi nhau, thế mà lần này lại vì chuyện con con như vậy

Niệm Sơ thấy mình có lỗi nhưng cũng không muốn mất mặt đi nhận lỗi, hơn nữa lâu lắm rồi cô mới được hưởng thụ tự do

Không có người gọi điện hỏi cô ở đâu làm gì, cũng không có người lúc nào cũng nhắc nhở cô không nên và nên làm những việc gì

Có thể tùy tiện ăn vặt, có thể nhịn ăn để về cả ngày

Nhưng mà trải qua mấy ngày như vậy cô bắt đầu cảm thấy nhớ

Muốn nghe giọng nói của anh, muốn cùng anh nói chuyện phiếm, muốn ôm eo anh làm nũng

Niệm Sơ ôm gối nằm trên giường, nhìn ảnh hai người chụp chung trên điện thoại mà phát ngốc

Cô nhìn thật lâu cuối cùng nhấn gọi cho anh

Từ lúc tiếng bíp bíp bắt đầu cũng như đến lúc tự kết thúc cũng không có người nghe, Niệm Sơ cảm thấy mất mát, có chút chua xót

Mãi cho đến khi trời gần tối, Lý An Nhiên mới gọi lại. Niệm Sơ nghe chuông điện thoại liền nhanh chóng ngồi dậy, tay chân luống cuống

“Alo” cô nhẹ nhàng mở miệng

“Lúc này em gọi cho anh?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, vô cùng êm tai ấy thì hốc mắt Niệm Sơ nhanh chóng đỏ lên, cô hít hít cái mũi chất vấn

“Sao anh không nghe máy?”

“Đang họp nên anh không nghe được.” Ngữ khí Lý An Nhiên có chút lạnh lùng, Niệm Sơ áp ứng ‘ồ’ một tiếng sau lại không có dũng khí nói chuyện

“Tìm anh có việc gì không?”

Niệm Sơ há miệng thờ dốc, lại khép miệng lại, cuối cùng nhìn chằm chằm vào góc phòng. Trong điện thoại rất yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người

Hồi lâu, đầu bên kia thờ dài, Niệm Sơ sợ anh cúp máy nên nhanh chóng nói: “Em..Buổi tối anh có phải tăng ca không?”

“Hôm nay mẹ em làm sủi cáo, em đem cho anh có được không?” Càng nói, giọng nói của cô nhỏ dần

Đợi đã lâu, mới nghe được Lý An Nhiên ở đầu bên kia nói: “Không cần, bên ngoài lạnh lắm, em đừng ra ngoài.”

Hai giây sau anh lại bổ sung: “Hai ngày sau anh mới về nhà.”

Cúp điện thoại, Lý An Nhiên ngược mắt nhìn Quý Vi phía đối diện, gật đầu nói: “Tiếp tục đi.”

Mấy người bên cạnh hai mặt nhìn nhau, mới vừa rồi bắt đầu họp mỗi người đều nêu lên vài vấn đề vì đây chỉ là hội nghị ngắn gọn

Quý Vi nói vài điểm mấu chốt, chỉ thấy Lý An Nhiên cầm điện thoại sau đó ánh mắt âm trầm bảo cô ngừng

Một cuộc điện thoại chỉ ngắn ngủn vài phút, bọn họ liền thấy Lý An Nhiên từ lãnh đạm đến dịu dàng

Hội nghị vẫn luôn diễn ra cho đến khi trời tối, mọi người đều chưa ăn cơm chiều. Lý An Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay rồi anh nói: “Mọi người vất vả rồi, hôm nay tôi mời.”

“Cảm ơn Lý tổng”, bốn người trước mặt lập tức cảm thấy thụ sủng nhược kinh, vội vàng dọn đồ chuẩn bị đứng dậy

Đã là giai đoạn cuối năm nên công việc ở công ti rất nhiều, đặc biệt là mấy vị trí quan trọng đều phải tăng ca đến khuya, đợi lát nữa ăn cơm xong lại tiếp tục

Lý Khâm đã từng nói với anh, đối với cấp dưới không thể ép buộc họ, thỉnh thoảng mời bọn họ ăn bữa cơm là cũng có ý

“Để tôi chờ mọi người qua.”

Lý An nhiên đứng dậy mặc áo khoác vào, cầm điện thoại, ví tiền và chìa khóa xe ra cửa. Quý Vi đi theo, ba vị phó tổng lại phải về văn phòng một lúc

Hai người vào thang máy

Quý Vi thuộc chuyên ngành khác, vốn là sẽ không tiếp xúc nhưng hạng mục sắp tới của Lý An Nhiên phải liên lạc nhờ cô

Bởi vì chuyện Niệm Sơ lúc trước nên hai người ít khi gặp mặt, lần này nhân tiện hai người ở thang máy, Quý Vi mở miệng trước

“Hình như đã lâu rồi mới được ăn cơm cùng cậu.”

Cô không gọi tên anh, chỉ bình tĩnh giống như đang nói chuyện phiếm

Lần đó lý An Nhiên đã hứa với Niệm Sơ cho nên hôm sau gặp Quý Vi ở công ti, cô cười gọi tên anh chào hỏi, Lý An Nhiên lập tức trả lời “Quý Vi, về sau cứ gọi tên tôi đầy đủ đi, bạn gái tôi không thích cùng người khác xưng hô như vậy.”

Từ đó về sau, Quý Vi chỉ gọi anh là Lý tổng

Lý An Nhiên nghe vậy tự nhiên trả lời: “Cũng không lâu lắm”

Hàn huyền hai câu, không khí lại yên tĩnh. Tay Lý An Nhiên bấm số tầng, thang máy di chuyển

Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra. Hai người một trước một sau đi ra ngoài, xe của Lý An Nhiên cách đó không xa, anh lái xe lại đây chờ mấy người khác xuống

Quý Vi đang đứng ở trước cửa công ti chờ anh thấy thế đi tới, mở cửa xe ngồi ghế phụ

“Ba người họ đều là nam, tôi ngồi phía trước có được không?” Quý Vi nghiêng đầu cười hỏi, Lý An Nhiên gõ gõ tay lái, ngữ khí đạm nhiên

“Ừ, không sao.”

Sủi cáo trong tay Niệm Sơ đã trở nên lạnh lẽo, cô nhìn một màn trước mặt mà phát lạnh cả người. Bên ngoài gió rất lớn, thổi trúng má cô, khăn quàng cổ có dây đến mấy cũng không đủ chống chọi

Cô sợ nhất là trời lạnh, thời tiết như thế này chắc chắn sẽ không ra khỏi cửa nhưng vì muốn gặp Lý An Nhiên nên mạo hiểm gió lạnh thấu xương mà đi khắp thành phố. Kết quả là thấy bạn trai mình để người con gái khác ngồi ghế phụ bên cạnh

Đặc biệt là người này vẫn luôn là mối bận tâm lớn của Niệm Sơ

Máy sưởi từ bốn phương tám hướng tỏa ra, từ lỗ chân lông đến toàn thân, da thịt lạnh lẽo dần ấm trở lại chỉ là trong lòng lạnh lẽo như cũ

Niệm Sơ thử tắm bằng nước ấm nhưng cũng không có hiệu quả

Chăn bông vừa ấm áp vừa mềm mại như là một đám mây ôm bọc Niệm Sơ, cô gất gao đem thân mình chôn ở trong chăn, trong lòng mệt mỏi nên ngủ thiếp đi

Vì nặng nề nhắm mắt nên không chú ý đến điện thoại đang không ngừng thông báo

Ngủ một giấc, Niệm Sơ tỉnh dậy với suy nghĩ đã trở nên thanh minh, cô rời giường bình tĩnh đánh răng rửa mặt, ăn bữa sáng xong mới mở điện thoại

Từ Lý An Nhiên

[Niệm Niệm, em nghe điện thoại đi.]

[Có phải em đến tìm anh không?]

[Anh họp từ chiều đến khuya nên cùng đồng nghiệp ăn cơm, mọi việc không như em nhìn thấy đâu.]

Cuối cùng là một tin nhắn vào lúc hai giờ sáng

[Em ngủ rồi sao? Tỉnh lại nhớ nhắn cho anh, anh rất lo cho em.]

Niệm Sơ xem xong thì nhấn tắt màn hình

Dù cho có hiểu lầm cô cũng khó chịu

Ăn xong bữa sáng, Niệm Sơ bắt đầu đem chính mình nhốt trong phòng vẽ tranh. Ba tháng sau là đã bắt đầu giải Luru huyền, năm trước cô để thua ở trận chung kết nên lần này muốn đạt giải

Điện thoại tắt máy đặt ở một bên, từ ngày đến tối Niệm Sơ chỉ ra ngoài ăn một bữa cơm, lúc cô vẽ tranh thường xuyên mất ngủ, không thể ngừng đắm chìm trong việc vẽ

Lý An Nhiên đã từng vì lo lắng cho cô mà cứ cách hai tiếng đồng hồ lại kiểm tra một lần, cho dù động tác rất nhỏ nhưng cũng khiến Niệm sơ mất tập trung. Lúc sau Niệm Sơ trực tiếp khóa cửa, bị Lý An Nhiên dạy dỗ một hồi

Còn bắt cô hứa không được khóa cửa, yêu cầu cô phải ăn ít nhất hai bữa một ngày. Niệm Sơ không chịu liền bị anh bắt nạt

Sở dĩ hai người cãi nhau cũng vì chuyện này, Niệm Sơ có thể nghe lời anh sửa sai thói quen sinh hoạt hằng ngày nhưng lại không thể chịu bị trói buộc khi vẽ tranh

Vẽ xong một bức thì trời đã gần khuya, Niệm Sơ tắm rửa liền mệt mỏi lên giường ngủ, điện thoại cả ngày cũng không mở

Vì buồn ngủ nên cô không còn nghĩ đến Lý An Nhiên

Ai mà ngờ ngày hôm sau trong phòng khách nhà mình lại xuất hiện một hình bóng quen thuộc, anh ngồi ở sofa đang cùng Niệm Thanh chơi cò

Anh mặc đồ đơn giản ở nhà, dáng người cao ráo, sùnn mặt ôn hòa trắng nõn

Ánh mắt Niệm Sơ nhìn xuống bàn cò, ngón tay thon dài cân xứng cầm một quân cờ chuyển động, đẹp như trong phim

Ký ức hôm ấy lại ùa về, ngày đó lạnh thấu xương, anh mặc vest đen bên ngoài là áo khoác nỉ, đính bạc lại trắng tấp, khí chất lồi lạc

Toàn thân ngập tràn hơi thở nam tính hôm ấy khác xa với bộ dáng ở nhà của anh, nhưng lại làm người ta khó có thể rời mắt

Đẹp đến phạm quy

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, làm như không thấy anh, trực tiếp đi đến tủ lạnh lấy đồ ăn nhưng bị Đàm Nhã nắg

“Đội lát nữa rồi ăn cơm trưa luôn, đừng có suốt ngày ăn bậy bạ nữa.”

Giọng của mẹ hơi to nên Lý An Nhiên nhìn qua, Niệm Sơ quẩn bách hùng hồn nói: “Nhưng con đang đói mà.”

“Lấy bánh bí đỏ ăn đỡ đi.” Đằm Nhã nói xong xoay người vào bếp, Niệm Sơ ‘Dạ’ một tiếng ngoan ngoãn đi qua

Bánh bí đỏ được đặt trên đĩa màu trắng hết sức ngon miệng, Niệm Sơ ăn hai miếng bánh lại bị Đằm Nhã đuổi ra ngoài

“Hỏi ba con với Lý An Nhiên có muốn ăn không”, nói xong còn dong dài: “Lớn như vậy rồi mà còn như con nít..”

Niệm Sơ trừng mắt: “Con không đi, hai người họ muốn ăn thì tự đến đây!”

Đằm Nhã lập tức dừng động tác, ánh mắt sắc bén quét qua: “Có đi hay không? Muốn làm loạn phải không?”

Niệm Sơ: “.....”

Cô không tình nguyện bùng mồm bánh đến phòng khách, mạnh bạo đặt lên bàn cờ. Loảng xoảng một tiếng khiến hai người đang đánh cờ cả kinh

“Ăn bánh!” Niệm Sơ cộc cằn nói xong lại lập tức về phòng bếp giúp Đằm Nhã nấu ăn. Thấy hai người không nói chuyện, Niệm Thanh hỏi

“Hai đứa cãi nhau à?”

Lý An Nhiên dừng lại, cười nói: “Con chọc em cậu kính.”

“Ồ...” Niệm Thanh hiểu rõ gật đầu, ngay sau đó còn nói thêm: “Tính cách Niệm Niệm giống con nít, được mọi người cưng chiều nên thành hư, về sau vất vả cho con rồi.”

Lý An Nhiên cười cười gật đầu

Lý do Niệm Sơ giống như trẻ con cũng là do anh mà ra

Niệm Sơ phụ Đằm Nhã bùng đồ ăn dọn ra bàn, nóng hôi hổi, hương thơm ngào ngạt. Niệm Sơ dọn xong chén đĩa ngồi ở trên ghế bộ dáng chờ đợi được ăn

“Kêu ba con với An Nhiên vào ăn cơm.” Đằm Nhã bùng mồm, liếc mắt nhìn Niệm Sơ. Cô mếu máo đi qua phòng khách

“Ba! Mẹ gọi vào ăn cơm.”

“Ừ! Tới đây!”

Niệm Thanh vẫn còn đang vui đầu vào ván cờ mà đáp, Đằm Nhã dọn xong mà hai người vẫn không động tĩnh gì, bà gờ chân đá Niệm Sơ một cái

“Con mau gọi hai người đó vào đây, đồ ăn nguội hết rồi.”

“Thật là”, Niệm Sơ không tình nguyện đứng dậy, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Phiền quá, ăn một bữa cơm thôi mà.”

Cô lê dép lê cộc đi đến phòng khách, trực tiếp bùng bàn cờ lên, nhìn xuống hai người câu chữ rõ ràng: “Ăn cơm thôi!”

“Được rồi được rồi, mau để bàn cờ xuống rồi ba đi vào liền”

Niệm Thanh nhìn cô, Niệm Sơ nghe vậy mới ngoan ngoãn bỏ bàn cờ xuống. Niệm Thanh thờ dài, đứng lên đi vào phòng bếp

Lý An Nhiên vẫn ngồi yên chỗ cũ nhìn cô, ánh mắt như nước, yên tĩnh mà thâm trầm

Niệm Sơ chỉ liếc nhìn anh rồi xoay người đi. Đi chưa được mấy bước thì phát hiện người phía sau vẫn không có động tĩnh gì, cô quay đầu lại, mặt vô biểu tình

“Lý An Nhiên, mẹ em kêu anh vào ăn cơm anh không nghe thấy à?”

“Em gọi anh cái gì?” Anh khề cau mày

“Lý An Nhiên”, Niệm Sơ có nề nếp mở miệng

“Em kêu lại một lần nữa?” Anh gất gao nhìn, thanh âm trầm thấp, ánh mắt đen tối như muốn nuốt trọn người cô

Niệm Sơ bị thái độ này của anh chọc giận, hơn nữa vì chuyện ngày hôm qua mà không vui

“Lý An Nhiên! Lý An Nhiên! Lý An Nhiên!”

Cô trừng mắt kêu to, tựa như một đứa trẻ nhỏ gây sự, giọng nói chưa hết đã bị đè xuống sô pha

Niệm Sơ ngã nhào trên người Lý An Nhiên, hơi thở quen thuộc che trời lấp đất. Hai tay cô bị một tay anh giữ chặt, một tay kia đặt ở sau đầu, cắn môi cô

Niệm Sơ liền cắn mạnh

Lý An Nhiên khẽ ê một tiếng rồi rời môi cô. Hai người tách ra nhưng vẫn gần như cũ, hô hấp nóng hổi trộn lẫn vào nhau

“Anh bị điên rồi à!” Niệm Sơ nghiêng răng nghiêng lợi nói

Bàn ăn ở bên ngoài phòng bếp chỉ cách một cánh cửa với phòng khách, ngồi ở đây còn nghe thấy tiếng nói chuyện của ba mẹ

Tuy rằng lưng ghế sô pha rất cao, đủ để che hai người nhưng ở nhà mà làm chuyện này quả thực không khác gì bị phát hiện yêu sớm

Lý An Nhiên nghe vậy chỉ nhìn cô, cũng không nói lời nào. Niệm Sơ hít sâu một hơi, đang muốn mở miệng thì Lý An Nhiên buông lỏng ra

Niệm Sơ chanh chóng bò dậy, hung hăng trừng mắt nhìn anh rồi chạy vào bàn ăn. Bộ dáng hốt hoảng, tóc dài rối ở sau lưng

Lý An Nhiên nhìn bóng dáng cô, chậm rãi thở dài rồi đứng dậy đi ăn cơm

Lúc anh vào thì trong chén Niệm Sơ đã chất đầy đồ ăn, miệng nhai thỏa mãn. Đàm Nhã thấy anh lại liền nhiệt tình tiếp đón

“Lại đây An Nhiên, ăn cơm đi con.”

Chỉ một lát sau, chén của Lý An Nhiên cũng đầy. Niệm Sơ thấy miếng thịt sườn cuối cùng trên mâm bị gấp đi lại không nhịn được mà phóng đôi đũa

Tiếng lạch cạch nhanh chóng bị chú ý

“Mẹ! Rốt cuộc ai mới là con gái của mẹ vậy!”

“Con thích ăn sườn vậy mà mẹ gấp cho người ta hơn nửa đĩa!”

“Cho em”, Lý An Nhiên nghe vậy gấp cho cô miếng sườn. Niệm Sơ thở phì phì trừng mắt liếc nhìn anh, nói: “Không ăn nữa!”

Cô đẩy ghế liền chạy lên lầu.

Đàm Nhã nhìn Niệm Thanh, hai người không biết làm sao. Niệm Sơ từ nhỏ tuy được cưng chiều nhưng chưa bao giờ giận dữ như vậy

Lý An Nhiên xoa thái dương, nhẹ giọng nói: “Niệm Niệm giận con cho nên mới như vậy. Con lên lầu xem em thế nào, chú và dì cứ ăn cơm đi ạ.”

“À được, con hỏi nó xem ăn no chưa, không thì lát nữa dì nấu cho nó một bát mì.” Đàm Nhã vội vàng

Lý An Nhiên gật đầu, đứng dậy đến phòng Niệm Sơ. Cửa phòng đã đóng, Lý An Nhiên gõ hai lần mà không nghe tiếng đành phải tự mở cửa trực tiếp đi vào

Giữa giường phòng lên một khối như con nhộng, toàn thân đều chôn ở trong chăn

Nghe thấy tiếng động vẫn không có phản ứng

Lý An Nhiên khép cửa, khóa lại

Anh bước trên tấm thảm mềm mại đến trước giường Niệm Sơ, đưa tay kéo chăn ra đỉnh đầu cô, một mái tóc đen lộ ra, phía dưới là một gương mặt đỏ hồng

Giống như một quả đào

Niệm Sơ nhìn anh một lúc rồi duỗi tay che chắn lại

Trong nháy mắt, Lý An Nhiên thấy lòng mình mềm nhũn

“Niệm Niệm, đừng hành hạ bản thân em”

Trong chăn vẫn không nhúc nhích

Lý An Nhiên khe khẽ thở dài ngồi xuống mép giường. Tay anh đặt ở trên chăn, giọng nói chậm rì rì

“Hôm qua anh nghe nói em đến công ty tìm anh...”

“Không phải anh đi ăn riêng với Quý Vi, còn có mấy người nữa”

“Em không tin anh có thể đưa em xem camera hôm đó..”

Lý An Nhiên chưa kịp nói xong, Niệm Sơ vội chui ra khỏi chăn, tóc lộn xộn ở trên mặt

“Nhưng anh để cô ấy ngồi ở ghế phụ!”

“Anh không biết chỗ đó là vị trí của bạn gái thôi sao!”

“Anh sai rồi, về sau ghế phụ chỉ là đàn ông, anh không để cô ấy ngồi ở ghế phụ nữa.”

Lý An Nhiên biết nghe lời nhận sai, Niệm Sơ á khẩu không nói được, cô luôn là thua anh

Niệm Sơ tức giận, lại đem chăn trùm kín mít

Lý An Nhiên đau đầu, trầm ngâm vài giây than nhẹ: “Niệm Niệm, chúng ta nói chuyện được không?”

“Em với anh không có gì để nói!” Giọng nói ong ong từ trong chăn truyền ra, Lý An Nhiên không thể nê hà

“Vậy em định không nhìn anh cả đời này sao?”

Cả đời...

Cả đời dài như vậy sao anh có thể nói ra những lời này. Niệm Sơ nghĩ mà hốc mắt đỏ hoe

Cô trầm mặc, không muốn nói chuyện. Sợ nói sai sẽ đẩy anh ra xa

Thấy người trước mặt không có phản ứng, chiều này vô dụng, Lý An Nhiên lại tiếp tục nói: “Làm thế nào em mới nguôi giận, anh đều nghe em”

“Thật không?” Niệm Sơ nghe vậy rốt cuộc cũng trả lời, vừa sợ hãi vừa đáng thương

Lý An Nhiên đang buồn bực thì cũng hết, anh dịu dàng nói: “Thật, em muốn gì anh cũng chịu.”

“Vậy về sau anh không được bắt em làm những điều em không thích!” Niệm Sơ nói. Lý An Nhiên tức ngực, anh cố gắng bình phục hơi thở sau đó nói chậm

“Anh bắt em làm những việc em không thích lúc nào?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy người nọ nhanh xốc chăn ngồi dậy, hai bên tóc rơi trên mặt, hai mắt lại lóe sáng

Niệm Sơ giờ tay bắt đầu đếm

“Không được uống nước lạnh, không được ăn vặt, buổi tối không được đi chơi, không được uống rượu..”

Niệm Sơ tạm dừng, lúc sau vội nói không cho Lý An Nhiên mở miệng

“Em tự lo cho mình được.”

“Em trưởng thành rồi.”

“Anh không thể coi em là con nít mãi được.”

Toàn bộ căn phòng yên tĩnh không tiếng động, hai người ngồi đối diện nhau. Lúc sau Lý An Nhiên rũ mắt, cúi đầu nhìn chằm chằm phía dưới, thanh âm nhẹ nhàng

“Cả đời này không được coi em như là một bé cưng sao..?”

“Anh vẫn luôn muốn được cưng chiều em”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: Thùy Linh

Bên ngoài gió lạnh thổi qua ban công rít từng cơn, mặt Niệm Sơ trầm tĩnh, lắc đầu đầy quyết đoán

“Không phải, em...” cô còn đang muốn mở miệng nói gì đó thì Lý An Nhiên ngăn cô lại: “Được rồi, anh nghe em”

Anh giơ tay sửa lại mái tóc rối của cô, nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng giận anh nữa, có được không?”

Niệm Sơ nhìn anh một lúc rồi cúi đầu thấp xuống, gật gật

Lý An Nhiên lộ ra ý vui mừng, kéo cô lại gần hôn hai cái liền trở về. Niệm Sơ nhấp nhấp môi

“Em còn đói bụng không?” Lý An Nhiên hỏi nhưng Niệm Sơ lắc đầu

“Nhưng anh ăn chưa xong phải lên đây dỗ em, xuống ăn cùng anh có được không?”

“Được”, Niệm Sơ lại là cô gái nhỏ ngoan ngoãn của anh, giọng nói mềm mại đáp lại lập tức bò xuống giường

Váy ngủ dài bị xóc lên đầu gối, lộ ra một da thịt trắng nõn, Lý An Nhiên vội đỡ cô rồi giúp cô chỉnh váy

Qua Tết Âm Lịch, hai người lại hòa hảo như ban đầu. Tháng ba, cuộc thi về Lư huỳnh bắt đầu tổ chức, đây là cuộc thi trong nước

Mỗi năm người dự thi đều tăng, trong đó có vài nghệ sĩ mới nổi. Niệm Sơ năm trước có tham gia một lần, nhưng thất bại ở màn chung kết

Mà hơn nửa lớp vẽ của Thành Giai đã đạt được giải thưởng này rồi

Bọn họ đều bảo cô cố gắng nhưng mà Niệm Sơ luôn tụt lại phía sau. Tuy cô nhỏ tuổi nhất nhưng vẫn cảm thấy lo âu

Về tranh từ nhỏ đến bây giờ, Niệm Sơ luôn được ưu tiên. Bất kể là ở lớp của Tề Minh hay trường học thì triển lãm đều là tranh của cô, bất luận là thi đấu cái gì thì thầy cô cũng ưu tiên

Đột nhiên bây giờ cảm thấy khó có thể tiếp thu

Kỷ Vân còn bên tai lại nhai

“Niệm Sơ, lần này có nhiều cao thủ như vậy anh thật cảm thấy đau lòng...”

“Không biết năm nay tác phẩm của anh cả Triệu Lễ là gì, haiz, cho dù là cái gì thì mỗi năm xếp hạng của anh cũng đều thua...”

Cậu nói nửa ngày nhưng Niệm Sơ vẫn hết sức chăm chú đánh bản thảo ở bàn vẽ nên không nghe thấy. Kỷ Vân nói xong, lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nghiêng đầu hỏi

“Đúng rồi, Niệm Sơ, lần này em có thi đấu không?”

“Anh quên rồi à?” Động tác Niệm Sơ dừng lại, nghiêm túc nói: “Mấy cao thủ lần này trình thấp nhất là đạt được giải Lư huỳnh.”

“Em! Chưa! Có! Đạt! Được!”

Niệm Sơ phồng miệng, người này lúc nào cũng kêu cô là em gái, cảm giác mỗi ngày không có việc gì làm ấy vậy mà mấy năm trước đã đạt được quán quân giải Lư huỳnh

Khái niệm quán quân là gì, cơ bản là đánh bại được tất cả họa sĩ trong nước. Nhưng mà Niệm Sơ chưa đạt được

“Chết”, Kỷ Vân vội vàng che miệng, vô tội nhìn cô: “Xin lỗi nhé Niệm Sơ”

Niệm Sơ không quan tâm

Cậu hậm hực chớp mắt, vô vọng an ủi: “Nhưng mà có sao đâu, em còn nhỏ nên tương lai còn sáng lạn!”

“Nhưng hai năm trước anh đã được quán quân rồi.” Niệm Sơ bình tĩnh trần thuật

“Ồ...” Kỷ Vân ngượng ngùng gãi đầu, thật cẩn thận mở miệng: “Thật ra từ nhỏ anh đã giỏi hơn mọi người rồi...”

“Cho nên Niệm Sơ em đừng khổ sở nữa”

“Lăn!”

Hạn chót nộp tác phẩm là tháng năm, trong khoảng thời gian này Niệm Sơ luôn ngâm mình trong phòng làm việc còn ngày thường đi học trên trường luyện kiến thức làm bài tập

Chỉ có cuối tuần mới có thời gian làm việc của mình, Niệm Sơ vẽ một bức rồi lại vẽ

Thời gian từng ngày đến gần, Niệm Sơ bắt đầu tận dụng thời gian ở trường học

Đại học Mỹ thuật A có phòng vẽ tranh riêng, học sinh có thể tự do ra vào, luôn mở cửa

Vẽ tranh là một việc rất tốn thời gian, thức trắng đêm là việc không thể tránh

Bất kể là học bài hay vẽ tranh thì đêm khuya luôn thấy bật đèn sáng trưng trong phòng

Niệm Sơ lúc nào cũng vậy

Tháng tư, thời tiết vẫn còn lạnh. Máy sưởi ở đây nhưng tay chân vẽ vôi cũng có lúc lạnh băng, Niệm Sơ rất cuộc bị cảm

Trận cảm này kéo dài, tra tấn đầu não cô. Lý An Nhiên mỗi lần lại gần đều bị Niệm Sơ đẩy ra, cô sợ lây cho anh

Vì vậy mà Lý An Nhiên mua cho cô một đồng thuốc, nhưng cũng không trị được

Niệm Sơ vẫn luôn cầm khăn giấy, giọng mũi đặc khan

Cả người cũng bắt thường, càng ngày càng ốm

Cuối tuần, Lý An Nhiên nấu canh cho cô bổ thân thể, quan sát cô uống thuốc, mỗi ngày đều trực tiếp đưa com đến trường

Lúc nào cũng là đồ ăn khác nhau làm mọi người ở ký túc xá hâm mộ không thôi

Nhưng mà cho dù như vậy, mỗi thứ hai đưa cô đi học Lý An Nhiên đều hạn không thể ở bên cô cả ngày, xem cô ăn uống mới yên tâm

Nửa tháng sau, Niệm Sơ đã khỏi nhưng vẫn gầy như trước

Một đêm nọ, Lý An Nhiên đột nhiên muốn nghe giọng cô cho nên thử gọi điện. Lúc sau rất mau bắt máy, giọng nói bên kia có khác thường, anh rất nhạy bén phát hiện ra

“Sao em còn chưa ngủ?” Anh gơ tay nhìn đồng hồ, ánh mắt lập tức trầm lại

“Còn chưa xong.” Niệm Sơ cẩn thận giải thích

“Gần sáng rồi còn chưa xong?”

“Bây giờ em đang ở đâu?”

Giọng nói anh nghiêm túc, Niệm Sơ lập tức hình dung ra được gương mặt anh lúc này, cô đột nhiên cảm thấy run sợ

“Ký túc xá.” Niệm Sơ không chút do dự buột miệng thốt ra

“Vậy em kêu Lý Mẫn lại đây nói chuyện”

“...”

Niệm Sơ nhắm mắt, tay cô gõ cạch cạch lên bàn vẽ, nhỏ giọng: “Em ở phòng vẽ tranh.”

Lý An Nhiên vừa nghe cô trả lời thì lập tức hít sâu kìm chế không tức giận, “Bây giờ mau về ngủ, lát nữa anh kiểm tra.”

Thứ sáu ngày hôm sau, Niệm Sơ như chuẩn bị sắp bị làm thịt, ảo não đi đến xe của Lý An Nhiên. Anh đang xem điện thoại, thấy cô lên xe liền cất đi, khởi động xe

Tiếng động cơ rất nhỏ vang bên tai, Niệm Sơ nhìn sườn mặt của anh, suy nghĩ một hồi mở miệng: “Anh An Nhiên, hôm nay chúng mình ăn cái gì vậy..”

Lý An Nhiên như cũ nhìn chằm chằm phía trước, lãnh đạm phun ra hai chữ

“Ăn com.”

“Ồ.” Niệm Sơ mắt mát lên tiếng

Trong xe lại yên lặng, Lý An Nhiên đang lái xe thấy cô không nói gì thì nhìn qua, Niệm Sơ đã ngủ gật trên ghế phụ rồi

Cô mặc một chiếc hoodie rộng, da thịt trắng nõn lộ ra, thoát nhìn có vẻ gầy yếu

Lý An Nhiên thở dài một hơi, dầm chân ga tăng tốc độ

Lúc Niệm Sơ tỉnh dậy thì bên ngoài trời đã tối nhưng cô vẫn còn cảm thấy buồn ngủ. Cô cục cựa thân mình, cảm giác trên eo mình như bị xiềng xích

“Tỉnh rồi?”

Giọng nói phát ra từ đỉnh đầu nhưng có thể cảm nhận được yết hầu khẽ rung chuyển, mang theo ý nghĩa sâu xa, chui vào màng nhĩ làm cô khẽ run thân mình

Niệm Sơ xoay người ôm lấy eo anh cọ cọ

“Em tỉnh rồi...”

Lý An Nhiên xoa đầu cô, ôm sát vào lòng. Thân người cô càng ngày càng nhỏ, một vòng tay là có thể ôm trọn

“Rời giường ăn cơm thôi.” Anh nhẹ giọng nói

“Ôm một lát nữa có được không.” Niệm Sơ làm nũng trước ngực anh, thanh âm mềm mại không cự tuyệt được

“Được.”

Niệm Sơ ôm anh lại ngủ, trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều không được ngủ đủ 6 tiếng

Tỉnh dậy lần nữa, trên giường đã không có bóng người. Phòng tối đen, Niệm Sơ dụi mắt đi dép lê ra tới cửa, mở ra tràn ngập ánh đèn

Lý An Nhiên mặc đồ ngủ dài tay, tóc anh hơi ướt đang ngồi gõ máy tính trên ghế sofa. Nghe thấy tiếng động thì nhìn lại. “Em đi tắm đi, để anh hâm lại đồ ăn.”

“Dạ”, Niệm Sơ gật đầu, chậm rãi đi đến phòng tắm

Tắm rửa xong liền cảm thấy tỉnh táo. Niệm Sơ đi đến phòng bếp, đồ ăn đã được dọn ra

Hôm nay Lý An Nhiên làm cá hấp, xương sườn hầm hạt sen, đều là mấy món Niệm Sơ thích ăn. Cô thấy đồ ăn còn nhiều nên ngẩng đầu hỏi

“Anh chưa ăn sao?”

“Ừ, anh chờ em”, Lý An Nhiên gấp máy tính, từ sofa đứng lên xoa xoa khóe mắt

“Anh không đói hả?” Niệm Sơ vừa bới cơm vừa hỏi

“Anh có ăn lót dạ.” Lý An Nhiên kéo ghế ra ngồi xuống, nhận chén cơm từ tay cô

“Lần sau đừng đợi em, anh đói thì ăn trước đi.” Niệm Sơ cúi đầu húp canh, trong miệng còn lẩm bẫm

“Ít khi mới được cùng ăn cơm với em mà.”

Niệm Sơ ngẩng đầu thấy Lý An Nhiên đang gấp đồ ăn, cô thuận miệng hỏi: “Không phải tuần nào chúng ta cũng bên nhau hai ngày sao?”

“Ừ, nhưng một tuần sáng trưa chiều tổng 21 bữa cơm, tính ra thì chúng ta chỉ ăn với nhau có 6 bữa, không phải là rất ít à?”

Lý An Nhiên nghiêm túc trình bày, Niệm Sơ sùng sốt một lúc, tự hỏi thật lâu sau mới phát hiện không thể phản bác vì thế cô tiếp tục ăn cơm

Ăn xong, hai người cùng đánh răng. Cùng nhau đứng trước gương súc miệng, Niệm Sơ liền không nhịn được mà nở nụ cười

Lý An Nhiên đang lau mặt thì hỏi cô

“Em làm sao vậy?”

“Nhớ lại lúc còn nhỏ anh luôn đánh răng cho em.”

Lý An Nhiên cũng cười theo. Trong trí nhớ của anh, cô bé có hàm răng trắng sáng, ngoan ngoãn để anh ôm vào trong ngực, mỗi lần súc miệng xong còn há miệng cho anh kiểm tra

“Ừ nh” Lý An Nhiên nhìn Niệm Sơ lau khô mặt, vẫy vẫy tay: “Lại đây.”

“Sao vậy?” Niệm Sơ không biết gì nhưng cũng cúi người lại gần

“Để anh kiểm tra một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor: Thùy Linh

Lý An Nhiên nâng cằm Niệm Sơ hôn lên, hương vị bạc hà quần quanh, đầu lưỡi anh quét vòng quanh hàm răng trơn bóng của cô một lúc sau mới rời đi

Lúc tách ra còn nhìn cô với vẻ mặt nghiêm trang

“Rất sạch sẽ”

Niệm Sơ: “.....”

Buổi tối, Lý An Nhiên ôm cô nằm trên giường. Hai người lẳng lặng dựa sát vào nhau, ánh đèn màu cam tỏa ra từ một góc phòng. Niệm Sơ không buồn ngủ, nghe anh lải nhải bên tai

Một bàn tay sờ đến hông cô

“Nơi này to.”

Đi xuống sờ vào cái bụng nhỏ

“Nơi này gọn”

Tiếp theo, bàn tay hướng lên trên, ở trước ngực cô xoa một cái

“Nơi này nhỏ.”

Niệm Sơ nhin không được mà đá chân anh

Chỉ nghe Lý An Nhiên lại khe khẽ thở dài, ai oán phiền muộn

“Anh dưỡng nhiều năm như vậy vất vả lắm, vậy mà...”

Niệm Sơ không nghe nổi nữa, lập tức lôi tay anh ra, ngược mắt giận mắg: “Về phòng anh ngủ đi!”

“Không muốn”, Lý An Nhiên ôm chặt cô, đầu cọ ở cổ Niệm Sơ, uy hiếp: “Về sau mỗi tuần anh sẽ kiểm tra em, nếu em thức khuya sứt kí anh sẽ nhốt ở nhà không cho đi đâu nữa.”

Anh nói xong ngẩng đầu nhìn

“Anh nghiêm túc đấy.”

“Em biết rồi”, Niệm Sơ tránh mắt anh

Cô ậm ừ cho qua, cũng không dám làm trái lời. Nhưng càng lớn lá gan cô cũng lớn theo, vẫn mong muốn đạt được giải thưởng

Niệm Sơ như cũ mỗi ngày đều thức đêm vẽ tranh

Nhưng mà cho dù có thức khuya đến mấy thì cũng không cải thiện được bao nhiêu

Cô cau mày, xé bức tranh trước mặt. Bình thường, quá bình thường, cảm giác không có gì đặc biệt

Niệm Sơ cắn môi, ủ rũ ngồi một chỗ

Trước hạn một ngày, Niệm Sơ đem nộp tác phẩm

Cảm giác mệt mỏi rã rời kéo đến

Cô lập tức gọi taxi đến nhà Lý An Nhiên. Lúc chạng vạng, hoàng hôn thoát ần thoát hiện, ánh sáng trong phòng có chút tối tăm, căn phòng im ắng bên trong không có một bóng người

Thời gian làm việc anh thường xuyên tăng ca, Niệm Sơ trực tiếp tắm rửa xong chui vào giường anh ngủ thiếp đi

Lúc Lý An Nhiên trở về thì trời đã khuya, một đôi giày vút đó, anh tự hỏi vài giây rồi cất bước đi vào

Phòng khách không có người, thật im ắng. Lý An Nhiên trực tiếp đến phòng ngủ. Mở cửa ra, giữa giường là một khối, anh đi đến mép giường cúi xuống nhìn cô

Niệm Sơ đang ngủ ngon lành, hô hấp đều đều. Lông mi nồng đậm, hai má ửng hồng

Lý An Nhiên tay chân nhẹ nhàng lấy đồ ngủ đi vào phòng tắm

Nửa đêm, Niệm Sơ vì đói mà tỉnh. Mơ mơ màng màng thấy người bên cạnh, Lý An Nhiên mở mắt ra đã nghe thấy người nọ trong lòng ngực mình kêu đói

Anh bật đèn lên, gỡ đầu

“Để anh đi nấu gì đó cho em ăn.”

“Ừm...” Niệm Sơ nhắm mắt đáp lại, ôm chăn ngủ tiếp

Không khí trong phòng bếp ấm lên, dưới ánh đèn ấm áp, Lý An Nhiên cầm chiếc đũa gấp sợi mì trong nồi, đồng hồ trên tường chỉ đúng 1h sáng

Không còn buồn ngủ, sợi mì cũng đã mềm, Lý An Nhiên vớt lên bỏ vào nước lạnh, sau đó trở lại phòng ôm người đang nằm trên giường dậy

“Em còn muốn ăn không?”

Niệm Sơ nhắm mắt cọ cọ trong lòng ngực anh, lung tung gật đầu

“Vậy đi đánh răng rửa mặt.”

Lý An Nhiên trét kem đánh răng lên bàn chải, nhét vào miệng cô. Niệm Sơ cảm lấy, chậm rì súc miệng

Lý An Nhiên để cô ở đó, lại đi trở về phòng bếp

Anh rửa nồi, chiên trứng xào cà chua, lại nấu canh

Bên ngoài, Niệm Sơ rửa mặt xong đi đến bàn ăn, cầm ly nước sôi để nguội uống một hớp

Lý An Nhiên bung chén để trước mặt cô, Niệm Sơ nhanh chóng cảm lấy đôi đũa

Cô gấp một sợi mì chậm rãi nhai nuốt, vừa ăn vừa gật đầu

“Ngon quá đi mất.”

“Sao hôm nay em lại tới đây?” Lý An Nhiên dựa ở cạnh cửa, lấy khăn bông lau tay

“Nhớ anh nên liền tới.” Niệm Sơ vừa ăn vừa trả lời, thanh âm ngọt ngào khó tưởng.

“Em nộp tranh rồi à?” Lý An Nhiên đi tới, cầm ly nước uống, tùy ý hỏi

Hôm nay là hạn chót nộp tranh, anh thấy Niệm Sơ là đoán ra được. Trong khoảng thời gian này chắc cô hồi hộp lắm

“Dạ”, Niệm Sơ gật đầu, cái miệng nhỏ vừa nhai vừa nói. Lý An Nhiên nhìn cô rồi đi qua xoa đầu cô

“Chỉ là một giải thưởng thôi mà, mấy năm sau em sẽ nhận ra đó chỉ là việc nhỏ, có cố gắng là được rồi.”

Niệm Sơ không nói gì chỉ gật đầu ăn trong im lặng

Lý An Nhiên chớp mắt, dấu đi sự lo lắng trong mình

Niệm Sơ ăn xong lại đi ngủ, nhưng lần này trần trọc khó khăn

Lý An Nhiên cũng vì cô mà không ngủ được

Hai người vẫn luôn thao thức đến trời sáng. Niệm Sơ dần đi vào giấc ngủ, Lý An Nhiên chớp mắt được một lúc thì tiếng đồng hồ báo thức lại vang lên. Anh xoa đôi mắt, buông người trong lòng ngực ra rồi rời giường

Sau khi mua một ly cà phê dưới lầu công ti, gọi điện báo Niệm Sơ ăn cơm, Lý An Nhiên mở máy tính, bắt đầu làm việc

Niệm Sơ bị tiếng đập cửa đánh thức, mở cửa phát hiện là cơm hộp Lý An Nhiên thường đặt mua

Ăn cơm xong, Lý Mẫn nhắn tin báo cho cô hôm nay giáo viên không điểm danh thì Niệm Sơ mới yên tâm thoải mái tiếp tục ở nhà

Chơi game rồi xem phim một hồi, trời cũng bắt đầu tối. Niệm Sơ nằm trên sofa không nhúc nhích, ánh mắt mờ mịt nhìn phụ đề

Lý An Nhiên tan làm mua đồ ăn về nhà, mở cửa ra liền thấy Niệm Sơ, anh cúi đầu đổi dép, cùng cô chào hỏi

“Em đói không?”

“Em đói lắm.” Niệm Sơ không còn sức để nói

“Sao em không ăn lót dạ?”

“Em lười.”

“Sao em không lo cho bản thân thế này?” Lý An Nhiên nhướn mày

“Ài cha..”, Niệm Sơ thờ dãi

Tháng sáu ở thành phố B thời tiết rất đẹp, không nóng không lạnh, ánh mặt trời ấm áp. Công ty của Lý An Nhiên tổ chức đi du lịch vào giữa tháng, ba ngày bên bờ biển, thứ sáu và 2 ngày cuối tuần

Lý An Nhiên kêu Niệm Sơ nghỉ ngơi một ngày, vừa lúc mang cô đi ra ngoài giải sầu

Thứ năm anh đến đón Niệm Sơ, buổi tối xếp đồ, ngày hôm sau trực tiếp đến công ty xuất phát. Không ít người dẫn theo người nhà, trẻ con người già đều ngồi trên một chiếc xe buýt

Xe buýt có 2 chiếc, Niệm Sơ theo Lý An Nhiên đi xe thứ nhất, sau đó ở phía trước là Quý Vi

Cô mặc một chiếc váy Bohemian dài, bên ngoài là áo khoác vàng nhạt, tóc dài rất đẹp

Hai người tổng cộng chỉ có 1 hành lý, Lý An Nhiên sửa sang lại, toàn bộ là quần áo và đồ dùng sinh hoạt của Niệm Sơ. Anh đi ở phía trước, một tay kéo hành lý, tay kia nắm tay Niệm Sơ

Đến chỗ ngồi Lý An Nhiên mới dừng lại, anh nhét hành lý lên xe, Niệm Sơ ngồi gần cửa sổ, còn anh ngồi ở gần lối đi nhỏ

Hai người còn nghĩ là sớm, nhưng bên trong xe không còn chỗ. Vừa lên xe thì mọi người đều nhìn lại

Trong mắt là sự tò mò

Niệm Sơ tự cúi đầu xem mình, cô mặc quần jean áo thun rất đơn giản, giống hệt như Lý An Nhiên bên cạnh

Thật xứng đôi

Cô yên tâm thoải mái cúi đầu chơi điện thoại

Không bao lâu trong xe đã đầy người, phía trước có một cô gái cầm sổ điểm danh, hình như là người bên hành chính. Xác định mọi người đã đầy đủ, xe bắt đầu khởi động

Điều hòa mở ra từ hai bên, trong xe mát lên, Niệm Sơ ghé vào người Lý An Nhiên bắt đầu ngủ

Bên trong xe có người đang nói chuyện, âm thanh của trẻ con cũng ồn ào. Niệm Sơ ngủ không được ổn cho lắm, cục cựa hai lần, trong tai lại bị nhét tai nghe, nhạc chậm chậm phát ra

Cô không còn nhú mày nữa, Lý An Nhiên nhìn cô yên tĩnh ngủ mà khẽ cười

Triệu Mẫn lúc điểm danh xong thì đi phát nước trò chuyện, thấy Lý An Nhiên như vậy thì ngừng nói, cầm lấy chai nước lắc lắc ý bảo đưa cho anh

Lý An Nhiên gật đầu mỉm cười tiếp nhận, ánh mắt lại dừng trên người Niệm Sơ, vừa dịu dàng vừa lưu luyến

Động tác Triệu Mẫn chậm lại, nhanh chóng phát xong nước thì đi tới đằng trước. Cô dẫn đầu ngồi ở trước, bên cạnh là Quý Vi

“Không tin được!” Triệu Mẫn kích động vỗ ngực, sau đó lấy tay che mặt: “Bạn gái Lý tổng thật ngọt ngào quá đi!!”

“Làm sao vậy?” Quý Vi không rõ nhìn lại

“Tôi vừa mới đi phát nước thì thấy bạn gái Lý tổng dựa vào lòng ngực anh ấy ngủ, nhất định là tình cảm của bọn họ rất tốt.” Triệu Mẫn mặt đầy hâm mộ

“Loại tình cảm này chỉ cần nhìn một giây thôi là có thể cảm thấy như bọn họ cách xa nhau một giây thôi cũng không được.”

“Thật không?” Ánh mắt Quý Vi có chút trôi nổi, lăm bầm lâu bầu

“Đúng vậy! Tình cảm của bọn họ thật đẹp!” Triệu Mẫn như còn đang đắm chìm, kích động không kìm chế được

“Ồ.” Quý Vi nhàn nhạt lên tiếng, sau đó không nói gì

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Editor: Thùy Linh

Sau ba giờ đồng hồ trên xe, Niệm Sơ bị Lý An Nhiên đánh thức, đang còn choáng váng thì anh bảo cô nhìn ra ngoài cửa xe

Cách một lớp kính mỏng, một màu xanh bát ngát mênh mông ập vào mắt, màu xanh của nước biển, của bầu trời hòa quyện vào nhau

“Đẹp quá...” Niệm Sơ mở to hai mắt dán vào cửa xe. Lý An Nhiên duỗi tay xoa đầu cô

Ngắm cảnh đẹp ngoài cửa sổ vài phút, xe đi nhanh qua núi non, một con đường cao tốc thẳng tắp không có điểm dừng

Niệm Sơ lại lười nhác dựa vào lòng anh

“Bao giờ mới đến nơi vậy...”

“Sẽ nhanh thôi”, Lý An Nhiên nhìn con số trên xe, ước chừng khoảng một lúc nữa

“Cỡ nửa giờ nữa thôi, em ngắm biển đi.”

“Dạ...”

Niệm Sơ ngáp một cái, mơ mơ màng màng chớp mắt, cánh môi mềm mại khẽ nhếch lộ ra đầu lưỡi nhỏ bên trong, đôi mắt cô ngáp nước, trên khuôn mặt nhỏ đều là buồn ngủ

Lý An Nhiên cười khẽ, cúi đầu hôn nhẹ

Chỉ là khẽ chạm vào đôi môi liền quay về, cảm giác mềm mại ảm áp làm anh vui sướng

Niệm Sơ nhắm mắt lại chếp miệng, mặt ở trước ngực anh cọ cọ ngủ thiếp đi

Đến nơi đã là giữa trưa, mọi người trực tiếp đi tìm phòng ở. Nơi dừng chân là một làng du lịch, có núi có biển có cảnh đẹp

Không khí tươi mát, toàn cảnh tuyệt đẹp

Phòng ở có phong cách Nhật Bản, mọi thứ đều làm bằng gỗ. Mở cửa ra liền thấy cửa sổ sát đất, thanh nhả ngắn gọn

Phòng ngủ không lớn, cái giường lớn đã chiếm hơn nửa phòng, đối diện giường ngủ là cửa sổ lớn

Bên ngoài còn có ban công, có thể nhìn ra núi rừng xanh biếc, gió tay là chạm được mây trắng

Bên tai có tiếng chim kêu riu rít, thanh thúy lại dễ nghe

Niệm Sơ đi ra ban công, nhìn dãy núi xa tít tắp mà dang rộng hai tay hít sâu một hơi, vui sướng dào dạt

“Em thích nơi này.” Cô nghiêng đầu nhìn Lý An Nhiên phía sau nói

“Em thích thì có thể ở lại chơi mấy ngày.” Lý An Nhiên dựa ở cửa, cười nói với cô

Niệm Sơ cúi người ghé vào lan can, ánh mắt nhìn quang phong cảnh phía dưới

“Về sau phòng vẽ của em phải như thế này mới được, có núi có biển, yên tĩnh không bị người khác quấy rầy.”

“Vậy còn anh thì sao?” Lý An Nhiên hỏi

Niệm Sơ tự hỏi hai giây, nghiêng đầu mở miệng: “Hay là thỉnh thoảng anh đến thăm em?”

“Như thế sao được.” Lý An Nhiên đi tới, đưa tay chống ở thân thể Niệm Sơ dưới lan can, ôm cô vào lòng

Anh cúi đầu, hôn sùn mặt cô, nhẹ giọng nỉ non: “Anh muốn cùng em thức giấc mỗi ngày, cùng nhau ăn bữa sáng, cùng nhau ra cửa, cùng nhau đi ngủ.”

“Thỉnh thoảng là không được.”

Rõ ràng là bây giờ không có một bóng người, chỉ có núi rừng u tĩnh. Niệm Sơ bị anh ôm mà bên tai lại đỏ ửng

Sắp xếp đồ đạc xong lại xuống lầu ăn cơm trưa. Nguyên liệu nấu ăn đều từ núi, đơn giản mà ngon nên Niệm Sơ ăn hai chén cơm

Lý An Nhiên cảm thấy đưa cô ra ngoài đi chơi là đúng

Tiết mục buổi chiều tối là nướng BBQ bên bờ biển. Sau giờ trưa ánh mặt trời chói chang, Niệm Sơ không muốn đi ra ngoài, cơm nước xong liền lên lầu nghỉ ngơi

Từ lúc thấy chiếc giường lớn cô đã thèm muốn được nằm trên đó, Niệm Sơ một chân bỏ giày, vui sướng lăn lộn trên giường

“Niệm Niệm, em đã ngủ nguyên cả buổi sáng rồi.”

Lý An Nhiên bất đắc dĩ đứng ở trước giường nói. Niệm Sơ không để ý tới, giữ chân ra trùm kín người

Nhìn thấy cô chuẩn bị đi ngủ, Lý An Nhiên lắc đầu, chậm rãi cầm quần áo vào phòng tắm

Niệm Sơ chợt mở mắt

“Không phải anh muốn đi ra ngoài chơi sao? Tắm rửa làm gì!”

“Ở trong phòng chơi với em.”

“Nhưng anh là lãnh đạo mà, phải có mặt trước chứ!”

“Bạn gái quan trọng hơn.”

“Em không muốn chơi với anh.”

Lý An Nhiên tắm rửa xong đi ra, thấy Niệm Sơ đã ngủ ngon giấc anh liền ôm cô trực tiếp hôn xuống

Niệm Sơ nức nở giữa giữa, lại bị anh dây dưa không muốn ngủ nữa. Lý An Nhiên xốc chân lên chui vào

Hai người náo loạn nửa ngày cuối cùng cũng nằm trên giường thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ. Gió thổi qua bầu trời xanh biếc nhẹ tiến vào phòng làm lay động bức màn

Ngủ đi lúc nào không hay

Lúc tỉnh dậy thì trời đã gần tối, ánh mặt trời thừa thốt bao phủ cây cối trên bờ cát. Niệm Sơ cùng Lý An Nhiên nắm tay đi ra biển ăn đồ nướng

Ánh mặt trời không còn chói chang. Niệm Sơ mặc áo tắm, áo khoác mỏng màu trắng lộ ra chân dài mảnh khảnh

Trên đường gặp người quen ai cũng chào hỏi Lý An Nhiên, anh mặc đơn giản áo thun quần đùi, đi dép lười. Không còn lạnh lùng như trước mà giống như chàng trai ấm áp của ánh mặt trời

Đến bờ biển, Niệm Sơ liền chạy xuống, màu xanh nhạt ôm trọn lấy thân cô xua tan cái nóng

Niệm Sơ thích thú nheo lại đôi mắt

Nước biển thật trong xanh, Lý An Nhiên không cho cô đi đến nơi sâu nên có thể dễ dàng thấy Niệm Sơ trên bãi cát

Tư thế bơi lội của cô rất đẹp, thuần thục ở trong nước duỗi mình, giống như một nàng tiên cá, khó có thể dời mắt

Mặt trời biến mất ở chân trời, buổi tối nhiệt độ hơi thấp nên Lý An Nhiên liền kêu Niệm Sơ đi lên, trong tay cầm cái khăn lớn bọc cô lại

Đến giờ ăn BBQ, Niệm Sơ ngồi ở bàn ăn cánh gà, Lý An Nhiên đứng gần đó nướng đồ ăn cùng nói chuyện với mọi người

Mọi người bắt đầu nói chuyện với Niệm Sơ

“Thấy tư thế bơi của Niệm Sơ đẹp quá, em học lúc nào vậy?” Mớ miệng trước là Triệu Mẫn, cô làm bên hành chính nên giới giao tiếp

“Năm cấp hai ạ.”

“Ồ trường có dạy sao? Thì ra từ nhỏ đã được học, bây giờ chị muốn cũng muộn rồi”

“Không phải.” Niệm Sơ có chút ngượng ngùng: “Là anh An Nhiên dạy em bơi.”

“Hai người quen nhau từ nhỏ hả?” Triệu Mẫn che môi, mở to hai mắt nhìn

Niệm Sơ gật đầu, lại bổ sung: “Chúng em là hàng xóm”

“Thanh mai trúc mã!”

“Chà, đúng không?”

Ban đêm, Triệu Mẫn trở lại phòng. Quý Vi đang ngồi trên giường xoa kem dưỡng da

Lần này dùng chân hai người ở một phòng. Quý Vi ngồi gần Triệu Mẫn lúc trên xe nên dứt khoát được phân ở chung

Quý Vi ở công ty có thể nói là bát diện linh lung, quan hệ tốt với mọi người. Cho dù Quý Vi trước mặt mọi người là mỹ nhân kiều ngạo như vậy nhưng cũng chỉ là một cô gái đơn thuần

Triệu Mẫn đi tắm xong ngồi trên giường kể chuyện

“Quý Vi, hôm nay tôi mới phát hiện ra một chuyện lớn!”

“Chuyện gì?” Quý Vi lãnh đạm ngược mắt

“Nói ra muốn tức chết, tại sao người khác lại có thanh mai trúc mã mà tôi lại không, sao ba mẹ không chế tạo ra một người như thế cho tôi nhỉ.”

“Cô xem Lý tổng của chúng ta vừa đẹp trai vừa cao, lại có khí chất, có tiền. Quan trọng hơn là nếu tôi có một người như vậy bên cạnh sẽ cười như điên mỗi ngày!”

“Cho nên?” Sắc mặt Quý Vi có chút tái nhợt

“Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Chính là bạn gái của Lý tổng ấy!”

“Là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên!”

“Cô biết không? Niệm Sơ ấy, là tên bạn gái của Lý tổng”

“Niệm Sơ đạp xe, bơi lội đều là Lý tổng dạy, nghe nói từ nhỏ tập đi, nói chuyện đều là anh ấy chỉ dạy.”

“Trời ạ, tình yêu trong truyền thuyết đây sao!”

Thời điểm Quý Vi mặc áo khoác đi xuống giải sấu, Lý An Nhiên cùng Niệm Sơ đang ở cửa hàng tiện lợi mua đồ. Đêm dài, trong tiệm vắng người vừa trống rỗng, ánh đèn sáng tỏ lạnh lùng

Quý Vi ở trong bóng tối, từ cửa kính có thể thấy hình ảnh hai người

Niệm Sơ cầm một túi snack, Lý An Nhiên bỏ về chỗ cũ, cô không đành lòng bắt đầu ôm lấy cánh tay anh làm nũng, Lý An Nhiên kéo cô đi tới quầy thu ngân

Niệm Sơ duỗi tay ôm lấy eo anh, ngửa đầu van xin

Bất quá vài giây Lý An Nhiên gạt đầu, Niệm Sơ vui sướng chạy lại lấy túi snack. Lý An Nhiên xoa đầu cô bên môi ý cười vô cùng cưng chiều

Quý Vi không đành lòng muốn xem nữa, cô kéo áo khoác cúi đầu bước nhanh rồi đi, cô chớp mắt, hốc mắt có chút chua xót

Từ lúc cấp hai cô đã biết Lý An Nhiên tính tình ôn hòa nhưng bên trong lại cứng rắn như sắt

Lúc nào cũng kiên quyết cự tuyệt

Lúc ấy trong lớp có nhiều người thích anh, lúc nào cũng nhờ anh chỉ bài. Lý An Nhiên lúc đấy đều cười về mặt chân thành xin lỗi, nói mình có chuyện gấp kêu mọi người đi hỏi lớp phó học tập

Nhưng mà nam sinh hỏi anh thì anh lại nghiêm túc giải đáp

Quý Vi vẫn luôn kín đáo che giấu tâm tư của chính mình đến nỗi đối với ai cũng như bằng hữu

Với Lý An Nhiên, cô là người con gái thân với anh nhất

Nhưng với Quý Vi lại là thận trọng từng bước, tiểu tâm cẩn thận

Quý Vi cho rằng bên nhau thời gian dài như thế tình cảm sẽ chuyển hóa, sẽ đến lúc được là người con gái duy nhất của Lý An Nhiên

Nhưng cô lại không biết lòng anh đã sớm bị người khác chiếm cứ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Thùy Linh

Lịch trình ngày hôm sau là đi tham quan. Đi dạo cả ngày nên tinh thần bị tổn thất, Niệm Sơ com chưa ăn đã vội vào phòng tắm rửa. Lý An Nhiên ở dưới lầu bàn luận với mọi người hoạt động tiếp theo

Nói xong, Lý An Nhiên chuẩn bị dọn đồ đi lên thì Quý Vi gọi lại

“Có việc gì à?” Anh kinh ngạc nhướng mày, hai người đã lâu rồi không nói chuyện

Trước kia Quý Vi là bạn bè cùng lớp nên cũng rất thân nhưng từ lúc Niệm Sơ bắt đầu để ý thì Lý An Nhiên ít khi gặp cô

“Tôi từ chức rồi”, Quý Vi cười khẽ mở miệng, hai người đứng ở một góc đường yên lặng, bên cạnh là cây xanh, mọi người khác đang ăn com

Lý An Nhiên kinh ngạc: “Khi nào?”

“Ngày hôm qua”, Quý Vi xoay đôi tay chống trước lan can, cổ ra vẻ không sao nhún vai. Ánh mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài

“Sao lại đột nhiên như vậy?” Lý An Nhiên nhìn cô nói

Cô quay đầu bỗng nhiên cười thành tiếng, tự giễu: “Bởi vì trái tim tôi rồi cuộc cũng đã chết.”

Quý Vi nhìn Lý An Nhiên, đôi mắt đen nhìn không ra cảm xúc, cơ hồ là gần từng chữ một mở miệng: “Hình như cậu không biết, tôi thích cậu từ lúc cấp hai rồi.”

Lý An Nhiên nghe vậy, trong mắt anh tỏ vẻ ngoài ý muốn. Lại nhớ đến mỗi lần người nọ cúi kinh đột nhiên cảm thấy ảo não mà đưa tay xoa thái dương

“Thật xin lỗi, tôi..” Anh còn chưa nói xong đã bị Quý Vi ngăn lại

“Tôi biết, cậu không cần phải nói gì cả. Tôi chỉ muốn nói với cậu một tiếng thôi, nhiều năm như vậy phải có công bằng cho chính mình.”

Lý An Nhiên vừa lên lầu vừa nhớ lại từ lúc quen Quý Vi cho đến bây giờ anh không có kỷ niệm gì với cô cả

Đại khái là lúc ăn liên hoan, Hoắc Cảnh sẽ dẫn theo cô, sau đó có nói chuyện vài câu, còn có mỗi lần thi biện luận cũng giúp đỡ lẫn nhau

Anh không hề có bạn là nữ, nhưng có thể nói Quý Vi là người anh tiếp xúc nhiều nhất, nhưng cũng có giới hạn trong công việc nên hai người thật ra rất ít khi nói chuyện với nhau

Huống hồ lúc trước anh có nghe Quý Vi có thích một người nhưng không ngờ rằng người đó chính là mình

Lý An Nhiên cảm theo đồ ăn lên lầu, Niệm Sơ mặc áo thun rộng quần đùi đang ngồi xếp bằng trên giường chơi điện thoại, hình như cô thấy cái gì đó rất thú vị nên nằm cười khanh khách không ngừng

Anh để hộp cơm trên bàn, đi qua ôm cô từ phía sau

“Anh làm sao vậy?” Niệm Sơ quay đầu lại nhìn anh

Lý An Nhiên không nói gì mà chỉ ôm chặt hơn, vòng eo gầy yếu trong cánh tay anh, vừa mềm mại vừa rắn chắc

Anh không cảm lòng lại được mà ngửi một hơi, sau đó hôn xuống cằm cổ trắng nõn

“Ha ha ha nhột...” Niệm Sơ lại nở nụ cười, ra sức vùng vẫy tránh anh. Lý An Nhiên xoay người đè cô xuống dưới, bắt đầu tìm lấy môi cô

Hôn một hồi lâu, Lý An Nhiên mới lẳng lặng ôm cô bình phục hơi thở

Hai người không nói chuyện, bên tai chỉ nghe tiếng thở của nhau

“Niệm Niệm...”

“Dạ?”

“Xin lỗi em.”

“Cái gì cơ? Anh lại làm gì có lỗi với em à?”

Niệm Sơ nghe vậy vọt dậy, xoay người đè anh dưới thân. Lý An Nhiên trở tay không kịp, ngửa đầu buồn cười

“Cái gì mà lại, trước đây anh có làm sai với em lúc nào đâu.”

“Vậy tại sao đột nhiên xin lỗi em?”

Niệm Sơ đầy hoài nghi nhìn anh với vẻ mặt cẩn thận. Lý An Nhiên cùng cô giằng co hai giây sau đó tay anh chống ở mặt sườn Niệm Sơ thấp giọng nói

“Chỉ là cảm thấy anh đối với em chưa đủ tốt.”

Giọng nói anh trầm khàn, ôm cô thật chặt

“Về sau sẽ không để em chịu tổn thương nữa.”

Đi du lịch về thời tiết càng thêm nóng bức, tháng bảy mặt trời lên cao nướng cháy cả mặt đất, mọi người như con kiến trong hộp, bị cái nóng vây quanh

Niệm Sơ cảm thấy nếu rời xa máy lạnh thì cô sẽ chết mất

Tháng bảy này cũng là lúc công bố danh sách trận chung kết giải Lưu huynh, Niệm Sơ khăn trương kéo chuột xem

Không có

Cô không dám chắc nên xem lại một lần nữa

Vẫn là không có

Mặt trời chói chang nhô lên cao, trong nháy mắt như bị tạt một chậu nước lạnh, Niệm Sơ toàn thân lạnh lẽo đến tận tim can

Cô như vậy mà lần này không được vào chung kết

Tâm thái hoàn toàn bị đóng băng rồi

Mọi người ở phòng vẽ đã xem qua, ai cũng lại an ủi cô. Niệm Sơ sắc mặt tái nhợt, cố cười với đôi môi cứng đờ

Thành Giai gọi cô lên lầu

“Dạo gần đây trạng thái của em không tốt, vì ở nơi mới lạ không giống như hồi nhỏ được huấn luyện, với mọi người không giống nhau.”

“Nhưng không cần vội, trình độ của em lần này có sai sót nhưng tâm trí phải vững vàng lên.”

Thành Giai nói gì sau đó cô cũng không nghe, trong đầu toàn là câu nói về kỹ xảo mới lạ. Buổi tối, Niệm Sơ gọi điện cho Tề Minh

Thầy nói: “Nghỉ hè về đây nghỉ ngơi một chút”

Lúc Lý An Nhiên dùng chìa khóa dự phòng mở cửa phòng ra thì Niệm Sơ đã ngủ rồi, khóe mắt cô còn nước, đôi mắt sưng sưng, mũi đỏ bừng

Anh khẽ thở dài, lấy khăn ướt giúp cô lau khô, sau đó đắp chăn lại rồi mới đi ra ngoài

Nghe thấy tiếng đóng cửa, người nọ trên giường mở bừng mắt

Niệm Sơ mờ mịt nhìn chằm chằm trần nhà, đầu óc khi thì trống rỗng, khi thì lộn xộn. Lúc sau, hốc mắt trở nên chua xót rồi đem mặt chôn mặt vào trong chăn

Com chiều là do Lý An Nhiên đem vào, Niệm Sơ không muốn ăn, anh ngồi ở mép giường đút cô từng muỗng. Miễn cưỡng cắn hai miếng sườn, Niệm Sơ liền đẩy chén com ra xa

“Em ăn no rồi.” Cô thấp giọng nói, Lý An Nhiên nghe vậy buông đũa, chui vào chăn xoa bụng cô

“Gạt người, bụng em còn chưa căng, lại ăn thêm nữa.”

“Em không đói bụng.”

“Không muốn ăn.”

Niệm Sơ nói xong lại chui vào trong chăn, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ. Lý An Nhiên bất lực, giấy lát đứng dậy đi ra ngoài

Sa sút tinh thần trong ba ngày, cho đến một buổi sáng sớm Niệm Sơ bị anh ôm ra ngoài

“Anh làm gì!” Cô kêu to, Lý An Nhiên nắm lấy cằm cô: “Đừng nhúc nhích.”

Trong miệng bị nhét bàn chải đánh răng

“Lát nữa anh mang em ra ngoài.”

“Không đi”, Niệm Sơ chậm rãi đánh răng, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên

“Anh đã tốn thời gian chuẩn bị mà em không đi à?”

Niệm Sơ ngước mắt, nhìn gương mặt phía sau trong gương đang tràn ngập chờ mong

Lý An Nhiên duỗi tay ôm eo cô từ phía sau, nhẹ dỗ dành, “Niệm Niệm ngoan.”

Sáng mùa hè vẫn nóng như cũ, điều hòa trong xe nhẹ thổi. Niệm Sơ hỏi anh vài lần nhưng không nhận được câu trả lời nên nhắm mắt lại

Qua nửa giờ sau xe dừng lại, Lý An Nhiên lấy mũ và kính râm, đồng thời bắt đầu xoa kem chống nắng cho cô

Niệm Sơ: “...”

“Bây giờ em không muốn đi nữa.”

“Không được, xuống xe.”

Đi được mấy bước, phía trước xuất hiện một đồng cỏ xanh biếc, phía trên là trời xanh mây trắng hết sức đồ sộ

Bên phải có một hồ nước lớn, cách đó không xa là rừng cây nhỏ xanh um tươi tốt

Bốn phía không có đường cho xe chạy, chỉ có một con đường đá nhỏ, uốn quanh đi vào rừng cây

Niệm Sơ không nhìn tới cuối con đường, vì mặt trời chói chang như đang ở trong bếp lò làm cô muốn nhảy xuống hồ

“Chúng ta về được không?” Niệm Sơ ngửa đầu nói với Lý An Nhiên, anh không nói gì chỉ nắm tay cô, kiên quyết đi về phía trước

Lúc Niệm Sơ cảm giác mình sắp bị phơi khô thì phía trước xuất hiện một căn nhà màu trắng, sừng sững tại nơi vắng vẻ ngoại thành giống như một lâu đài trong cổ tích

“Chúng ta tới rồi hả?” Niệm Sơ nhanh bước chân, mừng rỡ hỏi Lý An Nhiên

“Ừ, tới rồi.”

Anh dẫn cô đi. Đẩy cánh cửa kia ra

Chỉ một thoáng, cảm giác lạnh từ điều hòa thổi đến, không còn cảm thấy khô nóng. Niệm Sơ cảm động hít mũi, ngay sau đó lại bị chấn động bởi cảnh trước mặt

Đây là một biệt thự hai tầng, trần nhà cao ngất có nhiều đèn thủy tinh pha lê, bốn phía là vách tường trắng, còn treo vài bức tranh

Đủ loại rực rỡ muôn màu

Niệm Sơ ngây ngốc nhìn, đẹp tới mức khó có thể dùng từ diễn tả, nhưng qua mỗi bức tranh cô có thể cảm nhận được linh hồn trong đó

Đây là thứ độc nhất vô nhị

Không giống như bức vẽ của cô, chỉ là những nét nghệch ngoạc

Hốc mắt Niệm Sơ đỏ lên

Lại thấy chữ ký quen thuộc kia

Cùng lúc đó. Tiếng chân người rất nhỏ bước vào, cùng giọng nói xa lạ

“Còn nhớ cảm giác lần đầu vẽ tranh không?”

“Mỗi một cảm giác là mỗi một bức tranh”

Niệm Sơ quay đầu lại

Nước chảy chảy xuống

Cô che miệng, khó tin kêu tên người kia

“Kim Ca.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: Thùy Linh

Kim Ca đối với cô như là một thần tượng, là ngọn đèn soi lối, là người khai thông bế tắc cho Niệm Sơ trong việc vẽ vời

Lần đầu tiên cô phát hiện vẽ lại hứng thú như vậy, lại chấn động hút người như vậy

Đó là khi lần đầu thấy tranh của Kim Ca

Năm ấy Niệm Sơ mười tuổi bị Niệm Thanh và Đàm Nhã dẫn đi triển lãm tranh, khi đó cô còn không hiểu cái gì là vẽ tranh, chỉ nghe giáo viên nói miêu tả hình dáng trên mặt giấy

Cũng không phải là không thích mà là chưa thích, mỗi lần vẽ như là làm một việc khó hiểu

Cho đến khi cô thấy tác phẩm của Kim Ca

Mỗi một bức tranh, mỗi một nét vẽ, mỗi một sắc thái đều làm cô chấn động, như bị hút hồn mà nhìn không rời mắt

Thì ra vẽ tranh là như vậy

Lúc đó Niệm Sơ như được bước vào chân trời mới

Lúc trở về, Niệm Sơ lên mạng điên cuồng tìm thông tin của ông, chỉ tiếc là không có mấy chi là số lần đạt giải thưởng vài tin tức mẩu chót

Từ đây cô bắt đầu chú ý đến mỗi một tác phẩm mới của ông, mỗi lần ông xuất bản tập tranh mới, mỗi một cái tin tức nhỏ

Cũng bắt đầu sáng tác ra tác phẩm của mình, nghiêm túc suy tư ý nghĩa hội họa

Thời gian đó cô như bị cưỡng làm Lý An Nhiên giận không thôi. Niệm Sơ nhớ rõ mỗi lần cô nhắc đến Kim Ca anh sẽ cau mày chặn miệng

“Niệm Niệm, anh không muốn em nhắc đến cái tên này nữa.”

Nhưng cho dù như vậy thì anh lúc nào cũng đi khắp phố tìm mua cho cô tập tranh của Kim Ca

“Thật vui khi được gặp cháu, Niệm Sơ.”

Kim Ca híp mắt cười nhạt, giơ tay phải ra với cô

Lý An Nhiên đứng ở bên tường nhìn hai người sóng vai đi trong đại sảnh trống trải, chỉ nghe thấy Kim Ca trầm thấp giảng giải, Niệm Sơ lại thường cười duyên

Anh xoa thái dương, đột nhiên có chút hồi hận

Kim Ca là một người có nhân cách tốt, cách nói chuyện thú vị, bình dị mà gần gũi. Ông cùng Niệm Sơ chia sẻ mỗi câu chuyện đằng sau một bức tranh

“Bức tranh này được vẽ lúc ta uống cà phê của một người bạn từ Jamaica mang về, hương vị kia đặc biệt ngon, uống xong còn đắm chìm trong đó, đây, Niệm Sơ gửi thử một chút đi.”

Ông hơi cúi người, nhắm mắt nhẹ ngửi say mê bức tranh

“Có phải nghe mùi vị cà phê cổ không?”

Niệm Sơ xì cười một tiếng, Kim Ca mỉm cười nhìn cô, ôn thanh nói: “Vui lên chưa? Hay đi uống cà phê nhé?”

“Được ạ.”

Hai người xoay người lên lầu, Niệm Sơ lúc này mới phát hiện Lý An Nhiên đã bị cô ngó lơ, cô ngượng ngừng cười, nhanh chạy đến kéo cánh tay anh, nhẹ nhàng lắc đầu làm nũng

“Anh An Nhiên..”

“Không nóng?”

“Dạ~.” Niệm Sơ lắc đầu

“Không mệt?” Niệm Sơ vẫn mạnh mẽ lắc đầu

“Anh An Nhiên, chúng ta đi uống cà phê đi~ “

Lầu hai là phòng làm việc riêng của Kim Ca, khắp nơi đầy dụng cụ vẽ

Góc nào cũng có trưng một tác phẩm

Đối diện cửa sổ là núi non xanh tươi kéo dài, đẹp không tả xiết. Gió nhẹ thổi từ cửa sổ vào, làm tâm tình trở nên thoải mái

Cửa sổ là màu trắng ngà, mang phong cách Bắc Âu giản dị

Kim Ca đưa hai người đến căn phòng nhỏ ngoài ban công, lúc này mặt trời lên cao nhưng nơi này lại không cảm thấy nóng bức

Niệm Sơ và Lý An Nhiên ngồi ở một chiếc bàn trắng ở gần ban công, Kim Ca bận rộn bên trong. Niệm Sơ nhìn núi non vắng vẻ lại quay đầu hỏi

“Sao ngài lại chọn nơi này ạ, không phải mỗi lần muốn ra ngoài là sẽ rất khó khăn sao?”

“Ta thích cảm giác đi qua núi rừng và hồ nước. Đi bộ lặng lẽ sẽ giúp ta cảm nhận được cảm xúc chân thật nhất.”

Kim Ca đang xay cà phê, nghe cô hỏi cũng không ngừng đầu lên

Niệm Sơ chớp mắt, về mặt ngưỡng mộ, âm thầm cảm khái. Chợt cô lại nghĩ đến điều gì, tò mò hỏi

“Bây giờ trời nóng như vậy ra ngoài chắc khô cả người mất.”

Kim Ca bên trong giường mắt nhìn cô, bình tĩnh mở miệng: “Cho nên bình thường ta không ra khỏi cửa.”

“....”

Không khí lại an tĩnh, trong chốc lát mùi cà phê nồng đậm bắt đầu tỏa ra bốn phía

Kim Ca bung hai ky cà phê đi ra, đặt ở trước mặt hai người: “Nếm thử đi.”

“Thơm quá...” Niệm Sơ say mê hít sâu một hơi, nhanh chóng thử một ngụm, sau đó không ngừng cảm thán

“Uống ngon thật.”

“Đúng mà, ta đâu có lừa cháu.”, Kim Ca cười nói, kéo ra ghế ở ngồi ở trước mặt cô

“Bây giờ tâm tình tốt lên rồi đúng không?” Kim Ca cười hỏi

Niệm Sơ lập tức mạnh mẽ gật đầu: “Dạ!”

Kim Ca bung ly cà phê nhấp, sau đó nhìn Niệm Sơ khẽ mở miệng

“Thật ra vẽ tranh không phức tạp như cháu nghĩ, chỉ là tả lại hình ảnh trong đầu mình mà thôi.”

“Ta đã xem qua tác phẩm dự thi của cháu.”

“Cảm giác như là bị trời buộc, ta nghĩ là lúc đó cháu đang nóng nảy đúng không.”

“Không cần phải như vậy, vẽ tranh là một việc vui vẻ, nó có thể biểu đạt ngôn ngữ, những gì cháu thấy trước mắt.”

“Cho nên đó chính là thế giới nhỏ mà cháu cần phải vẽ nên”

“Cứ coi vẽ tranh là một việc hạnh phúc đi.”

Niệm Sơ về đến nhà, cô tắm rửa xua đi cái nóng, mặc váy dài rộng thùng thình nằm trên ghế ở ban công ngắm hoàng hôn

Chân trời màu cam với đám mây dày đặc, phong cảnh thật thoải mái, gió thổi từng hồi mát lạnh

Không biết qua bao lâu, cửa kính ban công có người gõ

“Ăn cơm thôi.” Lý An Nhiên dựa ở cạnh cửa gọi cô, Niệm Sơ chậm chạp chớp mắt

“Em mệt mỏi quá, không muốn động người.”

Nói xong, cô lại mờ mịt nhìn chân trời phát ngốc, lẩm bầm tự nói: “Hoàng hôn thật đẹp..”

Lý An Nhiên thấy vậy lắc đầu, xoay người trở lại nhà bếp

Qua vài phút, tiếng bước chân lại trở lại. Lý An Nhiên bung chén com ngồi lại gần cô

Một miếng thịt được đưa đến bên môi Niệm Sơ

“Há miệng nào.”

Niệm Sơ nghe lời há miệng, chậm rãi nhai nuốt. Đôi mắt lại nhìn trong chén bắt đầu chỉ huy

“Em muốn ăn cái kia.”

“Cái nào?”

“Đậu hủ!”

“Được, cho em ăn đậu hủ.” Lý An Nhiên cúi người, hôn môi cô một cái

Niệm Sơ: “....”

“Em muốn ăn đậu hủ thịt kho tàu mà.”

“Đây, cho em.”

Lý An Nhiên từng muốn cho cô ăn. Niệm Sơ nằm trên ghế đến nỗi xương cốt mềm nhũn ra

Lúc này thân thể cô lười biếng nhưng lại thoải mái, cả người đã cảm thấy nhẹ nhõm

Kỳ nghỉ hè đến, Niệm Sơ xếp đồ về nhà. Nghỉ ngơi một đêm, hôm sau đến phòng vẽ tranh của Tề Minh

Cách một năm, nơi đó không có sự thay đổi nào

Phòng học không lớn, mười mấy học sinh đang ngồi đó nghiêm túc cúi đầu vẽ. Trên trần là tiếng quạt đều đều quay, âm thanh nhỏ mang theo ký ức ngày xưa

Tề Minh thấy Niệm Sơ thì ngẩng đầu, thuận miệng nói: “Tối rồi sao”

“Thầy Tề.” Niệm Sơ chào hỏi

Thầy gật đầu, “Tìm chỗ ngồi đi”

Niệm Sơ tìm lại vị trí cũ cô thường ngồi, dọn đồ ra chuẩn bị vẽ

Thời gian lặng lẽ trôi, bất tri bất giác cô đã vẽ xong. Tề Minh bỗng nhiên nói bên cạnh cô

“Trình độ của em đã lên tay rất nhiều.”

“Quả nhiên quá trình giảng dạy ở trường học tốt hơn so với ở đây.”

Niệm Sơ ngira đầu nhìn, “Thầy Tề...”

Cô không có tự tin

“Em thật sự có tiến bộ sao?”

“Tại sao mỗi lần vẽ em lại không có cảm giác như trước kia?”

“Bởi vì tâm thái của em đã thay đổi.” Ánh mắt Tề Minh ôn hòa, “Ở nơi này em rất ưu tú, cho nên lúc nào cũng tự tin sáng tác

“Nhưng ở với những người ưu tú khác em sẽ không còn cảm giác như vậy nữa mà dần dần mất đi tự tin”

“Ở lại đây tìm cảm giác ban đầu của em đi.”

Kỳ nghỉ hè của Niệm Sơ đều dành cho phòng vẽ tranh. Cảm giác như quay lại lúc ban đầu, mỗi ngày sáng sớm ra cửa, mặt trời lặn thì ra về, sau đó ăn cơm ngủ nghỉ

Tâm cảnh bình thản không thể tưởng tượng, không lo lắng rằng có đạt giải hay không, không sợ bị so sánh với các tiền bối, cũng không có người phê bình cô mỗi ngày

Mùa hè kết thúc, Tề Minh lại dẫn mọi người đi ra ngoài. Địa điểm vẫn là ngọn núi kia

Đoàn người mang bàn vẽ xuất phát sáng sớm bò lên đỉnh núi. Ánh mặt trời chói chang nhưng gió lạnh sáng khoái

Niệm Sơ đội chiếc mũ rom lớn, chuẩn bị vẽ

Phong cảnh trước mắt không giống như trước kia, lá phong vẫn xanh biếc, núi rừng mờ mịt, chỉ là cảnh sắc vẫn đẹp trong mắt cô

Phảng phất lại trở về sáng sớm hôm ấy, cô gái nhỏ ngây thơ, vì một lời khen của thầy mà vui sướng nhảy nhót, hy vọng vào một tương lai sáng lạng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Editor: Thùy Linh

Lại trôi qua một kỳ nghỉ hè, thế là lại tới một mùa khai giảng mới. Niệm Sơ lúc trước tinh thần đi xuống rất nhiều bây giờ sắc mặt hồng nhuận tươi cười

sáng ngời, trên người cô như tỏa sáng

Ở lớp về luôn cười đùa với mọi người, xem ra đã vui vẻ lên nhiều rồi

Ngày thường Lý An Nhiên thường lại đây đón cô, hay nói chuyện với mọi người, gặp mặt sẽ chào hỏi vài câu nhưng chỉ đối Kỳ Vân là không tốt

Niệm Sơ nhớ rõ lần Lý An Nhiên hỏi tại sao Kỳ Vân lại gọi cô là em gái, lúc đó anh như muốn ăn tươi nuốt sống

– Cậu ấy gọi em như vậy còn em gọi lại là gì?

– Đàn anh

Niệm Sơ vừa trả lời vừa quan sát anh

Giọng nói vừa dứt, gương mặt kia lại miễn cưỡng bình thường trở lại

– Về sau không được để cậu ấy gọi như vậy nữa

– Vâng

Ngày hôm sau, Kỳ Vân lại kêu cô là em gái, Niệm Sơ liền cự tuyệt

“Đừng kêu em như vậy nữa, bạn trai em sẽ tức giận”

Nói xong, Kỳ Vân xấu hổ cười cười, hậm hực ngậm miệng

Một lát sau lại nhỏ giọng miệng, mặt đáng thương vô tội

“Vậy anh sẽ gọi em là em gái nhỏ”

“.....”

Lý An Nhiên nghe vậy còn tức hơn

Một người là em gái nhỏ, một người là đàn anh

Quá phận

Vào lúc ban đêm, anh đem tức giận lúc ban ngày trút lên hết người Niệm Sơ

Trong khoảng thời gian yên ổn này, Niệm Sơ lại tìm được cảm hứng vẽ tranh, không còn lo âu, nóng nảy hay ghét bỏ nữa

Mà là chậm rãi hưởng thụ từng nét vẽ, nhìn thấy hình nét bức tranh mà vui sướng

Thời điểm Niệm Sơ lại xuất bản tập tranh thì doanh số tốt không ngờ. Bức tranh tươi mát, ở giữa là hình ảnh của một thiếu nữ

Nhà xuất bản bên kia rèn sắt khi còn nóng, lập tức thông báo ra số tiếp theo

Vì vậy mà ba ngày sau thúc giục cô vẽ tiếp để tranh thủ đem ra thị trường

Vẽ tranh là một việc rất tốn thời gian, hơn nữa rất khó để tìm cảm hứng

Đại học năm hai việc họ cũng rất nặng, nguyên học kỳ luôn bận rộn. Cho đến kỳ nghỉ đông, tập tranh còn chưa hoàn thành được một nửa

Lúc sau biên tập lại thúc giục, Niệm Sơ nhốt mình trong phòng vẽ hơn nửa tháng, rốt cuộc mới hoàn thành

Nhưng mà lúc này thành phố B đã đón tuyết đầu mùa, Tết Âm Lịch chuẩn bị đến

Sinh nhật lần thứ hai mươi của cô cũng chuẩn bị đến

Cửa ải cuối năm, Lý An Nhiên vẫn bận rộn, tính ra cũng đã hơn nửa tháng hai người không gặp nhau, mỗi ngày chỉ gọi điện thoại hỏi vài câu

Niệm Sơ tính đầu ngón tay xem ngày anh về nhà

Sáng sớm ngày sinh nhật hôm đó, Đàm Nhã làm cho cô một bát mì trường thọ, ở trong chén súp còn có hành lá xanh xanh, nhìn là muốn ăn

Giữa trưa Thư Giai lại đây cùng bận rộn trong bếp với Đàm Nhã định làm một bữa tiệc buổi tối. Niệm Sơ giúp hai người, bắt tri bắt giác sắc trời tối dần

Mãi cho đến khi dọn đồ ăn trên bàn mới nghe tiếng ô tô từ bên ngoài

Lạch cạch mở cửa, Lý An Nhiên mệt mỏi đi đến. Niệm Sơ lon ton chạy tới cầm áo khoác giúp anh

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn, nụ cười mềm mại, giống như cô bé lúc nhỏ. Lý An Nhiên rất muốn đề cô lên tường hôn vài cái, nhưng chỉ có thể kiềm chế

Niệm Sơ kéo anh ngồi xuống bàn

Hai nhà ăn cơm vui vẻ xong xuôi ngồi ở bàn nói chuyện phiếm. Niệm Sơ không nghe mà chọc chọc ngón tay Lý An Nhiên

Ngón tay anh rất đẹp, mười ngón nhỏ dài phân khớp rõ ràng, trắng nõn, móng tay mượt mà bóng loáng

Niệm Sơ nhéo tay anh, khi thì đặt ở lòng bàn tay, khi thì nắm tay anh, cúi đầu chơi vui vẻ

Cô lâu lắm rồi mới gặp lại anh, cho nên động tác thân mật này có thể làm cô vui mừng không thôi

Bên tai người lớn đang nói chuyện, Niệm Sơ không để ý. Chợt lúc sau lại nghe một giọng nói quen thuộc

Có chút đột ngột nhưng lại rất tự nhiên, ngữ điệu bình tĩnh ôn hòa như cũng đang nói chuyện nhà mình

“Chú Niệm, dì Đàm, qua hôm nay là Niệm Sơ đã hai mươi, con có thể đính hôn với em không ạ?”

Niệm Sơ chợt ngừng đầu, động tác trong tay dừng lại, mở to hai mắt nhìn khó tin

Đàm Nhã nhìn anh mà cười đồng ý, Niệm Thanh bên cạnh cũng vui vẻ gật đầu

“Đương nhiên là sẽ không có ý kiến, nhưng chủ yếu là Niệm Niệm muốn như thế nào”

Lý An Nhiên liền nắm chặt tay Niệm Sơ, nghiêng đầu cười, giọng nói dịu dàng

“Niệm Niệm, em có đồng ý không?”

Không cần hỏi cũng biết Niệm Sơ đồng ý, đầu tiên cô ngỡ ngác gật đầu nhẹ, lúc sau lại mạnh mẽ còn tươi cười

“Em đồng ý.”

Tuy rằng không có màn cầu hôn lãng mạn, cũng không có hoa hồng hay nhẫn kim cương, nhưng chỉ cần là anh thì em đồng ý vô điều kiện

Ban đêm, Niệm Sơ nằm ở trên giường mà hoảng hốt, cứ ngỡ mọi việc như là mơ, nhưng trái tim đã nhanh chóng nhắc nhở cô

Đó là thật

Sự thật là hai người sẽ hợp pháp ở chung với nhau

Tuy rằng từ lúc bắt đầu mối quan hệ này, Niệm Sơ chưa từng nghĩ sẽ chia tay anh, nên kết hôn là chuyện đương nhiên, nhưng sự thật ở ngay trước mắt vẫn làm cô cảm thấy hạnh phúc lạ thường

Cô tưởng tượng cuộc sống về sau mà ôm chần lẩn lộn, vừa bụm mặt vừa cười thầm

Điện thoại đầu giường phát tiếng thông báo, phá vỡ sự an tĩnh của ban đêm. Niệm Sơ nhán mở, trên màn hình ngắn ngủn một câu

— Ra ban công

Niệm Sơ gấp gáp nhảy xuống giường, cô mang dép lê nhanh mở cửa sổ ra

Lý An Nhiên đang đứng đối diện, cười dịu dàng. Mây mù đang dày đặc, che khuất ánh sáng của ánh trăng nhưng giờ phút này Niệm Sơ thấy rõ khuôn mặt của anh

“Lạnh không?” Lý An Nhiên vươn tay lại

“Lại đây.”

Niệm Sơ thuận thực nhảy qua lan can, Lý An Nhiên ôm được cô, nhanh tay đóng cửa phòng lại đem Niệm Sơ nhét vào trong chăn

Cô chỉ mặc áo ngủ mỏng chạy ra trong thời tiết lạnh như thế này. Lý An Nhiên ôm chặt lấy cô, xoa xoa người trong lòng

“Nhớ anh không?” Anh vừa xoa vừa hôn đỉnh đầu Niệm Sơ

“Nhớ anh, nhớ anh”, Niệm Sơ cọ trong lòng anh, âm thanh mềm dịu

Lý An Nhiên cười nhẹ hai tiếng sau đó cúi đầu hôn cô. Lưu luyến trên trán cô, rồi tới khóe miệng, lúc sau mới dịu dàng hôn sâu vào

Cuốn lấy đầu lưỡi cô nhẹ nhàng triển miên

Thân mình Niệm Sơ ấm lên, tay chân vẫn đặt ở trên người Lý An Nhiên, làn da anh ấm áp thoải mái

Anh bây giờ không còn nhẹ nhàng nữa mà dùng lực, không cẩn thận thì Niệm Sơ sẽ bị anh đoạt lấy hơi thở, làm mặt cô nhanh chóng đỏ ửng

Một lát sau, Niệm Sơ hết sức lực thở dốc trong lòng ngực anh

Niệm Sơ không biết bàn tay kia đang lưu luyến trên người mình, cô nhắm hờ mắt, không hề có sức phản kháng

Mỗi một động tác anh sẽ dừng lại một lúc, Niệm Sơ lại không đề phòng cho đến khi giữa hai chân cô cảm nhận được vật lạ

Niệm Sơ đột nhiên mở mắt ra, hoảng sợ nhìn chằm chằm người trước mặt

“Niệm Niệm.” Lý An Nhiên khàn giọng nói, cúi đầu hôn cổ cô, thanh âm nhỏ

“Từ lúc mơ thấy em, anh luôn chờ em lớn lên”

Hai người càng lúc càng gần nhau, Niệm Sơ nhìn không được mà nhè nhẹ run thân mình

Lý An Nhiên lại nghiêng đầu, hôn môi cô, thấp giọng ní non

“Hiện tại có thể...”

“Ăn em được rồi.”

Sự việc xảy ra như thế nào Niệm Sơ cũng không nhớ rõ, khi đó cả người cô đã phát ngốc, lý trí mất hết, chỉ nhớ lúc đầu rất đau đớn

Còn cảm nhận được đôi môi ở trên da thịt cô, ấn vào tận xương cốt

Tỉnh lại thì cả người đau nhức, đặc biệt là giữa hai chân. Niệm Sơ kêu khê, cái tay bên hông cô lại ôm chặt cô vào người

“Niệm Niệm.”, Lý An Nhiên hôn tai cô, từng hơi thở lưu luyến ở trên tai

Niệm Sơ nhấc chân đá anh, ý muốn hai người giữ khoảng cách

Lý An Nhiên khẽ cười, bàn tay to kéo cô lại, hai người gần nhau hơn

Mềm mại tinh tế, anh theo bản năng chạm đến

Niệm Sơ xấu hổ và giận dữ không thôi, nhớ lại đêm hôm qua liên đồ mặt, hai chân cũng mềm nhũn

Cùng lúc đó, Thư Giai bên ngoài cửa gọi vào

“An Nhiên, ăn cơm thôi.”

Niệm Sơ nhanh chóng đẩy anh ngồi dậy, luống cuống tìm điện thoại ở đầu giường

Cô lập tức bật lên

10h đúng

Xong rồi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ cơ hồ là té ngã lộn nhào xuống giường, mở cửa định bò lên ban công thì Lý An Nhiên ôm cô xuống

“Em đi đâu?”

Niệm Sơ bị anh ôm eo, tay chân không ngừng giãy giụa, mặt đầy nôn nóng

“Em muốn về nhà, lát nữa ba mẹ phát hiện thì làm sao?”

“Không cần phải sợ”, Lý An Nhiên vỗ vai cô, ôm cô về phòng an ủi

“Hiện tại em không thể vận động mạnh được, lỡ có chuyện xảy ra thì sao bây giờ.”

“Đợi lát nữa ăn cơm xong anh đưa em về, dù sao trước kia em cũng hay qua đây mà.”

Anh nói chuyện không nhanh cũng không chậm, làm Niệm Sơ bình tĩnh trở lại, cô mở to hai mắt ngoan ngoãn nghe lời. Lý An Nhiên để cô đứng trên mặt đất

“Đừng có tạt giặt mình.”

Anh nói xong lấy áo khoác ở đầu giường mặc cho cô. Sau đó xoa đầu dặn dò: “Được rồi, đi đánh răng rửa mặt.”

Lúc hai người cùng nhau đi xuống làm Thư Giai kinh ngạc, thấy hai người ăn mặc chỉnh tề nên bà có ý kiến, lén kéo Niệm Sơ đến một góc

Nói nhỏ như lén lút

“Tối qua hai đứa có làm gì không?”

Niệm Sơ ngây người, còn chưa kịp mở miệng thì Thư Giai đã lo lắng bầm

“Tuy rằng di muốn ôm cháu nội nhưng con còn trẻ nhưng sau này sẽ tổn mất vài năm chăm con nhỏ, Lý An Nhiên đúng là nóng lòng.”

“Di Thư!” Niệm Sơ mặt đỏ tai hồng biện giải: “Tối hôm qua không có chuyện gì hết ạ.”

“Hả?” Thư Giai hoài nghi nhìn cô, cuối cùng nói: “Được rồi, coi như không có chuyện gì xảy ra.”

Niệm Sơ: “....”

May mắn thay, lúc trở về Đàm Nhã và Niệm Thanh cũng không hỏi nhiều. Niệm Sơ trở về phòng liền thở dài, một buổi sáng đầy khó khăn cũng kết thúc

Thư Giai dọn dẹp phòng bếp xong lên lầu, phát hiện Lý An Nhiên đang thay khăn trải giường, bà biết một người không bao giờ làm việc nhà như anh đây là lần đầu tiên làm việc này

“Muốn mẹ giúp không?” Thư Giai mới mở miệng, Lý An Nhiên liền lập tức quay đầu lại, sau đó đẩy bà đi ra ngoài

“Không cần đâu mẹ, để con tự làm” Nói xong đóng cửa lại

Thư Giai đứng tại chỗ hai giây sau đó cười lắc đầu đi xuống lầu

Niệm Sơ về đến nhà không bao lâu lại nhắn tin cho Lý An Nhiên

[Anh đang làm gì vậy?]

Qua một hồi lâu bên kia mới trả lời một câu cụt ngủn

[Giặt khăn trải giường]

Niệm Sơ sững sốt, đang muốn hỏi tại sao anh lại giặt khăn trải giường thì suy nghĩ trong đầu chợt lóe, nháy mắt cả người cứng đờ

Giặt khăn trải giường.

Niệm Sơ ngây ngốc, không ngừng tưởng tượng ra các cảnh

Khuôn mặt trần nồn lại đỏ như trái cà chua

Người lớn hai nhà bàn bạc với nhau thì quyết định tháng sau tổ chức lễ đính hôn. Niệm Sơ cảm thấy quá nhanh nhưng Thư Giai lại nói mọi việc đã chuẩn bị hết rồi

Cho đến khi áo cưới được giao đến, kích cỡ hoàn toàn vừa dáng cô thì Niệm Sơ mới phát hiện ra

“Có phải anh với ba mẹ em đã bàn với nhau trước rồi không?” Niệm Sơ nghiêng đầu chất vấn, Lý An Nhiên ở phía sau kéo váy cưới giúp cô, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên trả lời

“Từ lúc chúng ta ở bên nhau anh đã lên kế hoạch rồi.”

Anh kéo dây kéo lên, sau đó lên ra một chiếc hộp nhỏ từ trong túi quần

Bên trong là hai chiếc nhẫn, vòng tròn mảnh khảnh khắc từng viên kim cương nhỏ, ngắn gọn mà hào phóng

Lý An Nhiên lấy ra, sau đó cầm bàn tay cô, chậm rãi đeo vào ngón áp út

Anh còn ở một bên thấp giọng giải thích: “Nhẫn này em mang tạm nhé, đợi lúc em tốt nghiệp chúng ta chính thức thức kết hôn anh sẽ lại đeo cho em một chiếc nhẫn kim cương khác.”

Niệm Sơ nhìn chiếc nhẫn, có chút mới lạ mà yêu thích không muốn buông tay

Thật là đẹp mắt

“Niệm Niệm”, thấy cô phát ngốc, Lý An Nhiên đề cao âm lượng kêu cô một tiếng

“Dạ”, Niệm Sơ hoàn hồn

“Giúp anh đeo nhẫn.”

Niệm Sơ lúc này mới phản ứng lại, từ hộp lấy ra một chiếc nhẫn khác, cẩn thận đeo vào ngón áp út của anh, Sau đó nhấp môi nở nụ cười

“Thật đẹp.”

Lý An Nhiên nhìn người trước mặt đang mặc áo cưới, đáy lòng khẽ rung động, anh ôm lấy eo cô cúi đầu hôn xuống

“Niệm Niệm, anh yêu em.”

Đã từ rất lâu trước kia, đối với anh chỉ có một Niệm Niệm, mãi không quên

Dù chỉ là một lễ đính hôn nhưng lại giống như lễ kết hôn, Lý An Nhiên lại phô trương, từ khách sạn cho đến thực đơn, không có chỗ nào là đơn giản

Danh sách khách mời nhiều đến mức làm Niệm Sơ lú lỏi

Mọi người bắt đầu tới nơi, Niệm Sơ dù quen hay không quen cũng ngoan ngoãn chào hỏi. Sau đó đến bên bàn khách mời nữ

“Lý tổng, không định giới thiệu sao?” Người phụ nữ ngồi ở giữa cầm ly rượu, cười với Lý An Nhiên

“Đây là vị hôn thê của tôi, Niệm Sơ.”

Ánh mắt người phụ nữ dừng trên người Niệm Sơ như là đang soi mói. Giấy lát, cong môi nở nụ cười: “Thì ra Lý tổng thích người nhỏ con như thế này, biết vậy tôi đã cố thay đổi”

Lý An Nhiên bất ngờ nhưng vẫn cố cười. Anh còn chưa mở miệng thì Niệm Sơ đã lên tiếng

“Chị gái, tôi nhỏ con như vậy mới được anh An Nhiên yêu mến. Chị không cần phải thay đổi đâu vì đơn giản tôi có như thế nào thì anh ấy cũng sẽ thích.”

Người nọ không ngờ Niệm Sơ như vậy mà phản bác không để chừa một chút danh dự nào, chỉ biết cười lạnh một tiếng. Lý An Nhiên thấy thế vội vàng giảng hòa

“Tô tổng, Niệm Niệm còn trẻ nên không hiểu chuyện, mong thông cảm.”

“Chỉ tại tôi từ nhỏ chỉ cưng chiều em ấy.”

Anh nói xong cầm ly rượu trong tay uống một ngụm, cười chân thành, giọng nói ôn hòa dễ nghe

“Chúc Tô tổng sớm tìm được nửa kia của mình.”

Hai người mới đi ra lại bị Lý Khâm kéo vào tiếp tục chào hỏi. Cho đến khi nghi lễ đính hôn kết thúc mới nghỉ ngơi, giờ này đã là ban đêm

Lý An Nhiên vừa mở cửa ra liền nằm trên sofa, cả người nồng nặc mùi rượu

Niệm Sơ cũng cời giầy lên nằm với anh

Lý An Nhiên ôm lấy hông cô. Niệm Sơ nhủ mày

“Người phụ nữ lúc này là ai?” Cô hùng hồn chất vấn, Lý An Nhiên bất lực giải thích: “Con gái của tổng giám đốc tập đoàn Đông Lâm”

“Đông Lâm?” Niệm Sơ nghĩ nghĩ, “Cô ấy là người mẫu đại diện của Đông Lâm trên TV ấy hả?”

“Ừ”, anh nhắm mắt lại gật đầu

“Hiện tại là khách hàng lớn nhất, tuy cô ấy không quản việc của công ti nhưng sau này chắc chắn sẽ được giao phó”

“Cô ấy thích anh?” Niệm Sơ trừng mắt

Lý An Nhiên không nói lời nào, xoay người đè cô dưới thân, môi hôn xuống, râm rì: “Niệm Niệm, anh chỉ thích em”

“Anh say rồi?” Niệm Sơ ngăn tay anh đang cời nút áo phía sau cô, Lý An Nhiên dứt khoát chuyển sang phía trước đẩy nội y của cô lên trên, thanh âm mơ hồ

“Làm chuyện quan trọng thì vẫn còn sức.”

Xong việc, hai người hết sức ở trên sô pha, cả người không có một tia sức lực

Niệm Sơ vất vả cả ngày lại bị anh lấn lộn một hồi nên hiện tại rất mệt đến nỗi không đứng dậy được

Vừa mệt vừa buồn ngủ, Niệm Sơ nửa tỉnh nửa mơ nghe tiếng người nói chuyện bên tai, tiếp theo cảm thấy thân mình được nhấc bổng, sau đó là làn nước ấm quét qua da thịt

Cô mơ màng ôm chặt người nào đó sợ mình ngã xuống

Lý An Nhiên giúp cô tắm rửa xong, nhét bàn chải đánh răng vào miệng cô, Niệm Sơ mới chính mình hoạt động

Vòi sen bên cạnh còn đang mở, Lý An Nhiên đang tắm rửa. Gương soi trước mặt đã bị hơi nước che mờ, không thấy rõ cảnh tượng

Niệm Sơ rửa mặt xong chuẩn bị quay đầu lại nhìn thì anh đã choàng khăn tắm đi ra chuẩn bị đánh răng

Niệm Sơ âm thầm tiếc nuối trong lòng

Làm khô tóc xong hai người ôm nhau lên giường ngủ an ổn, cho đến khi đồng hồ báo thức của Lý An Nhiên vang lên

Anh chậm rãi rời giường, Niệm Sơ ôm chần trở mình tiếp tục ngủ say, lúc tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao

Ánh mặt trời chiếu vào sàn nhà, ấm áp hòa hợp, cây cối xanh tươi tốt ở bên ngoài cửa sổ

Hôm nay thời tiết rất đẹp

Niệm Sơ xuống giường, đi dép lê ra tới cạnh cửa. Cô mở cửa ra, phòng khách không một bóng người, phòng bếp lại tràn ngập hương thơm

Cô đi qua mở nắp nhìn, bên trong là một chén cháo, vừa nấu xong nên khói bốc hơi nghi ngút

Cô đẩy nắp lại rồi đi đến phòng phòng đọc sách

Đầu tiên là gõ cửa sau đó không nghe thấy tiếng động nên Niệm Sơ nắm then cửa nhẹ nhàng vặn ra

Lý An Nhiên đang ngồi thì nhìn lại, trước anh mặt là laptop. Cùng lúc đó, đầu bên kia báo cáo công việc, thì ra là anh đang họp

Niệm Sơ ngượng ngùng lè lưỡi, cẩn thận ra ngoài đóng cửa lại

Lúc sau rửa mặt xong, Lý An Nhiên cũng kết thúc cuộc họp. Hai người ăn xong bữa sáng tiếp theo việc ai nấy làm, buổi tối mới cùng nhau xem phim rồi ngủ trên sô pha

Đó là một ngày bình thường

Trước hay sau khi đính hôn thì cũng không có gì khác nhau, nếu có gì khác biệt chắc là cảm giác chột dạ bất an khi ngủ cùng nhau

Ba tháng sau, giải Lưu Huỳnh lại tổ chức, mọi người như cũ đổ xô tham gia. Mấy năm nay họa sĩ nổi lên rất nhiều nên giải thưởng ngày càng cao

Niệm Sơ ngơ ngẩn nhìn giao diện trên màn hình, sau đó gần như là bản năng, không thể kiềm chế mà đăng kí tham gia

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Editor: Thùy Linh

Thành phố B lại vào xuân, thời tiết lúc ấm lúc lạnh dễ bị cảm. Lý An Nhiên cố ý mua cho Niệm Sơ một cái chăn nhỏ, đắp ở trên đùi để ngừa cảm lạnh

Thời gian trôi qua đã đến hạn nộp tác phẩm, Niệm Sơ nộp đúng hạn

Đó là tác phẩm cô hài lòng nhất, một cảnh xuân rực rỡ

Màu sắc tươi mát xanh non, khe núi dòng suối, non cao vời vọi, rừng cây phiến hoa nhỏ bao quanh căn nhà nhỏ

Dòng suối chảy xuyên qua con đường đá, cỏ xanh mượt ở phía trên uốn lượn đến trước cửa

Hai bên nhà có cây đào cao mà tươi tốt, cành lá rũ đến ngôi nhà màu xanh lá, cánh hoa rơi trong không trung rồi khẽ chạm lên nóc nhà

Nếu để ý thì sẽ phát hiện ra phía sau vườn nhà có trồng cà chua, còn có bí đỏ

Cảnh trúc đang mọc đan xen bí đỏ như cỗ xe ngựa trong truyện cổ tích

Trước cửa còn có mấy bụi hoa vây quanh ở bên nhau, tầng tầng lớp lớp như tường vi, hoa hồng

Vừa sửa các chi tiết nhỏ lại cảm thấy mỹ mãn, tinh tế mà hấp dẫn

Cây cối hoa lá tạo thành một thế giới nhỏ của riêng mình

Niệm Sơ đặt tên bức tranh này là Khu vườn bí mật

Kỷ Vân và mọi người lúc nhìn thấy bức tranh đều ra vẻ suy nghĩ sâu xa

Chỉ là bức tranh miêu tả phong cảnh nhưng sắc thái lại thâm trầm mà độc đáo

Ai cũng phát hiện ra đây là nét vẽ phá cách

Nhưng lại đẹp để khiến mọi người cảm thấy thoải mái theo

Không biết bắt đầu từ lúc nào mà mỗi bức tranh của Niệm Sơ đều mang theo vài phần tươi mát, theo lời của fan nói thì chính là tâm hồn thiếu nữ, về nên một bức tranh đầy màu hồng

Trong lúc đang đợi ngày có kết quả, Niệm Sơ lại giống như những ngày trước, thậm chí càng thoải mái hơn

Nhưng Lý An Nhiên lại càng khắt trương, từ lúc cô nộp tranh anh không hề nhắc tới hay nói chuyện về nó, mỗi ngày đều đưa cô ra ngoài ăn nhà hàng mới mở, xem phim, đi dạo chơi

Rõ ràng là rất gấp gáp nhưng lại cố ý dẫn cô đi chơi. Niệm Sơ vừa cảm động vừa buồn cười, lại rất cảm thấy quý trọng anh

Thời tiết tháng năm dần nóng lên, ngày có kết quả càng gần. Lý An Nhiên một bên ôm ipad, ngón tay lướt trên màn hình chọn nơi đi du lịch

Niệm Sơ: “Sao anh lại đột nhiên muốn đi du lịch vậy?”

“Em muốn đi Maldives, Santorini hay là Roma?” Lý An Nhiên liệt kê ra mấy nơi cho cô xem hình ảnh

Niệm Sơ bị hấp dẫn bởi cảnh sắc, lại lướt một hồi phấn chấn kêu lên: “Em muốn đi Roma, thật đẹp.”

“Vậy đi nơi này, để anh đặt vé máy bay.” Lý An Nhiên đặt vé, Niệm Sơ lại hỏi: “Nhưng mà tại sao lại đi du lịch?”

Lý An Nhiên thuận miệng đáp: “Muốn đưa em đi chơi.”

Ngắn ngủn vài phút, anh đã đặt vé xong xuôi. Niệm Sơ thấy chuyến bay bỗng thấy quen quen

Cô nghiêng đầu sau đó đưa tay chỉ chỉ

“Không phải sau đó mấy ngày nữa là có kết quả sao?”

Lý An Nhiên cúi đầu hôn cô một cái, sau đó nhanh chóng thanh toán tiền vé

Xác định hành trình xong anh bắt đầu vui đầu tra thông tin, Niệm Sơ nhào qua đè anh trên sofa

“Em không có yếu đuối như vậy.” Niệm Sơ nằm trên người anh, đôi tay ôm cổ anh nghiêm túc nói

Lý An Nhiên thuận thế ôm eo cô, một tay để ở sau đầu, “Mặc kệ kết quả như thế nào, anh chỉ muốn em vui vẻ mà thôi.”

“Thật không?” Niệm Sơ hôn mặt anh, nhìn đôi mắt anh nghiêm túc hỏi

“Thật.”

Lý An Nhiên khẳng định nói, mắt anh trong trẻo đen nhánh, trên gương mặt đều là sự nghiêm túc, giữa mây nhu hòa ấm động lòng người. Niệm Sơ ôm chặt cổ anh, đưa người lại gần hôn môi anh

Cảm xúc mềm mại lại ướn nóng, lúc sau tách ra Niệm Sơ lại nhìn không được mà hôn nữa, Lý An Nhiên cắn môi cô, mềm nhẹ mút vào

Hôn một hồi lâu hai người mới tách ra, Niệm Sơ gối đầu lên cổ anh, cô cọ mặt trên làn da trắng. Giấy lát lại khẽ chạm môi anh

Người nọ khẽ thở dài

“Niệm Niệm...” Lý An Nhiên xoay người đè cô xuống dưới, môi hạ xuống, lẩm bẫm: “Em hôn anh đến nghiện luôn rồi à.”

“Em không có”, Niệm Sơ có chút ủy khuất kháng nghị, cô chỉ là muốn hôn anh thôi mà

Lý An Nhiên lại không cho cô lên tiếng trách móc, lời nói đều biến thành những lần rên rỉ thờ dốc

Sau trưa, gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào lướt qua da thịt, ấm áp thoải mái

Từ chuyến bay đến khách sạn du lịch, Lý An Nhiên đều sắp xếp vô cùng hoàn hảo. Cho đến trước khi đi một ngày, anh còn xếp hành lý cho Niệm Sơ

Kem chống nắng, mũ che nắng, còn cả đồ mặc. Niệm Sơ nhìn anh xếp đồ mà tò mò hỏi

“Sao lại mang cho em nhiều quần áo như vậy?” Quần áo của cô đã chiếm hơn nửa cái vali, Lý An Nhiên chỉ mang theo mấy bộ đồ

“Đồ mặc đẹp chụp ảnh” Lý An Nhiên tiếp tục xếp đồ không ngừng đầu lên

“Nhưng anh lại mang theo nhiều quá rồi thì phải?”

“Vì anh thấy em mặc bộ nào cũng đẹp.” Anh nghiêm túc nói

Niệm Sơ cười nghiêng ngả

Chuyến bay là vào lúc hai giờ chiều, ngày hôm sau hai người tỉnh ngủ xong mới chậm rãi rời giường ăn sáng, dọn đồ chuẩn bị ra cửa, đến sân bay cũng chưa muộn

Thời gian vừa đúng lúc, không sớm không trễ mà đăng kí vận chuyển hành lý. Mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay cuối cùng đến khi đáp xuống đã là sáng sớm

Niệm Sơ ngạc nhiên nhìn bầu trời đầy mây

Cô đang đứng đó thì Lý An Nhiên kéo cô đi, ra ngoài gọi taxi đi đến khách sạn

Dọc trên đường đi, cảnh sắc kiến trúc hoàn toàn khác xa với thành phố B. Niệm Sơ dựa vào cửa xe xem đến không chớp mắt

Lý An Nhiên ngồi bên cạnh cầm điện thoại, thấy người bên cạnh đang trầm trồ ngạc nhiên

Anh cười, lại xoa đầu cô

Thật tốt, mong em cứ mãi vui vẻ như vậy

Về khách sạn, hai người nghỉ ngơi một lát lại đi tham quan nơi khác

Đến thành phố ngập tràn phong cách Baroque, kiến trúc cổ kính, các giáo đường tu viện, mỗi chỗ đều là nơi lý tưởng để chụp ảnh

Niệm Sơ hưng phấn như một chú chim nhỏ, hoạt bát nhảy nhót

Từ lúc lớn lên cô rất ít khi tỏ ra như vậy

Lý An Nhiên nắm tay cô, cả tâm tình cũng vui vẻ

Choi từ sáng sớm đến 5h chiều, Niệm Sơ lại cảm thấy buồn ngủ. Lý An Nhiên tìm trên mạng một nhà hàng dẫn cô đi ăn, sau đó về khách sạn

Niệm Sơ tắm rửa xong liền đi ngủ, Lý An Nhiên thì bật máy tính làm việc đến 12h đêm

Ngày thứ ba ở Roma cũng là ngày có danh sách giải Luvu Huỳnh. Niệm Sơ đang tung đồng xu cầu nguyện

Tòa nhà màu trắng ngà, các bức tượng trần trụi nửa người, màu xanh trong biếc, khách du lịch thi nhau đi tham quan

Có cô bé tóc vàng mắt xanh cầm ly kem, còn có người xem di động mà hét chói tai. Niệm Sơ hưng phấn nhào tới ôm Lý An Nhiên, anh nhanh tay đỡ lấy cô. Niệm Sơ kích động đến nỗi nói năng lộn xộn

“Hình như có nhầm lẫn gì rồi!”

“Xem lại đi!” hốc mắt cô chưa xót, nghẹn ngào nói không nên lời

Lý An Nhiên ôm cô xoay một vòng, sau đó cúi đầu hôn, dịu dàng an ủi: “Niệm Niệm, em đứng nhất.”

“Nói bậy.” Niệm Sơ nhăn lại cái mũi, phản bác: “Lần trước em còn không lọt vào danh sách nữa kia mà!”

“Đó là do lúc đó giám khảo không có mắt thương thức.” Lý An Nhiên nói hươu nói vượn. Niệm Sơ trừng mắt anh, ôm eo cọ cọ

“Mặc dù em biết anh đang nói đùa nhưng em rất vui!”

Lý An Nhiên cười nhẹ, ôm cô vào lòng

Hai người cứ như thế vài giây

“Đúng rồi!” Niệm Sơ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn anh với vẻ mặt trịnh trọng: “Chỗ này linh nghiệm quá đi, để em đi cầu nguyện nữa.”

Nói ra không ai tin nhưng một lúc trước cô vừa cầu nguyện có thể lọt vào danh sách, lúc sau liền có kết quả

Niệm Sơ nhanh tay lấy tiền xu, đi tới chỗ cầu nguyện

Lý An Nhiên buông cô ra, nhìn người trước mặt đang chấp tay thành kính mà cảm thấy không đúng

Vừa rồi anh cầu nguyện cho chuyện của hai người, còn cô thì không!

Tức giận nha

Niệm Sơ cầu nguyện xong mới thấy Lý An Nhiên bên cạnh sắc mặt âm trầm, cô thấp thòm hỏi: “Anh sao vậy?”

“Niệm Niệm” Lý An Nhiên vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí cứng nhắc không gọn sóng

“Thì ra em không cầu nguyện cho chúng ta.”

“Thì ra trong lòng em anh vẫn kém hơn cuộc thi đó.”

Anh gột tay che ngực, biểu tình mất mát

“Thật là khổ sở.”

Niệm Sơ: “Em vừa mới cầu nguyện cho chúng ta mà!”

Cô nói xong, thấy thần sắc Lý An Nhiên không đỡ hơn mấy lại giải thích: “Lúc trước em không tin chuyện này đâu nên em thử ước một lần thôi, thật đấy!”

“Được rồi”, Lý An Nhiên vẻ mặt miễn cưỡng: “Anh đây tha thứ cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52

Editor: Thùy Linh

Hai người đi du lịch xong lại trở về những ngày bận rộn như trước. Lý An Nhiên đẩy nhanh tiến độ công việc nên mỗi ngày đều tăng ca đến khuya. Niệm Sơ cũng ngày đêm cày tác nghiệp

Trận chung kết kết thúc sẽ có triển lãm tranh vào tháng sáu, sau đó sẽ mời khách quý và giám khảo bỏ phiếu bình chọn

Quá trình dài lâu quen thuộc

Mỗi tác giả sẽ được mời đến, Niệm Sơ đã tham gia hai lần triển lãm tranh nhưng không giống như lần này

Lý An Nhiên đưa cô đi

Trong xe, Niệm Sơ ngồi cạnh Lý An Nhiên, cô nhớ đủ chuyện trước kia lắm lắm

“Anh lúc nào cũng cẩn thận chăm sóc em, nhưng em lại không.”

Cô mới nói được một nửa thì Lý An Nhiên lên tiếng

“Bởi vì em là trân quý của anh.”

“Cho nên anh phải bảo vệ em để không có chuyện gì xảy ra.”

Anh hy vọng Niệm Niệm của anh mãi vô tư tươi cười như vậy

Giống như cô gái nhỏ trước kia, vừa đơn thuần, thiện lương lại thiên chân

Đến nơi, hai người chào hỏi chủ sự sau đó đi xem một vòng. Lý An Nhiên kéo cô đến một bên nói nhỏ

“Niệm Niệm...”

“Dạ?”

“Anh thấy tranh của bọn họ không đẹp bằng tranh của em.”

Niệm Sơ đỏ khốc đỏ cười, còn anh làm làm như đó là chuyện đương nhiên

“Không nghe anh, anh lúc nào cũng thiên vị em.” Cô bắt đầu dĩ phản bác

“Ừ, đúng nhỉ.” Lý An Nhiên gạt đầu, bưng tỉnh ngộ: “Đúng là anh đối với em còn bất công.”

“Thật là anh cảm thấy em giỏi hơn họ.” Anh lại nghiêm túc bổ sung

Niệm Sơ: “...”

Triển lãm tranh diễn ra cả một buổi sáng cho đến gần trưa. Kết quả thì buổi chiều mới công bố, sau đó họa sĩ đạt giải sẽ phát biểu cảm nghĩ, toàn bộ triển lãm tranh viên mãn kết thúc

Bỏ phiếu xong Niệm Sơ cùng Lý An Nhiên đi ra ngoài ăn trưa. Suồn, thịt kho tàu và giò heo hầm, ăn đến vô cùng thỏa mãn. Giữa trưa lại lên xe nghỉ ngơi đợi kết quả

Hai giờ chiều, nhân viên sắp xếp bàn ghế

So với buổi sáng náo nhiệt thì bây giờ vắng hơn, bên phải là bục nhận giải, ở dưới là dãy ghế nhưng màu đỏ

Sắp xếp chỉnh tề, sau lưng còn dán tên mỗi người

Niệm Sơ nắm tay Lý An Nhiên đi tìm chỗ ngồi

Nghi thức trao giải bắt đầu, đầu tiên là các vị chủ sự phụ trách phát biểu, vừa dài dòng buồn ngủ, Niệm Sơ dựa đầu lên vai Lý An Nhiên, vô thức chơi ngón tay anh

“Hồi hộp không?” Anh nghiêng đầu lại hỏi nhỏ

“Có”, Niệm Sơ lần này không che giấu mà gật đầu

Ai cũng sẽ hồi hộp như cô

Niệm Sơ nhìn mọi người xung quanh, hóa ra ai cũng vậy

Người trên bục nói chuyện không nhanh không chậm, bắt đầu chuẩn bị đọc kết quả

“Trong tay tôi lúc này là kết quả rất khó để đoán trước. Không để mọi người chờ thêm nữa, sau đây tôi xin công bố.”

“Giải ba lần lượt là Trương Ôn, Tôn Nham, Tô Phi.”

“Giải nhì là..”

Công bố lần lượt những cái tên làm Niệm Sơ càng hồi hộp siết chặt tay Lý An Nhiên

Giải ba có ba người, giải nhì có hai còn giải nhất chỉ có duy nhất một người

Người trên bục đã công bố xong giải nhì

“Tiếp theo là giải nhất.”

Niệm Sơ ngừng thở, ánh mắt không rời trên bục

Bên tai nghe thấy rõ ràng

Một giọng nam phần khởi vang lên, giống như là một ảo giác

“Lần này giải nhất của cuộc thi Lưu Huỳnh chính là...”

“Niệm Sơ!”

“Năm ấy họa sĩ trẻ hai mươi tuổi đã tham gia ba lần, hai lần đến trận chung kết, hiện giờ đã đạt được quán quân.”

“Chúng tôi xin chân thành chúc mừng cô!”

Mọi người vỗ tay còn Niệm Sơ ngây ngốc mờ mịt đứng lên, trong mắt không biết gì, người ở trên bục vẫn còn đang nói

“Xin mời Niệm Sơ phát biểu cảm nghĩ.”

Lại vỗ tay lần nữa Niệm Sơ mới hoàn hồn

Lý An Nhiên đẩy nhẹ cô về phía trước, cô đi lên bục, cả người còn không dám tin là thật

Ánh đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu, vừa sáng vừa chói mắt

Cô nhìn những gương mặt xa lạ phía dưới, cuối cùng lại dừng lại gương mặt quen thuộc đang mỉm cười với cô

Lý An Nhiên vỗ tay

Niệm Sơ nhẹ nhàng cười khẽ

Cô rũ mắt, nhận micro trong tay, giọng nói bình tĩnh

“Bức tranh này được gọi là Khu vườn bí mật, bởi vì mỗi người khi còn nhỏ luôn tưởng tượng ra một nơi như vậy. Ở một nơi vắng vẻ không người, là một căn nhà nhỏ, sinh hoạt hằng ngày.”

“Nhưng mà càng lớn lên, hiện thực sẽ phá vỡ trí tưởng tượng nên những điều như vậy rất đáng quý.”

“Tôi muốn lưu giữ lại kỷ niệm đẹp này.”

Niệm Sơ nói xong mọi người liền vỗ tay, cô ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp lại kiên định, con ngươi đen nhánh phát ra ánh sáng, cô chậm rãi mở miệng

“Hi vọng mọi người đều có thể giữ lại những ước mơ ban đầu của mình, tìm được quá khứ, tìm được con người của chính ta.”

Triển lãm tranh kết thúc, truyền thông đua nhanh đưa tin về giải Luru Huỳnh. Niệm Sơ là quán quân nên luôn được thấy ở các trang báo lớn

Khác với những người trước, bức tranh của Niệm Sơ vô cùng giản dị nhưng lại được nhiều người yêu thích

Đặc biệt là câu nói kia, khiến nhiều người tán thưởng

[Má ơi, bức tranh này giống hệt như trí tưởng tượng của tôi, tại sao lại có người vẽ đẹp đến như vậy nhỉ?]

[Tác giả nói đúng ý tôi, huhuhu chuẩn bị từ chức về quê thôi!]

[Nói thật thì đây là tác phẩm đẹp nhất từ trước đến nay]

Bình luận trên trang web tăng vọt, người theo dõi weibo Niệm Sơ cũng tăng. Vì truyền thông sôi nổi đưa bài nên weibo Niệm Sơ gần 10 nghìn người theo dõi

[Em siêu thích tranh chị vẽ luôn aaa tại sao bây giờ mới phát hiện ra chị chứ, đáng tiếc quá]

[Rất thích Khu vườn bí mật của chị, cũng rất hâm mộ, vì chị nên em sẽ luôn cố gắng. Cố lên, chị nhất định sẽ thành công!]

Niệm Sơ cũng bởi vậy mà được phong cho là tiểu tươi mát họa sĩ, tươi mát nữ thần

Ngày thứ ba sau khi triển lãm kết thúc, Niệm Sơ nhận được điện thoại của người chủ sự, được cho biết là bức tranh của cô được ra giá với 18 vạn

Niệm Sơ trước kia đạt giải cũng có danh tiếng nhưng không ngờ tranh của cô lại được ra giá cao đến như vậy

Niệm Sơ với việc này không để tâm nhưng cái cô chú ý nhất chính là cơ hội được tham gia triển lãm tranh Trung Quốc!

Lúc còn nhỏ, cô biết đây là triển lãm tranh quy cách tối cao, có thể được tham gia chính là rất có tài

Khi đó còn nhỏ có người hỏi cô sau này muốn làm gì, cô liền đáp, làm họa sĩ và tham gia triển lãm tranh Trung Quốc

Sau này lớn lên mới hiểu được việc này khó khăn đến mức nào nhưng cuối cùng cô cũng đạt được ước mơ

Mùa hè đến, Niệm Sơ chính thức rời phòng vẽ của Thành Giai

Phong cách vẽ của cô vô cùng đặc sắc, mấy năm tại đây đã được giáo viên đầy kinh nghiệm dạy dỗ nên kỹ xảo vô cùng thành thực

Có thể làm một họa sĩ đơn tự vẽ tác phẩm của chính mình

Kỳ thật mọi người ở phòng vẽ đều có riêng phòng vẽ của chính mình, ví dụ như Kỳ Vân, ngoài những lúc ở lớp Thành Giai thì cậu luôn ở trong phòng riêng

Phong cách của bọn họ gần giống như Thành Giai, tiếp tục học tập cũng không đáng trách nhưng Niệm Sơ muốn chọn con đường riêng của mình. Thành Giai cũng không ý kiến

Lý An Nhiên mua một căn hộ bên cạnh, khai thông bức tường xây cho cô một phòng vẽ riêng

Hai phòng một sảnh đã được tân trang thành nơi rộng rãi, sáng ngời

Có ban công nhìn ra, cửa sổ pha lê sát đất, tấm màn màu trắng theo gió lay động

Đúng theo ý cô muốn

Ban ngày đi học còn buổi tối về dọn phòng, tận dụng luôn cả những ngày nghỉ cuối tuần

Mệt nhưng lại rất vui

Nửa tháng trôi qua, Niệm Sơ vừa lòng ngắm nhìn thế giới riêng của mình, ánh mắt nhìn qua bốn bức tường trắng bắt đầu làm việc

Lấy bản vẽ ra, mặc tạp dề vào. Niệm Sơ đứng bên cạnh cái thớt chữ A bắt đầu vén áo

Lý An Nhiên tan làm trở về, toàn bộ căn nhà an tĩnh không tiếng động. Phòng khách không bật đèn nhưng có ánh sáng chiếu lại đây

Lý An Nhiên đi đến chỗ phát ra ánh sáng

Tầm mắt ngày càng trống trải, hình ảnh xung quanh cũng rõ dần lên, cánh cửa mở ra, trong không gian rộng rãi, ánh đèn sáng tỏ

Một thân ảnh cao cao đứng cạnh bản vẽ, trong tay đang cầm cọ, vẽ từng nét lên bức tường

Sắc thái của cô rực rỡ, nét vẽ trên tường như một loại đồ án thần kỳ, tràn đầy chiếm hơn nửa không gian, như thể giới trong mộng

Niệm Sơ đứng giữa nơi đó, tựa như một nàng công chúa Bạch Tuyết

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Editor: Thùy Linh

Bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Đồng hồ trên tường đã điểm đúng 10 giờ tối, Niệm Sơ xoay cổ mới phát hiện người nào đó đang đứng ở cửa

Lý An Nhiên lặng lẽ đứng đó nhìn cô

“Ồ, anh về lúc nào vậy?” Niệm Sơ từng bước xuống thang, đưa tay cời tạp dề

“Được một lúc rồi.” Lý An Nhiên giúp cô vén lọn tóc ra sau tai, nhẹ giọng trả lời

“Sao anh không kêu em?”

“Thấy em chuyên tâm như vậy không nỡ quấy rầy.”

“Dạ.”

Niệm Sơ đi đến phòng bếp rửa tay. Lý An Nhiên lấy nước uống thì bỗng nhiên hỏi: “Em chưa ăn cơm chiều đúng không?”

Niệm Sơ sững sốt, lắp lẩm

“Em ăn rồi nhưng bây giờ lại đói bụng quá, lát nữa kêu com hộp nha.”

Lý An Nhiên bất đắc dĩ nhìn cô, đi qua cốc đầu cô một cái rồi bật lửa nấu mì

“Em dọn dẹp hết rồi sao?” Lý An Nhiên kéo ghế dựa phía đối diện ra ngồi nói chuyện với cô

“Dạ, em trang trí trên tường một tí nữa là xong.” Niệm Sơ gấp mì, miệng thổi thổi

Lý An Nhiên cười nói: “Từ từ nào, đừng vội.”

Phòng vẽ được trang hoàng xong xuôi là Niệm Sơ thường xuyên ở đó đến nửa đêm. Không những vậy mà còn có nhiều người muốn hợp tác với cô

Tề Minh giới thiệu cho một vài người

Còn có Thành Giai, không biết người quen ở đâu ra mà toàn là nhân vật nổi tiếng, nói trong nhà có cháu gái rất thích tập tranh của cô nên muốn mua về

Đương nhiên Niệm Sơ vô pháp cự tuyệt, nhưng ngay cả Kỳ Vân, Lý Mẫn đều nói nhà có đứa em họ nên muốn mua một bộ về khoe

Nét vẽ của Niệm Sơ trẻ con nên đương nhiên mấy đứa nhỏ sẽ rất thích

Đại học năm ba đương nhiên khó rất nhiều so với năm hai. Niệm Sơ ở nhà, rồi giường rửa mặt xong liền vào phòng vẽ tranh bắt đầu chuyên tâm học hành

Ch đến khi bụng kêu gào mới ra ngoài kiếm ăn

Mỗi ngày như vậy nhàm chán nhưng lại vô cùng thoải mái

Làm việc mình thích, tính ra là bận rộn nhưng cảm thấy phong phú, tuy nhiều khi mệt mỏi nhưng khoảnh khắc ấy cũng mau chóng tiêu tan

Mùa đông lại đến, tập tranh cũng phát hành đúng hạn, những tập vẽ được đặt trước cũng xong xuôi, ai nấy cũng vui mừng

Niệm Sơ bởi vậy mà cũng kiếm được ít tiền

Đàm Nhã và Niệm Thanh là giáo viên nhưng ở thành phố B này mỗi tác đất là tác vàng, tiền thuê nhà rất đắt

Tiền cô kiếm được không là bao nhiêu

Nhưng cô muốn tiết kiệm những đồng này để sau này dùng đến

Cuối năm công ti của Lý An Nhiên thường tổ chức họp thường niên. Lần này mang theo cô, tuy Niệm Sơ không thích tham dự nhưng Lý Khâm nói đã đính hôn rồi nên phải ra ngoài lộ mặt

Lý Khâm nói xong, Thư Giai liền nói nhỏ với cô: “Niệm Niệm, nói đơn giản là con đi công khai chủ quyền ấy, con không biết có nhiều người thèm con trai của dì đến mức nhỏ dãi à”

“Năm ngoái có đến bốn năm người có ý định vào người nó, ai cha”

“...” Niệm Sơ nhìn Lý An Nhiên bên cạnh, anh ho nhẹ hai tiếng: “Mẹ, nồi canh sôi rồi.”

“Ồ, thật không?” Thư Giai kinh hoàng hỏi, Lý An Nhiên khẳng định gật đầu, mặt đầy chân thành: “Thật mà, con người thấy mùi luôn rồi.”

“Vậy để mẹ đi xem.” Bà lập tức đứng dậy chạy vào phòng bếp. Lý An Nhiên sau đó kéo Niệm Sơ nói với Lý Khâm: “Ba, con lên lầu trước, ba mẹ cứ nói chuyện đi.”

Lý Khâm nhìn hai người rồi gật đầu

Trong phòng, Niệm Sơ dù bận vẫn ung dung ngồi trên giường, nhìn chăm chăm anh, trên mặt đầy thú vị

“Mấy cô gái trẻ có thơm không?”

“Có mềm mại không?”

Căn phòng tối tăm, tuy đã vào đông nhưng ấm áp. Niệm Sơ mặc áo lông màu trắng ngửa đầu nhìn anh cười, cổ áo rộng lộ ra cổ trắng nõn cùng xương quai xanh mảnh khảnh

Đôi tay cô chống ở hai sườn, thân mình hơi nghiêng về phía trước, cổ áo theo đó mà rũ dài xuống. Lý An Nhiên đứng ở trước mặt cô đương nhiên đã thấy hơn nửa

Anh than nhẹ, sau đó duỗi tay đè bả vai Niệm Sơ

“Không thơm cũng không mềm bằng em”

“Anh muốn làm gì?” Niệm Sơ nằm trên giường, đôi tay bị anh đè lại. Lý An Nhiên nằm trên người cô, khoe miệng cười

“Làm việc.”

Nói xong, môi Niệm Sơ đã bị lấp kín, cô giãy giụa nhưng không thoát được, nức nở: “Sao anh lại...”

Lời nói đều bị nuốt vào trong bụng, Lý An Nhiên cắn cánh môi cô một hồi mới di chuyển xuống, cô cảm giác được mềm ướt dán ở trên da thịt. Niệm Sơ cố nén run rẩy, nói

“Em lại chọc anh chỗ nào sao.”

Động tác Lý An Nhiên chưa dừng lại, xoa thân người cô, giọng nói đến trầm khàn

“Vì em thơm tho mềm mại”

“Làm anh muốn thưởng thức.”

Oanh một tiếng, mặt Niệm Sơ đỏ ửng, nháy mắt cô như con tôm bị nấu chín

Nhiệt độ trong phòng tăng lên, da thịt trong chăn dần toát ra một lớp mồ hôi, tương dán cọ xát, tiếng thở dốc than nhẹ giao hòa quanh quẩn trong phòng. Cách một cánh cửa

Thư Giai ở phòng khách lẩm bẩm: “Hai đứa kia thế mà lại gạt em, đúng là muốn làm loạn mà. À mà sao hai đứa lên lầu như vậy còn chưa xuống?”

“Ồ trong phòng thì có gì vui...”

Lý Khâm đang đọc báo thì ngẩng đầu lên, đẩy cái kính trước mặt lên nhìn bà rồi lại cúi đầu, thuận miệng nói: “Mấy người sắp cưới đều muốn ở riêng bên

nhau, em không cần lo cho tụi nó.”

Nằm ấm áp trong chăn, Niệm Sơ cả người bần rần

Cô ngước mắt nhìn lên thấy môi sắc anh đỏ bừng, gương mặt ửng hồng với lông mi nồng đậm dài cong vút cong nhẹ nhẹ

Lý An Nhiên bắt được tay cô, sau đó cúi đầu hôn bờ vai trắng tinh tể. Thân mình Niệm Sơ lại run rẩy

“Đừng làm loạn nữa” cô lẩm bẩm

Lý An Nhiên lại hôn phía sau lưng cô

“Em mệt rồi.” Niệm Sơ nức nở

Toàn bộ quá trình lại kéo dài, Niệm Sơ bị anh nhào nặn thành nhiều tư thế

Nháy mắt xụi lơ xuống dưới, trước mắt là một mảnh trắng xóa

“Em cứ ngủ đi.” Lý An Nhiên thấp giọng

Niệm Sơ lúc này mới buông đề phòng, thả lỏng thân mình chìm vào giấc ngủ

Cảm giác mơ màng được anh hôn lúc sau rồi xuống giường, khăn bông nóng ướt cọ qua toàn thân. Đến khi chạm được cơ thể ấm áp của anh thì Niệm Sơ mới an ổn ngủ

Mãi đến lúc cơm chiều cô mới bị Lý An Nhiên đánh thức. Hai người rửa mặt xong xuống lầu, phòng khách đã toàn thơm mùi cơm

Thư Giai không nói gì, nhưng lúc ăn cơm lại nhai không ngừng, Niệm Sơ không dám ngẩng đầu dậy còn Lý AN Nhiên lại ngồi đó cười nói

“Mẹ, lúc ăn với lúc ngủ không nên nói chuyện.”

Lý Khâm còn nói thêm: Đúng vậy, Niệm Sơ ăn cơm đi con.”

Thư Giai: “...”

Còn nửa tháng nữa là hộp thường niên, Thư Giai liền dẫn Niệm Sơ đi mua đồ. Lý An Nhiên nhận làm tài xế đi cùng hai người

Niệm Sơ không kén chọn, tuy mấy loại váy rườm rà một màu nhưng cũng khiến cô thích thú

Hai người phụ nữ giống như cá ngoài đại dương, hưng phấn thử cho nhau, sau đó lại khen tấm tắc: “Oa, cái này đẹp quá.”

“Cái kia cũng đẹp!”

“Lại đây thử xem!”

Thư Giai thỏa mãn kéo cánh tay Niệm Sơ, lại nhìn không được mà mắng Lý An Nhiên bên cạnh

“Niệm Niệm vẫn là hợp với di nhất. Con không biết đâu, mỗi lần đi cùng hai cha con đi thử đồ nha, một người thì trưng ra gương mặt khó chịu còn một người cứ cầm điện thoại, căn bản là không thèm để ý đến di”

“Mẹ”, Lý An Nhiên nghe vậy thì cắt điện thoại, bắt đầu nhìn mẹ mình

Thư Giai không để ý đến anh, đem quần áo cho Niệm Sơ đẩy cô phòng thử đồ. “Mau đi thử đi con, dáng Niệm Sơ đẹp như vậy chắc chắn mặc vào sẽ xinh nhất thế giới”

Có đẹp nhất thế giới hay không thì Lý An nhiên chưa chắc nhưng đến khi Niệm Sơ mặc một bộ váy dài mỏng màu xanh đậm thì anh lại hô hấp khó khăn, không nổi nhìn chỗ khác

“Đẹp không?” Niệm Sơ nghiêng đầu, nhìn anh cười ngượng ngùng

“Đẹp.” Lý An Nhiên vẫn luôn nhìn cô

Sau đó thử thêm vài bộ nữa, bộ nào vừa với Niệm Sơ là Lý An Nhiên mua hết. Niệm Sơ không cần anh kịp nên chỉ nhìn anh thanh toán

“Anh mua nhiều vậy làm gì, mặc có hết đâu.” Cô nhún mày oán giận, trong mắt đều là đau lòng

“Ai nói mặc không hết” Lý An Nhiên cất thẻ vào túi, cúi người nói nhỏ bên tai cô: “Mặc không hết thì về nhà mặc cho anh ngắm.”

“Ở nhà mặc lễ phục làm gì?” Niệm Sơ nghi hoặc

Lý An Nhiên cười, ý vị thâm sâu, anh cúi người xuống, môi anh cơ hồ là chạm được vành tai của cô

“Anh muốn tự mình cởi nó ra.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Editor: Thùy Linh

Vào ngày đó, trời giá rét, cho dù là có máy sưởi nhưng đám mặc lễ phục mỏng thì đúng là dửng si

Niệm Sơ bị Lý An Nhiên ôm eo, quần chặt áo choàng trên người

Cô nhìn những người phụ nữ mặc đồ lộ ra cánh tay cùng xương quai xanh lại rùng mình

“Mấy người đó không biết lạnh hả anh?” Niệm Sơ ngửa đầu hỏi

“Miễn đẹp là không người ta quan tâm đến cái lạnh.” Lý An Nhiên bình tĩnh trả lời

“...Vậy à.”

Họp thường niên chính thức bắt đầu, từ tổng giám đốc đến các vị lãnh đạo bắt đầu đọc diễn thuyết. Lý An Nhiên mặc tây trang màu đen đứng ở trên bục, dáng người thẳng tắp đỉnh đạc, dung mạo xuất sắc

Niệm Sơ nhìn người trên bục khí chất ngời ngời mà cảm thấy tự hào

Người đó là của cô đấy

Lại nghĩ đến những chuyện tối qua, Niệm Sơ lắc đầu cười

Quả nhiên không ai biết anh có bao nhiêu tật xấu

Lý An Nhiên nói xong đi xuống ngồi cạnh cô. Niệm Sơ còn chưa kịp nói với anh thì anh đã thấp giọng hỏi: “Lúc này em lắc đầu cười cái gì?”

Niệm Sơ: “Không có gì.”

Lý An Nhiên nheo một cái bên hông cô, thấp giọng uy hiếp: “Nói nào!”

“Á” cô hô nhỏ một tiếng, sau đó ánh mắt hoảng loạn nhìn xung quanh rồi quát khê: “Anh đừng làm loạn mà.”

“Anh làm loạn?”

“Đừng mà, Lý tổng, mọi người đang nhìn anh kìa.” Niệm Sơ chỉ trỏ, đúng là mọi người đều nhìn lại đây

Lý An Nhiên: “...” Có chút tức giận

Phát biểu xong mọi người đi ăn cơm, bắt đầu xã giao

Niệm Sơ đi theo Lý An Nhiên khắp nơi, cùng nói chuyện với các cổ đông công ty. Chưa kịp nhớ kỹ mặt mọi người thì lại bị Thư Giai kéo đi đến một chỗ chào hỏi các di

Mặt cô đỏ dần lên vì rượu, mọi người biết Niệm Sơ lại muốn kéo cô lại hàn huyên một lúc. Miệng lưỡi Niệm Sơ đắng khô, ly rượu trong tay dần thấy đầy

Thấy cô mệt mỏi, Thư Giai cũng đưa cô về nghỉ ngơi. Niệm Sơ liền tìm chỗ vắng vẻ ngồi xuống

Giữa sân ăn uống linh đình, đàn ông mặc tây trang, mang giày da cùng phụ nữ ăn mặc tinh xảo quý phái cười đùa

Lý An Nhiên cầm ly rượu đi xã giao, ánh mắt thường nhìn lạo cô

Niệm Sơ trong túi xách có đem theo bút và tập vẽ, lúc này có thấy mệt mỏi nên cô lười biếng ghé vào trên bàn, lung tung vẽ vài đường nét

Tác dụng của rượu Champagne rất lớn, trước mắt dần mờ hồ, Niệm Sơ tay chống đầu bắt đầu cảm thấy buồn ngủ

“Lý tổng?”

Lý An Nhiên bỗng nhiên hoàn hồn, mỉm cười nhìn người trước mặt: “Thật xin lỗi.”

“À, không có việc gì, hạng mục vừa rồi...?” Người nọ thử hỏi, Lý An Nhiên vẫn luôn nhìn Niệm Sơ đang ngồi nơi đó, anh mau chóng trả lời

“Chuyện này lại nói sau, xin lỗi tôi phải đi trước.”

Anh gật đầu tạ lỗi, sai bước đến Niệm Sơ

“Niệm Niệm?” Lý An Nhiên vỗ gương mặt cô

Niệm Sơ ngẩng đầu mở mắt ra: “Hửm?”

“Em uống say?”

“Không có...”, Niệm Sơ liên tục lắc đầu nhưng thân mình còn không vững, ôm chặt eo anh ngủ thiếp đi

Lý An Nhiên đỡ cô rồi nhìn xung quanh, cũng may mọi người ít để ý bên này. Anh dọn dẹp giấy bút trên bàn, bỏ vào túi

Sau đó một phen ôm cô

“Anh đưa em vào phòng nghỉ ngơi nhé.”

“Dạ” Niệm Sơ mơ hồ lên tiếng

Lúc Niệm Sơ nghỉ ngơi thì đã đến lúc rút thăm trúng thưởng, người phụ trách đi tìm Lý An Nhiên

Trong lúc nhất thời, có người vui có người buồn vì phần thưởng có giá trị rất lớn

Àm ĩ hơn nửa buổi tối, họp thường niên cũng gần kết thúc. Mọi người dần tan cuộc còn Lý An Nhiên xoa thái dương, có chút mệt

Lúc Niệm Sơ tỉnh dậy, tài xế ở phía trước lái xe còn Lý An Nhiên ôm cô ở phía sau, cầm đầu trên đỉnh đầu cô ngủ

Bên trong xe ánh đèn mờ mờ, một đường vầng vàng. Lúc này Niệm Sơ không còn buồn ngủ cũng không cảm thấy say

Niệm Sơ sờ đôi tay đang để bên hông cô, sau đó lại hôn nhẹ lên môi anh. Lý An Nhiên không động tĩnh, chắc anh đã thấm mệt

Vị trí khách sạn không xa, chỉ trong chốc lát xe dừng lại. Niệm Sơ đẩy anh, Lý An Nhiên mới mơ màng mở mắt

Xuống xe, bước đi lảo đảo. Niệm Sơ đỡ anh, biết chắc anh đã uống say

Ánh trăng chiếu lên mặt đất, vào mùa đông rất hiếm khi trăng sáng như vậy. Niệm Sơ mở cửa, để anh trên giường sau đó cởi giày và áo khoác cho anh. Cô lên mạng tìm cách nấu canh giải rượu

Nấu xong anh miễn cưỡng uống hai hóp, Niệm Sơ nghĩ lại đồ nước ấm cho anh đi tắm, sau đó đi ngủ ở bên phòng khách

Buổi sáng Lý An Nhiên tỉnh dậy tắm rửa xong mới thấy thoải mái vài phần, anh nói người dọn phòng đổi khăn trải giường lúc sau mới phát hiện trên giường thiếu một chiếc gối

Hôm qua cô ghét bỏ anh?

Lý An Nhiên ngay tức khắc có điểm sinh khí

Ngẫm lại chính anh ngày thường đối với cô tốt như thế nào, Niệm Sơ lại như vậy. Chốc lại trong anh lửa giận tuôn trào

Anh mở cửa đi ra ngoài, Niệm Sơ đang ở phòng khách ôm gối đọc sách

“Sao hôm qua em không ngủ với anh?” Lý An Nhiên chất vấn, một phen giật lấy cuốn sách trong tay cô, đem Niệm Sơ đè trên ghế sofa, thuận tay vứt luôn cái gối vương vãi kia

Hai thân thể cách nhau một lớp quần áo mỏng

Niệm Sợ cười, duỗi tay ôm lấy anh, ngửi ngửi: “Anh An Nhiên thơm quá đi.”

Cô nũng nịu nói, sau đó lại hôn anh

Lý An Nhiên mới đó lại hóa mềm như bông

Với người trước mặt anh vô lực chống cự

“Hừm”, anh nói thầm, hô ở cổ Niệm Sợ lại không kim được mà cắn

Niệm Sợ tròn nẻ, nhịn không được mà khanh khách cười

“Em còn cười!” Lý An Nhiên đè cô ở sofa hưng hăng một hồi

Đầu xuân, triển lãm tranh Trung Quốc bắt đầu mở đăng kí vào tháng ba, tháng năm liền tiến cử tác phẩm, tháng sáu công bố danh sách, sau đó ủy hội bình chọn

Căn bản là không khác gì giải Lư huyệnh lẫn, nhưng thời gian gấp gáp, cấp bậc cũng khác nhau như trời với đất

Triển lãm tranh Trung Quốc bình chọn nghiêm khắc, cả nước biết mấy họa sĩ, tác phẩm cũng là trăm hoa đua nở, trong đó không thiếu người nổi tiếng

Niệm Sợ không hi vọng cô đạt giải, nhưng cô mong tác phẩm của mình có thể vào được cửa triển lãm. Trong đầu cô có vài ý tưởng, Niệm Sợ liền khai bút, từ ngày đến đêm không nhắm mắt nghỉ ngơi

Mỗi lần đều vẽ đến rạng sáng, Lý An Nhiên mắng cô thì mới dừng tay, nhanh chóng rửa mặt liền chui đầu vào giường nặng nề thiếp đi

Buổi sáng đồng hồ báo thức kêu lúc bảy giờ, Niệm Sợ tắt đồng hồ rời giường. Mỗi lần Lý An Nhiên tỉnh lại thì bên cạnh anh trống trơn

Sờ thử cũng không còn độ ấm

Niệm Sợ đã phác thảo xong, chỉ cần tô màu

Mỗi tác phẩm cô vẽ không quá một tuần

Nhưng thành phẩm trong đầu được phác họa ra, Niệm Sợ lại cảm thấy thiếu cái gì

Hình ảnh rất đẹp, phối màu cũng chuẩn, kỹ thuật không thể bắt bẻ

Nhất định là sẽ đạt giải

Nhưng lại không toát lên vẻ tươi mát

Niệm Sợ buồn rầu không ăn không uống, lúc này đã qua một tháng, hạn chót nộp bài gần trước mắt

Cô uể oải ngồi trước bàn vẽ, mờ mịt nhìn tác phẩm còn chưa khô màu

Thời tiết tháng tư còn chút lạnh lẽo, không khí lạnh từ sân nhà len vào thân thể

Niệm Sợ rung mình đứng lên, cầm đồ vào phòng tắm. Khoảnh khắc nước ấm bao quanh, toàn thân lỗ chân lông thoải mái, cô sấy khô tóc chui vào chăn bông mềm mại

Nửa tháng nay mệt mỏi, Niệm Sợ khép lại mắt

Buổi tối Lý An Nhiên về nấu cơm xong mới đánh thức cô dậy. Niệm Sợ ngủ sâu như vậy chắc chắn cô rất mệt mỏi

Cơm nước xong, Niệm Sợ lại đánh răng rửa mặt ngồi ôm gối trên sofa trong tay cô nhấn điều khiển, màn hình tắt bật, trong mắt là một mảnh mờ mịt

Lý An Nhiên tắm rửa xong đi ra ngoài

“Em muốn xem phim không?” Anh dịu dàng hỏi

Niệm Sợ ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt ngập nước đáng thương. Giấy lát cô nhẹ nhàng gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Editor: Thùy Linh

Lý An Nhiên đi qua mờ máy chiếu, tắt đèn, phòng khách trở nên vô cùng tối. Trên tường ánh sáng đan xen, phim dần bắt đầu

Hai người nằm ở sofa đầu dựa đầu, cái chân mỏng, gối ôm rơi vương vãi

Hai người an tĩnh không tiếng động

Hồi lâu, nhân vật chính xuất hiện trên màn hình, cốt truyện chậm rãi triển khai. Lý An Nhiên nhìn người bên cạnh, Niệm Sơ đang nhìn màn hình, ánh mắt trống trải

“Niệm Niệm.” Lý An Nhiên kêu cô

Niệm Sơ như bưng tỉnh, nghiêng đầu nhìn anh

Niệm Sơ chớp mắt, đầu cô gác trên cổ anh

“Anh ơi...” Cô nhỏ giọng ní non, thanh âm nhẹ đến mức làm Lý An Nhiên cứ ngỡ ảo giác. Niệm Sơ lâu rồi mới kêu anh như vậy

Từ lần nọ ở ngoài cô kêu anh bị người khác trêu đùa, lúc sau liền sửa gọi là anh An Nhiên, giọng nói giòn giã êm tai

Niệm Sơ kêu đến vui sướng, Lý An Nhiên cũng tùy ý cô

Chỉ có những lần ở trên giường, Lý An Nhiên sinh hứng bắt cô gọi anh. Niệm Sơ không chịu, Lý An Nhiên liền dùng lực đâm cô, cho đến lúc cô khóc lóc kêu anh mới thôi

Giọng nói kia vừa mềm mại, âm cuối còn khẽ run, mỗi lúc đó đều khiến Lý An Nhiên mất kiểm soát, dùng sức càng mạnh, Niệm Sơ chỉ có thể cầu xin anh

Nhưng mà cô càng kêu thì anh càng phấn khởi, thời gian dài Niệm Sơ mới phát giác, không xin tha nữa mà chỉ kêu rên, bộ dáng ủy khuất

Lý An Nhiên càng thích thú

Mà hiện tại tình huống này là không nên, Lý An Nhiên lại bị cô gọi lên dục vọng

“Ừ...”, anh nhẹ nhàng lên tiếng, ngữ điệu lại trầm thấp, ánh mắt thâm sâu nhìn cô

Niệm Sơ trong chớp mắt liền nhạy bén được cảm giác biến hóa, cô im lặng lúc sau hôn môi anh

Mềm mại ấm áp, hô hấp nóng hổi phả vào trên mặt, Lý An Nhiên mím môi môi cảnh báo: “Niệm Niệm, em đừng dụ dỗ anh.”

Niệm Sơ không nói chuyện chỉ lại gần ngậm lấy môi anh, sau đó đưa lưỡi cạy khớp hàm, quấn lấy lưỡi anh

Cánh tay mềm mại cũng ôm lấy cổ anh. Lý An Nhiên cơ hồ theo bản năng ôm lấy cô, đôi tay nhún chặt eo

Hôn xong Niệm Sơ đã bị lý An Nhiên đè dưới thân. Hai người đối diện vài giây, Lý An Nhiên hít sâu một hơi, xoay người nằm trở lại

“Ngoan ngoan xem phim”, anh trầm giọng nói

“Tâm tình không tốt, không muốn xem.” Niệm Sơ uể oải

“Vậy đi ngủ nhé.” Lý An Nhiên cố nén nói ra những lời này, phải nói rằng cả một tháng nay anh chưa hề chạm Niệm Sơ

Mỗi ngày thấy cô mệt mỏi mà đau lòng, nếu có nảy lên dục vọng thì cũng cố nén

Nhưng Niệm Sơ lúc này đang chủ động khiêu khích anh

“Em ngủ cả chiều rồi”, Niệm Sơ nói

“Bây giờ không ngủ nữa?”

“Dạ.”

Lý An Nhiên mở to mắt nhìn cô không di chuyển

Giọng nói anh vang lên, vừa dễ nghe vừa mê hoặc

“Vậy em muốn làm gì?”

“Muốn yêu anh.”

Lý An Nhiên không chịu nổi nữa cúi người hôn cô

“Chính em nói.”

“Cũng đừng hối hận.”

Giọng nói hung dữ ở bên tai, Niệm Sơ cười ôm lấy anh

Ngón tay lưu luyến đi xuống, lướt qua cổ và xương quai xanh, Lý An Nhiên từng nút cởi áo ngủ

Phim kết thúc, toàn phòng khách là một màu đen nhánh, ngoài cửa sổ là đèn đường chiếu sáng, còn nghe thấy tiếng xe cộ đi qua

Niệm Sơ nằm trong lòng ngực Lý An Nhiên, tóc cô đen nhánh rũ ở sau lưng, anh nhẹ nhàng sờ

“Tâm tình có khá hơn chút nào chưa?”

“Dạ...” Niệm Sơ lười nhác đáp

“Em dạ cái gì? Hừm?” Lý An Nhiên giả vờ tức giận

Niệm Sơ lập tức ngừng đầu hôn môi anh, thanh âm mềm mại: “Em sai rồi.”

“Em không nghe anh nói gì hết.”

“Làm sao bây giờ?”

“Lại hôn anh nữa nhé.”

Niệm Sơ ở trên môi anh hôn hai cái, Lý An Nhiên mới miễn cưỡng vừa lòng gật đầu

“Được rồi, đi tắm nước ấm thôi.”

“Tuân mệnh.”

Niệm Sơ chậm rãi bò dậy, thân thể cô lại bị ôm trở về. Lý An Nhiên than thở

“Thôi, lại đây anh một lát nữa.”

“...”

Niệm Sơ nghỉ ngơi ba ngày, trong những ngày này không có việc gì làm, mỗi ngày chỉ ăn rồi ngủ

Ngày thứ tư cô đến rừng cây nhỏ của Kim Ca, nghe lời ông đi bộ qua hồ nước, kết quả là hai chân nhức rã rồi, xám xịt trở về nhà

Ngày thứ năm cô nằm ở ban công ngắm hoàng hôn

Bầu trời dần chuyển sang cam đỏ, lại trở nên nhạt nhẽo rồi biến mất ở không trung

Cho đến khi mặt trời lặn, trời dần tối

Lạch cạch một tiếng, đèn trên đỉnh đầu được bật lên, ánh sáng lan ra tận ban công, từng chút chiếu vào trng mắt như ngôi sao nhỏ

Lý An Nhiên bật đèn ở ban công lên, bụng đồ ăn đến trước mặt cô

“Hôm nay anh nấu món em thích ăn, sườn kho bắp và đậu hũ...” Anh ở bên cạnh lấy đĩa gấp một miếng sườn đưa đến môi cô. Niệm Sơ chỉ tay

“Em muốn ăn đậu hũ.”

Miếng sườn thu về đổi thành một miếng đậu hũ trắng mịn

Niệm Sơ ngược mắt nhìn anh cười, khoe môi nói lời đường mật

“Muốn ăn đậu hủ của anh.”

Chiếc đũa chạm chén sứ phát ra âm thanh, sau đó là cánh môi mềm mại chạm đôi môi cô

Niệm Sơ cười tươi, còn chưa thỏa mãn thì Lý An Nhiên đã ngồi thẳng

“Anh cho em ăn đậu hủ rồi giờ thì ăn cơm đi.”

Anh lại đưa đồ ăn. Niệm Sơ cắn miếng sườn: “Yêu anh nhất.”

“Em ngoan một chút thì anh sẽ chiều em hơn.” Lý An Nhiên mặt mày bình tĩnh, một bên đút cô ăn một bên trả lời

“Em không ngoan chỗ nào?” Niệm Sơ lẩm bẩm

“Mỗi ngày đều phải làm anh lo lắng.”

“Nói vậy.”

Đã qua gần nửa tháng tư, Niệm Sơ lại nhốt mình trong phòng vẽ gần nửa tháng mới ra ngoài, tác phẩm cũng hiện trên mặt giấy

Mực dầu chưa khô, còn ướt át nhưng lại có thể cảm nhận được vẻ đẹp của nó

Khẽ hôn thiên sứ là tên tác phẩm lần này

Bức tranh được chia thành hai phần, một nửa thuần trắng, một nửa hắc ám, vẽ đẹp dần tăng lên tới đường giao phân cách, rồi hòa hợp cùng nhau

Ở chỗ nọ có hai người đang nhắm mắt hôn nhau

Một người con trai mặc tây trang trắng ở bên thuần trắng còn một người con gái mặc váy đen ở bên kia

Sau lưng người con trai là một đôi cánh của thiên sứ, anh bay lượn trên bầu trời hôm môi cô gái

Cô gái cũng có đôi cánh lớn màu đen, cô đứng ở không trung nhận lấy nụ hôn của anh

Toàn bộ hình ảnh sắc thái cực đơn giản, làm cho người người ta có cảm giác u ám, ánh mắt dừng lại vài giây rồi lại tập trung vào hai người đang hôn nhau

Bên mặt bọn họ là hạnh phúc

Trong đầu lại hiện lên một chữ “Đẹp.”

Trước hạn một ngày, Niệm Sơ đem đi nộp. Giờ phút này cô như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, khẩn trương hồi hộp

Niệm Sơ vẽ xong nghỉ ngơi nửa tháng, cũng không nói là nghỉ ngơi chỉ là không còn cảm thấy áp lực cũng không vẽ ngày vẽ đêm như trước

Mà là an nhàn đi đến trường, cùng Lý An Nhiên nấu cơm đọc sách, đi dạo phố tản bộ

Nhưng mà ngày vui cũng chẳng dài, bên phía tạp chí đã thúc giục cô nộp tranh. Niệm Sơ mới vào phòng vẽ trở lại

Không biết bởi vì ảnh hưởng của cuộc thi hay sao mà phong cách vẽ của Niệm Sơ không còn như trước

Như là vẽ tranh ẩn dụ, xuyên thấu qua đường nét đơn giản mà có thể đánh trúng nhân tâm, thông đến tận nơi sâu nhất lòng người

Đây là một tác phẩm có mị lực

Tháng sáu, Niệm Sơ có mặt trong danh sách triển lãm

Tháng sáu bắt đầu cho đến tháng bảy mới kết thúc, lúc đó sẽ đưa tác phẩm trưng bày đồng thời công bố giải thưởng

Niệm Sơ bởi vậy cũng đang yên lặng

Bình tĩnh chờ khai mạc

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Editor: Thùy Linh

Ngày mùa hè nắng gắt như lửa nhưng cây cối lại tươi tốt xanh tươi

Triển lãm khai mạc thật náo nhiệt, dòng người chen chúc xô đẩy, các cánh truyền thông ngồi hóng để được chụp ảnh người đoạt giải

Một đám người ngồi đợi, cánh cửa lớn chậm rãi mở ra

Niệm Sơ đứng ở bên trong bị chen chúc xô đẩy

Đường lớn trơn bóng, trên vách tường trắng treo nhiều tranh, mỗi bức tranh đạt giải được treo riêng ở một khu, phía trước còn gắn huy chương vàng bạc đồng

Giờ khắc này Niệm Sơ vô cùng hồi hộp

Vừa mong đợi vừa sợ hãi nhưng hưng phấn. Cảm xúc lẫn lộn mong chờ chiến thắng

Niệm Sơ nhìn gắt gao bốn phía

Tay của Lý An Nhiên bị cô nắm chặt đến đau nhưng anh không nói ra, chỉ để mặc cô nắm

Bước chân đi vài bước bỗng dừng tầm mắt chạm đến chỗ nào đó. Sau lại khó thở, Niệm Sơ nhìn bức tranh cách đó không xa, hô hấp dừng lại

Một đám người vây quanh ở phía trước, cầm máy ảnh lớn, phóng viên cầm microphone còn ánh đèn không ngừng lập lòe

Niệm Sơ ngược mắt lên, cuối cùng thấy mấy chữ to lớn

- Giải nhất
- Tác phẩm: Khế hôn thiên sứ
- Tác giả: Niệm Sơ

Tiếng ồn ào ầm ĩ trong nháy mắt lại lặng im. Trong đầu cô trống rỗng, trước mắt chỉ thấy bức tranh của cô

Niệm Sơ ngừng tại chỗ, nhìn thấy ánh đèn flash hướng về bức tranh của cô mà hốc mắt chua xót, nước mắt rơi xuống

“Bức tranh đạt giải lần này chính là tác phẩm Khế hôn thiên sứ, tác giả là người đã từng đạt được giải quán quân Lưu huỳnh, Niệm Sơ...”

Nước mắt cô tuôn trào không ngừng. Lý An Nhiên đau lòng đưa tay an ủi cô. Niệm Sơ đột nhiên chui vào lòng ngực anh ôm nức nở khóc

“Em đạt giải rồi...”

“Là giải nhất...”

Cô hít hít cái mũi, lại tiếp tục nghẹn ngào

“Hay là em đang nằm mơ, anh véo em một cái đi...”

Lý An Nhiên nói: “Là thật mà, mọi người đều đang nhìn em kìa.”

“Thật không?” Niệm Sơ lập tức đứng thẳng dậy, mắt cô nhìn xung quanh

“Thật.” Lý An Nhiên lấy khăn giấy ra lau cho cô, dịu dàng nói: “Đi thôi, chúng ta lại kia xem.”

Truyền thông lại đưa tin tác phẩm, trước bức tranh là đám người vây quanh tán thưởng đánh giá

Hoặc bàn luận, hoặc gật đầu hoặc im lặng ngắm nhìn

Niệm Sơ đi qua, ngón tay cô khẽ chạm vào tấm bảng khắc giải nhất đôi mắt lại ửng đỏ

Lúc này, cánh truyền thông nhảy bèn chụp ảnh cô, khiêng camera lại phỏng vấn

“Cho hỏi cô là tác giả Niệm Sơ đúng không?”

“Vâng, đúng vậy...” Niệm Sơ có chút hoảng loạn

Đèn flash chiếu đến mức cô không mở mắt được

“Cô có thể nêu vài suy nghĩ về bức tranh không?” Microphone đưa đến môi cô, Niệm Sơ sửng sốt sau đó từ từ nói

“Thật ra nguồn cảm hứng là trong lúc tôi đang ở ban công ngắm hoàng hôn thì bị màu sắc của tự nhiên thu hút.”

“Vậy còn về hình ảnh hai người hôn nhau? Cảm hứng đến từ đâu?”

“À cái này...” Niệm Sơ ngượng ngùng cười cười

“Là một người nào đó luôn bên tôi từ nhỏ đến lớn, luôn bảo vệ tôi giúp tôi trưởng thành.”

“Những lúc bị bóng đêm vây bủa, người ấy đã kéo tôi ra tìm lại chính mình.”

“Là bạn trai của cô sao? Có thể tiết lộ một chút không, hình như là người đang ở bên cạnh cô nhỉ?”

Máy ảnh đổi hướng đến Lý An Nhiên, Niệm Sơ nhanh khom người tạ lỗi

“Thật ngại quá, đây là chuyện riêng tư nên tôi sẽ không tiết lộ.”

Cô nói xong kéo Lý An Nhiên đi. Cho đến khi ra bên ngoài mới gấp gấp thở

“Thật là đáng sợ, hù muốn chết em rồi.”

“Em sợ cái gì?” Lý An Nhiên buồn cười nhìn cô

“Còn không đáng sợ hả? Ở lại một chút nữa thôi không chừng gia phả nhà em lại bị đào lên hết ấy chứ.” Niệm Sơ vỗ ngực sợ không thôi. Lý An Nhiên xoa đầu cô, ngữ khí nhẹ nhàng

“Đi thôi, hôm nay anh đãi em một bữa no.”

“Ăn cái gì?”

“Em muốn ăn cái gì thì ăn cái đó!”

“Thật không! Vui quá đi!”

Mấy ngày sau, Niệm Sơ phát hiện Lý An Nhiên luôn đối xử tốt với cô hơn, giống như là quan tâm săn sóc vô cùng cung chiều

Ban đầu Niệm Sơ chỉ tưởng anh vui vẻ vì cô đạt giải nhưng đến đêm khuya nọ, cô thấy Lý An Nhiên ngồi ở phòng khách xem video phỏng vấn của cô ngày đó

Chỉ ngẩn ngừ vài phút mà anh xem đi xem lại nhiều lần

Niệm Sơ đứng ở cửa không nhúc nhích, cảm giác lạ trong lòng trào dâng, cô nhẹ nhàng bước tới ôm anh từ phía sau

Lý An Nhiên kinh ngạc quay đầu lại

“Niệm Niệm...”

Niệm Sơ nhắm mắt lại cọ trên người anh. Cô mở miệng, ngữ khí mềm nhẹ, từng câu chữ vô cùng rõ ràng, vừa chân thành vừa tha thiết thâm tình

“Cảm hứng tác phẩm này là từ bạn trai của tôi. Từ nhỏ đến lớn anh luôn là người bảo vệ tôi, luôn kéo tôi ra khoảng thời gian tăm tối.”

“Từ bóng đêm giúp tôi tìm lại chính mình.”

“Tôi yêu anh ấy, yêu đến tận tâm can.”

Người trước mặt cứng đờ, Niệm Sơ ôm chặt anh, ngửa đầu hôn anh nói nhỏ

“An Nhiên, nếu như anh thích nghe những lời này thì về sau mỗi ngày em đều nói cho anh nghe.”

Bên hông cô cảm nhận được một đôi tay đem Niệm Sơ bế lên. Lý An Nhiên thanh âm khắc chế lại nhẫn nhịn

“Niệm Niệm...”

“Dạ?”

Sau đó anh không nói gì mà ôm cô đến phòng ngủ, để Niệm Sơ trên giường rồi đè ép lại đây, hô hấp cực nóng và cánh môi mềm mại rơi xuống

Niệm Sơ ôm lấy anh. Hai thân thể đan chéo, dây dưa không thể chia rời, hòa hợp nhất thể

Ban đêm, một cảnh kiều diễm

Triển lãm được bàn tán suốt ba ngày, Niệm Sơ vì đó mà thanh danh vang dội. Bức tranh cuối cùng lại được một nhà kinh doanh giấu tên ra giá 100 vạn

Mọi người lại lần nữa bàn tán

Về Niệm Sơ. Đạo gần đây cô hay xuất hiện trên mạng, video phỏng vấn ngày đó lại được nổi lên

Trong vài phút ngắn ngủi đó, Niệm Sơ mặc một bộ váy trắng đơn giản, tóc dài xõa trên vai, khuôn mặt thanh lệ khí chất sáng ngời, giọng nói cô chậm chậm mềm mại

Làm người xem nhớ mãi không thể quên

Tin cá nhân của cô cũng bị lục lên

Là sinh viên của Đại học mỹ thuật A, có bạn trai là thanh mai trúc mã. Từ nhỏ đã học vẽ, sư phụ là Thành Giai. Thông tin như thế là đủ, gần như là một mỹ nhân hoàn hảo

[Đây là nữ thần thật sự...]

[Vừa tài năng vừa xinh đẹp mà bạn đời cũng đẹp trai nữa, quả thực muốn người ta chết mà..”

Mọi việc xảy ra như thế, weibo Niệm Sơ cũng đầy tin nhắn bình luận, fan tăng lên

Niệm Sơ chưa kịp hưởng thụ niềm vui sướng khi đạt giải mà đã bị dọa chết. Đặc biệt là mỗi khi đi trên đường mà tình cờ gặp fan thì bị chụp ảnh xin chữ ký

Sau đó làm người đi đường cũng nhìn lại đây xin chữ ký cô

Chuyện gì xảy ra vậy

Cô lại không phải minh tinh

Trên mạng sôi nổi như vậy làm Niệm Sơ không dám ra cửa. Cô không thích mọi người chú ý đến mình

Cô muốn mọi người cách xa đời sống riêng tư của cô ra mà lại gần tác phẩm của cô kìa

Lý An Nhiên cũng cảm thấy phiền phức, nhìn cô như vậy liền kêu người dập tin xuống, trên mạng dần bình ổn

Hai người nằm ở trên giường mà tiếng thông báo từ mạng xã hội kêu không ngừng. Niệm Sơ đơn giản nhấn tắt tiếng, nghĩ đến bức tranh kia lại cười không nổi

“Này nhà kinh doanh giấu tên, anh dư tiền sao?” Chi ra một trăm vạn mua bức tranh của cô, nhưng anh là người đã từng dạy cô phải quý đồng tiền cơ đấy

“Đây là vẽ về anh nên đương nhiên vô cùng quý giá.” Lý An Nhiên ôm cô. Thái độ thản nhiên làm Niệm Sơ ngại ngùng

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết.”

Lý An Nhiên nói: “Đây là bức tranh vẽ chúng ta nên thuộc về chúng ta.”

Sau bốn ngày công bố kết quả, đột nhiên có chuyện xảy ra

Bình luận trên trang web tăng lên đến mấy nghìn, sự tình chuyển hướng

[Có mỗi tôi thấy bức tranh này giống với của Nhạc Minh à?]

[Trời ạ, vừa mới đi search thì mới thấy đâu chỉ giống mà giống y như đúc!]

[Càng nghĩ càng thấy ớn!]

Đề tài bị khuếch tán càng ngày càng sôi nổi

Phân tích kỹ thì sẽ thấy hai tác phẩm rất giống nhau

Cho dù không biết là tác phẩm nào ra trước nhưng Nhạc Minh là ai?

Ngôi sao sáng của giới họa sĩ. Nhiều năm trước được giải nhất triển lãm tranh Trung Quốc, mấy năm nay không xuất hiện nhưng độ nổi chưa giảm. Đương nhiên người như hắn sẽ không sao chép một tác phẩm của họa sĩ mới nổi, kết quả ai cũng có thể nhìn ra

Đề tài Niệm Sơ đạt giải còn chưa hết nóng lại nổi lên lần nữa. Từ khóa đạo phẩm lên no1 hot seach

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Editor: Thùy Linh

Niệm Sơ đọc tin tức mà phát run

Loại cảm giác này như một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống, toàn thân bị dội nước lạnh đến thấu tim

Cô không biết biết tại sao hai tác phẩm lại giống nhau như vậy, càng không biết tại sao cô lại trở thành kẻ đạo nhái

Sự việc xảy ra ngày hôm đó, buổi chiều ban tổ chức gọi điện cho cô, tạm giữ lại kết quả sau này điều tra xử lý sau

Niệm Sơ được thông báo là tác phẩm của cô sẽ bị thu hồi. Nhạc Minh bên kia lại nộp tác phẩm của mình lên để báo cáo cô

Nhạc Minh công khai tag Niệm Sơ trên weibo tuyên bố

[Tôi có nghe đồn về việc đạo nhái, tác phẩm của tôi và cô Niệm Sơ không có liên quan gì với nhau, xin cô vui lòng giải thích. Cảm ơn.]

Rõ ràng là ý đồ tố cô đạo nhái

Niệm Sơ vừa hoảng sợ cùng hoảng loạn, nhưng có mơ hồ phát hiện ra chính mình cũng không có bằng chứng trong sạch

Nghìn người sờ chỉ, hết đường chối cãi

Quá trình chỉnh sửa hoàn thành chỉ một thân cô, cô không có thói quen lưu trữ lại tác phẩm nên không có chứng cứ

Trước kia thấy Kỳ Vân làm như vậy cô chỉ cảm thấy tiểu quái nhưng đến khi gặp chuyện mới hối tiếc không kịp

Cô nhớ lúc đi học Thành Giai luôn nhắc đến chuyện này, lúc hoàn thành tác phẩm phải lưu lại ký lục

Lúc ấy cô không cho là cần thiết nhưng hiện tại nghĩ đến mới tiếc nuối

Thành Giai gọi điện tới, Niệm Sơ bắt máy. Câu đầu tiên chính là mắng cô một tràng

“Ngày thường không phải tôi đã nhắc các em biết bao nhiêu lần rồi sao! Lưu trữ lưu trữ! Ký lục ký lục! Chứng cứ quan trọng bao nhiêu chẳng lẽ em không biết rõ?”

“Chuyện này mà trôi qua không biết em có thể sinh tồn tại như thế nào trong ngành này! Một họa sĩ đầy tài năng hứa hẹn như vậy mà bị hủy hoại!”

“Hai đứa sao mà giống nhau như đúc!”

Ông nói xong gần như nghẹn ngào. Niệm Sơ nước mắt rơi như mưa, một là vì chính sự sây của mình, một là vì hổ thẹn cô đã phụ lòng ông

Làm cô khổ sở hơn chính là lời nói của Thành Giai

Chuyện này trôi qua không biết cô có thể tiếp tục vẽ tranh được hay không, sự nghiệp của cô như thế bị hủy hoại

Kỷ Vân bọn họ trong nháy mắt liền lập tức hỏi cô cụ thể sự tình. Niệm Sơ nói thẳng ra, bên kia im lặng thật lâu

Mọi người bàn luận với nhau rất lâu, nghĩ mọi cách cũng không có biện pháp giải quyết. Thành Giai khổ sở không thôi

“Giáo sư... Em xin lỗi.” Niệm Sơ nghẹn ngào, chỉ nghe đầu bên kia thở dài. Thành Giai mỗi một lên tiếng

“Để mọi người tìm cách giải quyết. Đợi lát nữa tôi nói chuyện với mọi người xem có thể chuyển biến tình hình hay không.”

Niệm Sơ cảm ơn xong cúp máy, cô liền gọi cho Tề Minh

“Chuyện trên mạng thầy biết rồi.”

“Thầy Tề, em không có...” Niệm Sơ nôn nóng, mới vừa giải thích được nửa câu đã bị cắt ngang

“Thầy biết, Niệm Sơ. Bởi vì chuyện của em thầy đã từng trải qua trước đây.”

Tề Minh bình tĩnh nói. Niệm Sơ sững sốt, bỗng nhiên nhớ tới lời Thành Giai nói

“Hai đứa sao mà giống nhau như đúc!”

Khi đó cô đang tự trách mình nên không chú ý những lời này. Thì ra là ý đó

Khó trách Thành Giai từ trước đến nay nho nhã lại tức giận như vậy

“Thầy Tề...” Niệm Sơ lẩm bẩm không biết nói cái gì

“Triển lãm năm ấy thầy cũng tham gia, lúc ấy Nhạc Minh cũng là người tổ thầy đạo nhái ông ấy.”

“Cơ hồ là giống nhau như đúc.”

“Sau đó ông ta nộp toàn bộ video quá trình hoàn thành nhưng thầy lại không. Vì vậy mà bị phán là đạo nhái. Tức giận quá nên thầy về quê mở một lớp vẽ.”

Tề Minh cười nhẹ một tiếng, lời nói mang đầy đau thương

“Hy vọng em sẽ không giẫm vào vết xe đổ của thầy. Nếu em cần thì thầy sẽ nói chuyện này trên mạng có thể giúp em vớt vát lại được phần nào.”

“Không cần thầy ạ, thầy cứ bình yên an ổn như vậy đi, chuyện này để em tự tìm cách giải quyết, thầy đừng lo lắng” Niệm Sơ hít hít cái mũi, vội vàng cự tuyệt

Tề Minh vất vả lắm mới thoát khỏi việc này mà sinh hoạt bình thường, Niệm Sơ không dám làm thầy lại nhọc lòng vì mình

Cô lặp lại đảm bảo, như là đang an ủi người khác nhưng cũng đang an ủi chính mình

“Em có thể tự giải quyết, không sao đâu ạ, không sao đâu.”

Cả một buổi sáng Niệm Sơ đều trong trạng thái lo lắng thấp thỏm, như con kiến đang bò trên chảo nóng

Có một số việc luôn làm cho người ta lo lắng không thôi, Niệm Sơ lúc ấy cũng tự hoài nghi chính mình

Tại sao lại trùng hợp như vậy, cô không phải nghĩ mình đạo tác phẩm của Nhạc Minh nhưng ý nghĩ này đã bị cô bóp chết

Tuy rằng không có tiếp xúc gần gũi quá nhưng Niệm Sơ có thể nói lớn, một người như ông sao lại muốn đạo nhái của cô

Sự việc ngày càng nóng hổi, làm cô cảm thấy quái dị nhưng cô kiên định

Cô không sai, người có lỗi không phải cô

Đáng sợ nhất không phải là người ngoài nghi ngờ chữ bói mình mà là cả bản thân không tin chính mình

Hiện tại xác định Nhạc Minh đạo nhái Niệm Sơ ngược lại không sợ hãi

Cùng lắm thì chết cùng nhau

Lý An Nhiên vừa đọc tin tức thì lập tức về nhà. Niệm Sơ đang ngồi gõ máy tính

Trên màn hình, nền trắng chữ đen, lời lẽ chính đáng

Niệm Sơ nhứt chí uể oải ngồi thẳng dậy

Lý An Nhiên vẫn luôn ở bên cạnh nhìn cô. Lúc sau ôm cô vào lòng, duỗi tay xoa đầu cô muốn nói lại thời

“Thật ra...”

“Thật ra anh có bằng chứng em tự vẽ bức tranh này.”

“Hả? Anh nói gì?” Niệm Sơ đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt tròn tròn nhìn chăm chăm anh

Lý An Nhiên không được tự nhiên sờ sờ cái mũi. Mở miệng

“Anh theo dõi phòng vẽ tranh của em”

Niệm Sơ chỉnh sửa video rồi đăng lên weibo tag Nhạc Minh, đồng thời cũng gửi cho ban tổ chức. Sau đó tra hỏi Lý An Nhiên

“Anh theo dõi em khi nào?”

“Lúc vừa mới xây phòng vẽ...” Lý An Nhiên cẩn thận nói, một bên đánh giá sắc mặt cô

“Ồ, đã sớm như vậy, âm mưu anh cũng lâu đấy!” Niệm Sơ khoa trương kinh ngạc cảm thán, có thể nói là vô cùng tức giận

Tương tự những việc cô làm đều bị theo dõi, Niệm Sơ lại muốn đập bàn

Nhìn thấy cô như vậy, Lý An Nhiên luống cuống, vội vàng ôm cô dỗ dành: “Không phải, không phải vậy. Anh là vì lo lắng khi em cứ mãi nhốt mình trong phòng vẽ tranh nên...”

“Tránh ra!” Niệm Sơ hất tay anh, nhũn mày giận mắng: “Lo lắng nên muốn làm gì thì làm, không tôn trọng quyền riêng tư của người khác hả?”

“Niệm Niệm...” Lý An Nhiên hận không thể quỳ xuống dưới chân cô

Nếu không phải!

Nếu không phải Nhạc Minh kia thì có chết anh cũng không nói ra bí mật này

Là anh tự làm tự chịu

“Em giải quyết xong chuyện này tính sổ với anh sau.” Niệm Sơ hung tợn nói

Vừa mới mấy phút đăng weibo, nhiều người đã quan tâm lại đây. Cùng lúc đó Thành Giai liên hợp với Kỷ Vân và mọi người ở phòng vẽ tranh nói rõ

Trong lời nói đảm bảo nhân phẩm của Niệm Sơ, hơn nữa tin chắc cô sẽ không đạo nhái chuyện này

Tề Minh cũng lên tiếng, tự mình nói ra mọi chuyện năm xưa

Tuy có ít người biết Tề Minh nhưng đúng lúc này tác phẩm của thầy được lục lại, xác định là một người có tên tuổi đã lâu

Trong lúc nhất thời, dư luận lại xoay phương đối hướng

Nhưng mà chưa đầy một giờ, Nhạc Minh bên kia cũng mau chóng đáp trả. Lần này bọn họ cũng đưa ra video bằng chứng nhưng video lại từ lúc đã phác thảo xong bức tranh mới bắt đầu quay video

Bên kia khôn giải thích chuyện này nhưng ai trong ngành cũng biết thực hư ra sao

Bên tổ chức cũng chưa có động tĩnh, phỏng chừng là đang xem tình hình dư luận

Nếu thủ phạm chính là Nhạc Minh, là lão đại của giới họa sĩ

Thân thể của ban tổ chức đương nhiên không dám đắc tội với hắn

So với một người mới có tiền đồ thì tương lai của phòng triển lãm mới quan trọng hơn

Mọi việc lại đi đến ngõ cụt

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Editor: Thùy Linh

Triền lãm tranh ngày thứ năm, sự kiện kia vẫn ồn ào huyền ảo, ngoại giới đối việc này là luôn quan tâm. Đến lúc một người nhân viên tiết lộ một việc quan trọng

Tác phẩm của Niệm Sơ là chính người đó tuồn ra cho Nhạc Minh

Hiện tại lại có thêm một họa sĩ mới nổi bị hấn phá hoại, rốt cuộc không chịu nổi sai trái trong lòng nên công bố mọi chuyện đồng thời từ chức

Sau đó đưa ra hình minh họa là lịch sử người đó cùng Nhạc Minh trò chuyện, giao dịch tiền bạc

Ngay lập tức weibo Nhạc Minh bị tấn công

Bằng chứng của Nhạc Minh bị phán là giả, không có giá trị, đồng thời báo cáo tác phẩm Niệm Sơ giấy trắng mực đen thời gian rõ ràng sáng tỏ

So với thời gian của hấn thì cô hoàn thành sớm hơn nửa tháng

Lúc này video của hấn bị người đào lại, nguyên lai là tác phẩm của hấn gần hoàn thành mới bắt đầu quay video làm chứng

Quá trình phác thảo thì lại không quay

Bởi vậy video không có hiệu lực

Chứng cứ được đưa ra, cốt truyện hoàn toàn xoay ngược lại. Nhạc Minh mới chính là kẻ đạo nhái

Mọi người không ngờ con người đức cao vọng trọng lại là một kẻ đê tiện như thế

Quả nhiên biết người biết mặt không biết lòng

Mọi việc được sáng tỏ, Nhạc Minh luôn im lặng không đáp lời nào. Còn Niệm Sơ cho dù đã đòi lại được công bằng nhưng cô vẫn còn hoảng loạn

Việc này làm nhân phẩm của cô càng kém đi

Kém đến mức bị xem như một người mất đi đạo đức cơ bản

Nhưng lại không ngờ Nhạc Minh không hề có liên si như vậy

Ngày hôm sau, Nhạc Minh lên weibo công bố

Tôi không liên quan gì đến người nhân viên này, càng không liên quan đến bức hình giả tạo kia

Video thiếu đoạn trước là do tôi sơ sẩy, lúc ấy linh cảm mới phát hứng nên nhanh chóng phác họa sau mới nhớ quay video

Bổ sung: Rốt cuộc ai cũng không nghĩ là mọi chuyện sẽ xảy ra như vậy

Tôi cũng không quan tâm mấy việc vặt vãnh như thế này

Mọi việc giao lại cho luật sư giải quyết

Niệm Sơ cảm thấy Nhạc Minh nói như vậy, giữa những hàng chữ đều tỏ vẻ thanh cao đậm bạc, như đang khinh thường cô

Khi Niệm Sơ đang khổ tâm thì hấn lại cường điệu thân thể của mình, tỏ vẻ đã đến tuổi này cần gì phải quan tâm đến việc con con

Theo lời hấn nói thì có nghĩa Niệm Sơ vô cớ kiếm chuyện gây sự

Dân cư mạng đều tức hấn nhưng chỉ có thể ở weibo mĩa mai châm chọc vài câu. Hai người không đáp một lời, độ nóng của sự việc lại dần tan đi

Cho đến khi có kết quả điều tra

Sau khi điều tra, ban tổ chức quyết định vẫn trao tặng giải nhất cho tác phẩm Khẽ hôn thương sứ của Niệm Sơ

Đây là một tác phẩm ưu tú, tác giả là người có tiềm lực, ưu tú họa sĩ

Sự tình giống như đã hết thảy qua đi, giải nhất đã trở lại. Niệm Sơ cũng chứng minh được rằng cô không có sao chép, dư luận dần dần bình ổn. Nhưng mà mấy ngày chịu trách móc vĩnh viễn không được xin lỗi. Ngay cả câu chuyện năm đó của Tề Minh cũng không có người phụ trách. Theo như lời Nhạc Minh nói, hắn đã gần đất xa trời, tuổi già chậm chạp, có lẽ mấy ngày còn lại ở trên thế gian cũng không còn nhiều. Trong mắt người ngoài, họ sẽ không gắt gao áp bức một ông lão già như vậy.

Đây là một lão già trông cậy sức yếu.

Sau giờ trưa, ánh mặt trời tràn ngập vào phòng, bức màn theo gió nhẹ phấp động, cây xanh ngoài cửa sổ cũng đu đưa thân mình.

Niệm Sơ nghiêng đầu hỏi người nọ bên cạnh:

“Sao anh có thể tìm được chứng cứ như vậy?”

“Có tiền thì có quyền mà.” Lý An Nhiên cười khẽ.

“Vậy còn người nhân viên kia thì sao...?”

“Cho hắn một khoản phí.”

“Ồ” Niệm Sơ thờ dãi một hơi, ngưỡng mặt ngã xuống trên giường.

“Đây là hiện thực đấy.”

“Vi danh vì lợi mà làm những chuyện phi nhân tính.”

“Hiện thực chính là như vậy.” Lý An Nhiên sờ đầu cô.

“Niệm Niệm, em phải biết tự giải quyết những việc này.”

Kỳ thật từ trước đến nay Niệm Sơ coi như là xuôi gió xuôi nước, được anh bảo vệ nhiều lần, sự việc này trải qua cô cũng đã học hỏi rất nhiều.

Nếu không nhờ Lý An Nhiên thì cô khôn không bao giờ biết được những điều này.

“Dạ”, Niệm Sơ nhìn lên trần nhà, ánh mắt ngơ ngẩn, thấp giọng nỉ non: “Em vẫn là luôn được anh bảo vệ.”

Lý An Nhiên nghe vậy mỉm cười, đang muốn gần lại hôn cô thì Niệm Sơ nhấc chân đá anh xuống giường.

“Thật ra thì em còn chưa tha thứ cho anh đâu.”

Đã khoảng nửa tháng Lý An Nhiên ngủ phòng khách, có thể thấy Niệm Sơ lần này tức giận không ít.

Mấy ngày trôi qua Niệm Sơ còn kêu người kiểm tra xem còn camera nào không mới yên tâm.

Cô nghĩ lại bất camera riêng để mỗi lần hoàn thành tác phẩm lại có kỷ lục.

Một đêm nọ Lý An Nhiên tiến vào.

Niệm Sơ đều khóa trái cửa, anh dỗ cô như không được. Lý An Nhiên chỉ còn cách lấy chìa khóa dự phòng.

Thời điểm Niệm Sơ đang mơ màng thì cảm thấy nóng. Không phải là nóng đỏ mồ hôi mà là cả người khô nóng.

Hơi thở quen thuộc bao lấy thân cô, Niệm Sơ theo quán tính mà phản kháng nhưng dục vọng lại dâng lên khiến cô khó chịu, quen thuộc cọ trên người anh.

Bên tai tựa hồ nghe đến tiếng thở, cảm xúc khác thường rõ ràng truyền đến, chân thật đến mức làm người run rẩy. Niệm Sơ đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh.

Ướt nóng dính nhớp, trước mắt là một khoảng đen, hai người đang nằm nghiêng. Niệm Sơ bị anh ôm trong lòng, tay cô gắt gao ôm lấy cổ anh.

Nút áo ngủ đã bị tháo ra hết, hai người dính sát nhau không có gì cản trở.

Niệm Sơ cắn môi để kiềm chế không rên rỉ, nhấc chân thật mạnh đạp người nọ. Chỉ tiếc giờ phút này chân lại không còn sức.

Nhận thấy cô đã tỉnh, Lý An Nhiên càng làm càn, dứt khoát để cô xuống dưới, cánh môi mềm mại không ngừng hôn qua tai cô, trong miệng nhẹ gọi:

“Niệm Niệm, Niệm Niệm.”

Niệm Sơ tức giận, duỗi tay đẩy đầu anh nhưng Lý An Nhiên dòi đi lại ngậm lấy môi cô

Khẽ liếm cắn, hết sức dịu dàng, hết sức dầy đưa

Cùng với động tác của anh làm Niệm Sơ hoàn toàn mất đi khả năng chống cự

Lâu hạn gặp mưa rào, vận động một hồi rồi kết thúc

Niệm Sơ ghé vào người Lý An Nhiên ngủ thiếp đi

Hôm sau mở mắt ra, ký ức đêm qua xẹt qua tưởng như một hồi mộng xuân nhưng toàn thân nhức mỏi cho cô biết

Đó là thật

Niệm Sơ hưng hân nhắm mắt lại, lại mở. Đang muốn hất cánh tay ở eo cô ra thù Lý An Nhiên lại ôm cô trước

“Niệm Niệm, anh sai rồi, em đừng giận anh nữa.”

“Về sau anh sẽ không làm những chuyện như vậy nữa, anh nói thật đấy. Niệm Niệm, đây là lần đầu tiên anh vi phạm, em tha thứ cho anh đi!”

Lý An Nhiên ở cổ cô cọ một hồi, giọng nói vừa trầm thấp lại mềm mại. Niệm Sơ chớp mắt, đây là lần đầu cô thấy Lý An Nhiên làm nũng

Giọng nói anh vừa tỉnh ngủ nên trầm thấp dễ nghe, cố tình dùng giọng mũi cùng với động tác của anh vừa ngọt ngào vừa dễ thương

Niệm Sơ đưa tay sờ mặt anh, cô cũng không nói gì

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Editor: Thùy Linh

Chuyện tốt luôn đi cùng với chuyện xấu, sau sự kiện đó Niệm Sơ càng được nhiều người chú ý. Trong giới lại có người nổi tiếng liên lạc với cô, muốn tài trợ cho cô mở một triển lãm tranh

Chuyện này đúng là mơ ước của mỗi họa sĩ

Niệm Sơ như thế nào cũng không thể ngờ ở năm 22 tuổi này lại có triển lãm tranh của riêng mình

Tổ chức riêng triển lãm tranh là một việc rất tốn thời gian và công sức

Bạn tổ chức muốn nhanh chóng tổ chức triển lãm. Niệm Sơ không ý kiến chỉ là thời gian tương đối vội mà thôi

Niệm Sơ sửa sang mấy tác phẩm cũ nhưng lại không dám nhìn, cô chỉ đưa cho mấy người khác xem lại giùm

Từ những tác phẩm sau giải Lưư huỳnh mới miễn cưỡng có thể xem, nhưng phong cách sắc thái không khỏi quá mức ấu trĩ. Niệm Sơ chỉ giữ lại một vài bức đặc biệt, còn lại đem vứt bỏ

Các tác phẩm còn lại quá ít không thể dùng, tác phẩm của cô không nhiều trừ những bức vẽ trong khoảng thời gian thi đấu thì mấy cái khác không đủ tiêu chuẩn

Cần thêm vài bức nữa mới đủ cho triển lãm

Niệm Sơ ngồi trên sàn nhà gãi gãi đầu, vén tay áo lên làm việc

Tâm tình dạo gần đây của Lý An Nhiên không ổn, lần nào trợ lý của anh vào phòng nhờ ký tên cũng cảm thấy lạnh lẽo, ngay cả giọng nói cũng trầm đi rất nhiều so với lúc trước

Nhân viên nữ lại ở sau lưng trộm nghị luận, có phải Lý tổng đang cãi nhau với bạn gái hay không

Một người nói có, người khác nói không, còn lại thì không biết

Nghe được từ những nhân viên nam thì mới rõ

Xem ra là dạo gần đây anh bị cho ra ngoài phòng khách ngủ sô pha

Mọi người bùng tình đại ngộ

Dục cầu bất mãn Lý An Nhiên mỗi ngày về nhà đều chỉ có thể nhìn phòng vẽ tranh đang đóng chặt mà thở dài

Thật vất vả lắm anh mới được ăn thịt nhưng lại không đủ

Giữa tháng tám, ánh mặt trời chói chang

Triển lãm tranh của Niệm Sơ chính thức khai màn, được tổ chức ở trung tâm thành phố B

Tòa nhà ngắn gọn xinh đẹp, vách tường trắng xóa, thiết kế hiện đại, cửa sổ trong suốt có thể nhìn thấu bên trong. Poster quảng cáo Niệm Sơ treo cao ở bên ngoài

Sơ Phi

Là tên của triển lãm lần này

Bên cạnh poster có mấy dòng chữ nhỏ, khái quát những lần cô đạt giải

Vé dự triển lãm vừa mở bán một ngày liền hết, không ít người than vãn là chậm tay, vé quá ít

Người chủ sự cùng Niệm Sơ thương lượng rồi quyết định triển lãm lùi lại vài ngày

Tháng tám thành phố B oi bức không có gió, giống như đang ở trong lồng hấp

Nhưng mà mọi người đông đúc, Tề Minh, Thành Giai, Kỳ Vân và mấy tiền bối của Niệm Sơ đều đến đây

Truyền thông nhanh lẹ sôi nổi vào phòng vẽ

Thật vất vả mới thoát được cánh nhà báo, mọi người cùng nhau tiến vào

Đại sảnh rộng rãi treo đầy đủ loại họa tác, đại tiểu nhân, hoành dục, phong cách khác biệt, rực rỡ muôn màu khiến người xem lóa mắt

Phía dưới mỗi bức tranh đều khắc một tên

Niệm Sơ

“Em gái nhỏ, nhiều ngày không thấy mà tài nghệ em tiến bộ nhiều quá!” Ánh mắt Kỳ Vân dính lên những bức tranh, trong miệng cảm khái

Niệm Sơ khiêm tốn nói: “So với đàn anh thì có là bao.”

“Mấy anh sao so với em được, em là người duy nhất trong lớp được mở triển lãm tranh đấy thôi.” Triệu Lễ mỉm cười bên cạnh, mọi người cũng phụ họa theo

“Đúng vậy nha.”

“Tâm phục khẩu phục em luôn!”

Mấy người nói năng ngọt xớt trên chộc, Niệm Sơ nhấp môi cười khẽ đưa tay vén tóc ra sau, ho nhẹ hai tiếng: “Nếu mọi người nói như vậy thì em xin cảm ơn.”

“Ồ!!!” một đám người trên ghẹo. Thành Giai ở bên cười nhẹ, Tề Minh bên cạnh thì ho ra vẻ đứng đắn: “Nói chuyện nhỏ thôi nào, để mọi người xem triển lãm tranh chứ”

Triển lãm lần này được mở trong tám ngày, mỗi ngày người đến tham quan càng nhiều. Tác phẩm cũng được mang đi đấu giá nên Niệm Sơ có không ít tiền

Số tiền này cô đều đem đi làm từ thiện

Triển lãm kết thúc mỹ mãn

Nghi học được một thời gian thì Niệm Sơ về nhà. Cô phát hiện ra đã rất lâu rồi cô mới về thăm mọi người

Hai ngày nghỉ ngơi xong, Niệm Sơ lại đến lớp vẽ tranh của Tề Minh. Thầy đang dạy mấy đứa nhỏ, Niệm Sơ không có quấy rầy, cô đến phía sau tìm chỗ ngồi

Không bao lâu đã đến giờ nghỉ, mấy đứa nhỏ chạy lon ton tới cô

“Chị có phải là họa sĩ Niệm Sơ không ạ? “ Cô bé mười tuổi đứng trước mặt cô, ngửa đầu giong giả hỏi. Niệm Sơ cười khẽ, cúi đầu xoa đầu cô bé

“Đúng vậy, có gì không em?”

“Em thích tranh chị vẽ lắm ạ, chị có thể cho em xin chữ kí không?”

“Em nữa em nữa.”

Mấy đứa nhỏ hưng phấn kêu lên. Niệm Sơ lấy giấy bút ra ký tên

“Tặng cho các em” Cô đưa tờ giấy cho mấy đứa nhỏ

“Oa, xinh đẹp quá đi.”

“Đẹp giống hệt như chị vậy á.”

“Thật là lợi hại.”

Mấy đứa nhóc nhìn tờ giấy ký tên trong tay kêu to. Niệm Sơ mỉm cười cúi xuống nắm tay lại cổ vũ

“Cố lên, sau này lớn các em cũng sẽ giống như chị thôi.”

“Thật không ạ?”

“Thật đấy.”

Lời nói xong, Tề Minh bụng cà phê đến

“Sao hôm nay em lại rảnh rồi tới đây?”

“Đã lâu rồi em không về nhà ạ.”

Hai người dựa trên lan can nói chuyện, bên ngoài trời xanh biếc, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi qua

Niệm Sơ vén tóc bị gió làm rối ra sau tai, nhìn xa xăm

“Thầy Tề, tại sao người như Nhạc Minh lại đi đạo nhái người khác vậy ạ?”

“Bởi vì thói quen mượn ý tưởng của người khác nên dần dà thay đổi.”

“Em không biết đã rất nhiều năm rồi hẳn chưa có tác phẩm mới sao?” Tề Minh bụng ly cà phê nhấp một ngụm, bình tĩnh nói

“Em nghĩ mỗi họa sĩ rất lâu ra tác phẩm vì họ luôn tốn thời gian nên mỗi một tác phẩm như là một vật quý báu.”

Tề Minh cười lạnh lắc đầu

“Không phải, em cứ xem Thành Giai đi. Mỗi năm ông đều ra tác phẩm mới mà không đạo nhái người khác, những người như vậy mới có thể tiếp tục sáng tác.”

“Còn những người như Nhạc Minh thì là đã mất năng lực của mình.”

Cho nên chung quy thiện ác sẽ có báo

Năm tư đại học, Niệm Sơ ít khi đến trường, phần lớn thời gian là cô ở trong phòng vẽ tranh. Những lúc cảm hứng tắc nghẽn thì cô đi ra ngoài vẽ phong cảnh

Ngày xuân hoa nở rộ, ngày mùa hè lá xanh, mùa thu cây ra trái, mùa đông tuyết trắng

Mỗi một góc thành phố đều là cảnh đẹp

Lý An Nhiên vẫn bận rộn như cũ nhưng mỗi khi rảnh sẽ dẫn cô ra ngoài chơi

Niệm Sơ lúc nào cũng là tùy hứng, muốn đi chỗ nào liền mua vé xe đi ba bốn ngày mới về. Lý An Nhiên dần dà cũng quen

Gọi điện hỏi câu đầu tiên luôn là, em đang ở đâu

Tháng năm tháng sáu, Niệm Sơ chính thức tốt nghiệp, chụp ảnh tốt nghiệp xong hoàn toàn rời khỏi trường, trở thành một người trưởng thành trong xã hội

Nhưng mà sinh hoạt vẫn như trước kia

Mùa hè kết thúc cho đến cuối thu mát mẻ, Lý An Nhiên cùng Niệm Sơ đi đăng kí kết hôn đồng thời tổ chức hôn lễ

Hoa lệ mà long trọng, tràn ngập hoa tươi băng rôn, thuần trắng mà đẹp đẽ

Niệm Sơ mặc áo cưới tinh xảo, Niệm Thanh dẫn cô đi trên thảm đỏ đến một người con trai đang mặc tây trang vừa đính bịt lại tuần lẳng

Là chồng của cô, cũng là người mà cô yêu

Sau này.

Niệm Sơ bị truyền thông đưa tin kết hôn, phóng viên sôi nổi phỏng vấn quá trình yêu nhau của hai người, vừa lộn xộn vừa ồn ào

Niệm Sơ cười khẽ, cầm micro chậm rãi nói rõ ràng

“Anh ấy lớn hơn tôi 5 tuổi, không có lúc nào là chúng tôi xa nhau.”

“Khi còn nhỏ, anh ấy dạy tôi đi những bước chân đầu tiên, dạy tôi cách nói chuyện, dạy tôi từ từ lớn lên.”

“Sau này còn dạy tôi cách yêu đương.”

“Không có anh ấy sẽ không có tôi của hiện tại.”

“Vậy xin hỏi hai người như thế nào đến với nhau?” Có phóng viên hỏi, Niệm Sơ nhớ lại rồi mỉm cười nói

“Năm tôi mười tám tuổi, anh ấy cướp mất nụ hôn đầu của tôi, vì vậy mà chúng tôi bên nhau.”

“Đây là chuyện cũ của hai vợ chồng tôi.”

“Cho nên mọi người cảm phiền đừng truy vấn nữa, xin cảm ơn.” Niệm Sơ lễ phép gật đầu, kết thúc phỏng vấn

Ban đêm, Niệm Sơ về đến nhà, Lý An Nhiên đang dựa mình vào ghế sofa xem TV

Phòng khách chỉ sáng một ánh đèn màu cam, anh mặc áo ngủ nghiêm túc nhìn màn hình

Căn phòng yên lặng chỉ nghe thấy một giọng nữ hết sức quen thuộc

Niệm Sơ khom lưng đổi dép đi trong nhà, cầm điều khiển tắt màn hình

Lý An Nhiên ngửa đầu nhìn cô, khuôn mặt đều là ý cười

Tóc anh vừa mới tắm xả tung mềm mại, đen nhánh nồng đậm, áo thun trắng rộng thùng thình, cổ áo lộ ra xương quai xanh mê người

Niệm Sơ vờ không thấy, buông điều khiển ra đi về phòng tắm

“Em đi tắm rửa một chút, em mệt mỏi quá.”

Giọng nói cô vững vàng trấn định, chỉ có bước chân là dồn dập vội vàng. Lý An nhiên lắc đầu cười, lại mở TV lên

Niệm Sơ tắm rửa xong lên giường, người nọ bên cạnh lập tức nhích lại gần, giọng nói dụ dỗ

“Niệm Niệm..”

“Anh làm gì?”

“Sao em còn nhớ rõ chuyện anh dạy em đi đường. Lúc ấy em chỉ mới có một tuổi...”

Mềm mại trắng nõn, đáng yêu khiến người không muốn buông tay

Lý An Nhiên nhớ đến cô bé năm đó trong lòng lại mềm nhũn

“Em không nhớ rõ.” Niệm Sơ ôm anh, mặt đắp trên vai anh nhẹ nói: “Là mẹ kể em nghe.”

“Nhưng em nhớ rõ lúc anh thường dẫn em đi chơi, đút com cho em ăn.”

Lý An Nhiên cười nhẹ, anh nói: “Em có biết lúc nhỏ em như thế nào không? Mềm mại đáng yêu, đôi mắt to tròn lại ngoan ngoãn, làm anh thích chết đi được.”

“Niệm Niệm.” Ngờ khi anh đột nhiên trở nên nghiêm túc

“Chúng ta sinh một đứa đáng yêu giống em đi.”

Lý An Nhiên năm 30 tuổi có nàng công chúa nhỏ

Trắng trẻo mũm mĩm như nắm com, đôi mắt to tròn giống Niệm Sơ như đúc

Anh thích đến nỗi mỗi ngày ôm không chịu rời. Cô công chúa nhỏ làm anh cười, cùng anh chơi đùa, bập bẹ từng câu nói với anh

Khuôn mặt Lý An Nhiên lúc nào cũng là ôn nhu ấm áp, trong mắt cưng chiều không thôi

Niệm Sơ mỗi khi nhìn thấy anh chơi đùa cùng con lại tưởng tượng ra khung cảnh hồi xưa, cậu con trai dạy cô gái nhỏ cách đi đường, cách nói chuyện

Thì ra

Từ lúc được sinh ra trên đời này cô đã được anh cưng chiều

- HOÀN-

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.